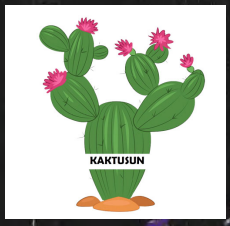
Yarım Kalan Kalpler

Marilyn PAPPANO

yakamoz

Yarım Kalan Kalpler

On üç ay, iki hafta ve üç gün.

Jeff'i taşıyan helikopterin Afganistan'da vurulmasının üzerinden on üç ay, iki hafta ve üç gün geçmişti. Carly'nin de hayatı o gün bitmişti. Jeff ile evlendiklerinde sonsuza kadar birlikte olacaklarına söz vermişlerdi ancak Carly, sonsuzluğun yalnızca 4 yıl süreceğinden habersizdi. Ordudan gelen askerler, Jeff'in ölüm haberini verdiğinde Carly'nin önce dünyası, sonra kurduğu bütün hayalleri yıkıldı. Artık onun için yarınlar yoktu, umut yoktu, biricik sevgilisi Jeff yoktu. Ancak hayat bir şekilde devam ediyor ve Carly'ye, Jeff olmadan yaşamayı öğrenmekten başka bir yol bırakmıyordu.

Kader, Carly'nin karşısına umutlarını yeniden yeşertecek bir fırsat çıkardığında Carly bunun sadece tesadüf olduğunu düşünse de çok geçmeden yanıldığını fark edecekti. Peki ya sevdiği insanla beraber umutlarını da toprağa veren biri, uzun süredir kapalı tuttuğu perdelerini açıp güneşin içeri girmesine izin verebilir miydi?

"Her yolculuk, tek bir adımla başlar."

www.yakamoz.com.tr

ISBN 978-605-297-326-4

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

KDV'den muaftır.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn
PAPPANO

Yarım Kalan Kalpler

Çeviri: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yakamoz Edebiyat: 240
ISBN: 978-605-297-326-4
Yayıncı Sertifika No: 16238

Yarım Kalan Kalpler

Yazar: Marilyn Pappano
Çeviri: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
Grafik Tasarım: Ulaş Karatağ
Editör: Begüm Konya

Baskı
MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 e-posta: mymatbaa34@gmail.com Sertifika No: 34191

YAKAMOZ KİTAP © 2019, Marilyn Pappano
Copyright © 2013 by Marilyn Pappano
Orijinal Adı: A Hero to Come Home To
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York USA.
All rights reserved.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır. Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap /www.twitter.com/yakamozkitap
www.instagram.com/yakamozkitap

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

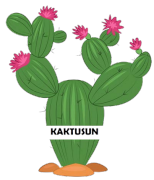
Marilyn
PAPPANO

Yarım Kalan Kalpler

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

GİRİŞ

On üç ay, iki hafta ve üç gün.

Salı sabahı gözlerini açtığında, Carly Lowry'nin zihninden ilk geçen buydu. İstese de istemese de, bir skor tahtası gibi her bir gün, toplama ekleniyordu.

On üç ay, iki hafta ve üç gün. Hayatını bu şekilde işaretliyordu artık. Olaylar, etkinlikler, çalışma günleri, hafta sonları, tatiller ya da mevsimler yoktu. Hayatını sürdürmesinin tek yolu buydu artık.

Jeff'i taşıyan helikopterin Afganistan'da vurulmasının üzerinden on üç ay, iki hafta ve üç gün geçmişti. Carly'nin de hayatı o gün bitmişti. Sadece inatçı bedeni bunu anlayamamıştı.

Gözlerini yeniden kapatıp komodinin üzerinde el yordamıyla kumandayı aradı ve açma düğmesine bastı. Hiç aldırış etmese de, sabah haberleri vardı. Sabah sabah Tulsa'daki en son banka soygununu, kalitesiz bir avukatın, cinayet suçuyla yargılanan üst düzey müvekkilini hapse attırmamak için bulduğu yeni bahaneleri ya da şehrin hangi bölgesinde yol çalışmaları olduğunu duymak istemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tallgrass, Oklahoma'da bu tür şeyler uzun zamandır olmuyordu. Buraya taşınırlarken, Jeff de bunu düşünmüş ve buranın çocuk büyütmek için mükemmel bir yer olacağını söylemişti. Düşük suç oranı, yazın çok sıcak aylarındaki klima masrafını düşecek olurlarsa, kolay yaşam koşulları ve Fort Murphy'nin hemen kapının dibinde olması mükemmeldi. Jeff, şehir merkezinde, üç kattan daha yüksek olmayan ve neredeyse, yerden yetişmişler gibi sapasağlam duran kiremit ve kumtaşından yapılmış gösterişli binaları hep sevmişti. Mağaza vitrinlerinin üzerindeki eski moda tenteleri ve bazı binaların yanlarına yapılmış kovboy, bufalo ve petrol kulesi fresklerini ve bir de üç rakamlı telefon numaralarının kullanıldığı dönemlerden kalan seksen yıllık reklamların yeniden düzenlemelerini seviyordu. Eski hayatlardan parçaların bulunabildiği hurda depolarını seviyordu. Bu parçaların bazen değeri ve amacı bile unutulmuş olabiliyordu. Kasabının tarihinin paslı ve solmuş parçaları...

Jeff, *onu* seviyordu. Tallgrass'ta geçirecekleri zamanın güzel geçeceğine söz vermişti. Ordudan emekli olduğunda, böyle küçük bir kasabaya yerleşip çocuklarını büyüteceklerine, saçlarının birlikte beyazlayıp yüzlerinin birlikte kırışacağına söz vermişti.

Jeff sözünü tutmamıştı.

Ağzından çıkan ses bir esnemeymiş gibi davranmaya çalışsa da Carly hıçkırdı ve yatakta bir dakika daha kalırsa, uyku aklını çelecekmiş gibi, üzerindeki örtüyü kenara fırlattı. Gerçek şuydu ki, her gece ağlamak, iyi bir uyku uyumasına pek de yardımcı olmuyordu.

Duşa girerken, aynaya bakmamaya çalıştı. Saçlarının yatak modeli olduğunu, pijamalarının pek de tarz olmadığını, gözleri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin de kızarık ve şiş olduğunu biliyordu. On dakika sonra dışarı çıkarken, kurulanıp giyinmeye ve aynı sırada gözyaşı izlerini, aldığı altı kiloyu ve sol elindeki yüzüğü görmezden gelmeye çabaladı.

İş için erkenden hazırdı. Hep öyleydi. Jeff'in mağazada görüp de göz koyduğu ve Carly'nin de ona sürpriz olarak aldığı güzel kahve makinesinde kahvesi demlenirken, önce buzdolabını sonra da kileri açıp yiyecek bir şeyler aradı. Her sabah olduğu gibi üzerinde "kilo kontrolü" yazan yulaf ezmesinde karar kıldı. Kendi kendine, bunları işyerinde enerjiye ihtiyacı olduğundan, sırf proteini için yediğini söylüyordu. İnatla kalçasında biriken ve yakında on kiloya tamamlanacak olan aldığı kilolarla bir ilgisi yoktu bunun. Bu düşüncesini desteklercesine, kahvesine süt ve şeker ekledi. Kahvaltısının ardından da iki parça zengin çikolata kaplamalı karamel yedi.

Hâlâ işe gitmek için çok erkendi ama evde kalması için de fazla geçti. Geçen gece notlandırdığı kâğıtların çantasında olup olmadığını kontrol edip —tabii ki oradaydılar— anahtarlarını aldı ve dışarı çıkmadan önce cüzdanını da çantaya attı.

Soğuk bir sabahtı ama ceketini almak için geri dönmedi. Arabanın yolcu koltuğunda lacivert bir tane olacaktı. Üniversiteden beri, soğuk restoranları düşünerek, arabada bir ceket bulundururdu hep. Gerçi artık dışarıda pek sık yemek yemiyordu. Yalnız yemek yemek yeterince kötüydü. Bir de bunu halk arasında yapmak, Carly'nin sınırlarını zorlayabilirdi.

Fort Murphy'nin kapısı evlerinden üç kilometre kadar uzaktı ve ondan bir kilometre kadar sonra da, Carly'nin öğretmenlik yaptığı askeri okul vardı. Askerlerin çoğu, okul başlamadan bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saat ya da daha önce orada oluyorlardı. Carly, bu süreyi evde geçirip daha geç gelebilirdi ama ne fark ederdi ki? Yüzünü burada da buruşturabilirdi, evde de.

Main Street'ten, askeriyenin çift şeritli yoluna doğru döndü. Tallgrass'ın gördüğü tek trafik, sabahları ve öğleden sonraları, askeriyenin iki kapısının önünde oluşan trafikti. Jeff işe sabahları çok erken gidip akşam geç çıkmayı severdi çünkü trafikte boş boş oturmaktansa hayatın tadını çıkarmayı tercih ederdi.

Ve Jeff asla boş boş oturmazdı.

Sonunda ehliyetini ve sigortasını güvenliğe gösterme sırası Carly'ye geldi ve güvenlik ona kibarca selam verdi. "İyi günler efendim."

Ah, evet. Günleri çok iyiydi ve bunun gibi kaç güne daha katlanabileceğinden pek emin değildi.

"*Birileriyle konuşman gerek*," diye tavsiye etmişti erkek kardeşinin eşi, geçen haftaki telefon görüşmelerinde.

"*Kiminle? Keder danışmanı ve rahiple konuştum. Seninle de konuştum. Hatta annemle konuşmayı bile denedim.*" Bunu söylerken Carly'nin sesi titredi.

Lisa, daha yumuşak bir şekilde konuştu. "*Annenin duygusal biri olmadığını biliyorsun.*"

Carly, okulun otoparkına girerken hafifçe gülümsedi. Ailesinde hiç kimse duygusal değildi. Annesi, babası ve üç erkek kardeşi: hepsi de bilimisanıydı. Mantıklı, mesafeli, çözüm bulmak için meraklarını, mantıklarını ve gizemleri takip eden tipler. Ne yazık ki fazlasıyla duygu yüklü olan Carly, onların aradığı türde bir gizem değildi. Onun için üzülüyorlardı, bir noktaya kadar. Onu anlıyorlardı, bir noktaya kadar. Bunun dışında, Carly onlar için,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lamın üzerindeki örneklerden daha yabancıydı.

Arabasını bir boşluğa park edip motoru durdurdu. U şeklindeki alan, sonbaharın son kahverengi yapraklarını döküp ilkbaharla yenilenmeyi bekleyen büyük meşelerle gölgelenmişti. Carly hemen karşısındaki ilkokulda çalışıyordu. Ortaokul, tıpkı adı gibi tam ortadaydı ve lise de arkasındaki büyük alandaydı.

Sadece iki çalışan Carly'yi geçmişti: hademelerden biri ve ilkokulun müdürü. Her zaman erken gelen iyi bir adamdı —dedikodulara göre, evdeki problemlerden kaçmak için yapıyordu bunu— ve öğretmenler odasına kurabiye getirip kahveyi hazırlardı. Carly'nin babasının yaşına yakındı ama daha insancıldı. Duygulardan anlardı.

Isıtıcının sıcaklığı arabayı terk etse de, Carly kapıyı açmadı. Annesi ile ilgili yorum, Lisa ile konuşmalarının sonu değildi. Lisa hiç sektirmeden konuyu yine oraya getirmişti. "*Aynı şeyi yaşamış birileriyle konuşmalısın Carly. Bunun ne demek olduğunu gerçekten bilen biriyle. Başka bir eşle.*"

Lisa, Carly'yi incitmemek için *dul* kelimesini kullanmamıştı. Carly de bunu kullanamıyordu.

"Bilmiyorum..." Bunu birkaç şekilde bitirebilirdi. *Birileriyle konuşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Söyleyecek sözüm kalmadı.* Ya da *konuşmanın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Şimdiye kadar yaramadı.* Ya da *kocası ölen başka bir eş tanımıyorum.*

Ama bu doğru değildi. Eşler —dullar— kocalarının en son görev yaptığı kasabada yaşamaya devam etmezdi genelde. Genellikle geri dönecekleri evleri ya da aileleri olurdu. Ama Carly, bunu yapmayan birini tanıyordu: Therese Matheson. Yani aslın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da onunla selamlaşmaktan başka bir *tanışıklıkları* yoktu. Therese'nin anaokulu, Carly'nin üçüncü sınıfıyla farklı zamanlarda tatil oluyordu ve öğle yemekleri de aynı zamanda olmadığından, ortak bir boşlukları olmuyordu.

Ama Therese vardı, bunları yaşamıştı ve ölüm sonrası verilen madalyaları vardı. O bunu gerçekten biliyordu. Bir akşam yemeği için buluşmayı önermesi canını acıtır mıydı? Tek bir akşam yemeğinden ne olurdu ki? Peki ya başarısız olursa? O zaman da hiçbir şey değilse, dondurulmuş abur cuburdan ve pizzadan başka bir şey yemiş olurdu sadece.

Therese sekiz on beş zilinden önce okulda olurdu. Carly sorusunun cevabını o zaman öğrenecekti.

"Thereseee, pembe gömleğim nerede?"

On üç yaşındaki Abby'nin sesi hep tizdi. Therese Matheson onunla ilk tanıştığından beri. Ama son aylarda durum daha da kötüleşmişti. Bu ses, Therese'nin sinirlerini çok şeker yemiş, mızmızlanan ve yorgun bir sınıf dolusu anasınıfı öğrencisinden bile daha fazla geriyordu.

"Therese," diye mırıldandı belki de binince kez, üst kattan duyulmamak için sessiz bir şekilde. "Eğer dolabında değilse, kirlidedir o zaman Abby."

Yukarıdan *Jurassic Park*'taki T.Rex'i anımsatan bir ayak sesi geldi ve ardından Abby, merdivenlerin başında belirdi. Elli kilogram bile yoktu. Nasıl oluyordu da böyle bir ses çıkarabiliyordu? "Yani yıkamadın mı?"

Therese ağzından çıkmak üzere olan cevaba engel oldu: *Sana kaç kere söyledim?* Onun yerine, ses tonunu mümkün oldukça

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

normal bir şekilde kullanarak, "Kuralları biliyorsun. Sepette değilse, yıkanmaz."

Kızın tüm bedeni, gerginlikle titredi. "Okul formalarımızı giymemizin gerekmediği tek gün ve *hepimiz* bugün pembe giymeye karar verdik ve ben giyemiyorum çünkü sen zahmet edip de görevini yapmamışsın! Benim annem her zaman…" Arkasını dönüp açık sarı ve kırmızı saçlarını sallayarak odasına dönerken sesi giderek azaldı.

Görevin. Therese kapıya yaslandı. Anne olmak kesinlikle bir işti. Zorlu ve karmaşık bir işti ama bir *görev* olamazdı. Sevgi, şefkat, karşılıklı nezaket ve saygı ile dengelenmesi gerekiyordu. Kendi küçük ailelerinde patırtı, karmaşa, dargınlık ve düşmanlık çok fazla olsa da, bunu değerli kılan küçük güzel şeyler de vardı.

"Ah, Paul," diye fısıldadı Therese şöminenin üzerindeki fotoğrafa bakarak. "Bizi bir arada tutan şey sendin. Sen gittin ve biz dağılıyoruz. Çabalıyorum. Gerçekten çabalıyorum ama…" Therese'nin sesi azaldı ve gözlerine yaşlar doldu. "Sanırım bunu sensiz yapamayacağım."

Therese kendini bildi bileli hep evlenmek ve çocuk sahibi olmak istemişti ve son altı yıldır da Paul'den çocuk istiyordu. Babalarınınki gibi gülümsemeleri olan, onun iyi huyunu, espri anlayışını ve sonsuz sevgisini alacak olan sevimli çocuklar.

Evet, onun çocuklarına sahip olmuştu ama bu, tam olarak istediği şekilde olmamıştı.

Uzaktan gelen bir ses, kederini yarıda kesti. Birden duvar saatine baktı. Gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalışarak yutkundu. "Jacob! Otobüsün geliyor!" diye seslendi.

Yukarıdan yine ağır ayak sesleri geldi ve ardından uzun boy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lu ve geniş omuzlu üvey oğlu, merdivenleri üçer üçer inmeye başladı. Daha on bir yaşında olmasına rağmen, babasınınki gibi bir vücuda ve aynı koyu sarı saçlara, açık ten rengine ve koyu kahverengi gözlere sahipti ama benzerlikleri orada sona eriyordu. Paul sıcakkanlı, komik ve anlayışlı biriyken, Jacob karamsar ve mesafeliydi. Paul ile geçinmek çok kolaydı ama Jacob aksiydi.

Jacob annesi tarafından reddedilmiş, babası tarafından da istemsiz bir şekilde terk edilmişti. Therese hep onun yanında olmaya, onunla konuşmaya ve onu rahatlatmaya çalışmıştı. Ve Tanrı biliyor ya onun için hep dua etmişti. Ama Jacob, Therese'ye kendisine sarılması için en son on beş ay önce Paul'ün cenazesinin hemen ardından izin vermişti. Therese ne kadar çabalarsa, Jacob ondan o kadar uzaklaşıyormuş gibiydi.

Jacob, oturma odasında sırt çantasını toparlamasına yetecek kadar bir süre geçirip kapıyı arkasından çarptı. Hoşça kal demedi ve hatta Therese'nin olduğu tarafa bakmadı bile.

Therese rahatlamak için bir nefes almaya çalıştı ama göğsü daralıyordu. Ciğerleri gerilmişti ve sadece çok az hava içeri girebiliyordu. Paul'ün ölüm haberini aldıktan sonra, nefes darlığı ve göğüs kafesinin daralması ara ara olmuştu ama sonrasında bunlar daha sık ortaya çıkmaya başlamıştı.

İnsanlar ona nasıl olduğunu soruyordu ve o da sahte bir gülümsemeyle yanıt veriyordu. Herkes, hatta kendi ailesi bile buna inanıyordu. Onlara doğruyu söylemekten korkuyordu: her günün daha da zorlaştığını, çocuklarla durumun kötüye gittiğini, midesinin ve göğsünün ağrıdığını, başının patlamak üzere olduğunu. Kontrolünü korumak için elinden geleni yapıyordu ama boşaydı. Sahip olduğu kontrol kırılgandı ve işin kötüsü, bazen kontrolünü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaybetmeyi umuyordu. Boşluğa dağılmayı. Sonuçta boşlukta acı olmazdı, ıstırap ve dert olmazdı. Boşlukta kayıtsızlık olurdu ve bazı günler –-son zamanlarda çoğu günler— Therese kayıtsız olmanın verdiği o tatlı rahatlığa ihtiyaç duyuyordu.

Gözlerindeki dalgınlığı bir diğer gürültü dağıttı ve ağzını açıp Abby'nin adını seslenmeye çalıştı. Jacob'ın tersine Abby, onu görmezden gelmedi ve merdivenden inene kadar ona dik dik baktı. Az önceki çığlığa rağmen, üzerinde pembe bir şey vardı; Therese'nin dolabından alınan ipek bir bluz. Üzerine çok büyük olduğu için beline kadar katlamış ve narin kumaşı belinden bir düğümle bağlamıştı.

Abby'nin cesur bakışları, Therese'yi bir yorum yapmaya zorladı. O da aynı cesaretle dişlerini biledi ama bir şey söylemedi. Bu bluzu Paul ile dışarı çıkacakları bir gece için paraya kıyıp almıştı ama zaten bir daha asla giymeyecekti. Prenses *Senden Nefret Ediyorum*'dan kurtarıldıktan sonra, hâlâ giyilebilecek olsa bile.

Kapıyı çarptı. O kadar sert çarpmıştı ki, sebep olduğu titreşim bir an için canını acıttı. Ev boştu. *Therese* boştu.

Gerçekten yardıma ihtiyacı vardı.

Sadece bunu nereden alması gerektiğini bilmiyordu.

Zil çalınca, Carly sınıfını yardımcısına bırakıp dışarı çıktı ve anasınıfının olduğu kanada doğru sağa ilerledi. Therese Matheson'ın sınıfı koridorun sonunda, oyun alanına doğru giden kapının hemen yanındaydı. Koridoru dolduran beş yaş grubu için kapı fazla geniş ve ağırdı ama beş yaşların kaçma konusundaki uzmanlıkları kanıtlandığından, herhangi bir teşebbüste onları ele

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vermesi için alarm sistemiyle donanmıştı.

Therese koridorda durmuş, gruptan ayrılıp sınıfına giren öğrencilerini selamlıyordu. Güzel ve koyu renk saçlarıyla oldukça sakin görünüyordu. Yetenekli. Carly'nin olduğundan çok daha kontrollüydü. Bir an için Carly planından emin olamayarak tereddüt etti. Therese'ye ne teklif edebilirdi ki?

Sonra omuzlarını dikleştirdi ve yüzüne bir gülümseme yerleştirip ona doğru ilerledi. "Selam Therese, ben Carly Lowry. Üçüncü sınıftan?" Tek elini kaldırıp geldiği tarafı işaret etti. "Ben, ah… Benim eşim…"

Merhamet duygusu, Therese'nin hatlarını daha da yumuşattı. "Biliyorum. Benimki de."

Saçı incecik bir kuyruk şeklinde toplanan küçük kız, aralarında durup eksik dişlerini sergileyerek gülümsedi. "Selam Bayan Trace."

"Günaydın Courtney." Kız, içeri girmeden önce, Therese hafifçe omzuna dokundu.

Anasınıfı öğrencileri karşı konulamaz derecede sevimliydi ama Carly onlara öğretmenlik yapamazdı. O kadar küçük, sevimli ve kucaklanası halleri, ona Jeff ile sahip olmayı planladıkları çocukları hatırlatırdı hep. Asla sahip olamayacakları çocukları.

"Ben, şey, merak ediyordum da… yani, bir akşam bir akşam yemeği yiyip konuşmak ister misin? Şeyle… eşlerimizle ilgili ve şey, başka şeylerle. Eğer… yani, sen de istersen."

Therese tek elini kaldırıp saçını düzeltirken bunu düşündü. Carly gibi o da hâlâ alyansını takıyordu. "Bunu isterim. Bu akşam sana uyar mı?"

Carly bu kadar çabuk bir cevap beklemiyordu ama zaman ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nusunda tabii ki başka bir tercihi yoktu. Ve bu konu üzerine biraz fazla düşünecek olursa, kararından vazgeçebilirdi. "Tabii ki. Meksika yemeği olur mu?"

Therese güldü. "Aylardır dışarı çıkıp bir şeyler içmedim. The Three Amigos?"

Orası Tallgrass'ın en iyi Meksika restoranıydı. Jeff'in en sevdiklerinden. O yüzden, Jeff öldüğünden beri Carly'nin yediği tek Meksika yemeği, Bueno'dan paket yaptırdıkları olmuştu. "Bu mükemmel olur. Altı sana uyar mı?"

Therese'nin gülümsemesi daha da büyüdü. "Orada olacağım."

Zil çaldı. Dışarıda kalan son birkaç çocuk da sınıflarına koştu. Carly de gülümsedi. "Güzel. Mükemmel. O zaman akşama görüşürüz."

Kendi sınıfına doğru yürürken, tanımadığı bir his içine yerleşti. Bunun umut olduğunu fark etti. On üç ay, iki hafta ve üç gündür ilk kez umutlu hissediyordu. Belki sonunda Jeff'siz nasıl yaşayabileceğini öğrenirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1. Bölüm

Bir yıl sonra

March'ın yeryüzünde yaşamak için nasıl bir yer olduğunu anlaması için, Carly'nin Oklahoma'da sadece üç ay yaşaması yetmişti. O hafta sonu kesinlikle mükemmel kategorisindeydi. Hava yirmi beş derece kadardı ve ara sıra sudan, tenini ürpertecek bir esinti gelse de, kısa kollular ile şortlara izin verecek kadar sıcaktı. Güneş çok parlaktı ve etraflarını saran beton ve taş binaların yüzeylerine vuruyordu. Güneş, ağaçlarda filizlenen tomurcuklarla, taşlık zeminde beliren yeşillikleri iyice vurguluyordu.

Jeff'in seveceği türden aydınlık ve güzel bir gündü. Uzun bir yürüyüşle ya da mangalda kızaran biftekler eşliğinde arka bahçede dinlenecekleri türden bir gündü. Televizyonda kesin bir maç olurdu —March Madness maçlarının başlama zamanı gelmemiş miydi?— ama Jeff, zamanını eşiyle geçirmeyi tercih ederdi. Maç sonuçlarını ne zaman isterse gazeteden okuyabilirdi.

Carly elini arka cebine götürüp, oradaki kâğıdın hışırtısını hissederken sesler, şelalenin sesiyle yarışıyor gibiydi. Fotoğraf her yere onunla gidiyordu. Özellikle de arkadaşlarıyla atıldıkları her yeni macerada. Ve Oklahoma, Davis'in hemen dışındaki Turner Falls'a yaptıkları bu gezi de ne kadar sıradan olursa olsun, Carly için bir maceraydı. Tallgrass'taki evlerini iki saatliğine terk ettiği her an, onun için bir tür maceraydı. Ağlamadan yatağa gittiği her gece ve uyanmak için enerji bulabildiği her sabah.

"İşte mağara." Minyon ve kızıl saçlı Jessy, şelalenin sağ tara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fını işaret etti. "Kim ilk olmak ister?"

Kadınlar birbirlerine baktılar ama hiç kimse bir şey diyemeden Carly konuştu. "Ben gideceğim." Bu maceraların anlamı büyüktü: dostluk, destek, keder, ağlamak, gülmek ve korkularla yüzleşmek.

Carly'nin bugün yüzleşmesi gereken sadece bir korku vardı: yükseklik korkusu. Hepsinin hediye dükkânından aldığı tişörtlerin üzerinde, şelalenin yirmi bir metre olduğunu yazmasına dayanarak, mağaranın da yirmi dört metre yükseklikte olduğu kanısına vardı. Çok büyük bir yükseklik değildi ve bu yüzden de çok büyük bir korku olmamalıydı, değil mi? Zaten tırmanmayacaklardı da. Yürüyüş yolu bazı yerlerde dikleşiyordu ama herkes bunun üstesinden gelebilirdi. Carly de.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Ilena. Babasını asla tanımayacak bir çocuğa yirmi sekiz haftalık hamile olması, onun mağara tırmanışını zorlaştırıyordu. "Taşımak istemediğiniz her şeyi bana bırakın. Ve kameralarınızı iyi koruduğunuza emin olun. Hiçbir şeyin yukarıdan tepeme inmesini istemem."

"Evet, Ilena'nın üzerine düşmemeye çalışın," dedi Jessy sakin bir şekilde, kadınlar ceketlerini ve su şişelerini oraya bırakırken.

"Ama düşecek olursanız da, tam üzerime düşmeye çalışın," diye ekledi Ilena. "Bu günlerde tam bir yastık gibiyim." Gülümseyerek ceketlerle dolan kollarını yuvarlak karnına götürdü. Solgun teni ve açık sarı saçlarıyla, üzerine bir mont dolabı boşaltılmış anemik bir kardan adama benziyordu daha çok.

Carly yürüyüş yolunun başlangıcına ve oradan da mağaranın girişinin gölgesine. Her yolculuk bir adımla başlardı. Jeff, tempolu yürüyüş denemeleri yaptıkları zaman hep bunu söylerdi. Carly yürüyüşü çok sevmese de, Jeff'i çok sevdiği için bunu denemiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve bir hafta boyunca eklemlerinde daha önce hiç hissetmediği kasılmalarla savaşmıştı.

Bir adım, sonra bir adım daha. Carly kendini dik bir bayıra doğru zorlarken, sesler şelalenin gürültüsünün arasında kaybolmuştu yine. Çevresindeki bölgenin dikliğini görmezden gelmeye çalıştı. Çırpı gibi ağaçlara ve sonbahardan kalan yaprak yığınlarının arasında ara ara kendisini gösteren yeşil kısımlara verdi dikkatini. Suyun sesini dinlerken, bu yaz arka bahçesine bir çeşme yaptırmanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Yatak odasının penceresi açıkken, suyun sesini duyabileceği bir köşeye olabilirdi.

Ve farkına bile varmadan, dev bir kayanın yanına ulaştığını, mağaranın girişinin sadece birkaç metre ilerisinde olduğunu gördü. İçinden zafer kazanmışçasına bir çığlık attı ve bunu dışarı da yansıtmak için arkasını döndüğünde yamaçtan aşağı kuvvetle akan suyu, toplandığı yeri ve yüklerini bırakmış ve onlara cesaret vermeye çalışmakta olan Ilena'yı gördü.

"Ah, lanet olsun," diye fısıldadı mağaranın girişini kaplayan kayaya içgüdüsel olarak sırtını verirken.

Kalbi hızla çarparken, aşağıdaki manzaraya arkasını döndü ve kayaya tutunup kendisini mağaranın içine attı. İçerideki çamuru ya da yerde olabilecek böcekleri düşünmeden yere oturdu. En yakın duvara sırtını verene kadar, kalçasını yerde kaydırdı ve sonra da ciğerlerindeki nefesi bıraktı.

Rahatlayarak verdiği nefes, iki metre ilerisindeki başka bir çift gözü gördüğü anda bir çığlığa dönüştü. "Ah, aman tanrım!" Bir fareyle ilk kez göz göze geldiğinde Jeff'in onu cesaretlendirmek için söyledikleri geldi aklına. "*O da en az senin ondan korktuğun kadar senden korkuyor*."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu düşünce hafifçe kıkırdamasına neden oldu ama Carly bunun bir histeri krizine dönüşmesinden korktu. Mağaranın diğer tarafında oturan adam hiçbir şeyden korkuyor gibi görünmüyordu. Gerçi birazdan arkadaşları geldiğinde bu durum değişecekti. Adam yalnızlığının yarıda kesilmesinden hoşlanmamış gibi, koyu renk gözlerini kısarak ona baktı. 173. Hava Tugayı Muharebe Timi yazılı şapkanın altındaki, çok kısa kesilmiş olan saçlarının ne renk olduğunu anlamak mümkün değildi. Bir iki gündür tıraş olmamıştı. Uzun boylu, ince ve sert yapılıydı. Üzerinde bir tişört ve solmuş bir kot pantolon, ayağında da yeni spor ayakkabılar vardı.

Huzursuz bir şekilde kıpırdanıp mağaranın biraz daha ilerisine doğru kaydı. Bir kayanın üzerine çıkıp ellerini kotunun üzerinde gezdirdi.

Carly gülümsemeye çalıştı. "İçeri böyle kaba bir şekilde girdiğim için özür dilerim. Mantıken ne kadar yüksekte olduğumu biliyordum ama aşağı bakmadığım sürece bunu *gerçekten* bilmeme gerek yoktu. Yükseklikle ilgili şu *korkudan* var bende ama kimse bilmiyor" —diğerlerinin sesleri yaklaştığından başıyla kapıyı işaret etti— "o yüzden hiçbir şey söylemezsen sevinirim."

Nefes almak için durdu ve yüzünü ekşitti. Sanki çok uzun zamandır bir yabancıyla —yabancı bir erkekle— konuşmadığı için saçmalamaya başlıyordu yine belli ki. Jeff ile tanışana kadar konuştuğu her erkekte bu olmuştu. Jeff tam da bu aptallığı fark edebilecek kişi olmasına rağmen, hiçbir zaman bundan bahsetmemişti. Onunla konuşmak en baştan beri hep kolay olmuştu.

"Ben Carly ve umarım yanında birilerinin olmasından rahatsız olmazsın çünkü yürüyüş yolu şu anda arkadaşlarımla dolu." Adamın şapkasını işaret etti. "Yüz Yetmiş Üç'ten misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamın yüzünde, Carly'nin sembolü anlamış olmasından dolayı şaşkın bir ifade belirdi. "Öyleydim. Üzerinden zaman geçti." Sesi, tam da Carly'nin beklediği gibiydi: uzun süredir konuşmamış gibi sert ve derin.

"Şu anda Fort Sill'de misin?" Lawton'daki topçu kışlası şelalenin bir buçuk saat uzağındaydı. Tallgrass'ın iki saat kuzeydoğusundaki Fort Murphy'nin dışında, Oklahoma'daki tek askeri kışla buydu.

"Hayır." Jessy içeri girince adam oraya döndü ve küçük mağaranın arkasına doğru başka bir kayanın üzerine oturdu.

"Vay canına!" Jessy'nin çığlığı duvarlarda yankılandı ve ardından bakışları adama odaklandı. Yeşil gözlerinin tonu, ona kararlı bir kedi görüntüsü veriyordu. "Hey, kızlar, arkamızı bir dakika dönüyoruz ve Carly kendisine yeni arkadaşlar buluyor." Mağaraya girip içeride bir sürü yer olmasına rağmen, Carly'yi adama doğru iterek onun yanına oturdu. Eğilip elini uzattı. "Selam, ben Jessy. Sen kimsin?"

Carly elini uzatmayı ya da adama adını sormayı düşünememişti ama Jessy'nin net tavrı genellikle sonuca ulaşırdı. Adam elini uzatırken çekinmiş olsa da, bu sefer de sonuç değişmedi. "Ben Dane."

"Dane," yukarı çıkan Therese'nin sesi yankılandı. "Güzel isim. Ben Therese. Peki, burada Wagon Wheel Mağarası'nda ne işin var?"

"Biz gelmeden kaçabilmiş olmayı diliyormuş," diye mırıldandı Carly ve emin olmasa da adamdan da kendisini onaylayan bir şeyler duyduğunu düşündü.

Diğerleri de içeri doluşup isimlerini söylediler —Fia, Lucy

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve Marti— adam da hepsini başını sallayarak karşıladı. Bir ara şapkasını çıkarıp görünmeyecek bir yere itti. Sanki havacı olduğunun anlaşılmasını istemiyormuş gibiydi. Sanki asker tıraşını tanımayacaklarmış gibi. Ancak o zamana kadar asker eşleriyle çevrelendiğinin farkında değildi tabii.

Dullar, diye düzeltti Carly kendi kendini. On beş-yirmi kişilik bu grubu kendileri arkadaşları olarak tanımlayabilirdi. Kendilerine şakayla karışık Salı Gecesi Margarita Kulübü diyebilirlerdi ama Tallgrass'taki herkes, kendilerine bunu nadiren söyleseler de onların kim olduklarını biliyordu.

Fort Murphy Dullar Kulübü.

Girişe en yakın olan Marti, kenara doğru iyice eğilip Carly'nin yüreğini hoplattı. "Hey, Ilena, Dane'e merhaba de!"

"Selam, Dane!" uzaktan bir ses geliyordu.

"Onu orada bıraktık. Hamile." Dane'in şaşkın görünen yüz ifadesinin üzerine, Marti yeniden bağırdı, "Dane de merhaba diyor!"

"İddiaya girerim, daha önce hiç, bir mağarada altı kadınla yalnız kalmamışsındır," dedi içlerinden biri.

"Umarım klostrofobin yoktur," dedi bir diğeri.

Adam biraz solgun görünmüştü Carly'ye ama klostrofobiden değildi. Geveze bir kadınlar topluluğu üzerine çullanmadan hemen önce, yalnızlığının tadını çıkarıyordu. Ama kim güzel bir cumartesi günü, halka açık bir parkta yalnızlığın tadını çıkarmayı düşünürdü ki?

Hektarlarca uzanan geniş vahşi alanı düşününce, muhtemelen bir sürü insan, diye düşündü Carly. Ama Turner Falls vahşi bir alan değildi. Buraya arabayla gelinebiliyordu. Mağara da kesin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

likle ulaşılması güç bir yerde değildi. Carly bile oraya ulaşabilmişti.

İçten içe gururlanıyor ve kendisini kutluyordu. Kim bilir? Belki de bu sonbaharda, Tulsa State Lunapark'ında elastik halata bağlanıp, kendisini stratosfere göndermelerine izin verirdi. Ama önce buradan aşağı inmesi gerekiyordu.

Bunu düşününce midesi kasıldı.

Birkaç dakika sohbet edip fotoğraf çekildikten sonra, arkadaşları geldikleri sırayla gitmeye başladılar. Her gidenle birlikte, Carly, Dane ile arasına biraz daha mesafe koydu. Ta ki sıra kendisine gelene kadar. Derin bir nefes aldı... Ve tam olarak olduğu yerde durdu. Öne doğru eğildiğinde, aşağısını görebildi ama eğilirken gözlerini zorlukla açmıştı. Ve başı dönünce, başı önde bir şekilde yere düştü.

"O kadar da zor değil." Diğerleriyle kısa bir muhabbete girmiş olsa da, Dane'in sesi hâlâ aynı çıkıyordu. "Dikkatini ellerine ve ayaklarına ver. Nefes almayı da unutma."

"Senin için söylemesi kolay." Sesi tiz ve titrek çıkıyordu. "Sen mesleğini yaparken, uçaklardan atlayan bir adamsın."

"Evet, yani, atlamak o kadar da zor değil. Asıl zor olan yere değdiğin an."

Carly elleri ve dizlerinin üzerindeyken ona bakıp gülümsedi ve bir yandan da dönmeye çalıştı. Her an içeri kaçmaya hazır bir şekilde, ayaklarıyla kaya tabakasını yoklayıp buldu. Gayet sert ve genişti. Tıpkı bir kaldırım gibi. Tabii ki yerden yirmi beş metre yüksekte olduğunu saymazsak. "Nerede görev yaptığını söylemedin," dedi Carly.

"Fort Murphy. Birkaç saat uzaklıkta."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tallgrass'ta." Carly'nin gülümsemesi daha da genişledi. "Hepimiz oradan geliyoruz. Belki görüşürüz." Carly mağaradan yavaşça uzaklaştı. Bir yandan da yoldan gözlerini ayırmadan kendi kendine tekrar edip duruyordu. *Eller, ayaklar, nefes. Eller, ayaklar, nefes.*

Dane Clark donuk bir şekilde mağaranın ön tarafına doğru ilerledi. Onun yerinde daha kibar bir adam olsa, aşağı kadar Carly ile inmeyi teklif ederdi ama son zamanlarda bir sivil olmasının, insanlara sunabileceği en iyi şey olduğunu anlamıştı. Ayrıca bazen kendisi bile dengesini sağlamakta zorlanıyordu. Eğer Carly'nin ayağı kaysa ve Dane onu yakalamaya çalışsa, muhtemelen Carly'nin de onu yakalaması gerekirdi. Egosu, bu deneyimi yaşamak istemezdi.

Terapistleri, bu mağarada oturduğunu duymaktan hoşlanmazlardı. Tallgrass'ta sadece birkaç gün geçirmişti. İlk gün bir pikap araç aldı. İkinci günde de buraya geldi. Çok uzun süre araba sürmesi ve tırmanması gerekmişti. Ama buraya geldiğinde ilk yapmak istediği şey bu olmuştu çünkü babası ölmeden önce son yaptıkları şey bu olmuştu. Bunu babası için yapmıştı.

Kadınların sesini hâlâ duyuyordu. Gerçi seslerden tek anlayabildiği, kahkaha attıklarıydı. Kışlasından buraya kadar yalnız kalmak için gelip de mağarayı altı —hamile olan ve şu anda ceketleri dağıtanı da sayarsa yedi— kadınla paylaşmak zorunda kalmış olması çok tuhaf değil miydi?

Dünya gerçekten küçüktü. Çok fazla seyahat etmişti. Bunu bilmesi gerekirdi.

Birkaç santimetre kayıp ayaklarının aşağı sallanmasına izin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verdi. Tanrım, doktorlar, hemşireler ve terapistler bunu yapmasını kaç kez söylemişlerdi? Sayamayacağı kadar çok kez. O yüzden saymak yerine, Carly'nin ilerleyişini izlemeye karar verdi. Kayaların ve çamurun arasından turuncu tişörtü rahatlıkla seçilebiliyordu. Eğer yükseklikten korkuyorsa, neden önden gelmişti? Bunu yapabileceğini kanıtlamak için mi?

Sonunda, kalan birkaç metreyi de atladı ve hafifçe sallandı. Dane bunu arkadaşlarının görüp görmediğinden emin olamadı. Carly, arkadaşlarına katıldı ve hepsi birbirine sarılıp başarılarını kutlamaya başladılar.

Dane'in de eskiden böyle arkadaşları vardı, gerçi bu kadar hassas ve duygusal değillerdi. Dünyanın farklı yerlerine dağılmış olsalar da hâlâ arkadaşlardı. Ama yıllarca Irak ve Afganistan arasında gidip gelirken, birçoğu gitmişti. Bazen hepsinin yüzlerini ve isimlerini hatırlayamayacağını düşünürdü. Bazen de onları asla unutmayacağını.

Birkaç fotoğraf daha çekildikten sonra, kadınlar yavaşça şelaleden uzaklaşmaya başladı. Yürüyüş yolunun tamamen boşaldığından emin olunca, Dane de ayağa kalkıp ne olur ne olmaz diye kayalara tutundu. Sağ bacağı ve sol bacağı olarak kullandığı modern tıp mucizesinin, onu poposunun üzerine düşmeden taşıyıp taşıyamayacağını görme vakti gelmişti.

Başardı. Düzgün olmayan zemin, yürümesini zorlaştırıyordu. Protez, koruma kılıfına rağmen, bacağına sürtüyordu. Bacağının neredeyse yarısı olmadan, ayakta durması, hareket etmesi ve tırmanması çok tuhaftı. Bunu hissediyordu ya da hissetmese de orada olduğunu biliyordu. Bu lanet bir şeydi. Hatta kabul etmesi gerekirse en zoru buydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an için durup, şelalenin döküldüğü yerde suyun nasıl hareketlendiğini izledi. Bacağındaki acının geçmesini bekliyordu. Birkaç ay içinde havuz, hafta sonları yüzücülerle dolacaktı. Yüzmeyi hep sevmişti ve çevresindeki tıpçılar bunu yeniden yapabileceğini söyleseler de, o bundan çok da emin değildi. Kendisini hiçbir zaman gereksiz olarak düşünmemişti ama insanların içinde mayosunu giyip protezini çıkarmak… Buna hazır değildi. Asla da hazır olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

Bakışlarını kararlı bir şekilde sudan uzaklaştırıp park yerine doğru ilerlemeye başladı. Çok uzakta değildi. Belki dört yüz metre kadardı ve yol boyu kaldırımdı ama pikabına ulaşana kadar, bacağı ve kalçası zonkluyordu. Ağrı, beline kadar uzanıyordu. Eve gitmek için iki saat araba sürmek ve yolda durup öğle yemeği yemek, akşama bir sıcak duşa ve ağrı kesiciye ihtiyaç duymasına neden olacaktı ama bu geziyi yapmaktan hiç pişman değildi.

Dane parkın içinde ağır ağır sürdü arabasını ve sonra otobana çıktı. Kavşağa gelince, kuzeye dönüp Davis'e giden ilk çıkışa saptı. Şehrin içinden geçip fast food seçeneklerine baktı ve Sonic'in hamburger ve kızartmasına karar verdi. Yeniden otobana doğru sürerken, trafik yüzünden Meksika restoranının önünde durmak zorunda kaldı. İçeride mağarada gördüğü yedi kadın, margarita bardaklarını kaldırmış tokuşturuyordu.

Birçoğunun alyansının olduğunu fark etti. Tallgrass askeriyesindeki askerlerin eşleri miydiler yoksa kendileri mi askerdiler? En azından Carly'nin askeri bir deneyimi vardı. Bu, Dane'in eski bölüğünün adını söyleyişinden belli oluyordu. Ve ne Carly ne Jessy ne de diğerleri Oklahomalı gibi konuşmuyorlardı. Gerçi şivenin ne kadar kolay kazanılıp kaybedileceğini Dane iyi bili-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Galiba askeri nedenlerle Tallgrass'a gelip eşleri göreve gönderildikten sonra, onlar da görevlendirilmişlerdi.

Ama kendi deneyimlerinden bildiği kadarıyla, eşleri göreve gönderilen kadınlar, kız arkadaşlarıyla dağ yürüyüşü yaparak vakit geçirmeye çalışmazlardı.

Fort Murphy'ye erkenden ulaşıp kışlanın girişine doğru Main Street'e saptı. Dört şeritli yolun iki tarafındaki kumtaşından yapılmış kemerin üzerinde sol tarafta FORT MURPHY'YE HOŞ GELDİNİZ yazıyordu. Sağda da orada faaliyet gösteren ama kışlaya ait olmayan komutanlıkların bir listesi vardı. Muharip Geçiş Bölümü de onlardan biriydi. Şu anda Dane'in yeri burasıydı. İleride…

Bir zamanlar tüm hayatını planlardı: orduda yirmi ya da daha fazla yıl, emeklilik, bir aile, seyahat edebilmesine imkân verecek ikinci bir meslek. Tarih öğretebileceğini ya da koçluk yapabileceğini düşünüyordu. Bir dalış mağazası ya da doğa sporları ile ilgili bir mağaza da olabilirdi. Ama şimdi gelecekte kendisini neler beklediği ile ilgili en ufak bir fikri bile yoktu. Her zaman nereye gittiğini bilen bir adam için, bu çok korkunçtu. Nereye gittiğini ya da oraya nasıl gideceğini bilmemek; hatta oraya gidip gidemeyeceğini bile bilememek.

Bekçi kulübesi engelini aştıktan sonra, kışlaya doğru sürdü ve kışlaya adını veren kovboy, aktör ve savaş kahramanı Audie Murphy'nin bronz heykelinin yanından geçti. Dört şeritli yol, bakımlı bir golf sahasının, olimpik yüzme havuzunun da içinde olduğu bir sosyal merkezin ve ara sokağa dönmeden hemen önce evlerin bulunduğu alanın başlangıcının yanından geçti. Onun yaşadığı kısım, birçoğu, aylarını hastanede harcamış olan sakinle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rini yeniden dışarıdaki hayata hazırlamak için hazırlanan küçük dairelerin olduğu kışlaydı. Dane de hastanede on bir ay kalmıştı. Dünyaya yeni bir hayat getirmeye yetecek kadar uzun bir süre. Ama yeni bir hayata tamamıyla alışmasına yetecek kadar uzun *değildi.*

Kendisini eve atana kadar, acıyla tökezlemişti. Anahtarları kapının yanındaki bir masaya atıp dolaptan soğuk bir içecek çıkardı, iki tane hap içip kotundan kurtuldu ve protezini çıkarmadan koltuğa çöktü. İki tane vardı: biri uzaktan anlaşılamayacak kadar gerçekçi olan, diğeriyse şu anda taktığı biyonik süper kahramanlara aitmiş gibi görünen. Bunlara sahip olduğu için minnettardı —sivillerin maddi durumları yetmediği için daha yetersiz olanlarla idare etmek zorunda kaldıklarını görmüştü— ama ikisi de asıl bacağına çok benzemiyorlardı.

Farkında olmadan bacağını ovarak televizyonu açtı ve kanalları dolaşmaya başladı. Bugün izlemek istemeyeceği bir sürü spor programı vardı. Bu tür programlar ona, futbol ve basketbol oynadığı, sırf zevk olsun diye koştuğu yılları hatırlatıyordu. Kadınları hedef alan o filmleri izlemek istemiyordu, konuşan hayvanları da; fazla abartılı macera filmleri de olmazdı. Nihayet zihninin dağılmasını sağlayacak, dar demir yollarıyla ilgili bir belgesel buldu.

Bacağı kesilmeden önce cumartesileri ne yapardı? Bazen kaçıp canını kurtarırdı. Bazen de başka insanların canını alırdı. Helikopterlerden atlayıp çöllerde devriye gezer ve yerli halkla görüşürdü. Irak ve Afganistan'dan önce, İtalyan Alplerinde motorunu sürüp, arkadaşlarıyla Venedik'e gider, gezip fazlaca içerdi. Dışarılarda takılıp başarısız olan evliliğini unutmak için başka kadınlarla takılırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ergenliğine kadar tüm hafta sonlarını hatırlamaya çalıştı. Ev işleri, görevler, ev ödevleri, koçu gerekli görürse ekstra antrenmanlar, cumartesi geceleri Sheryl ile buluşma. Onunla evlenmeden önce. Sheryl kendisini aldatmadan önce.

Onu unutmuştu. Sheryl boşanma davası açana kadar, Dane onun ilişkilerine o kadar üzülmüştü ki, davayı umursamamıştı bile. Ama içinde hâlâ dargınlık vardı. Tanrı aşkına on dört yaşından beri birliktelerdi ve Sheryl hiçbir zaman, "Bitti," deme nezaketini bile göstermemişti. Dane'e yalan söylemişti. Onu aldatmıştı. Onu hayal kırıklığına uğratmış ve bir de üzerine onu suçlamıştı.

Ve Sheryl'in hayatı mükemmeldi. Teksas'a evine dönmüştü. Sürekli daha da zenginleşen bir adamla evlenmiş, üç güzel çocuğuyla, güzel bir evde yaşıyordu.

Dane hiç sormasa da, annesi gelişmeleri ona düzenli olarak aktarıyordu. "*Onu kaçırdın*," Anna Mae konuşmayı hep pişmanlıkla bir nefes vererek bitirirdi.

Evet, bu doğruydu. Dane her şeyi mahvetmişti. Hepsi onun suçuydu. Sheryl ve Anna Mae'ye göre, yolunda gitmeyen her şey onun suçuydu. Bacağına mal olan patlayıcı bile. *Sheryl'i ve beni dinleyip ordudan ayrılsaydın…*

Birden bugün tanıştığı kadınlar —Carly, Jessy ve diğerleri— canlandı zihninde. Onlar da eşlerini aldatıp onlara yalan söylemişler miydi? Ya da onları hayal kırıklığına uğratmışlar mıydı? Bunun doğru olduğunu düşünmek çok kolay olurdu. Her daim partiye hazır, sadakatsiz asker eşi klişesi çok iyi bilinirdi ama bu klişenin oluşmasının bir nedeni vardı.

Ama bugün parka arabayla gidip şelalede yürüyüş yaptıktan ve mağaraya tırmandıktan sonra, Dane bundan şüphe edebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu, normal insanların yapacağı türden bir şeydi ve Dane de kendini bugün oldukça normal hissediyordu.

"Bir adama bakıp da içinden 'Vay canına, çok çekici, onu tanımak isterdim,' diye düşündüğün ve kendini bunun için suçlu hissettiğin oldu mu hiç?"

Marti'nin Suburban aracında üçüncü sıradaki koltukta oturan Therese'den gelmişti bu sessiz soru. Carly, başını Jessy'nin başının arkasından uzattı ve omzunun üzerine düştü. Kızıl saçlının horultusu çok sakindi ve neredeyse hiç duyulmuyordu. Bunun asıl nedeninin öğle yemeğiyle birlikte içtiği üçüncü margarita olduğundan şüphelendi Carly. Jessy birkaç kadeh içene kadar hayat dolu olsa da, sonra birden çökerdi.

"Yani, Jeff'i, onun anısını, evliliğimizi, onun ailesini ve kendimi aldatıp aldatmadığımı mı soruyorsun? Evet. Planlarımız vardı." Sesinde pişmanlık vardı. "Hayatımızın bu şekilde olmasını beklemiyorduk."

"Ama hayatlarımızın geri kalanını eşlerimizin anısını düşünerek... yalnız mı geçireceğiz?"

Yalnız. Ordu onları bağımsız olmaları konusunda ne kadar zorlamış olsa da, bu kelime onlar için bile çok korkunçtu. Eşleri Irak ve Afganistan'da görevlendirilmeden önce, ülkenin farklı yerlerindeki kışlalarda çalışmışlardı. Kendilerini ve birliklerini hazırlamak için çok çabalamışlardı ve evle ilgili sorumlulukların çoğu eşlerine kalmıştı.

Ama o zamanlar, *yalnızlık* sorun değildi. Her bir eğitimin ve her bir görevin bir sonu vardı. Eşleri evlerine döndüklerinde kaçırdıkları zamanı telafi ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onların yedisi ve Margarita Kulübü'ndeki diğerleri için, eşlerinin eve son dönüşü tam olarak bir finaldi. Artık öpüşmeler, kucaklaşmalar, birlikte geçirilecek geceler ve kaçan zamanı telafi etmeler olmayacaktı. Sadece flamalar, madalyalar, mezarlıklar ve anılar olacaktı.

Evet, biraz da suçluluk duygusu.

"Paul, hayatının geri kalanını yalnız geçirmeni istemezdi."

Sözleri, Carly'ye bile saçma gelmişti. Tanrı biliyor ya, bu tür sözleri arkadaşlarından, eşinin ailesinden ve terapistlerinden kaç kere duymuştu. Keder danışmanından ilk duyduğunda, bir çığlık atmak ve *Nasıl bilebilirsin ki? Onu hiç tanımadın bile!* demek gelmişti içinden.

Ama bu doğruydu. Jeff onu sevmişti. Onu hep hayatı yaşaması için cesaretlendirmişti. Yas tutmasını hiç istemezdi. Carly'nin zihni bunu biliyordu.

Bu konuda sorunu olan kalbiydi.

Therese'nin gülüşü yarıda kesildi. "Bilmiyorum. Paul kıskanç biriydi. Başka bir adama bakmamı bile istemezdi."

"Ama bu, kendisi orada olduğu içindi. Şimdi…" Cümlesini tamamlayabilmesi için derin bir nefes alması gerekti. "Değil."

Therese yeniden konuşmadan önce uzun bir süre geçti. "Peki siz? Hadi aramızdan biri…"

Sesi iyice azaldığında, sorusunu ortalardaki Fia tamamladı. "Âşık olup mutlu olmak için şansını bir kez daha denerse?"

Therese yutkunup başını salladı. "Bu *bizi* etkiler mi? Hepimiz eşlerimizi kaybettiğimiz için arkadaş olduk. İçimizden birinin hayatına giren bir adam, bunu değiştirir mi? Arkadaşımızı bir adamla paylaşabilir miyiz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, o adam bizlerden birini arkadaşlarıyla paylaşmak ister mi?" diye sordu Ilena. "Hangi erkek, yeni kız arkadaşının, ortak bağları eski kocaları olan bir grup arkadaşla görüşmesini ister ki?"

Carly huzursuz bir şekilde kıpırdanıp pencereden dışarı baktı. Başka arkadaşları da vardı —üniversiteden birkaç tane, birlikte çalıştığı öğretmenlerden ve birkaç da komşusu— ama Margarita Kulübü, özellikle de o altısı, onun en iyi arkadaşlarıydı.

Bir ilişkinin arkadaşlıklarını asla etkileyemeyeceğini söylemek istiyordu ama bundan emin değildi. Jeff ölmeden önce başka iyi arkadaşları da vardı —hepsinin vardı— başka asker eşleriydi onlar da ama hepsinden kopmuştu. Carly'ye sevgilerini, acılarını ve merhametlerini göstermişlerdi ama şehit bildirimi için üniformalı görevliler Carly'nin kapısını çaldığında, ölenin kendi eşleri değil de onun eşi olduğu için rahatlamışlardı da. Ve öyle hissettikleri için de kendilerini suçlu hissetmişlerdi.

Carly bunu biliyordu çünkü kendisi de bunu yaşamıştı.

Arkadaşlarının yüzüne bakarken, kendisini gülümsemeye zorladı. "Ne olursa olsun, sizleri seveceğim kızlar. Aranızdan biri âşık olup evlenirse ve Yakışıklı Prens'iyle mükemmel bir hayat yaşarsa, en az bir hafta boyunca sizi kıskanıp sizden nefret ederim. Ama her zaman yanınızda olurum."

Diğerleri de hüzünlü bir şekilde gülümsediler ve yeniden bir sessizlik çöktü. Konuşmaları aslında soruların hiçbirini cevaplamamıştı. Âşık olmalarında bir sorun olmadığını söylemek kolaydı. Hatta arkadaşlıklarının asla bitmeyeceğine söz vermek daha da kolaydı. Ama sonuçta asıl önemli olan eylemlerdi.

Tallgrass'a yaklaştıkça, Carly'nin içinde daha büyük bir piş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

manlık oluştu. Sık sık görüşseler de —her salı yenen akşam yemekleri, birkaç ayda bir yapılan geziler, alışveriş yapmak, sinema izlemek ya da nedensiz yere gerçekleşen ani görüşmeler— Carly boş bir eve gittiği gerçeğini görmezden gelemiyordu. Asi üvey çocuklarını, kendilerine bakan komşudan alacak olan Therese haricinde, hepsinin durumu aynıydı. Akşam yemeklerini yalnız yiyecek, televizyonu yalnız izleyip kitabı yalnız okuyacak ya da evi yalnız temizleyip yatağa da yalnız gideceklerdi.

Hayatlarının geri kalanını bu şekilde mi geçirmeleri *gerekiyordu*? Gerçekten öyle olmamasını umdu.

Suburban durana kadar, Carly'nin sinirleri bozulmuştu. Üçüncü sıradan çıkıp diğerleriyle vedalaştı ve çektiği güzel fotoğrafları paylaşacağına söz verip içeri girmeye korkmuyormuş gibi eve doğru yürüdü.

Burası mükemmel bir başlangıç eviydi. Tallgrass'a ilk geldiklerinde emlakçı öyle söylemişti. "*Bu, tadilat gerektiren bir yer anlamına geliyor*," diye fısıldamıştı Carly, Jeff'e ve o da sırıtmıştı. "*Beni biliyorsun. Alet edevatı severim.*"

"*Ama onları hiçbir zaman gerçekten kullanmadın.*"

Ama ev, kışlaya yakındı ve mortgage ödemesi, tüm tamiratlara yeterdi. Jeff gerçekten tadilatın bir kısmını kendisi yapmıştı. Çok olmasa da bu, sevinmesine yetmişti.

Carly, Jeff'in sabitlediği merdivenleri çıkıp onun taktığı kilide anahtarı yerleştirdi. Oturma odasında bir lamba açıktı. Bu, Jeff ile ayrı kaldıkları ilk geceden kalan bir alışkanlıktı. Konforlu mobilyaları, güzel masaları, hediyelik eşyaları, bibloları ve tabii ki fotoğrafları aydınlatıyordu. Abartı büyük televizyon Jeff'in seçimiydi. Böylece, Carly'nin okuma köşesi için seçtiği parlak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hasır sandalyenin dengelenmiş olduğunu düşünüyordu. Yine deri televizyon koltuğunu da, Carly'nin serdiği aşırı süslü halının en azından bir kısmını gizleyebilmek için almıştı.

Hayatları bu şekilde değiştokuşlarla doluydu. Bulaşık makinesini Carly boşaltırsa, Jeff doldururdu. Jeff üniformasının jilet gibi ütülü olması için kuru temizlemeciye götürürdü ve Carly de onun evde eşofman üstüyle dolaşmasına laf etmezdi. Carly, çimleri biçer, Jeff de çatıyı temizlerdi.

Carly evde kaldı, Jeff ise savaşa gidip öldü.

Ve Carly onu çok özlüyordu. Bu kadar özleyebileceğini tahmin bile edemezdi.

Bu melankoliden kurtulabilmek için mutfaktan bir şişe suyla, paketi yüz kalorilik kurabiyelerden almaya gitti. Yeniden oturma odasına dönmeden, cep telefonu çaldı.

Arayan Lucy'ydi. "Sana bazı fotoğraflar gönderdim. Bir bak." Sesi titremeden önce gayet neşeli çıkıyordu. "Norton, sakın! Ah, tanrım! Sana yemin ederim, bu köpek mutfağa işediğinde yüzümün halini görebilmek için, tüm gün çişini tutuyor. Gitmem gerek."

"Sana da merhaba ve hoşça kal." Carly telefonu cebine koyup bilgisayarının dağınık bir masanın üzerinde durduğu salona döndü. E-posta hesabını açıp ekranda beliren fotoğraflara baktı. Grup fotoğrafları, tekli fotoğraflar, verilen pozlar, hepsi samimi, mutlu ve gülümseme doluydu.

Hayır, hepsi değil. İmleci bir fotoğrafın üzerine getirip fotoğrafı büyüttü. Mağara arkadaşları Dane. Doğrudan kameraya bakıyordu ve fotoğraflandığını fark ettiği için yüzünde bir şaşkınlık vardı. Sanki bakışlarını ve yüzünü çevirmek istemiş ama bunun için yeterince zaman olmamış gibiydi.

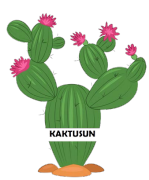
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aşırı yakışıklı olmayan, sert çeneli, sivri burunlu, derin bakışlı ve hatlarının geri kalanına kıyasla fazla yumuşak dudaklı, hoş bir adamın fotoğrafıydı bu. Yetenekli, hükmetmeyi ve kontrol etmeyi becerebilecek türde bir adam gibi görünüyordu. Gözleri hariç. Gözlerinden bir şey anlayabilmek mümkün değildi. Carly fotoğrafı, yüzünün üst tarafı ekranı kaplayacak kadar büyütmüş olsa bile. Ama kesinlikle rahatsız olmuş gibi —yoksa rahatsız edici miydi?— bir ifade vardı.

Dane'in anlatacak bir hikâyesi olmalıydı. Ve bu, muhtemelen acı bir hikâyeydi. Carly'nin onu bir daha görüp bu hikâyeyi dinlemesi pek de olası değildi. Tallgrass büyük bir kasaba değildi ama insanların özellikle biriyle karşılaşmadan hayatlarını rahatlıkla sürdürebilecekleri bir yerdi. Dane'in ilkokula giden bir çocuğu yoksa ya da bir salı gecesi Meksika yemeği yemek için yanıp tutuşmazsa, bir daha asla birbirlerini görmezlerdi.

Hikâyesi ne olursa olsun, Carly onun için iyilik diledi.

2. Bölüm

Marti araçtan çıkıp kendi evine doğru giderken, Therese, garaj yolundan eve doğru baktı. İki katlıydı, kiremitten yapılmıştı ve beyaz kaplamalıydı. Dar bir veranda çiçeklerle kaplanmıştı ve düzenli bir bahçe, yeşermek için baharı bekliyordu.

Paul ile Fort Murphy'ye gelmeden önce altı yıldır evlilerdi ve tam bir ev kiralayacaklarken, Paul, eski eşinin çocukları ona gön-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dereceğini öğrenmişti. O zamana kadar Therese, Abby ve Jacob'a yılda iki kez birkaç telaşlı gün maruz kalıyordu sadece. Aslında bir ev alıyor olmak, Paul'ün çocuklarıyla gerçek bir aile kuracak olmak Therese'yi heyecanlandırıyordu.

Tanrım, bunun gerçekten o kadar kolay olacağını mı zannetmişti?

Baştan itibaren öyle olmamıştı. Therese'nin Paul'ün hayatındaki varlığı, çocukların, anne ve babalarının yeniden bir araya gelecekleri konusundaki umutlarını baltalıyordu. Catherine kendilerini babalarıyla yaşamaya gönderdiğinde zaten umutları kırılmıştı. Kendini bulmak istiyormuş! Kendine zaman ayırmak!

Thwwerese kadını yumruklamak istiyordu. Kendini bulmak istiyorsa bunu çocuk sahibi olmadan önce ya da çocukları kendi kendilerine yetebilen, sorumluluklarını alabilecek yetişkinler olduktan sonra yapmalıydı. Sekiz ve on yaşlarındaki Jacob ve Abby, ne kendilerine yetebiliyorlardı ne de yetişkinlerdi. Sadece kaybettikleri düzeni arayan, derinden yaralı çocuklardı onlar.

İşler hiçbir zaman kolay olmamıştı ama sonra Paul ölmüş ve Catherine, keder yüküne katlanamayacağını söyleyerek, çocukların yeniden Kaliforniya'ya dönmesine izin vermemişti.

Onlar kendi çocuklarıydı, yük değillerdi. Therese, Catherine kendisini aradığında söylemişti bunu. Ve kadın ne kadar fazla kederli olabilirdi ki? Bir ilişkisi olan, evliliğini bırakan ve boşanma davası açan oydu. Paul'ün ve çocukların kalbini kıran *oydu*. Ama Catherine hiçbir şey yapmadı.

Paul'ün çocukları. Yük değil. Abby çok asi olsa ve Therese'den hizmetçilik, şoförlük ve aşçılık hizmetleri beklese, dünya kendi etrafında dönüyor zannetse ve Therese'nin varlığının tek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sebebinin onlara kölelik etmek olduğunu düşünse de… Jacob'ın da üvey annesinin yüzüne nadiren bakması, hiç konuşmaması ve asık suratlı olması da bunlara dahildi. Bu arada Jacob, Abby'yi de hiç umursamıyordu. Jacob'a göre, onların ikisi de kendisini test etmek için ona verilmiş baş belalarıydı.

Paul'ün çocukları.

Zihnini rahatlatmaya çalışarak arabanın yanından geçti ve verandaya gitti. Komşusunun numarasını çevirdi ve kapıyı açarken, telefonunu omzuyla kulağının arasına sıkıştırdı ve sonra içeri girdi. Boş olduğu zaman bile evi huzurlu değildi. İçeride gergin bir hava hâkimdi. Sanki bu duygu, sürekli çarpılan kapıları ve duvarları aşıp gidemiyordu. *Daha ne kadar?* Onlar için hayat bir gün yoluna girecek miydi?

"Selam Marsha," dedi arkadaşı telefonu açınca. "Evdeyim. Çocukları ne zaman istersen gönderebilirsin. Uslu durdular mı?"

Marsha güldü. "Çocukların başkasının yanındayken, anne babalarına davrandıklarından çok daha iyi davrandığını bilmiyor musun? Uslu durdular. Abby ile Nicole film izledi. Jacob ile Liam da tüm gün bilgisayar oyunu oynadılar. Eminim gözleri şaşı olmuştur. İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet. Park çok güzeldi ve egzersiz bana iyi geldi. Onlarla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Will ile dışarı çıkmak istediğiniz bir akşam bana haber ver. Ben de aynı iyiliği sana yapmak isterim." Carly yalan söylemiyordu. Bir arkadaşı olması Jacob'ın davranışlarını değiştirmiyordu —Liam da onun kadar asık suratlıydı— ama Nicole'ün varlığı, Abby'ye az da olsa iyi geliyordu.

"Haber veririm. Çocukları oyunlarından koparıp evin yolunu göstereceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler." Therese, çantasını ve telefonunu rafa bırakıp anahtarı yanındaki kedi heykeline astı ve doğrudan mutfağa gitti. Dondurulmuş pizzayı fırına koyarken, Marsha'nın kelime seçimlerini düşündü. Çocuklara evin yolunu göstermek... Bir silahı ona doğrultmak gibiydi.

"Ah, Paul, aşk için yaptıklarım," diye fısıldadı.

On beş dakika geçmeden kapı çarptı. Pizzayı tezgâhın üzerine çıkarmış, salata yapıyordu. Daha doğrusu paketlenmiş marul, domates ve doğranmış salatalığı karıştırıyordu. Kaşları çatık olan Jacob, ellerini yıkamamak için bir bahane uydurup dolaptan bir şişe kola aldı ve masada her zaman oturduğu yere geçti.

"Jacob, tabaklar ile kaşık çatalları getir." Therese bu cümleyi bininci kere kurduğundan, sesi gayet nötr çıkmıştı. Neredeyse bininci sefer olmasına rağmen, Jacob homurdandı —erkekler neden bunun kendilerinden istenen *her şeye* verilebilecek bir karşılık olduğunu düşünürdü?— ve dediğini yaptı.

Nicole ile telefonda konuşan Abby, musluktaki yerini almıştı. Kendisine bir cep telefonu aldırmak istediği zaman, Therese ile bu sayede iletişim sağlayabileceklerini söylemişti. Gerçi altı aydır Therese'yi bir kez bile aramamıştı ve Therese, onu arayacak olsa, Abby'nin aramasını cevaplamayacağından kesinlikle emindi. Ama bu Abby'yi mutlu etmişti... Bir süreliğine.

"Üç bardak buz," diye hatırlattı Abby'ye, o ellerini kurularken.

"Ben buz istemiyorum."

"Ben istiyorum." Bu, Therese'nin evinde yaşamak için koyduğu nadir kurallardan biriydi. Medeni insanlar gibi yemek yiyorlardı. Tabaklar, bardaktaki içecekler falan. "Ve Nicole'e veda et." Akşam yemeği yerken, telefon görüşmesi de yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gitmem gerek. Yemek saati. Sonra konuşuruz."

Therese, Abby'nin gözlerini deviriyor olduğunu, ses tonundan anlayabiliyordu.

Masaya oturduklarında, Therese ellerini kaldırdı. Neredeyse üç yıl olsa da çocuklar, onun ellerini tutup, başlarını eğerek duasına *Amin* deme konusunda hâlâ isteksizlerdi. Onların *annesi,* onlar açlıktan ölürken, asla dua etmek için beklemelerini istemezdi. Anneleri asla, akşam yemeği masasına oturup aptal günleriyle ilgili soruları cevaplamalarını beklemezdi ya da masayı kurmalarını, sonrasında toplamalarını istemez, sevmedikleri yemekleri de zorla yedirmezdi.

"*Burası annenizin evi değil*," diye hatırlatmıştı Paul net bir şekilde. "*Bizim evimizde yaşarken, bizim kurallarımıza uymak zorundasınız*." Dua etme kısmı Therese ile tanışmadan önce, onun da yaptığı bir şey değildi.

"Amin," diye bitirdi Therese ama gözlerini bir süre daha kapalı tutup duasına sessiz bir dip not ekledi: *Tanrı'm, burada boğuluyoruz. Lütfen bize bir can yeleği gönder. En azından çocuklara. Ben iyi bir yüzücüyüm ama onlara yardım et, lütfen. Birazcık umut da hiç fena olmazdı. Çünkü bazen benimkisi bitiyor ve elimden bir şey gelmiyor. Onlar bundan ne kadar nefret etseler de, benden başka kimseleri yok.*

Bu hüzünlü düşüncenin ardından da sessizce *Amin,* dedi.

Midesinin kasıldığını hissetti.

İncil'de pazar günleri dinlenmek için ayrılmış olabilirdi ama Tallgrass'ın dışındaki Double D Çiftliği'nde pek de öyle olmazdı. Henüz öğlen bile olmamıştı ve Dalton Smith, gün doğduğun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan beri hiç durmadan çalışmaya devam ediyordu. Doğu otlağındaki inekler ile arka taraftaki kısrakları ve tayları beslemiş, yenidoğanların iyi beslendiğinden ve hamile ineklerin, genelde yaptıkları gibi, doğum yapmak için bir yerlere gitmediğin emin olmuştu. Ardından da erkek kardeşi Noah ile kahvaltı yapmaya gitti.

Yemekten sonra çocuk, Oklahoma Eyaleti'nde ikinci sınıfa devam ettiği Stillwater'a gitmek için ayrıldı. Sıradan bir ziraat diplomasının yetip yetmeyeceğinden ya da bir veteriner olup olmayacağından henüz emin değildi. Altın renkli atlarını ve Belted Galloway sığırlarını yetiştirmek için ailede bir veterinerin olmasının gerekli olduğunu düşünmüştü Dalton, ama bu, Noah'nın mezun olduktan sonra veterinerlik fakültesinde bir dört yıl okuması demekti. Dalton bunu düşündüğünden öğrenim harçlarını yatırıyor ve ne kadar çabuk mezun olursa o kadar iyi olur diye düşünüyordu. Double D'de biraz yardım alsa, hiç de fena olmazdı.

Diğer erkek kardeşi Dillon ile ilgili düşünceler, zihninin arka taraflarında canlandı ki oralara gitmeyi gerçekten hiç istemiyordu. Suyun kalanını içip plastik şişeyi ezdi ve kapının yanındaki çöpe atıp eve doğru ilerledi. Yolu yarılamışken, at çiftliğinin yanına yola park eden pikabı fark etti. Birkaç metre ileride, bir adam kollarını ahşap direklere yaslamıştı.

Dalton çok sosyal biri olmasa da, tüm komşularını tanırdı. Lanet olsun, hayatı boyunca bu çiftlikte yaşamıştı. Bu adam bir yabancıydı. Muhtemelen sadece hayvanları inceliyordu. Çoğu insan bunu yapardı.

Başı ağrıyordu ve öğle yemeğine hazırdı. Ondan sonra da yat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ma vaktine kadar yapması gereken bir sürü işi vardı. Her hafta pazara erteledi̇ği kitap işi de buna dahildi. Kimsenin ziyaretini şimdi çekemezdi.

Ayrıca yabancılara güvenmezdi. Adam sadece hayvanları beğenmiş olabilirdi ama kötü niyetli de olabilirdi. Yan kasabadaki bir çiftlik sahibi, daha geçenlerde yolun kenarında ok ve yay taşıyan çatlak bir adam yüzünden altı baş sığırını kaybetmişti.

Dalton yönünü değiştirip garaj yoluna doğru ilerledi. Yaklaştıkça, pikabın çok yeni olduğunu, neredeyse kokusunu bile alabileceğini fark etti. Arka camda havacı etiketi vardı. Ön camdaki Savunma Bakanlığı çıkartmasının hemen altında da kırmızı bir Fort Murphy arması duruyordu. Bu, adamın saç kesimi ve duruşuyla da uyumluydu. Rahat görünüyordu ama bir saniye içinde dikkat kesilebileceği belliydi.

Dalton gerçekten bir asker tarafından ziyaret edilmeyi istemiyordu. Elinden geldiğince, askeriyeyle ilgisi olan herkesten ve her şeyden uzak dururdu. Askeri bir bölgede yaşadığınızda bu çok da kolay olmuyordu ama Sandra'dan beri elinden gelenin en iyisini yapıyordu…

Sandra'yla ilgili şeyler düşünmek de asla gitmek istemeyeceği yerlerdi; Dillon'ı düşünmekten bile daha kötüydü. En azından erkek kardeşi bildiği kadarıyla hayattaydı. Hatta bir gün çıkıp eve bile gelebilirdi.

Sandra asla geri dönmeyecekti.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Dalton, adamın birkaç metre yakınına gelince. Sesi beklediğinden daha aksi ve sinirli çıkmıştı. Noah daha bu hafta sonu ona, korkunç görünüşlü bir insan olmaya başladığını söylemişti. Saçını kesmeyen, tıraş olma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yan ve her zaman dünyadan nefret ediyormuş gibi bakışlar atan bir adam.

Doğruyu söylemek gerekirse, Dalton da bundan nefret ediyordu. En azından bir kısmından.

Adam, Dalton'ın yaklaştığını fark etmemişti ama görünce şaşırmamıştı da. Doğruldu ama parmaklıklardan uzaklaşmadı ya da suçluymuş gibi ürkmedi. "Atlar çok güzel. Çocukken Teksas'ta, büyükannem ve büyükbabamın şehrin dışında bir yerleri vardı. Atlarının çoğu özel atlar değildi. Sadece iş yapmak içindi ama bindiğim bir tane altın renkli at vardı." Sanki güzel anılara dalmış gibi uzaklara bakıyordu.

Bazen Dalton, kendinin de güzel anıları olduğunu unutuyordu. Sadece son birkaç yıl, fazla zor geçmişti ve daha iyi zamanları anmanın iyi bir şey olup olmayacağından emin değildi. Bir yandan, bir şeylerin yeniden yoluna girebileceğini düşünüp umutlanmasına yardımcı olabilirdi ama öte yandan, şansına bakılacak olursa, bu yersiz bir umut olurdu.

Adam yeniden ona odaklandı. "Adım Dane Clark. Fort Murphy'de görevliyim."

"Fark ettim." Dalton, parmaklığın bozulmuş kısmına doğru eğildi. Neredeyse tam Double D kemerinin altındaydı. "Ben Dalton Smith. Burası bana ait."

Clark'ın bakışları tabelaya kaydı. "Bakınca tatlı bayan çiftçilerin olacağı düşünülüyor…"

Herkes Dalton'ı ve çiftliğin adının hikâyesini bilirdi. Bir yabancıya açıklama yapması gerekmiyordu ve genellikle sorulduğunda açıklama yapmazdı. Ama Clark soru sormamıştı, hatta yaptığı o tek yorumun dışında, çok da ilgili görünmüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dalton omzunu silkeleyip, "Ailem buraya eyalet sisteminden önce 1907'de taşınmış. İki erkek kardeşin adları Donald ve Dooley'ymiş. 'Smith Çiftliği'nin çok sade olacağını düşündüklerinden, isimlerinin baş harflerini kullanmayı tercih etmişler. Bir gün gelip de bunun kadın göğsü anlamında kullanılacağını o zamanlar bilemezlerdi. Gerçi haklarında duyduklarıma göre bilseler de bunu çok da umursamazlarmış. O zamandan sonra oğlu olan her nesil, buna uyum sağlamak için çocuklarına uyumlu isimler vermiş."

"İsim almanın daha kötü yolları da var." Clark, atlara döndü.

Hiçbir şey yapmıyorlardı, sadece otlanıyorlardı. Küçük olanlardan birkaçı ayaklarını yere vuruyordu ama onları izlemek, Dalton'ın yapmayı en çok sevdiği şeylerden biriydi. "Hâlâ at biniyor musun?"

Clark'a bakmıyor olsa, bedeninin birden kasıldığını kaçırabilirdi. Birden ağırlığını parmaklığa verip oradan destek aldı. Sol elini uzatıp kotun içindeki sol bacağının üzerinde gezdirdi. Yeni ve ütülü pantolonunun ucu yepyeni, henüz beyazı bile kirlenmemiş spor ayakkabısının üzerine yığılmıştı. "Hayır. Uzun zamandır binmedim."

"Unuttuğunu zannetmiyorum."

"Bilmiyorum. Bu, hayatımın başka bir dönemiydi." Konuyu birden değiştirdi. "Burayı yalnız mı işletiyorsun?"

Dalton insan davranışlarını çok iyi bilmezdi ama Clark bir at olsaydı, kendisini korkutacak bir şeylerin kokusunu almış olacağını düşünürdü. Orada duygusuz bir şekilde duruyor olsa da, ilk fırsatta kaçacakmış gibi bir his vardı.

Ama bu Dalton'ın sorunu değildi ve dahası, bu umurunda da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değildi. "Küçük erkek kardeşim OSU'da okuyor. Yardım etmek için hafta sonları geliyor ama işin çoğunu kendim yapıyorum."

"Diğer *D* o mu?"

Hayır. Diğer D'nin, çiftliği ve ailemizi terk edip giden benmerkezci ve sorumsuz şey çocuğu... ikizime ait olması gerekiyordu... Annesini suçlamaya başlamadan önce sustu ve zorla gülümsedi. "Hayır."

Bu sefer konuyu aniden değiştiren oydu. "Kışlada ne yapıyorsun?"

Clark'ın gülümsemesi gergindi. "Antrenman. Hazırlık."

"Göreve mi gideceksin?" Dalton'ın bir zamanlar askeriye ile ilgili bilgisi kitaplardan, gazetelerden okudukları ve filmlerde gördükleri kadardı. Bir askerle evlenmiş olması bunu değiştirmişti. İkimiz de yeni bir dil öğreniyormuşuz gibi, diye şaka yapardı Sandra. Çiftlik dili ve ordu dili.

Bu, Afganistan'a gitme emrini almadan önceydi.

"Hayır," dedi Clark. "Çölde dört tur attım. Bir daha gidemem."

Bu *gidemem*'in "Gitmeme izin verilmiyor" mu yoksa "Gitmeyeceğim" mi demek olduğunu anlamak kolay değildi. Dalton, savaş turunun çok kez tekrarlandığını biliyordu. Sandra kendisiyle tanışmadan önce, halihazırda Irak'ta bir turu bitirmişti. Nispeten daha az tehlikeli bir hastanede görevlendirilmişti. Sandra bunun bir beyzbol maçı gibi olduğunu söylemişti ona. Saatler hatta günler süren sıkıcı bir rutin ve sonra birden ortaya çıkan saf heyecan. Sandra, Afganistan'ın da aynı olacağını düşünüyordu.

Clark, parmaklıktan uzaklaşıp hendeğin üzerinden dikkatle geçti ve elini uzattı. "Seni işinden ya da molandan alıkoyduğum için üzgünüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun değil." Dalton, onunla tokalaştı ve sonra da pikabına gidişini izledi. Clark, aracın kapısını açmadan önce, Dalton kendisini bile şaşırtan bir teklifte bulundu. "Eğer at binmeye bir şans daha vermek istersen, gel."

Diğer adamın yüzünde garip bir ifade belirdi. "Aklımda bulunsun."

Dalton, onun gidişini seyretti ve sonra parmaklıklara yaslanıp atları izledi. Çok *güzellerdi* ve kendisinden fazla bir şey beklemiyorlardı: yiyecek ve içeceklerinin olması ve hastayken bakımlarının yapılması yeterliydi. Diğer otlaktaki sığırlar için de aynısı geçerliydi. Bu iyi bir şeydi çünkü Dalton'ın bundan başka sunacak bir şeyi yoktu.

Hayat bu kadar zor olmak zorunda mıydı? Anne, babası ya da büyükanne büyükbabası da zor zamanlardan geçmişlerdi ama hiçbiri için bu kadar zor olmamıştı. Dillon için her şey çok kolaydı ve Tanrı'nın Noah için de işleri kolay kılmasını diledi.

Ama lanet olsun, acıyı biraz olsun paylaşmak fena olmazdı. Bu kadarı ona çok fazlaydı.

Salı, Carly'nin en sevdiği gündü ve bunun nedeni sadece arkadaşlarıyla The Three Amigos'ta akşam yemeği yemeleri değildi. Pazartesileri, çocuklar daha yeni biten hafta sonunu özlemeye başlayıp huzursuz oluyorlardı; cumalarıysa, özgür günlerin yaklaşmasını dört gözle bekliyorlardı. Çarşamba ve perşembe günleri ortalamaydı ama salı günleri güzeldi.

Salı günleri Muharip Geçiş Bölümü'nü ziyaret ederlerdi. Öğrencileri, gördükleri yaraları merak ve kaygıyla izleyecek kadar küçüktü. Kahramanlara hayranlık duyma konusunun henüz far-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kında olmadıklarından, konuşurlarken kendilerini çok fazla engelleyemiyorlardı. Daha açıksözlü, içten ve samimilerdi ve askerlerin çoğu, kendilerine hayran kalınmasından hoşlanıyordu.

Okul otobüsü, saat bir buçukta park alanına yanaştı ve Carly, sınıf yardımcısı ve iki anne, çocukları kapıda sıraya sokup ilerlemelerini sağladılar. Tüm çocuklar çok usluydu ve yaramazlık yaparlarsa, gezinin iptal olacağının ve askerleri de kendilerini de hayal kırıklığına uğratacağının farkındalardı.

Carly'nin karşısındaki anne, Tallgrass'ta ve Fort Murphy'de yeniydi. Burası, sekiz yaşındaki kızının üçüncü okuluydu ve hem kendisi hem de kızı bunu normal karşılıyordu. Kadın, restoranlar ve çocukların yapabilecekleri aktiviteler için kendisine danışmış, Carly de sanki vaktini Tallgrass'ta çoğunlukla yalnız geçirmiyormuş gibi ona cevap vermişti. Ama kadın, otobüs geçiş bölümüne döndüğünde sessizleşmişti.

"Bu savaş, çok yanlıştı," diye fısıldamıştı.

Carly ona şaşkın bir bakış attı. Onun ve arkadaşlarının hayatı, bu savaş nedeniyle sert bir şekilde değişmişti ve onlar da bu konuyu her anlamda konuşmuş olsalar da, savaşın doğru mu yoksa Amerikalıların hayatını acı bir şekilde harcayan bir seçim mi olduğunu hiç konuşmamışlardı. Jeff bunu sonuna kadar destekliyordu ve Carly de eğer mümkünse ülkesinin bu savaşın sonunu görmesini istiyordu. Ulusunun, Jeff'in hayatına mal olan bu savaşı bırakmasını istemiyordu.

"Oğlumun anasınıfı öğretmeni... Onun da eşi Afganistan'da ölmüş," diye devam etti kadın. "Benden iki yaş küçük ve onun da benim gibi iki çocuğu var... Bu çok acı."

Benimki de öyle ve bu çok acı ama onlar istedikleri bir amaç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uğruna, tüm kalpleriyle sarıldıkları bir amaç uğruna öldüler. Ama sözler Carly'nin boğazına tıkanmıştı.

"Benim eşimin kaydı da yaklaşıyor ve ben bundan vazgeçmesini istiyorum. Çok tehlikeli. Ama o bunu istemiyor ve maddi durum da..."

Otobüsün fren sesi, kadının kederle verdiği nefesi bastırmıştı. Cevap vermemek için bir bahane bulmuş olan Carly, ayağa kalkıp arkaya baktı. "Unutmayın çocuklar: Koşmak yok, kavga etmek yok ve hep gülümsüyoruz, tamam mı?"

"Tamam, Bayan Lowry," diye bağırdı çocukların çoğu. Paco herkes inene kadar bekledi ve koyu gözleriyle ona bakarak enerjik bir şekilde ekledi, "Merak etmeyin Bayan Lowry."

Otobüsten inip binaya, oradan da koridoru takip ederek spor salonuna gittiler. Askerlerin birçoğu için fiziksel ve mesleki terapi gün boyu sürüyordu. Odadaki belirgin kuvvet ve kararlılık, Carly'ye hep cesaret verirdi ama aynı zamanda da utanmasına neden olurdu. Bu adamların bazıları çok fazla şey kaybetmiş olmalarına rağmen asla pes etmemişlerdi. Devam ediyorlardı.

Carly de devam ediyordu. Yavaş yavaş. Bugün bir kez bile Jeff'in ölümünün üzerinden yirmi beş ay, üç hafta ve üç gün geçtiğini hatırlamamıştı. Artık eskisi gibi insanlardan kaçmıyordu. Artık hayatına odaklanıyordu.

Acısını ve Jeff'i asla unutmayacaktı ama onsuz da yaşayabilirdi.

Bu düşünce, içine hem inanılmaz bir tatmin hem de aşırı bir acı salıyordu. Jeff, onun âşık olduğu tek adamdı, hayatının ışığıydı ama onsuz yaşayabilirdi.

Birbirlerini gördükleri için hangisi daha mutluydu belli değil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di. Çocuklar mı, askerler mi? Çocuklar etrafta kelebek gibi dolanıp, eski dostlarını selamlayarak yeni gelenlerle de tanışıyorlardı. Yardımcı Robin, aralarından hemen birini bulmuştu. Bir sınıf projesi olarak başlayan bu iş, romantik bir hal alıyordu. Carly onlar için en iyisini diliyor ve kendisini de onun yerinde hayal ediyordu ama kalbi hayalindeki isimsiz adamın üzerine Jeff'in yüzünü yansıtırken bu biraz zor oluyordu.

Carly, odanın etrafında dolanıp herkesle konuştu ve ara sıra utangaç bir çocuğu ya da askeri cesaretlendirmeye çalıştı. Geldiği yere dönmek üzereyken, dikkatini bacak çalıştıran spor aletlerinden birinin üzerindeki ince uzun adam çekti. Üzerinde eşofman ve gri bir tişört vardı. Bir yandan şişesinden suyunu içip bir yandan da makinenin ağırlığına dikkat etmesi konusunda diğer bir adamı uyarıyordu.

Bu Dane'di.

Carly oraya doğru gitti ve diğer adamın omzuna hafifçe dokundu. "Hey, Justin, nasıl gidiyor?"

"Ah, buralarda takılıyorum. Çekilmemi ister misin? Belki sen de denemek istersin?"

"Benim bacaklarımın seninkinden daha fazla egzersize ihtiyacı olduğunu mu söylüyorsun?"

Genç adam sırıttı. "Bilmiyorum. O eteği biraz kaldır da göreyim."

Dikkatini Dane'e çevirmeden önce, Justin'e kızar gibi bir bakış attı. "Bu mağara adamı değil mi? Fort Murphy zannettiğimden daha küçükmüş."

Bir an için Dane'in yüzünde, cumartesi günü altı kadınla aynı mağarada kaldığında beliren, gözlerine ışık vuran geyik ifadesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

belirdi. Sonra bir nefes aldı ve şişenin etrafındaki parmakları gevşedi. "Carly, değil mi?"

"Carly Lowry." Bir an için tereddütle hareketsiz kalsa da, sonra elini uzattı. "Seni yeniden görmek güzel."

Adamın parmakları uzun, güçlü ve nasırlıydı. Tırnakları düzensiz bir şekilde kesilmişti ve teninden bir sıcaklık yayılıyordu. Erkeklerin elleri nasıl oluyordu da görüntü olarak kadınlarınkine çok benzese de, dokununca bu kadar farklı bir dokusu oluyordu? Dane'in elleri güçlü, sert ve kontrollüydü. Onunla kısa bir süre tokalaşmak bile Carly'nin titremesine neden olmuştu.

Bu sadece bir tokalaşmaydı. Dane'in kısa kestiği ya da uzun tuttuğu. Dane elini çektiğinde, Carly ürperen parmaklarıyla ne yapması gerektiğini bilemedi. Sonunda parmaklarını serin metal makinenin üzerine götürdü.

"Trista nerede?" diye sordu Justin, omzunun üzerinden bakmak için eğilerek.

"O…" Carly odayı inceledi ve kızı uzakta bir duvarın yanında gördü. Kız da tereddütlü bir şekilde başını kaldırıp indiriyordu. "Orada. Seni arıyor."

Justin ayağa kalkıp bir süre dengede durmaya çalıştı ve Dane duvara yaslı duran koltuk değneklerini ona uzattı. "Görüşürüz çocuklar."

"Beni daha genç bir kadın için terk mi ediyorsun?" diye takıldı Carly.

"Ah, sen de çok tatlısın ama Trista gönlümü çaldı." Koltuk değneklerini kolaylıkla kullanarak, salonun ortasına gidip kıza seslendi. Kız da ona doğru ilerlerken, yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly gülümseyerek duvara yaslandı. "Trista bir fare kadar ürkektir. Justin, tanıştıkları ilk gün ona ilgi gösterdi ve kız da o günden beri ona bağlandı." Carly, makineyi işaret etti. "Bunu kullanmayı mı bekliyordun?"

"Hayır. Sadece Justin ile konuşuyordum. Sen geçip çalışabilirsin. Ama ben bacaklarını gördüm. İhtiyacın olduğunu düşünmüyorum."

Mağara adamı, Carly'ye iltifat mı etmişti? Yüzündeki ifadeden bunu anlamak hiç mümkün değildi. Carly'ye bakmıyordu — dikkatini doğrudan salona çevirmişti— ama yanakları çok hafif kızarmış gibiydi.

Ona *iltifat* etmişti. En azından bacaklarına. Dane, kendisine uzun... uzun zamandır güzel bir şeyler söyleyen ilk adamdı. Jeff ile ilgili düşüncelerine odaklanmamaya çalıştı.

Bakışları bir iki kez daha kesişene kadar baktı Dane'e. Dane de ona doğru gidip duvara yaslandı ve şişesiyle çocukları işaret etti. "Bu çocuklar burada ne yapıyor?"

"Her salı günü öğleden sonra burayı ziyarete geliriz. Hep, anne ya da babası görevde olan bir öğrencimiz olur. Babaları gibi birileriyle zaman geçirmek çocukların çok sevdiği bir şey. Askerlerin de hoşuna gidiyor."

"Bu, onları korkutmuyor mu?"

"Belki birkaçını ama onlara çocukların ısırmayacakları konusunda garanti veriyorum. Gerçi bir seferinde JayLo, adıyla dalga geçtiği için Hannah'yı hafifçe ısırmıştı. Bir ünlünün* adını almanın komik tarafları."

---

* Jennifer Lopez'in lakabı olan JLo'ya gönderme yapılmıştır. (e.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane soğuk bir bakış attı. "Çocuklar."

"Yaralar ve izler onları korkutuyor mu? Hiç korkutmuyor. Aynısının anne ve babalarına da olabileceği onları tedirgin ediyor mu? Ara sıra. Onlar çok küçük. Ordudaki anne ve babalarına çok fazla güveniyorlar. Onların gözlerinde sizler, her şeyi yapabilecek olan kahramanlarsınız."

Dane'in yanakları yine kızardı. Bir kahraman olarak adlandırıldığı için mi? Carly kahramanlara inanırdı —ünlüler ve sporcular için kullanılan anlamına değil. Yapılması gereken bir işi görüp, tehlikeyle ve hatta her gün ölümle yüzleşeceğini bile bile bunu yapmaya gönüllü olan kahramanlara. Birilerinin bunu yapması gerektiği için, halkı ya da ülkesi uğruna ölmeyi göze alan insanlara.

Bu konunun, Dane'i huzursuz ettiğini hissettiği için Carly, kıyafetlerine bakıp konuyu değiştirdi. "Sen de mi egzersiz yapıyorsun?" Fiziksel egzersiz, her askerin hayatının günlük bir parçasıydı. Gerçi son birkaç yıldır, fiziksel terapi anlamında kullanılmaya başlamıştı —onun *askerlerinin* günlük hayatında.

"Evet. Ben, şey, sadece Justin ile konuşmak için geldim."

"O iyi bir çocuk."

"Çocuk mu? O kadar yaşlı olamazsın."

Carly gülümsedi. Justin yirmi bir yaşındaydı. Kendisi yirmi sekiz yaşındaydı ve bazı günler kırk gibi hissediyordu. Belki bugün otuz beş olabilirdi. "Bu hangi filmden? Önemli olan yıllar değil, mesafedir?" Son yirmi beş ay, sanki köpek yaşıyla ilerlemiş gibiydi. Her biri yedi ay gibi geçmişti.

Ama zaman şu an daha normal bir hızla ilerliyordu. Bazen çok yavaş ilerliyor, bazen hızlanıyor ama ortalama olarak nor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mal gidiyordu. Carly nefes alabiliyordu. Düşünebiliyordu. Ve eğer yarın güzel bir gün olmayacaksa, bir sonraki gün olurdu, ya da sonraki. Salıları çok çabuk geliyordu. Buraya gelip Margarita Kulübü'yle akşam yemeği yiyordu.

Ve bu iki şeyin anlamı çok büyüktü.

Dane bunu duyunca ilk olarak hafifçe güldü. Carly hiçbir mesafe katetmiş gibi görünmüyordu... Gerçi Dane dış görünüşün ne kadar aldatıcı olabileceğini bilmiyor muydu? Spor salonundaki adamların çoğu sanki daha birkaç hafta önce tıraş olmaya başlamış gibi görünüyorlardı. Halbuki birçoğu artık sahip oldukları engellerle, bunu yeniden yapmayı öğrenmek için buradaydı. En azından Justin, hâlâ bütün vücut uzuvlarına sahipti. Ama onun da bacakları platinler ve vidalarla kaplıydı. Etraflarında uzuvları kesilenler, yananlar ve travmatik beyin hasarları olanlar vardı ve Carly Lowry onların arasında en az mesafe katetmiş kişi gibi görünüyordu.

Öğrenciler hariç tabii. Çocukların ziyareti ile ilgili bir şeyler duymuştu ama hastaların biri için gelecek olan birkaç çocuk düşünmüştü. Tüm bir sınıfı beklemiyordu. Bir de kestane rengi saçları, ela gözleri ve lanet güzel bacakları olan tatlı bir öğretmen eşliğinde gelmelerini hiç beklemiyordu.

Ve sol elindeki alyans da, Dane'e kendisini hatırlatıyordu. Böyle bir kadına bakması bile doğru değildi.

Carly'nin gülümsemesinin çok tatlı olduğunu fark etmeden, salondan ayrılmalıydı. Gözlerine bir saniye daha bakmadan önce. Terapistlerinden biri molasını daha ne kadar uzatacağını sormadan önce.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly, onun da diğerleri gibi bir hasta olduğunu anlamadan önce.

Bunun anlaşılabileceğini düşününce, sol bacağının sızladığını hissetti —orada olan kısmın değil, olmayan kısmın. Bu çok saçmaydı. Protezini sonsuza kadar saklayamazdı. Evdekiler biliyordu. Annesi bunu kabullenmişti. Bu salonun müdavimleri de biliyordu. Başka kışlalarda olan arkadaşları da. Bu tür haberler çabuk yayılıyordu.

Ama Dane bunu saklamayı tercih ediyordu. Kendisine acınmasını, onun için kaygılanılmasını, insanların üzülmelerini ya da kendisine sorular sormalarını istemiyordu. Lanet olsun, zaten kendi kendine yeterince üzülüyordu.

Carly gidecekmiş gibi görünmediğine göre, kendisi gitmeliydi. *Gitmem gerek* demek için ağzını açtı ama ağzından çıkan kelimeler tamamen yanlıştı. "Yani, öğretmensin." *Aptal. Belli olmuyor mu?*

Carly gülümsedi. "Üçüncü sınıf. Çocuklar eğlenceli ve zararsız davranabilmek için yeterince büyük."

"Aralarında senin çocuğun var mı?"

Carly'nin gülümsemesini sürdüremedi. "Hayır. Senin var mı?"

"Hayır." Öyle bir durumda Sheryl'in ilişkilerini öğrenmek ne kadar kötü olurdu? Çocuklarının aslında kendi çocukları olup olmadığını bilemezdi. Kendisinin çocukları olduğuna inanıp onları sevse ve sonra da öyle olmadıklarını öğrense?

Konuyu yine değiştirmenin vakti gelmişti. "Buralı değilsin."

Carly'nin gevşek bir şekilde toplanmış saçları sallandı. "Utah'ta büyüdüm. Üniversiteyi Colorado'da okudum ve buraya da dört yıl önce geldim. Sen de buralı değilsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teksas. Dallas'ın biraz dışından."

"Ailen hâlâ orada mı?"

"Annem. Birkaç hala ve amca. Asla tanışmadığım birkaç kuzen." Annesi tek çocuktu. Babası da en son erkek kardeşinden yirmi yıl sonra dünyaya gelen bir sürprizdi. Anna Mae, Bill'in ailesinin pek işine yaramamıştı. Aynı bölgede yaşamalarına rağmen, Dane'in onlarla pek bir bağı yoktu. "Peki, senin ailen?"

"Annem, babam ve üç erkek kardeşimin hepsi Utah'ta mutlu bir şekilde araştırmalar yapıp, atomu parçalayıp gen testleri yapıyorlar. İsimlerinin başında iki üç alfabeye yetecek kadar harften oluşan unvanları var. Erkek kardeşlerimin eşleri de beş tane küçük biliminsanını yetiştiriyor." Carly omuzlarını silkti ve saçını yine salladı. Saçları çok yumuşak görünüyordu ve sanki Dane tutmaya çalışsa, elinden kayacakmış gibiydi. "Ben ailenin yüz karasıyım. Sadece tek bir üniversite mezuniyetim var."

"Ama bunu da öğretmenlik yapmak için kullanıyorsun. Asil bir meslek. Öyle söylenmiyor muydu öğretmenlik için?"

Carly, Dane'in az önce kontrol altına almaya çalıştığı şekilde güldü. "Anderson doktorları herkesin öğretmenlik yapabileceğini söylüyor."

Carly içeri baktı. Dane'in takip ettiği saçları sivri bir şekilde toplanmış olan kırmızılı küçük kıza baktı. Kız, beyin hasarı nedeniyle konuşmakta güçlük çeken bir komutanla konuşuyordu. Adamın, küçük kızın hızlı konuşmasını takip edip edemediğinden pek emin olamasa da, kızın yanında olmasından keyif aldığı belliydi.

"Anderson doktorları komikmiş."

Carly, yeniden Dane'e döndü. "Ah, o kadar da kötü değiller.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eğitim alanında uzmanlaşacağımı duyunca heyecanlanmadılar ama en azından bir doktoram olabileceği için sevindiler. Ama doktora yerine öğretmenliği seçtiğimde hepsi şaşırdı."

Dane, bir üniversite diploması alacak olsaydı, bu annesini çok heyecanlandırırdı çünkü ailesinde bir ilk olurdu. Carly bunu bilmiyordu ama Dane, kışlada aldığı ve eğitim merkezi ile internet üzerinden katıldığı dersler sayesinde yolu yarılamıştı. Bunun çok da bir önemi yoktu. Carly'nin gözünde, tek bacaklı olmasını telafi etmek için muhtemelen birden fazla mezuniyete ihtiyacı vardı.

Spor salonunun köşesinden çocuk sesleri yükselince, Carly doğrulup bir nefes verdi. "Neler oluyor bir bakayım. Seni yeniden görmek güzeldi Dane."

Carly elini yeniden uzattı. Dane de tuttu. Carly'nin eli tuhaf bir şekilde yumuşaktı. Dane, acı veren ellere alışıktı ama Carly'nin elini tutuşu çok nazikti ve iyileştirici bir etkisi vardı. Dane toparlanıp yaslandığı duvardan doğruldu ve bedeninin uzun süre hareketsiz kalmaktan uyuşmamış olmasını umdu. "Evet, benim de gitmem gerek."

Carly gülümseyerek kargaşayı ayırmaya gitti. Dane de kapıya doğru ilerleyip çıkışını yapmak için ekibin yanına gitti. Fiziksel ve mesleki terapistlerin yanı sıra doktorlar, psikologlar, psikiyatrlar da vardı. Bölümdeki her bir asker, bir ekip amiri, bir hemşire ve bir doktora atanıyordu. Şansından, Dane'in ekip amiri, Kore'de beraber görev yaptığı bir askerdi. O da çölde bir uzvunu kaybetmişti. Diğer askerlerin gelişimini bir kıdemli başçavuş takip ediyordu. Dane de kendisininkiyle mücadele veriyordu.

Askeri kantinden yiyecek bir şeyler almak için durduktan sonra, yarım saat içinde evde oldu. Ondan yirmi dakika sonrasında,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aldıklarını yerleştirmiş ve kendi standartlarına uyacak birkaç temizlik işi yapmıştı. Tam çamaşır yıkamayı planlarken, biri kapıyı çaldı.

Justin Stevens —sadece aynı kaderi paylaştığı bir hasta değil, aynı zamanda komşusuydu da— kapıda durmuş, koltuk değneklerine, spor salonunda olduğundan çok daha fazla yaslanıyordu. "Nereye kayboldun?" diye sordu mutfağa girip dolaptan içecek bir şey, buzluktan da bir buz pedi almaya giderken. Oturma odasına gelip sağ ayağını masaya yasladı ve birayı açmadan önce, buz pedini sol dizinin üzerine koydu.

Dane koltukta oturmuş, sol bacağını koltuğa uzatmıştı. "Bugünlük işim bitmişti." Terapi hiçbir zaman aynı olmazdı. Bazı günler daha önce hiç yapmadığı kadar fazla yapar, bazen de bir gecede tamamen çökmüş gibi olurdu.

Ve bazı günler oradaki bütün insanlardan kaçması gerekirdi.

"Çocuklardan hiçbiriyle konuştun mu?"

"Bugün değil." Ve ileride de bunu yapmayı planlamıyordu. Salı günleri orada olmamak için bir bahane bulacaktı. Bunun tek nedeni çocuklardan kaçmak olmayacaktı.

Justin sırıttı. "Ama Carly ile konuştun. Şu 'mağara adamı' muhabbeti de neydi?"

"Biz, şey, mağarada tanıştık."

Bir süre umutla bekledikten sonra, Justin homurdandı. "Evet, peki. Konuşmak istemiyorsun, dostum..."

"Tanıştık. Parkta. Geçen hafta sonu. Birkaç arkadaşı ile beraberdi."

Justin başını salladı. "Ah, Margarita Kulübü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane, Davis'te kırmızı ışıktaki o anı hatırladı. Kadınları restoranda, margarita kadehlerini tokuştururken gördüğü anı. Kendisi de arkadaşlarıyla içmeyi çok severdi ama bunun için bir kulüp kurmayı asla düşünmemişti.

Dane sıradan bir şekilde sormaya çalıştı, "Kocası nerede görevli?"

Justin uzun ve sabit bir şekilde baktı. "Carly kulüpte dostum. Salı Gecesi Margarita Kulübü. Her hafta akşam yemeği yiyip içmek için The Three Amigos'ta buluşuyorlar."

Dane, kendisini beyin hasarı olan hastalar gibi hissederek, tek kaşını kaldırdı. "Peki, bunun eşiyle ne ilgisi var?"

"Margarita Kulübü 'Fort Murphy Dullar Kulübü' olarak da biliniyor." Justin durdu. "Kıdemli Başçavuş Lowry öldü dostum. İki yıl oldu."

3. Bölüm

Akşam yemeği hep sade olurdu, kot pantolon, kazak, çok az makyaj. Carly parfüm sıktı ve gözlerini kapatıp duştan ılıyan havayı içine çekti. Kokusu çok hafif ve şekerliydi. Jeff ona ilk şişesini verdiğinde, koku için masum demişti. PX'te bir kadının üzerinde kokusunu almış ve markasını sormuştu. Ardından da hemen parfüm reyonuna gidip Carly'ye de aynısından almıştı. Carly o zamandan beri bu parfümü kullanıyordu.

Carly, bu kokuyu seviyordu ama hiçbir zaman Jeff kadar çok sevmemişti. Belki artık kokusunu değiştirmenin vakti gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki yarın işten sonra, PX'e gidip kendi kokusunu seçebilirdi. Çok şekerli ve masum olmayan bir şeyler.

Kendisini biraz suçlu hissederek ışıkları söndürdü ve koridorda ilerlerken alyansını taktı. Restorana gitmek için biraz erkendi ama ceketiyle çantasını aldığı için evden çıktı. The Three Amigos Meksika yemekleri restoranına kadar birkaç kilometre sürdü ve sonra otoparkın tam ortasına park etti.

Bina, güvercinlerin arasında bir kanarya gibi görünüyordu. Otoparkı çevreleyen binaların dış yüzü, en azından merkezdeki vitrinlerin kumtaşı ve kiremit renklerine uyum sağlamak için bir çaba halindeyken, The Three Amigos'un renkleri fazla gösterişliydi: camgöbeği, turuncu, sarı ve misket limonu yeşili. Çatısı kırmızı kiremittendi ve kapının iki yanında duran parlak kırmızı saksılarda yıl boyunca çiçekler olurdu. Doğu tarafındaki gölgeli verandada farklı şekillerde işlenmiş demir masalar vardı ve rengârenk boyanmışlardı. Tallgrass'ın merkezindeki o köşede, insanların hem gözlerine hem de karınlarına bir Meksika ziyareti çekiyordu.

Kapıyı açar açmaz akan suyun sesi onu karşıladı. Aklına ilk gelen, geçen hafta sonu gittikleri şelale oldu. Mağara. Dane. Onu bir kez daha görmeyi gerçekten ummuyordu.

Ama iyi olmuştu.

Lobinin ortasındaki çeşmenin yanından geçip garsonları selamladı ve sonra da yemek salonunun arka tarafındaki dikdörtgen bir masaya doğru gitti. O hafta kaç kişi olacaklarını hiçbir zaman önden bilemezlerdi ama her seferinde en az sekiz kişi olurlardı. Therese de ona katıldığında, duvara arkası dönük bir şekilde sandalyede oturuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir şeyler içmeye ihtiyacım var."

Carly garsonun dikkatini çekip iki parmağını kaldırdı. Kadın gözünü kırpıp bara doğru ilerledi. "Dur tahmin edeyim. Jacob elli saattir tuvalet için bile ara vermeden bilgisayar oyunu oynuyor. Abby de dik saçlı ve burnunda hızma olan, muhtemelen kötü bir çocuğa deli gibi âşık oldu. Onunla kaçma ihtimali var mı?"

"Gidişata bakılırsa, öyle bir şey olduğunda galiba çocuğu da bakmam için bizim eve getirir." Therese silkelendi ve gevşemeye çalıştı. "Hayır, Jacob en azından tuvalet molası veriyor. Abby de bu hafta erkeklere dair her şeyden nefret ediyor. Kulak misafiri olduğum kadarıyla, kendisinden hoşlandığını zannettiği bir çocuk, başka bir kıza teklif etmiş ve Bay Snyder de onu sınıfta test esnasında mesaj yazarken yakalamış ve telefonunu alıp ona ceza vermiş. Okuldan sonra onu ve telefonunu gidip almam gerekti. Telefonu geri vermedim ve bu yüzden çok öfkeli." Therese, garson içecekleri getirdiğinde sevinerek gülümsedi ve hemen büyük bir yudum aldı.

Carly'nin yudumu daha küçüktü. Gruplarının adına sadık kalmak için her hafta bir margarita siparişi veriyordu ama bir taneyi bile bitirdiği pek olmuyordu. İçmeyi çok fazla sevmezdi. Alacağı kalori hakkını buna değecek bir şey için kullanmayı tercih ediyordu. Kahvaltıda yediği çikolata kaplamalı karamel gibi.

"Sen hiç böyle bir suç işledin mi?" Therese, asık suratını Carly'ye çevirdi. "Okulda, yani."

"Hayır." Ya da başka bir yerde de. Yani ara sıra söylediği beyaz yalanlar sayılmıyorsa. Yatma saatini asla kaçırmamış, hiç sarhoş olmamış ve hiç uyuşturucu kullanmamıştı. Her zaman adil ve iyi biri olmaya çalışmıştı. *İyi ve tatlı kız*, diye seslenirdi ona Jeff.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de. Bunu Abby'ye söyledim ve beni *neredeyse* yalancı olmakla suçladı. Neyse ki bunu kendisi için yapmıyormuş. Tarihte iyi. Tüm cevapları biliyormuş. Çalışmaya vakti olmayan Nicole'e yardımcı oluyormuş." Bir süre sonra, Therese bir nefes verdi. "Pekâlâ, geçiş bölümündekiler nasıldı?"

"İyi. Çocuklar iyiydi. Askerler de." Carly kadehini birkaç kez çevirdi ve devam etmeden önce bardağın altındaki ıslaklığı peçeteye kuruttu. "Dane'i gördüm."

"Kim?" Therese kaşlarını çatmıştı. "Mağaradaki adam mı? Gerçekten mi? Nerede?"

"Geçiş ünitesinde. Justin'i ziyaret ediyormuş. Sana ondan bahsetmiştim. Kaliforniya'daki sörfçü çocuk."

"Evet, evet, küçük erkek kardeşimden bile küçük olan çocuk. Dane'e geri dön. Düşündüğümüz kadar tatlı mıydı? Bizi hatırladı mı? Evli olup olmadığını öğrendin mi?"

Carly gözlerini kırpıp güldü. "Şşt, Jessy'ye geçiş yaptın. Şimdi... onun tatlı olup olmadığını hiç konuşmuş muyduk ki? Ben hatırlamıyorum. Bizi hatırlıyor mu? Bizimle küçük bir yere tıkılıp kaldığına göre, sanırım evet ama bundan hiç bahsetmedi." Ama Carly'nin adını hatırlamıştı. Carly bunu bedenindeki ani bir sıcaklıkla beraber hatırladı.

Evli oluşuna gelecek olursa... Bunu düşünmemişti. Onun dünyasında iki tür insan vardı: eşi ölenler ve ölmeyenler. Tabii ki, ölmeyenler grubu da kendi içinde ikiye ayrılıyordu: evli olanlar ve olmayanlar.

Dane hangi gruptaydı? Onunla yüz yüzeyken, Carly bunu düşünmemişti ama şimdi merak ediyordu. Bekâr mıydı? Bir ilişkisi var mıydı yoksa her gece evine, eşine mi gidiyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evli olup olmadığını bilmiyorum." Bu, umurunda değilmiş gibi omzunu silkti. Gerçi alyansı yoktu. Buna dikkat ettiğinin farkında bile değildi ama belli ki etmişti. "Neden? Onunla ilgileniyor musun?"

Therese onu duymazdan geldi. "Çok tatlı ama benim tipim değil." Sonra da alaycı bir şekilde ekledi: "Sanırım *senin* tipin olabilir."

"Çok uzun zamandır yalnızım. *Hâlâ* bir tipim olup olmadığından emin değilim."

Therese masanın diğer tarafına uzanıp Carly'nin elini sıktı. "Vardır. İnan bana."

"Evet, doğru. Paul, Jeff'ten daha uzun süredir yok ve sen, tek bir erkeğe bile bakmadın." Bu sözleri söyler söylemez pişman oldu çünkü arkadaşının gözünde her daim gördüğü hüznü derinleştirmişti söyledikleri. "Üzgünüm Therese."

"Hepimiz öyle değil miyiz tatlım?" Huzursuz bir sessizlikten sonra, Therese yüzünde belirgin olan huzursuzluğu silmeye kararlı bir şekilde daha dik oturdu. "Bugün sınıfımdaki yeni çocuk, 'Bayan Twace, pencereler kirli,' dedi. Ben de, 'Evet, kirliler Kelvin. Sana onları temizlemen için bir dolar vereceğim,' dedim. Gözlerini devirdi ve 'Onları temizyemek için doyara ihtiyacım yok Bayan Twace, tuvayet kâyıdı yeteyli,' dedi."

Carly güldü. Omuzlarındaki yük hafiflemişti. Kahkahaları azalmadan Jessy, Therese'nin hemen yanındaki sandalyeye oturdu ve daha selam vermeden, "Bana da anlat. Bankada berbat bir gün geçirdim ve hem bir şeyler içmeye hem de birilerinin beni güldürmesine ihtiyacım var."

"Bankada ne oldu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy umursamaz bir şekilde elini salladı. Alyansındaki pırlanta, yukarıdaki ışık vurunca parlıyordu. "İnsanlar çok aptal. Ne diye tutup da onlarla hafta içi her gün burun buruna olacağım bir meslek seçtim ki?"

"Müşteri hizmetleri bölümündesin," dedi Therese hafifçe gülerek. "Bu, sana aptallarla muhatap olacağını düşündürmemiş miydi?"

Kızıl saçlı arkadaşları havalı bir şekilde başını dikti. "Ben bir müşteri temsilcisiyim. Müşterilerimiz bunun tam olarak 'şikâyet birimi' olduğunu düşünüyor. Ah!" Ürpermesi, garsonun getirdiği içkiyi görünce durdu. "Çok teşekkürler Miriam. Bundan gidene kadar her on beş dakikada bir alırsam, iş umurumda olmaz."

"Ya da başka hiçbir şey de umurunda olmaz," diye ekledi Carly.

"Carly, mağaradaki Dane'i görmüş yine," diye duyurdu Therese.

"Gerçekten mi? Daha az ürkekti değil mi? Daha çok konuştu mu? Biriyle ilişkisi var mıymış? Üniformalıyken de, kotla olduğu kadar tatlı mı?" Jessy bir nefes verdi. "Üniformalı erkekleri seviyorum."

Tam da bu son sözlere yetişen Marti Levin ile Lucy Hart da birer nefes verdi, "Hepimiz sevmiyor muyuz?" dedi Marti yavaşça.

Jessy net bir şekilde talimatlarını verene kadar, masaya bir melankoli çökmüştü. "Oturun. Siparişlerinizi verin. Sessiz olun. Carly, mağaradaki Dane ile karşılaşmış yine. Bize tüm olanları anlatacak."

"Ah, bir dakika. Fia ile Ilena geliyor. Herkes toplanınca anlat." Lucy ceketini çıkarıp Carly'nin yanındaki sandalyeye kaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hamilelikten dolayı iyice yuvarlak bir hal alan ve ağırlık merkezi kayan Ilena, sol bacağının üzerinde hafifçe topallayan Fia'nın yanından nazik bir şekilde bakıyordu. Fia, onların kendini izlediğini fark edince, omuzlarını silkti ve eğri bir şekilde gülümsedi. "Cumartesi çok eğlendik. Kaslarım yorulmuş olabilir."

Hepsi oturup siparişlerini verdikten sonra Lucy, Carly'ye döndü. "Pekâlâ. Bize Dane ile karşılaşmanın tüm detaylarını anlat."

Altı tane heyecanlı yüz kendisine dönünce, Carly güldü. "Kızlar, hayatımda daha önce hiç erkek görmemiş değilim. Kışlada çalışıyorum, unuttunuz mu?"

"Küçük çocuklarla, Dane gibilerle değil," dedi Jessy ve sonra güldü: "Gerçi ufak birkaç çimdik de keyifli olabilir."

"Ah, ufak çimdikleri özledim," dedi Ilena özlem dolu bir şekilde.

Carly buluşmanın detaylarını anlattı —bu, o an olduğundan çok daha önemliymiş gibi geliyordu kulağa— ve sonra da omuzlarını silkti. "Tesadüf."

"Ben tesadüflere inanmam," dedi Marti. "Ancak, kadere inanırım."

"Doğru." Carly gülümsedi. "Zamanlama ile ilgili bir şeydi. Oraya beş dakika geç gitseydik, muhtemelen gitmiş olacaktı."

"Ama gitmemişti," birkaç kişinin sesi birbirine karışmışken, Lucy bir noktaya değindi, "Therese ve ben de kışlada çalışıyor olmamıza rağmen, *biz* onunla karşılaşmadık. Ara sıra kışladan ayrılıyor olmalı. Buna rağmen kimse onunla karşılaşmadı."

Marti, bu söylenen kendi fikrini doğruluyormuş gibi salladı başını. "Kader."

Carly gözlerini devirdi ve sonra da salonun diğer tarafını gös-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

terdi. "Bakın, iki haftada bir gelenler burada."

Herkes yeni gelen dörtlüyü selamlıyordu ve sohbet neyse ki onlara dönmüştü. Dane'den daha fazla bahsetmesi gerekmeyecekti. Onun hakkında bugün yeterince fazla düşünmüştü. Ve şu kaderle ilgili saçmalık da... Sınıfını her salı günü Muharip Geçiş Bölümü'ne götürürdü ve Dane'in de orada bir arkadaşı vardı. Aynı anda orada olmuş olmaları sadece bir tesadüftü. Başka bir şey değil.

Kendisi de öyle olduğuna inanıyordu fajita siparişini verene kadar. Sonra tuvalete gitmek için izin istedi. Masasına dönerken bara bir göz attı ve bir düzine adam gördü. Neredeyse hiçbirini tanımıyordu. O sırada, yüksek yuvarlak bir masada tek başına oturan bir adam gördü. Adam da o sırada bakışlarını kendisine çevirmeseydi, onu daha fazla inceleyebilirdi.

Kadere inanmıyorsun, hatırladın mı? Tesadüf. Sadece zamanlamayla ilgili. Hepsi bu.

O sırada içini bir şüphe kapladı. Öyle değil mi?

Dane bir zamanlar gizlenme, kamuflaj, fark edilmeme konularında uzmandı ama belli ki Afganistan'da bacağından daha fazlasını kaybetmişti. Seçebileceği bir sürü daha iyi masa vardı. Barın yanından geçen kadınların kendisini, onun da kadınları görmesine neden olacak olan o geçişi hesaba katmış olmalıydı. Kadınlar tuvaletine giden en kestirme yolun barın yanından geçtiğini fark etmiş olmalıydı.

Carly, ona bakmaya devam ederek durdu birden. Genç bir asker özür dileyerek yanından geçmeye çalışırken, yolu kapattığını fark edip onun masasına doğru birkaç adım attı. "Dünya düşün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düğümden daha da küçük."

Ya Dane, Utahlı birinin nasıl konuştuğunu bilmiyordu ya da Colorado ve Oklahoma'da geçirdiği yıllar, Carly'nin konuşmasını çok değiştirmişti. Carly'nin sesinin sakin ve oldukça kadınsı olduğunu ve Dane'in hayatındaki tek kadın olan, doktorları, hemşireleri ve terapistlerinin aksine tamamen işle ilgili tınıdan uzak olduğunu fark etti. Sadece bayan psikiyatrlar bu şekilde yumuşak bir ses tonuna sahipti.

"Buranın kasabadaki en iyi Meksika restoranı olduğunu söylediler." Birileri bunu ona gerçekten söylemişti ilk geldiğinde. Amerika'ya döndüğünden beri bir restoranda yemek yemediği için bunu çok da önemsememişti.

"Öyledir." Bir bara girmeye yaşları yetecek kadar büyük görünen bir grup kız, içeri girip köşedeki en büyük masaya doğru ilerledi ve Carly de onlara yer vermek için, Dane'in karşısındaki yüksek sandalyeye neredeyse sarıldı. Alyansının olduğu sol eli arkasında duruyordu.

Dane, Sheryl ile ilgili şüpheleri, arkadaşları tarafından doğrulandığı gün alyansını çıkarmıştı. Onu son gördüğünde, Bacchiglione Nehri'nin kirli sularına batıyordu. Şimdiye kadar erimiş ya da Adriyatik Denizi'ne taşınmış olmalıydı.

Dane bira şişesini alıp masayı işaret etti. "Yani siz de korkusuz maceraseverler ve aynı zamanda da Meksika yemeği uzmanlarısınız, öyle mi?"

Carly arkadaşlarına baktı ve hiçbirinin onu görmediğini fark etti. Sandalyeye çıkıp ellerini masanın üzerine koydu. "Margarita uzmanıyız aslında ama macerasever kısmı da doğru. Yüksek zirvelere tırmandık, karanlık mağaralara girdik ve topuklarımız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

su toplayana kadar dağ yürüyüşleri yaptık. Hatta Tulsa State Lunaparkı'na neredeyse yirmi kişilik bir grupla gidip her bir alete bindik ve her bir yemeği denedik. Hem de açıldığı gün."

"Çok etkilendim."

Carly'nin yüzünde birden, ciddiyetini yumuşatan bir gülümseme belirdi. "Etkilenme. Yüksek zirveyi ve mağarayı gördün. Yürüyüş yolu kaldırım gibiydi. Ama lunapark... Mükemmeldi ta ki Jessy kızarmış huni kekini ve kızarmış Snickers'ı dönme dolapta çıkarana kadar. Hem de en tepeden. Aşağıdaki insanlar buna pek sevinmedi tabii."

"Jessy, kızıl olan mı?"

Carly başını salladı ve o sırada dağılan saçından bir tutam, iyi bir İtalyan kırmızı şarabı rengindeki kazağının üzerine düştü. "Onunla asla dönme dolaba binmemelisin."

Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi. Dane, tepede kısılıp kalacak olsa, kaçabilmesine yardım edecek iki bacağı varken bile lunaparklardaki aletlere düşkün olmamıştı. Jessy gibi sevimli bir kadın bile —hatta Carly gibi daha da sevimli bir kadın— onu, hayatını eski ekipmanların ve taşınabilir aletlerin ellerine teslim etmeye ikna edemezdi.

Dane'in cep telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp ekrana baktı ve sessize aldı. Carly gidecekmiş gibi hareketlendi. "Cevaplayabilirsin."

"Hayır. İsimsiz aramaları cevaplamam."

Carly belirsiz bir şekilde gülümsedi. "Komutanın seni işe çağırmasından mı korkuyorsun?"

Dane de gülümsemeye çalıştı. Arayanın adının görünmesi, ilk hat gözetmenlerinin işini zorlaştırırdı; çoğu asker, iş ile ilgili ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğunu düşündüğü aramalara cevap verirdi. İlk hat gözetmenleri arama yaparken isimlerini gizlerlerdi ve bu sayede astları, tıkalı aramalara cevap vermeyi bırakırdı.

Dane telefonu kenara bıraktı ve konuya döndü. "Neden margarita? Neden şarap, cosmopolitan kokteyl ya da bira değil?"

"Acılarımızı alması için ve ayrıca hiçbirimiz kokteyl ya da bira sevmiyoruz."

Carly'nin suratından son iki içki ile ilgili ne düşündüğü belli oluyordu. Dane de bilerek şişesinin etiketini avucunun içine alıp kapattı. Dane'in boynundaki kaslar kasılmıştı çünkü Carly ile ilgili onun bildiğini bilmediği bir şeyler biliyordu. Lanet olsun, bu gece buraya da bu yüzden gelmişti. Kendi kendini bunu yapmamaya ikna etmeye çalışmasına rağmen. Carly'nin burada olacağını biliyordu ve sadece onu görmek istemişti. Hepsi bu.

Suçluluk duygusu bir sonraki sorusunu —sorması gereken soruyu— sormasına engel oluyordu ama sonunda başardı. Kendince oldukça normal bir ses tonuyla sormuştu. Zaten bilmiyormuş gibi, sanki umursamıyormuş gibi çıkmıştı sesi. "Çok mu fazla acın var?"

Carly'nin yüzüne hüzünlü bir ifade yerleşti. Bir süre parmaklarının arasındaki alyansıyla oynadı ve sonra kabullenircesine cevap verdi. "Hepimiz eşlerimizi ya da nişanlılarımızı savaşta kaybettik. Buralarda bize Fort Murphy Dullar Kulübü derler, yüzümüze olmasa da. Biz salı Gecesi Margarita Kulübü'nü kullanmayı tercih ediyoruz. Öyle olunca daha önemsiz geliyor kulağa. Daha az hüzünlü. Ve üzüldüğünü söylemene gerek yok. Sen de oradaydın, değil mi? Irak'ta ya da Afganistan'da."

Dane başını salladı. "İkisinde de. Dört yıl."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok fazla kaybın olmuş olmalı."

Dane bir an için, Carly'nin biliyor olduğundan şüphelendi ama Carly devam etti.

"Zaman, umut, düşler. Arkadaşlar."

Dane, boşa endişelendiğini ve Carly'nin haklı olduğunu fark edince, boğazı düğümlendi ve başını salladı. Orada olmayan birine göre, onu çok çok iyi anlıyordu. Carly savaş hikâyeleri anlatmasını, kendisini nefessiz bırakacak anları yeniden hatırlamasını istemezdi. Birilerini öldürüp öldürmediğini, kaç kişiyi öldürdüğünü ya da bunun ona kendisini nasıl hissettirdiğini sormazdı. Birçok insan gibi, bu detayları duymak onun hoşuna gitmezdi.

Dane onu çok dikkatli izlemiyor olsa, aldığı kuvvetli nefesi gözden kaçırabilirdi. Carly, önünde açık duran dergiyi aldı. Dane'in kaldığı yere elini koyup derginin kapağına baktı. "Ah, motorlar. Erkeklerin oyuncakları. Senin de var mı?"

Hâlâ boğazında duran düğüm, Dane'in yutkunmasını zorlaştırıyordu. "Eskiden vardı." Dürüst olmak gerekirse hâlâ vardı. İtalya'dan aldığı yarış motoru, ev eşyalarıyla birlikte depodaydı ve kalıcı olarak bir yere yerleştiğinde, onu büyük ihtimalle satacaktı. O altın renkli atlar gibi, Ducati'ler de artık Dane'le aynı kulvarda değildi. Uzuvlarının neredeyse yüzde yirmi beşi biyonikti zaten. Daha fazlasını kaybetmeye niyeti yoktu.

"Ben şahsen her tarafı kapalı araçları tercih ederim ama siz havacılar uçmayı seversiniz, değil mi?"

"Hız tutkusu." Bir motorla saatte iki yüz elli kilometre hızla gitmek gibisi yoktu. Tabii bir de saatte iki yüz kilometre hızla serbest düşüş vardı. Özgürlük, heyecan... Ve eğer bir şeyler ters gidecek olursa acı ve ölüm dolu bir dünya. Savaş gibi. Hepsi ad-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

renalin hormonu pompalanmasına neden olurdu.

Garson, üzerinde dumanı tüten bir servis tabağı koydu masaya ve sonra da fajita için bir tabak daha koydu. Carly derin bir nefes aldı. Sonra da isteksiz, ela gözleriyle Dane'e baktı. "Kızlar, beni aramaya gelip seni bulmadan gitsem iyi olur. Bu gece on birimize birden katlanmak zorunda kalabilirsin."

"Evet." Dane de isteksiz gibiydi. Sadece tek bir kelime edebilmişti. Kendi kendine sadece bunu söylemesine izin vermişti. *Biraz daha kal,* diyemezdi. *Yine buluşabilir miyiz?* Asla diyemezdi.

Carly ayağa kalktı ve hoşça kal demek yerine, Dane'e baktı. "Bu üçüncü sefer ve ben hâlâ soyadını bilmiyorum."

"Clark." Hafif bir selam verdi. "Kıdemli Başçavuş Dane Clark." İki yıl önce ölen ve hâlâ alyansını taşıdığı kocasıyla aynı rütbedeydi.

Carly'nin gülümsemesi yumuşadı ve o anda Dane'in içinde de aynı şey oldu. "Görüşürüz Kıdemli Başçavuş Clark."

Carly hafifçe el sallayıp uzaklaşırken, Dane bunun açlık yüzünden olduğunu söyledi kendi kendine. Neredeyse iki yıldır fajita yemiyordu ve öğle yemeğinde ne yediğini hatta öğle yemeği yiyip yemediğini bile hatırlayamıyordu. Sadece açlıktandı.

Ve lanet olsun, bu doğruydu.

Sadece aç olduğu şey yiyecekler değildi.

İlk fajitasını bitirirken, telefonu çaldı. Aramayı reddedip başka bir fajita daha aldı. Aramanın isimsiz olduğunu söylerken, yalan söylemiyordu —sadece numara vardı— ama kimin aradığını bilmediğini söylerken, Carly'ye yalan söylemişti. Arayan annesiydi. Çok nadir ararda ve ne olursa olsun, ona kendini daha kötü hissettirirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane yemek yiyip dergisini okudu ve ara sıra da salonun diğer tarafına baktı. Kendisine arkası dönük olan kızıl dışında, hiçbirinin adını hatırlayamıyordu. Gerçi altı surat oldukça tanıdıktı. Diğer dört yabancı da, kulüp üyelerinin geri kalanı mıydı? Sadece Fort Murphy'de savaştan sonra dul kalan kaç kadın vardı?

On bir bile çok fazlaydı.

Yemeğini bitirdikten sonra, bir içki daha almayı düşündü ama köşedeki kadınlar kalkmaya hazırlandıklarının sinyallerini vermeye başlayınca bundan vazgeçti. Garsona işaret edip hesabını ödedi ve dikkatle ayağının üzerine kalktı. Carly o sırada başını kaldırdı ve hafifçe gülümseyip ona başıyla ufak bir selam verdi. "*Görüşürüz.*"

Dane de başını sallayıp diğerleri kendisini fark etmeden uzaklaştı. Sheryl, arkadan birçok askerin birbirine benzediğini söylerdi.

Eve ulaşınca protezini çıkarıp koltuğa yerleşti ve annesini aradı.

"Beni geri araman çok uzun zaman aldı," dedi Anna Mae. Eğer gözlerini kapatsa, annesinin kendi yaşındaki bir kadına göre fazla pürüzsüz cildini, artık kimyasallarla elde ettiği doğal sarı saçlarını, hafifçe büzdüğü dudaklarını, mavi gözlerindeki o her zamanki bakışı görebilirdi. Dane bu bakışların hayal kırıklığı mı yoksa kınama mı olduğuna asla karar veremezdi. Bu bakışların asıl sebebinin kendisi, babası ve annesinin layık olduğu ama asla yaşayamadığını düşündüğü hayatı ile ilgili olduğunu biliyordu.

Dane gözlerini kapatmadı.

"Yemek yiyordum."

"Ne yani? Tek elinle sandviçini tutup diğeriyle de benimle ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşamıyor musun?"

Dane'in mutfaktaki yetenekleri, sandviç yapmaktan öteye geçemiyordu. Annesi yemek yaparken, onun ayak altında dolaşmasını istemezdi ve evlendikten sonra da dışarıda yemedikleri zamanlarda, yemekleri Sheryl ayarlamıştı.

"Ne var ne yok?" Bu aramaların nedeni Dane'in nasıl olduğunu öğrenmek olsa da, annesi asla nasıl olduğunu, fiziksel terapilerin iyi gidip gitmediğini ya da protezine alışıp alışmadığını sormazdı. Oğlunun zavallı bacağını düşünmek onu sadece üzerdi ve zaten onun üzülecek yeterince derdi vardı.

"Aramadan bir dakika önce Sheryl ile konuşmuştum. İyi haberi paylaşmak için daha fazla sabredemedim. Hamileymiş."

Dane karanlık televizyona baktı. Buna verebileceği en doğru cevap ne olabilirdi? *Bana neden söylüyorsun? Bunu önemsemeli miyim? Her zaman benden bir çocuk istediğini iddia eden eski eşimin, başka bir adamdan hamile kalmasına sevinmemi mi bekliyorsun?* Ve son olarak acımasız bir yorum daha: *Kocasının bebeğin babası olduğundan emin miymiş?*

"Pekâlâ? Bu mükemmel değil mi?" Anna Mae, bebek kendi torunuymuşçasına mutlu ve gururluydu.

Dane hafifçe öksürdü. *Umurumda bile değil,* diye bağırmak istiyordu ama babası onu bundan daha iyi eğitmişti. Anna Mae karamsar, hiçbir zaman hiçbir şeyden tatmin olmayan, benmerkezci ve deli gibi gıcık bir kadın olabilirdi ama annesiydi ve bunun da bir anlamı olmalıydı.

"Şey, evet," diyebildi Dane. "Sanırım."

Karşı tarafta bir gülümseme belirdi. "Böyle dediğini ona ileteceğim. Seni pek sormuyor gerçi. Şeyden beri... Anlarsın ya."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir patlayıcı patlayıp ayağımın gittiği fark edildiğinden beri mi?" diye sordu Dane sakin bir şekilde ve hemen ardından sözlerinden pişman oldu.

"William Dane! Bu konudan *bahsetmek* zorunda değilsin."

Ama psikiyatrı bahsetmesi gerektiğini söylüyordu. Terapistleri ve birlikte çalıştığı kişiler de. Bu olay olmamış gibi davranmak, zamanı geri çevirmiyordu. Öyle yaparak bir ayak, baldır ve diz sahibi olamazdı. Ama *kendisi* bu olay hiç olmamış gibi davranmaya çalışırken, annesini bu davranışı yüzünden nasıl suçlayabilirdi ki?

"Özür dilerim anne," dedi hızla. "Sheryl'e neyin uygun olduğunu düşünüyorsan, onu söyle. Ben, şey, gitmeliyim."

"Benim de plan yapmam gerek. Biliyorsun, Sheryl'in diğer çocuklarına bebek yorganı yaptım. Yeni bebeğe de yapmam gerek. Bu çok heyecanlı."

Dane kendince veda edip uzandı ve tavana baktı. Anna Mae, hayatının bir tür peri masalı olacağını düşünmüştü ama sahip olmayı umduğu üç kız çocuk yerine, dünyaya getirebildiği tek çocuk Dane olmuştu. Her zaman tartışırlardı ama özellikle Dane, orduya katılmaya karar verdikten sonra tartışmaları iyice artmıştı. Ve sonra kırk beşinci doğum gününden hemen önce dul kaldı. Dane, Sheryl ile boşanarak, annesini mutlu ettiği tek kararını da mahvetmiş oldu. Bir de üstüne, savaştan sakat bir şekilde döndü. Dane bunun korkunç bir hayat olduğunu düşünmüyordu ama annesi düşünüyordu. Annesinin üzerine fazla gitmişti.

Carly çok daha erken yaşta ve çok daha zor koşullarda dul kalmıştı ama onda annesindeki gibi kendine acımaya dair duyguların hiçbiri yok gibiydi. Ama Carly tamamen farklı bir insandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kimsenin onu karamsar, tatminsiz, benmerkezci ya da gıcık olarak tanımladığını hayal edemiyordu. Aslında, bir sürü farklı kelime geliyordu aklına. Sevimli. Sıcak. Dost canlısı. Cömert. Tatlı. İlgi çekici. Sabırlı. *Gerçekten* sevimli. *Gerçekten* ilgi çekici.

Ve evli değil. Hâlâ yas tutan, hâlâ bağlı biri ama belki ileri doğru bir iki adım atmaya hazır. Belki başka bir adamla biraz vakit geçirmeye hazır. Belki bundan daha da fazlasını düşünen.

Ama Carly bunu düşünüyor olsa bile o adam Dane olabilir miydi? Ve kendisi bunu istiyor muydu?

Gülüşü karanlık odada duyuldu. Ah, evet, bir yanı kesinlikle *istiyordu*. Diğer yanları —şüphe, kendini küçük görme, kendine güvensizlik, utanç— eski bir şarkıdan bir kısmı söylüyordu.

Her zaman istediğini elde edemezsin.

Perşembe günü okuldan sonra Carly soya sütü alıp her zamanki gibi eve gitti. Soğuk şişeyi tek kolunun altına sıkıştırıp içeri girdi ve mutfağın yolunu yarılamışken birden durdu.

Orada koridorda dururken, tam anlamıyla hissettiği güzel duyguların yok olduğunu fark etti. Dışarıdaki parlak güneş ve yirmi iki derecelik sıcaklığa rağmen, evin içi soğuktu. Onun sığınağı, güvenli limanı ona kendini farklı hissettiriyordu. Onu boğuyordu. Neredeyse bir boşluk gibi.

Çantasını yere bıraktı ve sütü dolaba koyup yeniden oturma odasına döndü. Her şey yerli yerindeydi. Jeff'in gittiği ilk gündeki gibi. Gerçekten tek değişiklik, şömine rafında duran ve Jeff'in madalyalarının durduğu ahşap kutu ve onun tabutuna sarılan bayraktı. Ve bir de cenazesine gönderilen yüzlerce çiçekten biri.

Carly ön cama gitti ve bir buçuk yıldır ilk kez panjuru açtı. Te-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

laşla salondaki, mutfaktaki ve yatak odasındakileri de açtı. Güneş ışığının içeri dolması için saat biraz geç olmuştu ama en azından içerideki kasveti dağıtabilirdi.

Oturma odasında bir tur daha attı. Mobilyaları değiştirmeliydi. Pastel renkli, aşırı süslü kilimi, kalın geometrik şekilli bir şeylerle değiştirmeliydi. Şimdilik, duvarları boyamasa daha iyi olurdu. Aşırı sıkıcı beyaz duvarları boyamak, Jeff ile her zaman yapılacaklar listesinde olmuştu ama Jeff bunu elinden geldikçe erteleyip bir ara yapacaklarını söylerdi.

Doğruyu söylemek gerekirse, Carly bunu boya yapmak için yeterince sabrı olmadığından yaptığını biliyordu. Paketlemek, eşyaların üzerini örtmek ve ön hazırlıklarla uğraşmak istemiyordu. Onun tarzı boyayı hızlı hızlı sürüp yere damlamasını, sıçramasını ya da ince koruma örtülerini önemsememekti.

Carly'nin boyaması gerekiyordu. Yeniden dekore etmesi. Yeniden düzenlemesi. Baştan başlaması.

Anlık telaş, geldiği kadar hızlı bir şekilde duruldu. Jeff'in tavsiyeleri olmadan nasıl yeniden dekore edebilirdi? Ayrıca, duvardaki yumuşak beyaz renk bir anlamda rahatlatıcıydı. Dikkatini çekip gözünü yormuyordu. Sadece arka planda yok oluyordu. Ve Carly, evdeki her şeyin yerini çok iyi bildiği için, gecenin bir yarısı ışıkları açmadan ve ağlamaktan şişmiş gözlerle bile istediklerini bulabiliyordu. Ve o anlamsız televizyonu tek başına yerinden oynatamazdı.

Kendisini oda kadar umutsuz hissedip telefonu aldı ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra televizyon koltuğuna kıvrıldı. Jeff'in ölümünden sonraki ilk ay orada uyumuştu. Onun varlığını hissedebileceğinden emindi. Deri, onun bedeninin şeklini almıştı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve kumaşı sanki parfümünün baharatlı kokusunu içine çekmişti. Koltuğun yumuşaklığında, sesi bir fısıltı gibi saklıydı sanki.

Artık koltuğun kendi bedeninin şeklini aldığını hissediyordu ve deri kokusunun yanındaki tek koku kendi parfümüydü.

Lisa'nın telefonunu tuşladı ve sandalyenin arkasına attığı poları üzerine çekti.

"Sana yemin ediyorum Isaac, eğer kız kardeşini rahat bırakmazsan…"

Telefonun diğer ucundan derin bir nefes geldi ve Carly, Lisa'nın gözlerini kapatıp akıcı bir şekilde konuştuğu üç dilde birden ince dudaklarıyla ona kadar saydığını hayal edebiliyordu. Bu düşünce, Carly'yi gülümsetti.

"Merhaba?"

"Ah, zavallı bebeğim," diye alay etti Carly.

"Bana her gün söylediğine göre, hatta perşembe günleri iki kez, artık bebek değilmiş."

"Ben Isaac'ten bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum."

Lisa bir süre sonra güldü. "O halde, teşekkür ederim. Mümkün olan tüm merhamete ihtiyacım var. Nasılsın?"

"İyi." Bu isteksiz cevabın ardından hızla devam etti Carly. "Sen, kardeşim ve mükemmel çocuklarınız nasılsınız?"

"Isaac, Eleanor'u rahatsız edip duruyor çünkü Eleanor'u son deneyine hazırlık sırasında Chef Cathy model mutfağı için kullanmak istiyor ama o da sadece evcilik oynamak istiyor. Tam bir buluşun kıyısında olduğundan eminmiş."

"Doğum günü için yolladığım kovboy kıyafeti için bu kadarı çok fazla." Carly güldü. "Beş yaşında bir dâhi yetiştirmek eğlen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

celi olsa gerek. İkisine de yerime sarıl ve Carly halalarının onları çok özlediğini söyle."

"Yaparım. Roger soluklanmak için geldiğinde, ona da aynısını yaparım. Bir teorik fizikçi için sicim kuramında son araştırmalarıyla başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Evet, ama sizin kendinize özgü sırlarınız var. O çocuklar deney tüplerinde yapılmadı."

"Benim sırrım Victoria's Secret."

Carly, kendi çekici iç çamaşırlarını hatırladı birden. Jeff'in dikkatini çekmek için onlara ihtiyacı yoktu ama onları giymek keyifliydi.

Neyse ki artık giymek istemiyordu çünkü muhtemelen hiçbirine sığmazdı.

"Ailenin geri kalanı nasıl?"

"Her zamanki gibi iyiler. Annen Çin'deki bir konferansa gitti. Orada bir tez sunacak. Baban geçen gün ilk kez *emeklilik* sözünü kullandı. Bu fikir ona o kadar tuhaf gelmiş olmalı ki ne diyeceğini unuttu. Diğer erkek kardeşlerin, eşleri ve çocukları da çok iyiler."

"Harika." Herkes ve her şey... Carly hariç... Harikaydı. Gerçi bir ay önce olduğundan daha iyiydi ve bir ay sonra bundan da daha iyi olacaktı. Sadece ayların yorgunluğu vardı. Artık iyi hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Son maceran nasıl gitti?"

Ah, işte! Geçen haftayı düşünmek ona kendini iyi hissettiriyordu. "Neredeyse yerden yirmi beş metre yüksekteki bir mağaraya tırmandım ve bunu kanıtlayacak fotoğraflarım var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lisa heyecanlı bir şekilde bağırdı. "Senin için mükemmel! Her zaman ayaklarının sıkıca yere basmasını istemiştin. Bana fotoğraflarını gönder de, ben de senin adına gurur duyayım."

"Gönderirim. Yani haftamın ana başlıkları bunlar." Carly farkında olmadan başparmağını koltuktaki yırtıkta gezdiriyordu ve sözler, hiç düşünmeden döküldü dudaklarından. "Oturma odasını boyamayı düşünüyorum."

"Artık sıkıcı ve kasvetli beyaz duvarlar olmayacak mı? Ah, şükür. Hiç kimse beyaz duvarlarla yaşamak zorunda kalmamalı. Ne renk düşünüyorsun?"

"Şey... Aslında o kadar ileri gitmedim. Ve aslında bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum. Sadece düşünmüştüm ama tek kişinin yapması için fazla büyük bir iş ve gerçekten her şey olduğu gibi güzel. Rahat ve tanıdık."

Birden sustu ve ardından bir sessizlik oldu. Daha sonra Lisa, Carly'nin anne ses tonu olduğunu düşündüğü bir şekilde konuştu. "Tatlım, yine rahat ve tanıdık olacak. Duvarları boyamak, mobilyaların yerini değiştirmek ve hatta bazılarını yenilemek Jeff'i oradan silmeyecek. Onunla orada geçirdiğin yılların anısı var ve birkaç değişiklik yaptığında o anılar silinmeyecek ya da azalmayacak. Senin için iyi olur. Bir şeyleri parlatmak. Daha rahat hale getirmek. Ayrıca, zaten Jeff'in kendisi boyayacaktı..."

"Er geç," dedi ikisi de aynı anda.

Kahkahaları durulduktan sonra, Carly devam etti. "Bilmiyorum Leese. Bu sadece... çok zor."

"Biliyorum tatlım."

Carly'nin yıllar içinde tanıştığı birçok kişi kendilerine *neler yaşadığını biliyorum* denmesini istemezdi ama Lisa biliyordu. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yolda yürürken attığı her korkunç adımda, Carly'nin yanındaydı. Ona destek olup onunla ağlamış, onun duygularını hissedip onunla acıyı ve kederi paylaşmıştı. Belki onun kocası ve hayalleri ölmemişti ama gözlemlediği ve paylaştığı kadarıyla, bunun Carly için nelere mal olduğunu biliyordu.

Arkadan bir çığlık geldi ve Lisa'nın sesi normale döndü. "Ahha, küçük Einstein'ın kafasına, pembe plastik bir kızartma tavası geldi."

"Eleanor'un mutfak gereçleri var ve bunları kullanmaktan korkmuyor demek ki. Gitmene izin vereyim."

"Bana söz ver Carly. Önümüzdeki hafta konuştuğumuzda bir şeyler yapmış olacaksın, olur mu? Masayı bir uçtan diğer uca çekmek bile olsa. Tamam mı? Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Sehpanın yerini değiştirmek sorun olmazdı. Belki kahve masasını da çekerdi. Hatta belki yüksek voltajlı ampuller takardı avizelere. Jeff, televizyon izlemek için neredeyse karanlığa yakın bir oda tercih ediyordu ama Carly fazla ışığı severdi.

Ve oda çok da büyük değildi. Boya yapmak o kadar da büyük bir iş olmazdı. Eğer rica ederse, Therese ve çocuklar, dev televizyonu taşımasına yardım ederlerdi. Jacob henüz on bir yaşında olabilirdi ama bedeni babasınınki kadardı.

Fikrini değiştirmeden önce koltuktan kalktı, çantasından cüzdanını çıkarıp kapıya gitti. Sonsuz boya örneklerine, geniş fırça, rulo, bant ve temizleyici seçimlerine göz gezdirirken, ikinci kez düşünme fırsatı olabilirdi.

Merkezin güneyindeki Walmart'a gitmek yerine, sabahları işe gittiği yolu takip etti. Kışlada yaşamayanlar o günlük ayrılmıştı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve o yüzden fazla kimse yoktu. Askeri kantin, PX, birkaç restoran ve Class 6 mağazası —siviller tarafından içki mağazası olarak biliniyordu— ve birkaç butik dükkân tarafından da kullanılan geniş park alanına doğru sürdü. Bugünlerde askeri kantine uğrayacak kadar çok yemek yapmıyor, dışarıda pek yemek yemiyor ve Class 6 mağazasını ziyaret edecek kadar çok da içmiyordu ama her şeyi bulabileceğiniz PX'e gidiyordu.

Kapıda askeri kimliğini gösterip mağazanın arka tarafına doğru gitti. Bir tarafta kadın ve genç kız kıyafetleri, diğer tarafta da erkek ve erkek çocuk kıyafetleri vardı. Pahalı deri çantaların ve düzenli olarak satın aldığı Bobbi Brown makyaj malzemelerinin olduğu vitrine çok fazla bakmadı ve sağa dönüp doğrudan hırdavat reyonuna gitti.

Sağa döndükten sonra henüz on beş metre bile gitmeden, havadaki güzel kokuları aldı. Jeff'in kendisine ilk verdiği günden beri, sadık bir şekilde kullanmaya devam ettiği parfümün alındığı reyon.

Yeni boya ve yeni parfüm mü? Bir seferde değiştirmek için bu kadarı fazla değil miydi? Ayrıca, parfümünün kokusunu çok sevmiyor olabilirdi ama buna alışıktı. Yeni boyanmış, baştan dekore edilmiş bir odada farklı bir kadın gibi kokarken nasıl hissedecekti?

Bu değişiklikler ne işine yarayacaktı? Ve ne kaybedecekti?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4. Bölüm

Elindeki çerçeve aparatları ile ilgilenen Dane, bir çekiç aramak için köşeyi döndü. Fort Murphy'ye geldiğinden beri, henüz tam olarak yerleşememişti. Tüm kıyafetlerini boşaltmıştı ama orayı gerçekten evi gibi hissetmesini sağlayacak olan resimler hâlâ paketlenmiş bir şekilde dolabın içinde duruyordu. Hepsini çıkarmanın vakti gelmişti.

Yan tarafta boya örneklerini gördü. Bir daha asla görmeyeceği renkler, çöl rengi, asker yeşili ve hastanenin steril rengi. Ve bir de aralıksız baktığı duvarlarda olmasına tahammül edebileceği canlı renkler de vardı. Sonunda bir yere temelli yerleşecek olursa —ya da orduda kalıp kalmayacağına bağlı olarak, üç yıl sonra— tüm dikkat çekici renkleri kullanabilirdi.

"Al işte," boya kataloglarının karşısındaki yalnız müşteri, derin bir nefes verip sesli konuştuğunu fark etti. Duyulup duyulmadığını kontrol etmek için etrafına bakarken, ellerini saçına götürmüştü.

Arkasını dönmese de Dane, Carly'nin sesini ve ipeksi kumral saçlarını tanıdı. Durup selam vermesi gerekip gerekmediğinden emin olamadı —midesinin kasılmasına bakılırsa, vermeliydi— ama Carly ona doğru gülümsediğinde, artık şüphesi kalmadı.

"Selam Dane."

"Karar vermekte güçlük çekiyor gibisin."

Carly örneklere yeniden bakıp bir nefes verdi. "Bu kadar fazla seçenek olmak zorunda mı? Gerçekten, bir rengin kaç tonu olabilir?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane de örneklere bakıp omzunu silkti. "Belli ki bir sürü. Ama bu sadece boya. Sadece bir renk seç ve eğer sevmezsen, sonra yeniden yaparsın."

Carly, bakışlarını ondan ayırmadı. Sanki onu bir şekilde test ediyor gibiydi. Sonunda tek kaşını kaldırıp tek bir kelime etti: "Erkekler." Sonra da sabırla açıkladı: "Bunu tekrar tekrar yapmak istemiyorum. İlk seferinde mükemmel olmasını istiyorum."

Mükemmel. Tanıdığı çoğu kadının bir şeylerin ilk seferde mükemmel olması konusundaki takıntıları nedendi? Hayat mükemmel değildi. İnanılmaz derecede karmaşıktı ve kimsenin kontrolünde olamazdı. Hatta bazen bir şeyi ikinci denemende bile sonuç berbat olurdu.

Belki de Carly bu yüzden kontrol altında tutabileceği bir şeylerin mükemmel olmasını istiyordu.

"Tamam, o zaman beğendiğin bir rengi seç ve duvarına büyük kareler boya. Sonra onlara birkaç gün bak ve hangisinin mükemmel olacağına karar ver."

"Örnek renkler demek?"

Dane diğer taraftaki boya kutularına baktı ve sonra istediği kutuya ulaşmak için Carly'ye yaklaştı. Parfümünü ve saçının ipeksi dokusunu hissedecek kadar çok yaklaşmıştı. Zorlukla yutkunarak doğruldu ve bir adım geri atıp küçük kutuyu avucuna aldı. "Örnekler."

Carly kutuyu aldı. Tırnakları, Dane'in tenine değmişti. Dane bir adım daha geri atmadan önce, koluna doğru bir sıcaklık yayıldığını hissetti. En son bir kadınla yakınlaşmasının üzerinden çok uzun zaman geçtiğini biliyordu —hastanelerden ve Afganistan'a son gönderilişinden önceydi bu— ama böylesine basit bir temas

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile onu bu kadar etkiliyorsa, durumu sandığından da vahimdi.

"Bence sen de renk seçemiyorsun." Az önce kendisine değen parmakların havada salladığını gördü ve birden, yeterince seçenek olmadığına karar verip seçmeye başladı.

"Benim seçtiğim renkleri seveceğini nereden biliyorsun?"

"Beyaz, haki rengi ya da asker yeşiline bakmazsın değil mi?"

Dane başını salladı.

"Tamam. Ben de. En azından bir seçenek sunabilirsin. Ben seçeneklerin arasında felç olmuş gibiyim."

Dane, Carly'nin fazla dramatik cümlesine güldü ve renkleri inceledi. "Hangi oda?"

"Oturma odası."

Dane bir süre nötrlere baktı ve sonra onları geçti. Pastellere, koyulara ve neonlara. Kafasında ideal oturma odasını canlandırmaya çalışıyordu. Bunu daha önce pek yapmamıştı. Evlendiği zaman hariç, yetişkinliğini barakalarda, çadırlarda ve ahşap kulübelerde geçirmişti. Aklından tek geçen, rahat bir koltuk ve oldukça büyük bir televizyondu.

Sonra Carly'ye baktı ve onu oturma odasında hayal etmeye çalıştı. Pastel olmazdı. Zaten kendisi yeterince yumuşaktı. Fazla parlak renkler de olmazdı. Onu boğardı.

Ona doğru eğilip parfümünü kokladı ve üç renk seçti: çikolata kahve, koyu yeşil ve krem rengiyle karışınca güzel görünebilecek yanık turuncu. Hey, sonuçta Teksaslıydı. Yaşa Long-horns.

Carly örnekleri Dane'in elinden alıp salladı. "Vay canına. Renk seçmen gerektiğinde, sonuna kadar gidiyorsun. Öyle mi?" Carly gülümsedi. "Siz havacıların sloganı bu değil mi? 'Sonuna kadar!'?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu Seksen İkinci'nin sloganı."

"Ah. Yüz Yetmiş Üçüncü'nün de var mı?"

"Resmi olarak hayır. Gayri resmi olarak: 'Hayatta kal.'"

Carly'nin yüzünde çok hızlı bir duygu geçişi oldu ve Dane, bakışlarını yüzünden uzaklaştırdı. Maalesef alyansına dönmüştü. Onun eşi hayatta kalmayı başaramamıştı. Bunu Carly'ye hatırlattığı iyi olmuştu.

Birden içinden gelen bir sıcaklık hissedip öksürdü ve özür dilemek için bir şeyler demek istedi ama o konuşamadan, Carly iki dakika önceki gibi oldukça normal ve dostça bir sesle konuştu.

"Tamam, bunları sevdim. Ve bu sadece bir deneme olduğuna göre şimdilik, bant, rulo ya da kap almama gerek yok, değil mi?"

Dane'in içindeki sıcaklık azalırken, sesi biraz daha rahat çıktı. "Sadece bir fırça."

"Tamam." Carly iki kutu boya daha alıp fırçalara doğru gitti. "Boya konusunda bir deneyimin var mı yoksa sadece tavsiye mi veriyorsun? Bilirsin, erkekler tavsiye verme konusunda hep iyidir."

"Çocukken, büyükbabamın ahırını boyamasına birkaç kez yardım etmiştim ve onlarla yaşadığımda, başımı her derde soktuğumda, büyükannem beni bahçenin etrafındaki parmaklıkları boyamaya gönderirdi. Üç kasabadaki her bir parmaklıktan daha fazla boyanmıştır orası."

"Ah, çok usluymuşsun, o halde?" Carly güldü. Gülüşü derinden geliyordu ve Dane'e şey hissettirdi... Carly'yi izleyip istediği kelimeyi bulmaya çalıştı ve sonra buldu: sıcak. Rahat. Açgözlü, çünkü bunu yine duymak istiyordu. Onu yine güldürmek isterdi.

Belki o patlayıcı, Dane'in ayağından fazlasını almıştı. Mesela

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beyin hücrelerini almış olabilirdi. Çünkü sevimli bir kadının karşısında on altı yaşındaki bir ergen gibi davranıyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Dane, ona odaklandı. Daha doğrusu elindeki fırçaya. "Çok büyük. Eğer boyayı başka bir kaba dökmeyeceksen."

Carly, daha küçük bir fırça aldı ve sonra boyaları karıştırmak için tezgâha gittiler. Boyayı ve örnek katalogunu görevliye verdikten sonra, tezgâha doğru eğilip ellerini metal yüzeye yasladı. Böyle durunca alyansı görünmüyordu ve bu da Dane'i biraz olsun rahatlatıyordu.

"Büyükannen ve büyükbaban hayattalar mı?"

Dane başını salladı. "Büyükannem önce öldü. Uykusunda. Büyükbabam da ondan ay sonra öldü. Onsuz yaşamak istemedi."

O duygu yine oradaydı. Yanında da acı bir gülümsemeyle. Carly'nin de eşi öldükten sonra, ölmek istediği zamanlar olmuş muydu?

Muhtemelen. Onu seviyordu ve ayakta kalmasını sağlayacak çocukları yoktu. Kocaları olmadan yaşayamayacaklarını düşünen kadınlar tanımıştı Dane. Başka şansları kalmayana kadar cenaze salonunun misafirhanesinde uyuyup kocasının tabutundan ayrılmayan kadınlar biliyordu. Kocalarının öldüğü gerçeğini kabullenmeyen kadınlar da tanıyordu. Gömüldükten haftalar sonra bile hâlâ kocalarının arayıp, *Selam tatlım, hepsi korkunç bir hataydı. Ben buradayım*, demesini bekleyenler.

Dane derin bir nefes aldı. Bacağı hem gerçek hem de hayali bir ağrıyla sızlıyor olsa da, hayatı hiçbir zaman rengârenk olmayacak olsa da, hayattaydı. Bu zamana kadar, hayatta olduğu için hiç bu kadar şükran duymamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sık sık cezalandırılıp boya yapmış bir çocuk için fazla sessizsin." Carly başını yana eğip onu inceledi. "Sessiz insanlardan korkun diye boşa dememişler galiba."

"Sen çocukken insanların sana dikkat etmesi mi gerekiyordu?"

Bir kahkaha daha geldi. "Ah, hayır. Unuttun mu, ben dâhilerin içinde büyüyen, ortalama bir çocuktum. Tek istediğim oyun oynamak, takılmak ya da okumaktı. Erkek kardeşlerimse, nükleer reaktörler ya da ölümcül lazerler yapıp yeni yaşam biçimleri yaratmaya çalışırlardı. Duman gördüğümde ya da kimyasal kokusu aldığımda hemen evi terk edip saklanmam gerektiğini öğrenmiştim."

"Ama yine de oldukça normal biri olmuşsun."

Karıştırma aleti durdu ve bir dakika sonra görevli, üzerlerinde renklerin olduğu üç tane küçük kutuyu tezgâha bıraktı. Carly kutuları almadan önce Dane uzanıp aldı ve kasaya doğru ilerlediler.

"Evet, ben normal olanım," dedi Carly ve sonra yüzünde bir hüzün belirdi. "Ama onların eşleri, çocukları, evcil hayvanları ve beyaz boyalı çitleri var." Carly yandan ona baktı. "Tabii ki onlar da hak ediyorlar. Erkek kardeşlerim iyi insanlar. Sıradışı bir zekâya sahipler ama bir kayanın sahip olabileceği kadar sosyalliğe sahipler ya da büyük erkek kardeşim Leo'nun söylediği gibi, mineral ve/ veya mineralimsi katıların doğal olarak kümeleşerek ortaya çıkardığı oluşumlar kadar."

Bu sefer kahkaha atma sırası Dane'deydi. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Ah, hayır. Onlar bu şekilde konuşurlar. Dört beş yaşından beri. Küçükken oturduğum akşam yemeklerindeki sohbetleri ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

benim oradaki ortalamanın altında zekâya sahip tek kişi olduğumu hayal edebiliyor musun?"

"En azından kardeşlerin varmış. Benim bir kız kardeşle bile mutlu olabileceğim anlar oldu."

"Benim de yalnız çocuk olmaktan mutlu olabileceğim anlar oldu. Gerçi o zaman da ailemin ilgisinin odağında olurdum ve benden beklentilerinin ağırlığı benim için dayanılmaz olurdu. Neyse ki umutlarını bağlayabilecekleri üç tane oğulları vardı da bu sayede ortalama bir kız çocuğuna tahammül edebildiler."

Carly'nin sesinde dargınlık yoktu. Bir şeylerin daha farklı olması için bir özlem de. Daha kaç yaşındayken ailesinin diğer ailelerden farklı olduğunu anlayıp bunu kabullenmişti.

Kasadaki kısa sıraya girdiler. Carly, fırça setini bıraktı ve örnekleri çantasına koyup cüzdanını çıkardı. "Özür dilerim. Kulağa kötü bir çocukluk geçirmişim gibi geliyor, değil mi? Ailem çok tuhaf ve ben onları seviyorum. Ben ortalamayım ve onlar da beni seviyor. Sadece birbirimizden farklıyız."

"Anlıyorum. Annem ve benim durumumuzun tam tersi. Annemin odaklanması gereken tek bir çocuğu vardı ve onun benim için hayal ettiği hayat, benimkinden çok farklıydı."

"Orduya katılmanı istemedi mi?"

Dane başını salladı. "Üniversiteye gidip güzel ve sıkıcı bir ofiste, güzel ve sıkıcı bir iş edinmeliydim. Lisedeki kız arkadaşımla evlenip yakınlarda bir ev almalı, çocuk, evcil hayvan ve beyaz çit sahibi olmalıydım."

"Ama sen bunun yerine orduya katılıp dünyayı tanımaya gittin ve düzenli olarak vuruldun... Eşin yok mu? Çocuğun?"

Dane, Carly'nin ATM kartını geçirip poşetleri alırken, kasiye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

re teşekkür edişini izledi. Kendisi de aldıklarını —çerçeve aparatları— ödedi ve cebine koydu.

"Eski bir eşim var ve çocuğum yok." Prensip gereği kimseyle evlilikten bahsetmezdi. Her şey berbat bir hal aldığında, tüm arkadaşları her detayı biliyordu çünkü Sheryl, kendi kışlalarından adamlarla birlikte olmuştu. Bu tür şeyleri gizlemek çok mümkün değildi. O zamandan beri Sheryl onun için antik zamanlarda kalmıştı. Onun hakkında sadece annesiyle konuşmuştu çünkü Anna Mae'nin çenesini kapatmasını sağlamak mümkün değildi.

O halde neden ağzını açıp konuşmaya devam ediyordu? "Lisedeki kız arkadaşımdı. Doğru yaptığım tek kısım o oldu."

"Bunu söylemesi kolay, yapması zordur biliyorum ama..." PX'ten çıkıp onu çevreleyen küçük alışveriş merkezine girerken, Carly omuzlarını silkti. "Bu senin hayatın. Bunu sen yaşıyorsun. Seni mutlu eden şeyi yapmalısın. Eğer ben ailemin dediğini yapacak olsaydım, iyi bir deneysel fizikçi ile evlenip her iki buçuk yılda bir çocuk doğurmam, onlara masal okumak yerine de, Max Born'un çalışmalarını öğretmem gerekirdi."

"Vay canına. Ve sen oldukça normal görünüyorsun."

Carly'nin yüzünde, Dane'e *sıcak, rahat ve açgözlü* hissettiren o gülümseme belirdi yine. "*Görünüyorsun* anahtar kelime." Carly birden gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Pizza. Akşam yemeği zamanı. Benimle büyük çift karışık bir taneyi paylaşmak ister misin?"

Haftada iki kez dışarıda yemek yemek... Ve sevimli bir kadınla ikinci kez. Kendisi de oldukça normal görünüyordu. Psikiyatrları mutlu olacak, arkadaşları rahatlayacak, annesi memnun olmayacaktı. Peki ya kendi? Tek hissedebildiği, midesindeki tuhaf bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hisli. Endişeydi bu galiba. Bir kadınla birlikte olmaya hazır değildi. Özellikle de savaş kahramanı eşinin yasını tutan bir kadınla.

Sonra hayatının neredeyse yarısını kadınlarla geçiren yanı ortaya çıktı. PX'te pizza yemek, biriyle *birlikte olmaktan* çok uzaktı. Buna ancak gülünürdü.

Gerçi Dane gülmek istemiyordu çünkü midesindeki düğüm kendini net bir şekilde hissettiriyordu. Carly ile bir masaya oturup yemeğin tadını çıkarmak... O an için yapabileceği tek şeyin bu olduğunu unutmak istiyordu.

Çok çabuk unutamayacaktı.

"Çift karışıkta ançüez de var mı?"

Carly başını salladı ve yüzünde onun da sevmediğini belli eden bir ifade belirdi.

"Güzel. Kulağa hoş geliyor."

"Hepsini yediğimize inanamıyorum." Carly ellerini son peçetesine sildi ve sonra da üzerinde sadece birkaç kırıntı kalan büyük pizza tepsisinin üzerine attı. Kendisini rahatsız eden bir şişkinlikle, ellerini masanın üzerine koydu. "Dışarıda çok sık pizza yemiyor olmam iyi bir şey."

"İtalya'da olduğumdan beri dondurulmuş pizza haricinde yediğim ilk pizza. En az birkaç yıldır."

Carly inanamamış gibi baktı. "Jeff bir yerlerden geldiğinde, ilk yemeği biftek, ikincisi pirzola ve üçüncüsü de pizza olurdu. Bu üçü olmadan tek bir hafta bile geçiremezdi."

Dane, bakışlarını masadaki tepsiye gerekenden uzun bir süreliğine çevirmeden önce, gözleri daldı. "Ne kadar oldu..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yirmi beş ay." Carly derin bir nefes aldı ve devam etti. "Üç hafta ve beş gün."

"Özür dilerim. "Şey yapmamalıydım—"

"Hayır, konuyu ben açtım. Onun hakkında konuşabiliyor olmak güzel. Uzun zamandır bunu yapamıyordum. Bu, canımı acıtıyordu ve özellikle de burada birçok kişi bundan rahatsızlık duyuyor. Erkekler çok fazla arkadaşlarını kaybetmişler ve kendileri de ölüme çok yaklaşmışlar. Kadınlar da, *Ya benim kocama da aynısı olursa*, diye korkuyorlar." Carly omuzlarını silkti.

Bu iyiydi. Dane, savaş kısmını anlayabiliyordu ve bu yüzden empati kurabilirdi ama Jeff'i tanımadığı için Carly'nin özel durumunu kişiselleştirmezdi.

"Neden Tallgrass'ta kalmaya karar verdin? Neden Utah'a dönmedin?"

Carly, içeceğindeki pipet ile oynadı. "Birkaç aylığına eve gittim. Kardeşim Roger ve eşiyle kaldım. Lisa ve ben çok yakınız. Ama oraya uyum sağlayamadım. Markete, askeri kantin demeye devam ediyordum. Bir şeye ihtiyacım olduğunda, 'Ben kışlaya gidiyorum,' deyip ondan sonra kışlada *olmadığımı* hatırlıyordum. Üs etiketlerini ve üniformalı, asker tıraşlı insanları görmemeye alışamadım. Ordudan biriyle evlendiğimde hissettiğimden daha yabancı hissediyordum kendimi. İşim hâlâ boştaydı ve ben de geri döndüm. Burası Jeff ile en son birlikte yaşadığımız yer. Burası evim."

Carly bir an için durdu. Belli ki Dane evliliğinden bahsetmek istemiyordu ama Carly için hassas bir konuyu açmıştı ve Carly de doğru olanı yaptığını düşünüyordu. Eğer Dane cevap vermemeyi seçecekse, Carly bunu anlar ve bir daha sormazdı. "Peki,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

senin eski eşin? O, Teksas'a döndü mü yoksa olduğunuz yerde mi kaldı?"

Dane kıkırdadı. "Hayır. O gitmek için sabırsızlanıyordu." Dane konuşmaya devam etmeyecek gibiydi ama sonra birden ekledi. "Eşinin her gün işe gittiği erkekler, senin yattığın adamlarsa, hepsiyle arana bir mesafe koyman daha iyidir."

Hepsiyle. Carly içinden ürperdiğini hissetti. Tek bir ilişki de yeterince kötüydü ama birden fazla olması daha da zor olmalıydı. Yoksa diğer türlü müydü? İlk öğrendiğinde yeterince üzülüp diğerlerinde artık daha mı az şaşırmıştı?

Dane masadan kalkıp tepsiyi boşalttı ve geri geldi. O oturmadan, Carly cüzdanını ve çantasını masanın üzerine koyup kalktı.

"Çekiç ve çerçeve aparatı almak için çıkıp seninle pizza yiyeceğimi kim bilebilirdi ki?" Carly, Dane'in çekici aradığını görünce gülümsedi. Dane gözlerini devirdiğinde, eskiden olduğu yaramaz çocuğu Carly'nin görebilmesi için yüzünde sadece afacan bir gülümseme eksikti.

"Sanırım ben geri dönmeliyim." Ancak Dane ilerlemedi. "Görüşür müyüz?"

"Muhtemelen." Bir haftadan daha kısa bir sürede dört kere mi? Muhtemelen. Yine de... Carly cüzdanını açıp kırışmış bir fiş çıkardı ve Dane'e uzatmadan önce arkasına telefonunu yazdı. "Ne olur ne olmaz."

Dane cüzdanını çıkarıp kâğıdı düzleştirdi ve paralarının yanına koydu. "Dikkat et."

Carly arabasına gitmeden önce, Dane'in mağazaya kadar gidişini izledi. Jeff'in bu nasihate her zaman verdiği cevap yankılandı zihninde. *Her zaman.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evine gitmek istemediğini fark ettiğinde evin sadece iki blok ilerisindeydi. Therese'nin evine ulaşması beş dakikadan az sürdü. Therese'nin aracının arkasına arabasını park etti ve merdivenleri çıkıp zile bastı.

Kapı öyle sert açıldı ki, Carly bir adım geri gitti. Abby Matheson'ın her bir hücresinden küçümseme akıyordu. Dudaklarını öyle alaycı bir şekilde büzdü ki, neredeyse görünmeyeceklerdi. "Theresee!"

Merdivenleri çıkmaya başladığında, sesi hâlâ antrede yankılanıyordu.

İşte Carly'nin ortaokullarda öğretmenlik yapmak istememesine neden olan temel örnek oradaydı.

İçeri girerken, Therese de mutfağın koridorundan geldi. Dudaklarının kenarındaki çizgiler belirginleşmişti ve saçları da sanki parmaklarıyla bozmuş gibi darmadağınıktı. Mathesonların evinde televizyona gerek yoktu. Kendi başlarına zaten yeterince aile dramı yaşıyorlardı.

Therese hafifçe esnedi. "Hey, içeri gir. Taze çayım ve çikolata damlalı sıcak kurabiyelerim var. Ama unutma ev yapımı değil, sadece ısıtılmış".

Abby'nin bulduğu her fırsatta ve yakaladığı her eksiklikte, Therese ile annesini karşılaştırdığını Salı Gecesi Margarita Kulübü'ndeki herkes bilirdi. Şüphesiz bu sefer, *Benim annem kurabiyeleri hep kendi yapardı. O marketten alınan saçmalıkları asla bize yedirmezdi,* günüydü.

Margarita Kulübü'nde, Therese hariç herkes, Abby'nin kıçına bir kürek yemeyi hak ettiğini düşünüyordu. Therese, Carly'nin annesinin, disiplin eylemleri için bir laboratuvarda incelenmesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerektiğini düşüneceği türden her şeye tahammül ediyordu. Carly sık sık, Abby ve Jacob'a annelerinin onları terk ettiğinin, babaları öldükten sonra da onları almak istemediğinin ve Therese'nin onları sahiplendiğinin hatırlatılması gerektiğini düşünüyordu.

Ve bu Carly'ye Abby'nin neden bu kadar kızgın ve Therese'nin de neden bu kadar toleranslı olduğunu anlatıyordu.

Carly kapıyı kapattıktan sonra, Therese'nin arkasından gidip rahat mutfak masasına oturdu. "Zor bir akşam, öyle mi?"

"Zor bir hafta." Therese masaya iki bardak buzu, çaydanlığı ve bir tabak kurabiyeyi bıraktı ve sonra oturdu. "Okuldaki cezası devam ediyor, evden çıkmama cezası da verdim. Bir de telefonunu geri vermedim. Şu anda oldukça mutsuz."

"Öyle olduğunu biliyorum Therese ama bu senin suçun değil."

"Kimin suçu? Paul'ün mü? Catherine'in mi? Büyükannesinin ya da büyükbabasının mı?"

Carly bir tane kurabiye aldı. Abby'nin babası öldükten sonra ikinci seçeneğiydi burası. Büyükanne ve babası çok kibar, merhametli ve mahcuplardı ama bu, çocukları reddetmiş olmaları gerçeğini hafifletmiyordu.

"Hayat çok berbat, değil mi?" dedi hüzünle.

Therese, Carly'nin yüzüne baktı ve "Her zaman değil. Sen hafiflemiş gibi görünüyorsun. Hatta keyifli olduğunu bile söyleyebilirim. Ne var ne yok?"

"Hiçbir şey. Sadece PX'te alışveriş yaptım ve akşam yemeği için de pizza yedim."

Carly alışverişi sevmezdi ve Therese'nin de bunu bildiğini biliyordu. Arkadaşı dışarıda yalnız yemek yemekten ne kadar nef-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ret ettiğini de biliyordu. O yüzden Carly ikinci kısma geçmeliydi.

"Kiminle?"

Kurabiyenin geri kalanını, ağzında gezdirip kendisine bir bardak çay koydu. Bir süre daha çiğnemeye devam edip kalan kırıntıların üzerine çay içti. "Dane Clark."

Therese'nin kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. "Mağaradaki Dane mi? *Yine* Dane ile karşılaştın ve onunla yemek yedin, öyle mi?"

"Evet, biliyorum. Tesadüf."

"Ya da kader. Ya da dualarımıza bir karşılık." Carly kendisine bakarken, Therese omuzlarını silkti. "Senin için dua ediyorum. Hepimizin mutlu, güvenli ve huzurlu olması için dua ediyorum." Therese çayına baktı. "Tanrı'nın dualarımın bir kısmını dinliyor olmasına sevindim. Hadi anlat bakalım. Her şeyi anlat."

Carly, buraya bunun için geldiğini fark etti. "Onunla, PX'teki boya reyonunda karşılaştım. Oturma odasının duvarlarında denemem için bana birkaç renk seçti. Bu öğleden sonra gerçekten boya yapmam gerektiğine karar verdim ama çok fazla seçenek vardı. Onun seçtikleri cidden hoş. Görmek ister misin?" Eli otomatik olarak çantasına gitti ama Therese şakayla karışık eline vurdu.

"Hayır, renkleri görmek istemiyorum. Renk konusundan akşam yemeğine nasıl geçtiniz onu duymak istiyorum."

"Gerçek bir akşam yemeği değildi. Yani, buluşma falan gibi bir şey değildi."

"Akşam mı yendi?"

"Evet, ama—"

"Aynı masada oturup konuştunuz mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, ama—"

Therese otoriter bir şekilde elini salladı, dediği kanıtlanmıştı. "Anlat. Her şeyi."

Carly, ilk kez biriyle görüşen on dört yaşında bir kız gibi, konuşmalarını anlattı. En yakın arkadaşıyla başka bir şey dikkatlerini çekene kadar günlerce fısıldaşıp gülüşen ufak bir kız gibi.

Carly'nin konuşması bittiğinde, Therese arkasına yaslanıp ona baktı. "Ona telefonunu verdin."

Carly hâlâ on dört yaşındaymış gibi huzursuz hissetti. "Yani, evet. 'Görüşürüz' demek yerine 'Görüşür müyüz?' demesi. Ben şey düşündüm... Yani, bir haftadan daha kısa bir sürede dört kez karşılaştık ama—"

"Bekle, bekle, bekle. Ben sadece üçünü biliyorum. Mağara, geçiş bölümü ve bugün. Dördüncü ne zamandı?"

Carly'nin yanakları kızardı. "Şey... Geçen gece, akşam yemeğinde tuvaletten dönerken. O bardaydı ve ben de selam verdim." Daha fazlası da vardı.

"Ve bize bundan bahsetmedin. Hım, neden acaba?" Therese kaşını yeniden kaldırmadan önce, parmağını düşünceli bir şekilde çenesine dayadı. "Belki de onu bizimle paylaşmak istemediğin içindir. Belki onu sadece kendine saklamak istemişsindir."

Carly'nin yüzü sanki alev alev yanan bir ateşin karşısında duruyormuş gibi ısınmıştı. "Hayır, sadece... onun için... grup olarak biraz korkutucuyduk."

Therese, Carly'nin elini sıkıca tuttu. "Hey, tatlım, ondan hoşlanmana sevindim. Onun senden hoşlanmasına da. Jeff'i biliyor mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly başını salladı.

"Güzel. Gerçekten, çok güzel."

Carly bir şey diyecek oldu ama sonra vazgeçti. Bir yabancıya eski eşini sormuştu. O halde en yakın arkadaşına da biraz daha açık konuşabilirdi. "Yeniden flört etmeyi düşündün mü hiç?"

"Bunun olacağını düşünmeyi isterim ama—"

Başlarının üzerinden tam da o sırada bir gümbürtü geldi ve masanın üzerindeki avize titredi.

"Hayatım çok karmaşık. Birini bu hayatın içine sokmayı hayal bile edemem. Çocuklar, annelerinin yerini doldurmaya çalıştığım için benden bu kadar nefret ediyorlarsa, babalarının yerini doldu-racak birini getirirsem, ondan ne kadar nefret ederler sen düşün."

Therese'nin sesi o kadar kederliydi ki, Carly buna çok üzüldü. "*Hayatlarımızın geri kalanını yalnız mı geçireceğiz?*" Therese geçen cumartesi sormuştu bunu. Evinde iki çocuk olmasına rağmen, hepsinden daha yalnızdı. Onların kalbi bir kez kırılmıştı ama Paul'ün çocukları, Therese'ninkini her gün kırıyordu.

"Üzgünüm," dedi Carly, Therese'nin elini sıkarak. "Keşke tüm bunları düzeltecek bir sihirli gücüm olsaydı. Çocukları, seni, hepimizi."

"Biliyorum. Ve sadece bilmek bile işe yarıyor. Gerçekten." Therese derin bir nefes alıp ses tonunu düzeltmeye çalıştı. "Pekâlâ… Oturma odan için Mağara Adamı'nın seçtiği renkleri göster bakalım."

Carly gidene kadar, Therese biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Başı zonklamıyordu ve ağlama isteğine engel olabiliyordu. Bazen ağlamak işe yarıyordu —tüm o duyguların bir yere gitmesi gerekirdi— ama genellikle bu, sadece gözlerinin kızarmasına,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

burnunun tıkanmasına ve uyuyamamasına neden oluyordu.

Mutfağı temizlemeyi bitirince, Carly ve Dane Clark'ı çok sık bir araya getiren şartları düşündü. Eğer bu kaderse, Therese biraz kıskanacaktı. Eğer bu, Tanrı'nın dualarına cevabıysa, yine biraz kıskanacaktı.

Ama mutluydu da. Hemen bunu hatırlattı kendine. Kendi geleceğinin çok kasvetli görünüyor olması, herkesinkinin öyle görüneceği anlamına gelmiyordu. Arkadaşlarının bulduğu her mutluluk, kendisinin de bunu bir gün bulabileceği konusunda ona umut veriyordu.

Mutfağın ışıklarını söndürüp oturma odasına gitti. Abby odasında muhtemelen normalde gönderdiği ve aldığı binlerce mesajın yokluğunun yaşattığı semptomlarla boğuşuyordu. Jacob da odasında muhtemelen yatağa gitmeden önce son bir tur bilgisayar oyunu oynuyordu.

Biri hariç tüm ışıkları söndürdü. En sevdiği sandalyesine oturup yanındaki masadan Kutsal Kitap'ı aldı. Genellikle sabahları okurdu, çocuklar uyanmadan. Sert bir fincan kahve ve de kahvaltı niyetine yediği bir çikolata eşliğinde. Dualarını da genellikle o zamanlarda ederdi. Ancak gün içinde ve geceleri de kısa kısa dualar ederdi.

Çok uzun yıllar boyunca bu dualar aynı şekilde bitmişti: *Lütfen Paul'ü koru.* Artık sonsuza kadar güvendeydi ve Therese sahip olduğundan daha fazla güce ihtiyaç hissettiği her an, Paul'ün ruhunun kendisiyle olduğuna inanmayı seviyordu. Keşke bir kez daha onu görebilseydi, sesini duyabilseydi... Keşke Paul çocuklarıyla konuşabilseydi...

Therese ile konuşmak, çocuklara iyi gelmiyordu. Bu gece

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kontrolünü kaybedip Abby'nin arkasından bağırmıştı ve bu da işe yaramamıştı. Yapabileceği tek şey dua etmekti ve tam bunu yapmaya başlayacakken, cebindeki telefonlardan biri çocuksu bir melodiyle çaldı. Cezası bitene kadar telefonu Abby'den uzak tutmaya çalışıyordu ama üvey kızı telefonunu bulup çalma konusunda uzman olduğunu göstermişti.

Telefonu çıkardı ve ekranda *Mimi M* yazısını gördü. Paul'ün annesi. Cevap verip, Abby'nin iyi olduğunu ama telefon yasağı olduğunu söylemeliydi ama onun yerine telefonu sessize alıp sesli mesaj bırakmasını bekledi. Eileen'ın her zaman yaptığı gibi, Therese'nin ebeveynlik konusundaki yetersizliğinden bahsetmesini çekemeyecekti.

Telefonu kenara koyacaktı ama eli bir türlü oradan ayrılmadı. Abby, telefonu aldırırken, Therese'yi hiç aramamış olsa da onunla iletişim halinde olabilmek bahanesini kullanmıştı. Therese'nin telefonunu kaydetmiş miydi? Ve ettiyse, ona hangi zil sesini ayarlamıştı? Muhtemelen Eileen'ınki gibi bir şey değildi.

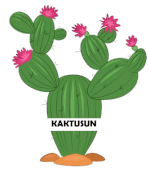
Buna karşı koyması gerektiğini biliyordu ama soru zihninde canlandıktan sonra, artık bu mümkün değildi. Telefon rehberini açtı ve *T* harfine gitti. İlk bakışta Therese adını bulamadı.

Bu kez numarasıyla arama yaptı ve adının bambaşka şekilde kayıtlı olduğunu gördü:

Cadaloz.

Therese telefonu dikkatlice bıraktı. Işığı söndürüp dizlerini göğsüne doğru çekti ve ağladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5. Bölüm

Cumartesi sabahı, Carly için her zamanki işlerle başladı: temizlik, çamaşır, yer süpürme. Sonra önümüzdeki haftanın market alışverişini yaptı ve günün geri kalanında boştu.

Boş kalmak, yanında biri varsa çok daha iyi olabilirdi.

Ancak bugün öğleden sonrası için planları vardı. Mobilyaları, oturma odasındaki geniş duvarın önünden uzaklaştırdı. Üzerlerine bir örtü serip küçük boya kutularını açtı. Perşembe günü Therese'nin evinden çok geç dönmüştü ya da kendi kendine öyle söylemişti. Cuma günü başı ağrıyordu. Boya kokusunun midesini bulandıracağını düşünmüştü.

Ama dün gece iyi uyumuştu. Bugün de hava güneşli ve sıcaktı. Enerjik hissediyordu. Kim bilir? Belki işi bittiğinde dolapları ve rafları temizleyip masasının üzerindeki dağınıklığı toparlayabilir ya da bahçede yapacak bir şeyler bile bulabilirdi.

Aldıklarını boşalttıktan sonra —içlerinde iki kutu en sevdiği dondurma Braum da vardı ki bu bile Oklahoma'da yaşamak için bir neden olabilirdi— eve gelirken aldığı hazır öğle yemeğini yedi ve oturma odasını hazırlamaya başladı.

Çok ağır olmasına rağmen, koltuğu rahatlıkla itebildi. Jeff'in büyükannesinden gelen eski sehpa da çok kolay itildi. Geri yerleştireceği zaman biraz kaydırması gerektiğini hatırlattı kendi kendine. Lisa'ya söz verdiği gibi.

Her şey yerine geçince —ya da yerinden uzaklaşınca— ilk boya kutusunu açıp karıştırdı. Kalıba dökülmek üzere olan zengin ve lüks bir çikolataya benziyordu ve kirli beyazın üzerinde kolaylıkla kayıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Avcı yeşili inanılmazdı. Huzur verici ve sakin. Yanık turuncu da odayı ısıttı.

Bitmişti. Odanın karşısındaki sandalyeye yığıldı ve duvarda değişimi yansıtan üç güzel dikdörtgene baktı ve tıpkı reyonda olduğu gibi hangisine karar vermesi gerektiğini düşündü. Üçünü de sevmişti. Sıkıcı beyazdansa, hepsini isteyebilirdi.

Cep telefonu çalınca başını telefona çevirdi. Arayanların genellikle kendi zil tonları vardı —Margarita Kulübü üyelerininki "Margaritaville"di tabii ki— ama bu, aileden ve yakın arkadaşlardan birine ait değildi. Hâlâ duvara bakarken, telefonu kaldırdı ve dalgın bir şekilde mırıldandı. "Merhaba."

"Hey, şey, ben Dane. Yanlış bir zaman mı?"

Carly birden keyifle ısındığını hissetti. Sandalyede biraz daha dik otururken gülümsüyordu. "Ne yapmak istediğine bağlı. Güneşlenmek ya da kardan adam yapmak için doğru bir zaman değil. Bitki ekmek için çok erken. Kahvaltı için geç ve Cadılar Bayramı'nı da beş ayla kaçırdın."

Dane güldü. "Biraz daha net konuşayım. Konuşmak için yanlış bir zaman mı?"

"Hayır. Duvarımı izliyordum. O yüzden konuşmak için gayet güzel bir zaman."

"Bir renk seçtin mi?"

"Hayır. Üçünü de sevdim. Keşke çizgili boyayabilseydim odayı."

"Aslında yapabilirsin. Sadece—"

"Hayır, hayır," diye lafını kesti Carly. "Cetvel, bant ve düz çizgilerle ilgili bir şeyler söyleyeceksin değil mi? Ve ben düz çizgi çekemem. Koca duvardaki tek şey olmadığı zaman, bir resim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile asamam. İşte benim 'düz' anlayışım o kadar kötü."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra Dane kısık bir sesle, "Vay canına. Sen gerçekten defolusun değil mi? Zekâ seviyen düşük, kaarsızsın ve çok fazla zorluk yaşıyorsun," dedi.

"Ve kahvaltıda çikolata yiyorum," dedi Carly, sandalyede yan dönüp bacaklarını sallarken.

"Evet, ama kim yemez ki?"

"Anneleri hasat sonrası biyologu olan iki yeğenim var. Dört ve beş yaşlarındalar ve hayatlarında hiç kek, dondurma ya da abur cubur yemediler. Onlar için tatlı, içine birkaç yemiş atılmış yoğurt demek.

"Bu çok üzücü."

"Evet. Ailemdekilerin çoğu için yemek, sadece yakıt demek. Yemeğin Tanrı'dan gelen bir armağan olduğunu düşünen sadece Lisa ve ben varız ve *ben* de bunu belli eden tek kişiyim." Lisa mükemmel bir otuz altı bedendi. Carly ise değildi.

Arkadan bir araba kornası ile bir araç sesi duyuldu ve ardından da anahtarın kilide yerleştirildiğini duydu. "Dışarıda mısın ya da dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet. Temizlikçiden bazı üniformaları almam gerek."

Carly, misafir odasında asılı duran jilet gibi üniformaları düşündü. Yatak odasındaki dolapları çok küçük olduğundan sadece kıyafetlerinin yarısı sığıyordu. Jeff de kendininkileri koridorun diğer tarafına taşımaya gönüllü olmuştu. "*Bunu sadece*," diye takılıyordu Carly'ye, "*senin kıyafetlerin benimkileri sıkıştırmasın diye yapıyorum.*"

Jeff'in çöle götürmediği üniformanın tüm parçaları her zaman

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oradaydı. Düğünlerinde giydiği mavi tören üniforması da dahil. Giysilerin yanında, parlak ama çizgileri belirgin olan ayakkabıları duruyordu. Carly, bazen bunlarla bir şeyler yapmak istiyor ama her seferinde buna eli varmıyordu.

"Bu bir *hayır* mı yoksa düşünüyor musun?"

Dane'in sesi, Carly'yi yeniden o ana getirdi. Dane her ne sorduysa, Carly, Jeff ile ilgi şeyler düşünürken bunu duymamıştı. Toparlanıp, "Özür dilerim. Duyamadım. Tekrar sorar mısın?" dedi.

"Evet, tabii." Dane'in sesi kırgın gelmişti. "Ben sadece, şey, bir şeyler yapmak ister misin diye merak etmiştim."

"Evet." Carly tereddüt etmedi. Ne olduğu, nerede ve ne zaman olduğu fark etmezdi. Cevap evetti. Dane ile daha fazla zaman geçirmek isterdi.

Jeff bunu anlardı. Değil mi?

"Bir yerlerde buluşmak ister misin?"

Üniversite zamanlarında kendisine verilen öğütleri hatırladı: Bir erkekle ilk seferinde asla yalnız buluşma ve birilerine nerede, kiminle olacağını söyle, nerede yaşadığını ona söylemeden önce onun bir sapık tacizci olmadığından emin ol. Duvardaki renklere bakıp, "Neden bana gelmiyorsun? Adresim dört-on sekiz East Cimarron," dedi.

"Dört, bir, sekiz," diye mırıldandı Dane ve Carly numarayı GPS'e girdiğini tahmin etti. Jeff de kendisininkini hep kullanırdı. GPS kendisini kapıya kadar götürürken, kasabada yolunu öğrenmesine gerek kalmazdı.

"Birkaç dakikaya orada olurum."

Carly veda etti ve telefonu kapattı. Sonra da duvardaki canlı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

renklere baktı. Nasıl karar vereceğini bulmuştu: Dane geldiğinde ondan isteyecekti. Kendisi, üçünü de sevmişti o yüzden başka birinin seçmesinden rahatsız olmazdı.

O buraya geldiğinde. Dane geliyordu. Bir adamın gelip de kendisini almasını beklemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Jeff ile üniversitenin ilk yılında tanışmışlardı ve bir dönem hariç, hep birlikte olmuşlardı. Bir erkeğin onu görmek için yolda olması fikri kulağa inanılmaz geliyordu. Carly'nin içinde yaşattığı duygular hayal meyal tanıdıktı. Çok uzun zaman olsa da unutmamıştı. Heyecan, gerginlik, biraz suçluluk duygusu ve—

Dane geliyordu!

Hızla ayağa fırlayıp yatak odasına gitti. Sabahtan giydiği tişört ve pantolon, ev işi yapmak için uygundu ama dolabında içinde daha güzel görünebileceği bir sürü kıyafeti vardı. Panjurun açık olduğunu fark etmeden önce üzerindekileri çıkarmıştı. Hemen onları kapatıp dolabı açtı.

Birkaç dakika içinde, haki rengi pantolonunu, kırmızı bluzunu ve boyunu birkaç santimetre uzun gösteren ayakkabılarını giydi. Saçını süet bir tokayla topladı ve tek bir fıs için parfüm şişesine uzanıp geri bıraktı. Jeff'in en sevdiği koku olmazdı. Bugün olmazdı.

İçinde hafif bir pişmanlık hissetti.

Kapı çalınca banyodan çıktı ve üniversitedeki o eski tavsiyeyi hatırladı. Birden kendini gereğinden fazla temkinli bulsa da ve yaptığı kendisine saçma gelse de, kendini buna zorunlu hissederek, *Dane Clark ile çıkıyorum* yazdı not kâğıdına ve komodine koydu. Ne olur ne olmaz.

Sonra gidip kapıyı açtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane, ellerini cebine koymuş, verandada bekliyordu. Kotu solgundu. Dizleri yıpranmıştı ve tişörtü de göğsüne oturuyordu. Kahverengi deri ceketi çizilmiş ve eskiydi. Yakışıklı görünüyordu. Sadece biraz temkinliydi. Çok sertti. Güçlü. Bir kadının yaslanabileceği biri.

"İçeri gir." Carly kenara çekilip dar odayı işaret etti. "Bulabilirsen bir yerlere otur."

Dane içeri girip duvardaki denemeyi inceledi. Carly de kapıyı kapatıp yanında durdu. Parfümünü hissedecek kadar yakındı. Çok hafif ve sadeydi. Ağır parfümlerden değildi. Sadece temizdi. Carly bunu sevmişti.

Carly duvara doğru gidip yarışma hostesi gibi bir hareket yaptı. "Ne düşünüyorsun?"

Dane'in bakışları birinden diğerine kaydı. Sonunda Carly'ye baktı. "Güzel görünüyorsun."

Carly birden elini, bluzunu kapalı tutan düğmeye götürdü. Bir erkek kendisine basit bir iltifat bile etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Galiba sonuncusu göreve gitmeden önce Jeff'ten gelmişti. "Teşekkürler. Ama ben renkleri kastettim."

"Renkler senin üzerinde mükemmel duruyor."

Dane bunu o kadar ciddi söylemişti ki Carly dayanamayıp güldü. "Teşekkürler. En sevdiğim renklerden biri. Şimdi... senin oyun hangisinden yana? Bir numaralı renk?" Çikolatayı işaret edip bir dakika bekledi ve sonra aynısını ikinci ve üçüncü renklere de yaptı.

"Neden ben seçiyorum? Burada ben yaşamıyorum."

"Unuttun mu? Ben defoluyum. Karar veremiyorum."

Dane kapıya doğru geri adım atarken güldü ve renklere bak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

madan önce yukarıdaki ışığa baktı. "Binlercesinin içinden üçe indirdim senin için."

"Ve ben de üçünü de sevdim." Ve başka birinin fikrine ihtiyaç duyuyordu. Gerçekte pek de kararsız değildi. Sadece tüm kararları kendisi vermekten biraz yorulmuştu. Evde kararları ailesi ile birlikte verirdi, üniversitede oda arkadaşıyla, üniversiteden sonra da büyük kararları hep Jeff ile birlikte vermişlerdi. "Peki, hangisi en güzeli?"

"Bir Longhorns taraftarı olduğum konusunda seni uyarmam gerekir."

Carly burnunu hiç düşünmeden buruşturdu. "OU'nun Teksas'taki büyük takımı, değil mi?" Dane başını sallayınca, Carly gözlerini devirdi. "Bir gün hamile kalacak olursam, Jeff hastane odasını Colorado Üniversitesi'nin şerefine siyah ve altın rengiyle kaplamayı hayal ediyordu. Futbol hastaları."

Dane etrafa bakındıktan sonra televizyonun altında duran raftan bir fotoğraf aldı. Çöl için giydikleri kamuflaj, parlak güneşe karşı seçilen koyu ayakkabılarıyla Jeff ve birkaç arkadaşı karşısındaydı. Elini bacağına koymuştu ve parmağındaki alyansı parlıyordu.

Jeff'in bir daha hiç poz veremeyeceği, asla gülemeyeceği ve güldüremeyeceğini düşünmek Carly'nin içini acıttı.

Dane hiçbir şey demeden, fotoğrafı rafa koydu ve arkasını döndü.

"Pekâlâ..." Carly yanına gidip ellerini arka cebine soktu ve topuklarının üzerinde durdu. "Bu renklerden hangisi Longhorns'a aît? Kahverenginin ineklerle ilgili bir şey olabileceğini düşünüyorum ama duvarlarımı kaplayan renk bu olacaksa, hikâyenin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o kısmını düşünmemeyi tercih ederim. Ve yeşil de yedikleri ot olabilir sanırım. Ama şu sonuncusu... Longhorns turuncu mu?"

Dane hafifçe kaşlarını çattı. "Hayır, ama okullarının rengi yanık turuncu ve krem rengi. Duvarlar o renk, krem..."

"Ah, üzerinde krema olan dev bir balkabağı gibi olacak. Bunu sevdim." Kendisine biraz zaman verse, o da bu rengi seçerdi bundan emindi. Dane'in de ona katılması güzeldi. Nedeni Jeff'in siyah ve altın rengi bir hastane odası fikri kadar saçma bir neden olsa da.

"Yardımın için teşekkürler Dane. Şimdi..." Asıl önemli soruya gelmişti. "Bugün ne yapmak istiyorsun?"

Dalton'ın huysuz olmak için genellikle bir bahaneye ihtiyacı olmazdı ama bugün bir tane vardı. Yarın birileri geliyordu: anne ve babası karavanlarıyla kuzeye giderken, ona uğrayacaklardı. Annesi bu sabah arayıp, orada geçirecekleri süre içinde pişirecekleri yemekler için ihtiyacı olan malzemelerin listesini vermişti ve gerçek bir yatakta yatıp gerçek bir banyoda yıkanmak istediğini söylemişti. *En azından evi biraz olsun temizle,* demenin başka bir yoluydu bu.

Noah'yı alışverişe gönderip kendisi de temizliğe başlamıştı. Pasaklı biri değildi. Sadece yapacağı daha iyi işler vardı. Eskiden o, babası ve Dillon'ın birlikte yaptıkları çiftlik işleri gibi. Sığırlar ve atlar, onun ortalığı süpürmesini ya da tozları almasını umursamıyorlardı ama kesinlikle kendileriyle ilgilenilip ilgilenilmemesini umursuyorlardı.

Ev büyüktü ve kuzeyden getirilen ağaçlar ile mülklerinin üzerindeki taşocağından gelen betondan inşa edilmişti. Bir kişi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için fazla büyük olsa da, Dalton yalnızdı. Alt katta oturma odası, yemek odası, mutfak ve alet odası vardı. Hepsinin ebatları fazla büyüktü. Yukarıda da dört tane yatak odası vardı. Anne ve babasının kendilerine ait bir odası vardı tabii ki ve Noah'nın da. Dalton ve Dillon en büyük odayı paylaşıyorlardı—ikizlerin birçok şeyi paylaşması beklenirdi— ve dördüncü de misafirler içindi. Dalton küçükken, teyzeleri, amcaları ve kuzenleri sık sık ziyarete gelirdi.

Noah'nın dışında yıllardır ziyarete gelen tek ziyaretçiler Sandra'nın ailesi olmuştu. Onu gömmeye gelmişlerdi. Oklahoma'nın meşhur ocak ayında yaşanan yaz günlerinden biriydi. Hava otuz dereceydi ve otlaktan arada bir esinti geliyordu. Gökyüzü masmaviydi ve kalın bulutlar ağır ağır doğuya gidiyordu. Atlara semer vurup çiftliğin kuzeyine doğru ilerleyen patikadan atla gitmek için mükemmel bir gündü.

Bir cenaze için fazla güzel bir gündü. Çok gri ve sıkıcı bir gün bile bir cenaze için fazla güzeldi gerçi.

Birden elektrik süpürgesi durdu ve Dalton o anda ayağı kabloya takılan Noah'nın küfür ettiğini duydu. Alışveriş poşetlerini mutfağa taşıyıp geri döndüğünde kabloyu kaldırdı. "Pekâlâ, benim bölümüm bitti. Sanırım dışarı çıkıp atları kontrol edeceğim."

Elektrik süpürgesinin fişini yeniden taktığında, Dalton makineyi durdurdu. "Annem ve babamın yatak odası için temiz çarşaflar," dedi merdivenin başındaki çamaşır sepetini gösterirken.

"Ah, dostum... Ben kendi yatağımı bile yapmam."

"Farkındayım." Dalton, Noah'nın söyleyeceği diğer sözlere engel olmak için makineyi çalıştırdı. Kendisi de yatağını yapmazdı. On sekiz saat sonra geri dönecekse, bunu yapmanın çok da anlamlı olmadığını düşünüyordu. Bu, Sandra'yı çıldırtırdı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o yüzden bir tür anlaşma yapmışlardı. Son kalkan yatağı yapıyordu. Dalton'ın işleri her zaman ondan erken başladığı için, yatağı her zaman Sandra yapmak zorunda kalıyordu.

Dalton kaşlarını çatıp süpürgeyi gerekenden biraz daha sert bir şekilde yerde kaydırdı. Tozları alıp üst katı, altı katı ve banyoları temizlemişti. Bulaşık makinesini de yerleştirmişti. Tezgâhlar ve mutfak masasının hâlâ temizlenmeye ihtiyacı vardı ama bunun ve yıkanması gereken çamaşırların dışında ev, onun standartlarına göre temizlenmişti. Annesi ve Sandra'nın standartlarına uymayacaktı muhtemelen ama bu sorun değildi.

Ah, bir de ahşap kutu. Şöminenin üzerine koyması gerekiyordu. Ama bu, biraz bekleyebilirdi.

Noah, merdivenlerden inene kadar Dalton oturma odasını bitirmiş, kabloyu makineye sarıyordu. Noah etrafa bakındı ve tereddütlü bir şekilde, "Peki bayrak? Annem ve babam onu görmek isteyecektir. Fotoğrafları da."

Babası, Sandra'nın tabutunu örten bayrak, üniformalı bir fotoğrafı ve ordu kariyeri sırasında kazandığı nişanlar için bir kutu yapmıştı. El işçiliği konusunda çok dikkatli davranıp sağlam kirazın üzerine Sandra'nın adını, doğum ve ölüm tarihleri kazımıştı. Bu, Dalton'ın babasının kalbinden kopan saygı dolu ve gururlu bir hediyeydi ama o, buna bakmaya tahammül edemiyordu. O yüzden kutuyu, babasının bir yıl kadar önce bıraktığı rafın üzerinden kaldırıp diğer fotoğraflarla birlikte misafir odasındaki dolaba koymuştu.

"Onları sonra getiririm."

"Ne zaman?"

"Bu gece. Yarın sabah." Şimdi hariç bir zaman.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Unutma," diye uyardı Noah ve kendini savunmak için iki elini birden kaldırdı. "Benden söylemesi."

"Unutmayacağım," diye lafını kesti Dalton.

Noah'nın yüzünde, Dalton'ın duymak istemeyeceği bir şey söylemek üzereymiş gibi bir ifade vardı. Dalton omuzlarını indirip bekledi. Noah ağzını açıp bir nefes verdi ve başını sallayarak mutfağa gitti.

Dalton da arkasından gitti. "Devam et. İçindeki bütün zehri kus."

"Senin gibi mi?" Sözler Noah'nın ağzından döküldü ve elindeki domates konservesini muhtemelen tezgâhı zedeleyecek kadar sert bir şekilde koydu ve Dalton'a baktı. "Annem ve babam senin için endişeleniyorlar biliyor musun? Seni böyle gördüklerinde... En son ne zaman saç ya da sakal tıraşı oldun? Ya da en son ne zaman bir haftadır ahırdaymışsın gibi görünmeyen kıyafetler giydin? Lanet olsun en son ne zaman karşındakini azarlamadan konuştun? Kimse senden hiçbir şey olmamış gibi gülümsemeni ya da mutlu olmanı beklemiyor ama en azından seni de Sandra'yla birlikte gömmüşler gibi davranmayı kesebilirsin."

Kanı donan Dalton, kardeşine baktı. Bu evde limitleri aşacak konular çok basitti ve Noah bile bunu aklında tutabilirdi: Dillon ve Sandra. Eğer bu kısıtlamalar ona çok ağır geliyorsa, Stillwater'da evinin yakınındaki yurda geçip Tallgrass'tan uzak durabilirdi.

Noah huzursuz bir şekilde kıpırdanana kadar sessizlik sürdü. "Ben, ben özür dilerim. Şey yapmak istemedim..." Ağzını kapatıp konserveyle birlikte birçok şeyi daha kolunun altına koydu ve kilere gitti. O daha konserveleri yerleştirmeyi bitiremeden, Dal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ton odayı ve evi terk etti. Tezgâhta her zaman bıraktıkları yerde duran anahtarları cebine alıp almadığını kontrol etmedi ve otlağa ya da atları eyerlemeye de gitmedi. Sadece yeşermekte olan yola doğru yürüyüp ahırı ve kapıyı geçti. Araziye gitti.

Yürürken, sıcaklığın hava durumunda tahmin edilenden daha düşük olduğunu fark etti. Bu gece ona kadar, sıcaklık eksi derecelere düşecekti ve yarın sabaha kadar birkaç santimetre kar bekleniyordu. Dalton yine de ceket almak için dönmedi. Noah'ya duyduğu öfke onu ısıtmaya yetiyordu.

Ama sonunda asıl sinirinin Noah'ya olmadığını kabullendi. Noah henüz yirmi bir yaşına bile gelmemiş bir çocuktu ve söylenmesi gerektiğini düşündüğü şeyi söylemişti. Daha kötüsü de olabilirdi. Dillon gibi yapıp, insanlara duymak istediklerini söyleyip, onlara sözler verip sözlerini asla yerine getirmeyebilirdi. Kendisinden başka kimseyi umursamayabilirdi.

Bir düzine Noah ile yaşamak, tek bir Dillon ile yaşamaktan daha kolay olabilirdi.

Sonunda, ormanın ilerilerinde ağır ağır akan bir derenin birkaç metre ilerisindeki bir kayanın üzerine çöktü. Babası burayı düşünme noktası olarak adlandırırdı. Burayı ilk keşfettiğinde, sekiz yaşlarındaydı ve o zamandan beri o kadar çok gelmişti ki yıllar içinde kayanın, kalçasından dolayı aşındığını düşünüyordu.

Ayağını kayanın kenarına yasladı. Botunun topukları, yumuşak zeminde iz bırakmıştı. Başını indirip gözlerini kapattı.

Noah sadece bir çocuktu. Dalton'ın da Sandra ile birlikte ölmüş gibi hissettiğini nasıl bilebilirdi? O zamandan beri Dalton için hiçbir şey aynı olmamıştı. Ailesinden ve komşularından uzak durmuştu. Arkadaşlıklarını bitirip, sadece çiftliği devam ettirmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için gerekli olan şeyleri yapmıştı. Hatta uzun bir süre bunu da bırakmayı düşünmüştü. Çok fazla şeye ihtiyacı yoktu. Çok fazla şey *istemiyordu*. Kendi kendini tüketeceği, anıların olmadığı, küçük bir yer olabilirdi. Sandra'nın hayat sigortasıyla bunun üstesinden gelip hayatının sonuna kadar geçinebilirdi.

Hatta sürüsünü satmayı düşünmeye kadar varmıştı iş ama pikabı asla kapıdan dışarı çıkmamıştı. Çiftçiliği seviyordu. Hep yapmak istediği şeydi bu. Sadece saatlerini ve işi sevdiği için değil, bu kimliğinin de bir parçasıydı. Smithler yüz yıldan daha uzun bir süredir bu arazide hayvan yetiştiriyordu. Toprağın bir parçası olup hayatlarını bununla kazanıyorlardı. Bu, onların mirasıydı.

Bu miras, onu son dört yıldır yaşatan tek şeydi. Anne ve babası emekli olup Güney Teksas'a döndükten sonra, kendisiyle yaşayan Noah bile hayata tutunmasına yardımcı olmamıştı. Ama inekler ve atlar bunu sağlamıştı. Noah tek başına da yaşayabilirdi ama hayvanların Dalton'a ihtiyacı vardı. En az onun, hayvanlara ihtiyaç duyduğu kadar.

İşte zavallı hayatının aldığı şekil buydu. Eşi yoktu. Çocuğu yoktu. On üç yıldır, Dillon'ın lafı dahi edilmiyordu. Arkadaşı yoktu. Noah ile geçirdiği hafta sonlarını saymazsa, hayatında düzenli olarak kimse yoktu. Sadece acılarla dolu bir dünyası vardı.

Noah, görüş açısına girmeden önce, kendisine doğru gelen ayak seslerini duydu. Kardeşi ona doğru yürüyüp elini uzattı.

"Al. Cep telefonunu unutmuşsun."

Dalton telefonu aldı. Bir adam onun gibi yalnız çalışıyorsa, telefonunu yanına almamak bir felakete dönüşebilirdi. Asla telefonu olmadan çıkmazdı. "Teşekkürler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aldıklarımı yerleştirdim ve yukarıdaki banyoları temizledim."

"Ben bunu yapmıştım zaten."

"Hıh. Hiç belli olmuyordu. Neyse, ben kasabaya gidip kendime bir hamburger alacağım. Gelmek ister misin?"

"Ne için?" Dalton, elinden geldiğince Tallgrass'a gitmezdi.

"Bilmiyorum. Belki saç kesimi için? Ya da benden daha yaşlı gibi durmayan bir pantolon almak için?" Noah omuzlarını silkti. "Lanet olsun, belki de sadece sahneyi değiştirmek için."

Dalton, kotunun beyaz iplerinin göründüğü aşınmış kısmına parmağını götürdü. Noah'nın, annelerini endişelendirmemesini istemesini anlayabiliyordu. Anneleri kızdığında, sorun her neyse o çözülene kadar, kimsenin huzuru olmazdı. Eğer bir saç tıraşı ve yeni bir kot pantolon, annesinin öfkelenmesine engel olacaksa…

"Tamam, ama ben süreceğim."

Noah, omzuna vurdu. "Ah, dostum, sen yaşlı bir kadın gibi sürüyorsun."

"Sen de tam bir NASCAR özentisi gibi sürüyorsun. Bir ceza daha yersen, babam pikabın anahtarlarını Teksas'a götürecek."

Noah sırıttı. "Evet, ama sadece anahtarları alır çünkü annem pikabı arazisine park ettirmez. Ayrıca düz kontak yapmayı biliyorum."

"Babam buraya da park edebilir. Sen düz kontak yapmayı dene. Ben de senin kıçına tekmeyi basayım."

Ve hepsi buydu. İşler normale döndü. Özür dilemek yoktu. Konuşarak çözümlemek yoktu. Her şey unutulmuştu.

Sadece Dalton, hiçbir zaman gerçekten unutmayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fort Murphy, nüfusuna beş bin beş yüz kişi eklese de, Tallgrass küçük bir kasaba olarak kalacaktı. Merkezde kaldırımlarda yürüyen herkes birbiriyle konuşurdu. Mağazadaki kasiyerler, konuşkan ve dost canlısıydı. Diğer müşteriler de kendilerinden istense de istenmese de tavsiye ve bilgi vermekten kaçınmazdı. Burası, Dane'e büyükanne ve babasının yaşadığı kasabayı hatırlatıyordu.

Dane de Carly de ne yapacaklarını bilmediklerinden, merkeze gittiler, pikabı mahkeme ve polis karakoluna ev sahipliği yapan eski taş binanın önüne park edip mağazalara doğru, bir sokaktan diğerine yürüdüler. Dane alışveriş yapmayı sevmezdi ama mağazaların çoğu antikti ve hurdalar iler içerideki pek çok şey ona eski güzel anıları hatırlatıyordu.

O bloktaki son mağazanın yanından geçerken, rüzgâr, solmuş yaprakları uçurdu. Carly titreyip kot ceketine sarıldı. "Burada havanın böyle çabuk değişmesine bir türlü alışamadım. Öğlen yirmilerdeydi. Şimdi üç derece."

Dane, kuzeybatıdaki köşede parıldayan banka tabelasına baktı. Saat altıyı çeyrek geçiyordu ve Dane zamanın ilerlediğini bacaklarında hissedebiliyordu. Genellikle ayağının üzerinde dört saat kalırdı ve bacağının hava değişimlerini sevmediğini öğreneli çok olmuştu. Ilık bir yer ve rahat bir koltuk hayali kuruyordu. Ayağını uzatıp Carly başka bir yere baktığında da bir ağrı kesici alırdı.

"Serena's Sweet'in kahveleri çok iyidir. Bir fincan kahve içip bir dilim turta ya da kek yemek ister misin? Ya da akşam yemeği?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane birkaç dükkân aşağıya bakıyordu. Geniş ve kalın camına bakılırsa, içerisi sıcak olmalıydı ve süngerli bank da bir koltuk kadar konforlu olabilirdi. Özellikle de bacağını karşısındaki banka uzatabilirse. Ağrı kesiciye gelince. Carly ile güzel bir turta yerken, kimin ağrı kesiciye ihtiyacı olurdu ki?

"Kulağa hoş geliyor," dedi Dane. Carly de onun koluna girip elini cebine koydu ve o yönde ilerlemeye başladı.

Dane'in tam da kollarının değdiği kısmı kasılmıştı. Bir zamanlar fiziksel temas, gününün bir parçasıydı ve bunun üzerine ikici kez bile düşünmesi gerekmezdi. Bir bayan garsonla parmaklarının değmesi, kalabalıkta omzunun bir kadına çarpması, kolunu bir kadının kolunun üzerine koymak ya da omzuna sarılmak. Sıradan, günlük şeylerdi. Şimdi çok önemli geliyordu. Hızla koşup uzaklaşmak ya da daha da yaklaşmak isteğine karşı kontrolünü sonuna kadar kullanması gerekiyordu. Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

"Kızıl saçlı Jessy'yi hatırlıyor musun? Orada yaşıyor." Carly, yanından geçtikleri binanın üst katlarını gösterdi. "Kasabadaki en havalı bina. Tavanları üç buçuk metre yüksekliğinde ve yerler de o eski parlak ahşaplardan. Duvarlar sıva ve kaplamaları da çok zarif. Eğer Jeff ve ben bir aile kurmayı planlıyor olmasaydık—"

Carly susunca, Dane onun kaslarındaki gerginliği hissetti. Aklına gelen tek cevap, *Bunun olmamış olması iyi. Yoksa yalnız bir anne olacaktın ve bebeğin babasız büyüyecekti,* olmuştu. Ama Dane bunu yüksek sesle söyleyemedi. Carly, Jeff'i çok seviyordu. Muhtemelen ortalarda koşturan ve kendisine umut olan küçük bir Jeff'in olmamasından pişmanlık duyuyordu.

Carly kapıyı açarken, restoranın kapısının tepesinde bir çan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çaldı. "Bazı şeyler olmayınca olmuyor," diye bitirdi Carly yumuşak bir sesle ve Dane'e gülümseyip parıldayan gözlerle ekledi: "Çok güzel kokmuyor mu?"

"Evet," dedi Dane de. Kahve, tarçın, elma ve lezzetli bir şeyler daha. Rosto, diye düşündü Dane içinden ve karnı kendisine öğle yemeğinin altı saatten daha uzun bir süre önce yediği ekmek arası fıstık ezmesi olduğunu hatırladı.

Carly masalarla sandalyeler arasındaki dar boşluktan geçebilmek için Dane'in kolundan çıktı. En uçtaki sandalyeye gelince, Dane'e baktı ve kaşını kaldırdı. Dane de başını sallayınca, ceketini çıkarıp birden titredi. "Sıcak bir yere girince, dışarıdaki soğuğu iyice hissediyorsun."

"Üniversiteyi Colorado'da okudun. Bu, senin için tatlı bir ilkbahar akşamı olmalı. Dane oturup sol bacağını uzattı ve hafifçe ovdu. Carly'nin fark etmiyor olmasını umdu.

"Ben tam bir ılıman iklim kızıyım. Benim cennet anlayışım çok güneşli, kumlu, mavi-yeşil bir okyanus, bir kitap ve içmek için soğuk bir şeylerdir."

"Margarita?"

"Burada margarita yok," dedi garson, iki menüyü ve mendile sarılmış servis setini masaya bırakırken. "Bunun için sokağın ilerisindeki Buddy Watson's'a gitmelisiniz. Ama biz kasabadaki en iyi kahveyi yapıyoruz. Her ne kadar kışlanın girişinin karşısındaki o fazla süslü mekân öyle olmadığını iddia etse de."

"Ben kahve istiyorum," dedi Carly menüsünü alırken.

"İki olsun." Dane kendi menüsünü incelemek istemiyordu. Üzerlerinde duvarda asılı olan bir tabelada, o akşamın spesiyalleri yazıyordu: Patates püresi, rosto ve soslu karışık güveç.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tatlı mı akşam yemeği mi?"

"Ben rosto alacağım. Uzun zamandır yememiştim."

"Hey, rosto yemedin, pizza yemedin… Sen bunca zamandır neredeydin?"

"Hım, çölde?" Kasten söylediği bu yalan, Dane'in içinden bir sıcaklık yükselmesine neden oldu ama buna engel olmasına neden olacak kadar suçlu hissetmemişti. "Afganistan'da?"

"Ah, doğru. Pardon. Ben de güveç alacağım." Carly menüyü bıraktı ve sonra oturduğu yere iyice yerleşti. "Doğrusu, ben margaritayı pek sevmiyorum. Sadece Meksika restoranında sipariş edilebilecek en doğru içki gibi görünüyor. The Three Amigos'a düzenli gitmeye başladıktan sonra, bizden margarita içmemizi beklediler ve biz de kendimizi Salı Gecesi Margarita Kulübü olarak adlandırdık. Barmenler de bizim için özel tarifler hazırlamaya başladı ve…" Carly omuzlarını silkti ve kumral atkuyruğu sallandı. "O yüzden her hafta margarita sipariş edip birkaç yudum alıyorum ve artanını masada bırakıyorum."

"Güzelim içecek boşa gidiyor."

"Biliyorum. Jeff dışarı çıktığımızda kendisine iki içki limiti koyardı. Tahmin edeceğin gibi, *kendine* sipariş edeceği iki içki. Ben genellikle bir tane sipariş edip bir iki yudumdan sonra bitirmesi için ona verirdim. Ama siparişini o vermediği için benim içkim onun limitine yazılmazdı."

"Benim eski eşimin de *en az* iki içki sınırı vardı. Eğlenmeyi severdi. Şimdi evli, üç çocuk sahibi ve dördüncüye hamile. Sanırım içki günleri eskide kalmıştır."

Carly gülümsedi. Böyle anlarda parıldıyor gibiydi. "Ah, onunla haberleşiyorsun demek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly'nin ifadesi ne kadar hafifse, Dane'in ekşittiği yüzü de bir o kadar ağırdı. "Annemle konuşmak, ulusal haberleri izlemek gibidir. Mecliste neler olup bittiğini bilmek istemezsin ama onlar yine de anlatırlar. Görsen, Sheryl'in eski gelini değil de, kızı olduğunu düşünürsün."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Carly başını yana eğip Dane'in yüzüne dikkatle baktı. Sanki o anda etraftaki hiç kimse umurunda değilmiş gibiydi.

Bu, Dane'in alışabileceği bir histi.

Dane, Carly'nin sorusunu cevaplamadan önce hem boğazını temizledi hem de zihnini. "Her gün biraz daha az." Ve bu doğruydu. Anna Mae onun hakkında konuşmaya ısrarla devam etse de, Sheryl eskide kalmıştı. Onu muhtemelen bir daha asla görmeyecekti ve görecek olursa da, bu, onun için bir şey ifade etmeyecekti. Birlikte zaman geçirmişlerdi ve her şey bitmişti.

"Peki senin? Senin de alkol limitin var mı?"

Dane, garsonun elinde bir kahve demliği ve krema kabıyla dönüşünü izledi. "Ara sıra soğuk bir bira içmeyi severim." Savaş meydanında, içki bulmak çok da kolay değildi. Hastanelerdeyse, alkolden başka düşünmesi gereken bir sürü şey vardı. Tabii bir de alkolün, aldığı onca ilaçla olumsuz etkileşecek olması vardı.

"Her şeyde orta yol," dedi Carly.

Bu sözler Dane'e babasıyla ilgili anıları hatırlattı. Asla azla yetinmeyen ama çoğunu da hiç istemeyen... "Bunu babam söylerdi."

"Ah, benim ailem söylemezdi. Onlar yaptığın her işe yüzde yüz onunu vermen gerektiğini düşünür —her biri, bir insanın kapasitesinin yüzde yüzden yukarıda olamayacağını bildikleri hal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de. Var olandan daha fazlasını veremezsin." Dane'e yaramaz bir ifadeyle bakmadan önce, bir süre mendiliyle uğraştı. "Onların her konuyla ilgili herkesten farklı, mantıklı ve öğretici bir fikirleri vardır."

"Dâhiler farklı bir türden geliyor olmalı."

Carly sırıttı. "Kesinlikle."

Garson siparişlerini alırken, konuşmaları bir süreliğine kesildi. Restoran giderek doluyordu ve içerisi daha gürültülü bir hal alıyordu. Dane etrafa baktı ve tanıdık kimseyi görmedi, görmeyi de ummuyordu zaten. Hiçbir zaman arkadaşlık kurmakta zorlanmamıştı, bu da iyi bir şeydi çünkü ordu, birkaç yılda bir olduğu yerden ayrılmasını gerektiriyordu, ama ağır yaralıyken tedavisinin devamı için onu, Kunar ilinden uçak ambulansla taşıdıkları Almanya'daki Landstuhl bir istisnaydı. Orada yeni ya da eski arkadaşlarla ilgilenmiyordu. Rehabilitasyondaki Justin farklıydı. Fazla yetişkin bir köpek yavrusu gibiydi. Hevesli ve dost canlısıydı. Ona hayır dediğinizde, bir köpek yavrusunu incitmiş gibi hissederdiniz.

Ama Dane henüz arkadaşlık kurmaya hazır değildi. Arkadaş isteyip istemediğinden emin değildi. Geleceğinin birileriyle paylaşmaya değecek kadar iyi olup olmayacağından da.

Ama karşısında Carly vardı. Onunla arkadaş değil miydi?

Evet, kesinlikle, onu bu şekilde adlandırırdı. Gerçi yıllar içinde Carly'den beklentisinin bu olmadığını bilmesine yetecek kadar çok kız arkadaşı olmuştu. Ama Carly'nin daha fazlası ile ilgilenip ilgilenmediğine dair en ufak bir ipucu yoktu. Eşi uzun zaman önce ölmüştü. Belli ki hâlâ ona âşıktı. Perşembe gecesi Dane ile pizza yemesinin dışında, yoluna devam etmeye hazır olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gösterecek hiçbir işaret yoktu ortada. Bir de bugün onunla dışarı çıkmış olmasının dışında. Bu gece akşam yemeği yemeyi teklif etmesinin bir de.

Tüm bunlar bir arkadaşlığa benziyordu.

Carly, Dane hakkında, Oklahoma eyaletinde hiç kimsenin bilmediği kadar çok şey biliyordu ama birlikte oldukları her an sessiz kalarak, aslında ona yalan söylüyor olduğunu bilmiyordu. Eve sağ salim döndüğü için Tanrı'ya her gün şükretmesi gerekirken, bir parçasını orada bıraktığı için her gün acı ve utanç duyuyor olduğunu bilmiyordu. Dane'in geçmişiyle uğraşmayı öğrenene kadar, ne denli sinirli olacağını, nasıl aldatılmış hissedeceğini ve geleceğini ne kadar umutsuz göreceğini bilmiyordu.

Ve bunlardan başka verebilecek bir şeyi olmadığı için, Carly ile bir arkadaşlıktan daha fazlasını düşünemezdi.

Carly'ye bakmadan önce hafifçe gülümsedi. Uzun zamandır içinde hiç umut hissetmemişti. Ama şimdi, derinlerde bir yerlerde gömülü bir umut var gibiydi.

Bu bir başlangıçtı.

6. Bölüm

"Kedi mi, köpek mi?"

Carly, neredeyse boşalmış olan tabağına bir dilim havucu itti ve kısa bir süre düşündü. "Köpek. Sence?"

"Küçükken, annemin dev turuncu bir kedisi vardı. Sürekli tüylerini kabartan, boncuk boncuk gözleri ve şeytani bakışları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan büyük kedilerden. Annem odadayken hep uslu durur, o dışarı çıktığında…" Dane başını salladı. "O canavar yüzünden, sayamayacağım kadar yara izim var. Bu konuda hiçbir zaman hiçbir şey yapamadım yoksa annem çıldırırdı. O yüzden köpek."

Carly güldü. Yemek boyunca zorlukla arayıp buldukları soruları sormuşlardı. Dane, Coca Cola'yı Pepsi'ye tercih ediyordu, sıcağı, soğuğa ve macera tatillerini, deniz kenarındakilere. Kitaplarını basılı seviyordu. Sert müzikleri tercih ediyor, sosisli sandviçinin içinde de lahana salatası seviyordu. Hardallı barbekü sosunu da biftek sosuna tercih ediyordu.

"Patates salatası," dedi Dane. "Taneli mi, püremsi mi?"

Carly ağzını açamadan cevap yukarıdan geldi. "Ah, kesinlikle püremsi," Jessy, masalarının ucunda ağır ağır konuşuyordu. Altında kirli gri bir eşofman altı ve üzerinde de sadece ten rengini belli etmeyen ama onun haricinde her şeyi cömertçe ortaya seren dar bluzu vardı.

Jessy'ye doğru döndüklerinde Jessy, Carly'nin yanındaki sandalyeye eğilmeden önce eşofman üstünün fermuarını yarıya kadar çekti. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Carly, arkadaşının sorgulayıcı bakışları karşısında kıvranıyordu ama gayet doğru bir şekilde omuzlarını silktiğini düşündü. "Merkezdeydik, yemek yemeye karar verdik." Jessy dik dik bakmaya devam edince, Carly, masanın diğer tarafını işaret etti. "Dane, Jessy'yi hatırladın mı?"

Jessy, o tarafa dönüp elini uzattı. "Tabii ki hatırlıyor tatlım. Kimse Jessy Lawrence'ı unutmaz. Ve Jessy de yakışıklı bir mağara adamını asla unutmaz."

Carly, Dane'in zorla gülümsediğini hissetmişti ama Jessy bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nun farkında değildi galiba. Dane, onunla tokalaştı ama Jessy elini biraz uzun bir süre tutup sonunda da sessizce merhaba demişti. Carly, Dane'i, Jessy'nin ısırmayacağı konusunda rahatlatmak isterdi ama bundan pek de emin değildi. Kız, çok cüretkârdı.

Ama o da sağlam bir dosttu. Herkese kur yapar ama kimseyle işi ilerletmezdi.

Ve bu da böldüğü özel bir buluşma falan değildi. Sıradan bir buluşma ve takılmadan daha ötesi değildi. Yemek yemeyi Dane teklif etmemişti, Carly etmişti. Carly'yi eve götürdüğünde, onu eve kadar geçirecekti. Hatta bir fincan kahve için falan içeri de girebilirdi. Ama ona bir iyi geceler öpücüğü vermeyecekti çünkü bu, bir buluşma değildi.

Ama öperse... Carly bir erkek tarafından uzun zamandır öpülmemişti.

"—bir bina ileride, üst katta oturuyorum," diyordu Jessy, Carly düşüncelerinden sıyrılırken. "Serena's ve tüm diğer restoranların arasında yaşarken, canım istemedikçe yemek yapmama gerek kalmıyor." Carly'yi dirseğiyle hafifçe dürttü. "Ve genelde de canım istemez, değil mi?"

"Fast food ve paketlenmiş yemeklerle yaşıyor," dedi Carly de.

"Sen de öyle tatlım," dedi Jessy ve sonra Dane'e, "Onu, The Three Amigos'un dışında bir yerlerde görmek çok güzel. Sen ortaya çıkana kadar, Carly'nin tek sosyal hayatı, Margarita Kulübü'ydü. Biz de eğlenceliyiz, inan bana ama onun tarzı değiliz," dedi.

Carly'nin yanakları kızardı ve masanın altından Jessy'yi çimdikledi ama arkadaşının sırıtmasında bir değişiklik olmadı. Ayağına vurması da bir işe yaramamıştı. Carly masanın altına baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Parmak arası terlik giymişsin."

Jessy omzunu silkti. "Yeni pedikür yaptırdım. Tutup da üzerine ayakkabı giymemi ve pedikürümü mahvetmemi beklemiyorsun herhalde. Ayrıca, sadece beş saniyeliğine dışarı çıkmıştım."

Salonun diğer tarafından bir ses geldi ve Jessy hızla ayağa kalktı. "Bu benim yemeğim. Angus hamburger, ekstra çıtır patates, vanilyalı dondurmalı pikan cevizli turta ve bir dilim havuçlu kek. Mmm."

"Umarım kalbin patlamaz," dedi Carly soğuk bir şekilde."

Jessy cevap olarak sadece yürürken, elini başının üzerinden salladı.

"Hepsini nereye koyuyor?"

Carly, bakışlarını Dane'e çevirmeden önce bir süre daha Jessy'yi izledi. Dane gülümsemiyordu ama az önce kasılmasına neden olan gerginlik de artık yoktu. "O yemek yiyor ve ben kilo alıyorum. Bu da evrenin sırlarından biri."

Dane'in gülümsemesi yavaş yavaş yeniden belirdi. "Bilirsin, erkeklerin çoğu yuvarlak hatları sever."

Tatlı ve masum bir keyif yayılmıştı Carly'nin içine. Bunun nedeni sadece Dane'in gülümsemesi ya da sözleri değildi ama ikisi bir araya gelince... Carly'ye adını koyamayacağı bir şeyler hissettirdi. Beğenilmiş? Onaylanmış? Pohpohlanmış?

Carly, doğru kelimeyi bulmaya çalışmak yerine, üzgünmüş gibi bir ifade takınmaya çalıştı. "Moda tasarımcı erkekler öyle düşünmüyor ama. Ya da Hollywood'dakiler. Ya da modellik yapanlar."

"Belki öyledir ama *gerçek* erkekler böyle düşünür."

"Teşekkürler. Bir dahaki sefere alışverişe gidip de bir beden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyük kıyafetlere bakmam gerektiğinde, bunu kendime hatırlatacağım."

Dane onu önemsemezmiş gibi bir bakış attı ve ellerini kahvesinin etrafına sardı. "Jessy'nin hikâyesi ne?"

"Ne yazık ki, daha önce duymadığın bir hikâye değil. O ve Aaron, Aaron, acemi erliğini bitirir bitirmez, evlendiler. Irak'a bir tura gitti ve inanılmaz bir şekilde defalarca hayatta kalmayı başarıp, tek bir sıyrık bile almadan eve döndü. Bir tetikçi tarafından Afganistan'da vurulduğunda, on iki aylık rotasyonunun son iki haftasındaydı."

"Çok kötü." Dane, kahvesine baktı. "Peki Jeff?"

"Helikopter kazası. Ekipmanlara, silahlara ve mürettebatın ve askerlerin eğitimine, yirmi milyon dolar ya da daha fazlası harcanıyor ve bir roketten atılan basit bir el bombasıyla tüm her şey yerle bir oluyor."

"Bazen işler öyle gidiyor," dedi Dane yumuşak bir sesle.

"Böylesine bir kayıp. Böylesine bir kalp kırıklığı." Ama Carly şu anda kaybını ve kalp kırıklığını düşünmek istemiyordu. "Bu gece kar beklendiğini biliyor musun?"

Dane başını salladı. "Haberleri pek izlemem."

"Sabaha kadar birkaç santimetre kadar bekleniyor ve pazartesi de muhtemelen yeniden yirmi derecelere çıkacakmış. Burada, nisanın sonuna kadar, kışın bittiğinden emin olunamayacağını söylerler. O zaman bahçede çalışmaya başlayabilirim."

"Bunu seviyorsun, öyle mi? Büyükannem, beş aileye yetecek kadar büyük bir bahçeyi ekip biçerdi. Teksas toprağında büyüyen her bir ota, her seferinde ne kadar çok küfür ettiğimi anlatamam. Ayaklarım su toplardı, güneşten yanardım, böcek ve sinek ısırık-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larıyla boğuşurdum. Hatta birden çok kez yılanla da karşılaştım."

"Ve bunun için de risk ödemesi bile almadın." Dane'i küçük bir çocukken, üzerinde bir iş tulumu ve hasır şapkayla, teni yaz güneşinden bronzlaşmış bir halde, ot biçme işinden sürekli kaçmaya çalışırken hayal etmek hiç de zor değildi. Muhtemelen iş tulumu ve hasır şapka, büyükbabasının dönemine daha uygundu. Dane'in üzerinde tişört, şort ve eski bir spor ayakkabı olmalıydı.

Nasıl giyinmiş olursa olsun, sırf büyükannesi istiyor diye isteksiz bir şekilde çalışan Dane'i hayal etmek hoşuna gitmişti.

"Risk ödemesi yoktu," dedi Dane, "ama ödül vardı. Mevsimin yetişen ilk domatesi. Hâlâ güneşten sıcakken tatlandırmak için üzerine biraz tuz ekleyerek. Büyükannemin yeni patatesleri, taze fasulyeleri, kabaklı ekmekleri ile ev yapımı ekmek ve tereyağı ile turşuları."

İfadesinde çok sık olmayan bir yumuşama belirdi ama Carly bunu gördüğüne sevinmişti. Yıllarca savaşmış bir erkek için hayat, otlardan nefret eden bir erkek çocuğu için olduğundan daha ağırdı ama daha basit zamanları hatırlayabildiği müddetçe, bu iyiye işaretti. Carly buna inandı.

Carly, fazla hüzünlü bir nefes verdi ve ileriyi işaret etti. "Kapının önünde bizim masamızı bekleyen bir insan kuyruğu var. Galiba gitsek iyi olacak."

"Bir dilim bile turta yemeden mi?"

Carly ceketini giyerken omuzlarını silkti. "Miss Patsy'den alabiliriz. Hem kasiyer hem de Serena'nın büyükannesi."

İkisi de aynı anda hesabın yazılı olduğu kâğıda uzandı. Carly, bir ucundan kâğıdı çekiyordu, Dane de diğerinden. Carly zorladı ama mümkün değildi. "Geçen gece pizzayı sen ödedin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bugün seni ben davet ettim."

"Ben sana bir fincan kahve içmeyi teklif ettim."

"Ama ben kabul etmedim."

"Restoranın kapısından girip sipariş vermiş olman, kabul ettiğin anlamına geliyor." Carly düşüyormuş gibi yapıp Dane'e tutundu ve Dane kendisini tutmak için uzandığında da, adisyonu aldı. Çantasının askısını omzuna atıp kasaya gitmeden önce, Dane'e kocaman bir gülümseme gönderdi. Müşterilerin ürünleri görmesi için yapılan uzun yoldan gitmemek için masaların arasında daireler çizdi.

"Adisyona iki tane de paket tatlı ekleyebilir misiniz Bayan Patsy? Bir pikan cevizli turta ve ..."

"Hindistancevizi kremalı turta."

Carly de hindistancevizi kremalı turtayı severdi. Ve buradaki krema, turtanın üzerinden on beş santimetre daha yukarıda bitiyordu. Carly, kendisini pikan cevizli turtaya ikna etti. Hem daha küçüktü hem de daha az kalorili. Ama maalesef bu pek de doğru değildi.

Kartını geçirip imzaladıktan sonra, Bayan Patsy'nin kasanın arkasından uzattığı küçük kutuyu aldı ve içeriye yığılan müşterilerin arasından birlikte dışarı çıktılar. Carly dışarı adımını atar atmaz, Main Street'ten gelen rüzgâr, yüzüne kar tanelerini savurdu ve onu titretti.

Kar, yerde birikmeye başlıyordu. Neyse ki altında buz yoktu. Sokaklar buzlandığında, kiliseden, okula ve Margarita Kulübü'ne kadar her şeyi kaçırırdı.

Kaldırımın köşesine ulaştıklarında, Dane, pikapla, aralarında biriken çamurlu kardan geçmesi için Carly'nin boştaki eline

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzandı. Carly hafifçe güldü. Parmakları, Dane'in ellerinin içindeyken, ılık ve güvendeydi. Bir kadın ve erkek arasında yaşananlar, ona uzun zamandır çok doğal gelmese de, o an her şey çok doğaldı.

"Colorado'dayken kayak yapmayı öğrendin mi?"

"Ah, hayır. Soğuk havada, kaygan bir tepeden çubuklarla kaymak benim için pek eğlenceli değil. Ya sen? Yüz Yetmiş Üçüncü'deyken, İtalya'da öğrendin mi?"

"Evet. Alplere o kadar yakınken, nasıl öğrenmem? Kayak takımının üzerindeki bir fil gibiydim. Neredeyse on kez denedim ve her seferinde, en kötü paraşüt inişinden bile kötü bir şekilde düştüm. Yazları daha alçak dağlarda, nispeten daha rahat ayakkabılarla, dağ yürüyüşü yapmaya devam etmeye karar verdim." Dane, yolcu koltuğunun kapısına doğru ilerledi ve Carly'ye kapıyı açtı. Eliyle, dirseğine destek olup kaygan karın üzerinden geçmesine yardım etti.

Sert deri, Carly'yi ürpertti. Soğuk, ceketinden ve pantolonundan içine işledi. Turtasını konsola koydu ve ellerini dizlerinin arasına bastırdı. Dane'in elinin sıcaklığının, bir elinden diğerine geçtiğini hayal etti.

Beş ya da en fazla sekiz dakika içinde, Carly'nin evinde olurlardı. Carly'nin midesine tuhaf bir his yayıldı. Oturma odası karman çormandı ama koltukta oturup tatlılarını yiyecekleri kadar yer vardı. Onu eve davet ederse, çok mu ısrarcı olurdu? Sonuçta, Dane kendisini bir şeyler yapmaya davet ederken, muhtemelen tüm öğleden sonrasını ve akşamının büyük bir kısmını onunla geçireceğini düşünmemişti muhtemelen. Tallgrass'ın sayısız bar ya da kulübünde arkadaşlarıyla buluşma planı yapmış olabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir randevusu olabilirdi. Carly'den sıkılmış olabilirdi.

Main'den geçip evine doğru giden en yakın sokağa girdiklerinde, Carly ne diyeceğini bilemedi. Farların ışığında kar, çok güzel görünüyordu. Kartopları ve kardan adamlar için ideal kalın taneler halinde yağıyordu. Cimarron Street'e doğru döndüler. İlerideki bloğun ortasında Carly'nin evinde söndürmediği ışıklar, kapatmayı unuttuğu perdeden parıl parıl parıldıyordu. Burası sevimli bir yerdi. Sadece evi değil, yuvasıydı.

Bir kişilik.

Dane, garaj yoluna döndü ve bir süre için ikisi de sessiz ve hareketsiz bir şekilde oturdular. Sonra, birden Dane motoru durdurup kapıyı açtı. "Seni kapıya kadar geçireyim."

Hadi Carly, söyle. *"Turtanla birlikte bir kahve içmek için içeri gelmek istemez misin?"* Ama açılan kapıdan gelen soğuk, Carly'nin cesaretini yitirmesine neden oldu. Kelimeleri seslendiremedi. Onun yerine gülümseyip kendi turtasını aldı, pikaptan indi ve anahtarını ararken Dane'in yanına, farların önüne geçti.

Verandanın merdivenlerinden çıkıp kapıya gitti ve anahtarı deliğe yerleştirdi.

Dane, en üstteki basamakta duruyordu. "Teşekkürler. Akşam yemeği için. Tatlı ve eşliğin için de."

"Rica ederim."

Bugünlerde öpücük protokolü nasıldı? İkinci buluşmada mı? Üçüncü? Dördüncü? Ya da bu bir randevu değil, görüşmeydi. Carly bunu bir zamanlar biliyordu ama çok uzun zaman geçmişti ve hayat değişmişti. Sosyal kurallar değişmişti.

Ama belli ki Carly'nin protokolü bilmesine gerek yoktu. Dane ona doğru yürümek yerine gülümsemişti. "Görüşürüz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly, kendisinin de hareket etmesini beklediğini anlayıp kapıyı açtı ve içeri girdikten sonra kapıyı ardından kapattı. Kilidi çevirdikten sonra, panjurun arasından Dane'in pikabına gidişini izledi.

"Evet," diye fısıldadı boş evde. "Görüşürüz."

Ve bunlar öylesine söylenmiş sözler değildi. Uzun zamandan sonra ilk kez, Margarita Kulübü maceralarından başka bir şeyi daha heyecanla bekliyordu. Kişisel bir şeyleri. Potansiyeli olan bir şeyleri.

Ailesiyle ortak olan bir yanıydı bu: potansiyelleri severdi.

Kar durdu ve güneş doğduktan biraz sonra da erimeye başladı. Carly yatakta uzanmış, saçaklardan akan damlaları dinliyordu. Tembel yanı, karla uğraşmak istemiyor, pijamasına sarılıp, pofuduk ev ayakkabılarını giymek ve boya almaya çıkmak için giyinmeye enerji bulana kadar beklemek istiyordu.

Ama birazdan Therese'nin arayarak kendisini kiliseye giderken almayı teklif edeceğini bildiği için bunun bir anlamı yoktu. Therese, Carly'nin karlı yollarda araba sürmekten ne kadar korktuğunu biliyordu. Arkadaşı Montana'da büyüdüğünden, böyle korkuları yoktu. Bunu bir mücadele olarak görüyordu: Arabayı gitmek istediği yöne doğru doğrultup gaza basmak ve sürmek demekti sadece.

Ayrıca Carly, Therese'yi iyi olduğu ve sadece tembellik etmek istediği konusunda ikna etmeyi başarsa bile tüm sabah ne yapacaktı? Jeff için mi ağlayacaktı? Dane için iç mi geçirecekti?

Ayaklarına terliklerini geçirip sabahlık olarak kullandığı, Jeff'in eski bir eşofman üstünü giydi ve bir fincan kahve ile pi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kan cevizli turtanın kalanı için mutfağa gitti. Kahvaltının yerini tutacak kadar çok değildi. O yüzden kilere bir göz gezdirdi —sürpriz— ve yulaf ezmesi buldu. Bir yandan kahve demlenirken, bir yandan da suyu ısıttı.

Cep telefonu çaldığında, fındık aromalı kahvesinden bir yudumdan biraz daha fazla almıştı. Therese'nin araması için henüz çok erkendi. Belki...

Bu kadar çabuk ümitlenebiliyor olması utanç vericiydi.

"Hey bir tanem, ben annen. Uyandırmadım, değil mi?"

Arayanın annesi olduğunu düşününce, böylesi bir selamlamadan sonra affedebilirdi. Ama annesi değildi. Öncelikle annesi pazartesi ve çarşamba günleri akşam sekiz ve dokuz arasında arardı. Ayrıca, annesi, herkesin de kendisi gibi gün doğarken uyandığına inanırdı. Ve bir de annesinin *bir* ve *tanem* kelimelerini bir arada kullandığı tek zaman, laboratuvarda tanecikli bir dokuyu incelediği bir an olmalıydı.

"Hayır, uyanığım," dedi Jeff'in annesi Mia'ya, telefonu kulağı ve omzu arasına bastırıp, demlikle fincanı oturma odasına götürürken. Koltuk hâlâ odanın ortasındaydı. "Kahvaltı yapıyordum."

"Biliyor musun, kahvaltıda 'pastırma ve yumurta' ile 'akçaağaç şuruplu krep' yiyorlar. Bir ara denemelisin. O zaman asla sıkıcı, tatsız yulaf ezmelerini yemezsin."

"Bir daha asla normal beden kıyafetlerin satıldığı mağazalara da gidemem o zaman."

"Ah, bir tanem, sen her halinle güzelsin."

"Teşekkürler Mia anne. Mükemmel bir balıketli. Pop nasıl?"

"İyi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki sen?"

"Ah, o eski şarkıyı biliyorsun. 'Bazı günler elmastır. Bazıları taş.'"

Carly bu şarkıyı bilmiyordu ama anlamını hissedebiliyordu.

"Juanita, dün kitap kulübünde, kızının bu yaz üçüncü çocuğunu doğuracağını müjdeledi. Yaşlı cadının sekiz tane torunu olacak ve bu beni biraz hüzünlendirdi."

"Üzgünüm Mia." Carly, gelin buketini fırlatır fırlatmaz çocuk sahibi olmadığı için pişmandı ama Jeff acemiliğini yapacaktı ve Carly'nin de daha bir yıl okula devam etmesi gerekiyordu. Anne baba olmaya henüz hazır değillerdi.

Artık, onlar asla anne baba olamayacaktı ve Mia ile Pop da asla büyükanne ve büyükbaba olamayacaklardı.

Mia hüzünlü bir şekilde güldü. "Ah, tatlım, bu konuyu açtığım için özür dilerim. Sadece Juanita hep sinilerimi zıplatıyor ve Phil de bu gece kasabada değil. Beni de davet etti ama bu mümkün mü? Sıkışık bir teknede üç gün balık tutup yakaladıklarımızı yiyeceğiz. Çadırlarda uyuyup banyo yapmayacağız. A-ha. Bu kız bunun için fazla zeki. Neyse sende ne var ne yok?"

Carly'nin aklından Dane geçti ve özellikle bu düşünceyi bir kenara itti. Mia, ona sonsuza kadar yalnız kalamayacağını söylüyordu. Jeff'in yerini doldurmasa da, onun kadar sevebileceği birilerini bulacağını düşünüyordu. Carly ve bulacağı ikinci prensinin, uzun ve mutlu bir hayat süreceklerine, güzel kızları ve yakışıklı oğulları olacağına inanıyordu.

Ama ilerideki bir olasılık ve *Mia, ben birisiyle tanıştım* arasında çok büyük fark vardı.

"Oturma odasını boyayacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin için iyi olur. Umarım canlı ve mükemmel bir renktir. Parlak ve neşeli renkler olmalı etrafımızda."

"Öyle. Yanık turuncu duvarlar ve krem rengi çerçeve."

"Mmm, akla bayramları getiriyor. Bitince fotoğraflarını yolla bana." Arka taraftan bir saat çaldı ve Mia bir nefes verdi. "Pekâlâ, tatlım, kilise için hazırlansam iyi olur. Bütün Lowrylerin seni koca-man kucakladığını hayal et. Seni seviyorum canım."

"Ben de seni seviyorum." Carly telefonu bıraktı ve parmaklarını yalıtılmış kahve fincanına sardı. O anda, kendisini kucaklanmış gibi hissediyordu. Sonra Mia'ya nasıl olur da Dane'den bahsedebilirdi diye düşündü.

"Önce," dedi ayağa kalkarken, "Dane ile ilgili söylemeye değecek bir şeyler olmalı. Gerçek bir randevu mu? Bir sarılma, öpüşme ya da söz mü? Ya da cinsel bir temas bile olabilir."

Çok uzun zaman olmuştu. O ve Jeff, son birkaç yıllarını mümkün olduğunca bir arada geçirmişlerdi. Sevişmişler, gülüşüp ağlaşmışlardı. O son günde, Jeff ile kışlaya gittiğinde, gözlerinde yaşlar tükenmişti. Birimde onları, Oklahoma City Tinker Air Force Base'deki uçuşa götürecek otobüslere bindirilmişlerdi. Carly ise oradan işe gitmiş ve kalbi acımıyormuş gibi davranmaya çalışmıştı.

O zamandan beri kalbini ısıtacak birkaç anısı vardı.

Ve belki de Mia anne haklıydı. Belki Dane ile olanlar gelişirdi. Belki Dane'i kalbine, Jeff'in yanına alabilirdi.

Ya da belki de tüm bu olanlar, onu Dane'e yaklaştırırdı.

Carly, yalnız ve kayıp hissetmeyeceği bir gelecek hayal ederken, çalan cep telefonuyla gerçeğe döndü. *Margaritaville.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Günaydın Therese."

"Çok güzel, değil mi?"

Carly, kahve demlenirken, mutfak penceresinden görüp ürperdiği kar manzarasını hatırladı. "Ben güneş ışığını ve ılık bir sahili tercih ederdim ama o zaman da daha kötü olurdu."

"Tam bir korkaksın Carly Lowry. Kırk dakikaya seni almaya geliyoruz. Beni arabada iki mutsuz çocukla bir dakika bile fazladan bekletme."

Carly, arkadaşının parmağını onu tehdit edercesine salladığını hayal edebiliyordu. Andersonların evine bilim hâkimken, Therese'nin hayatında, kiliseye gitmediği hiçbir zaman olmamıştı. Carly, Jeff ile evlenene kadar gitmeye başlamamıştı. Abby ve Jacob da Therese hayatlarına girene kadar gitmemişlerdi hiç. Carly, inancın bir geçiş yoluyla kişiye bulaşmıyorsa, çocukların bu ziyaretlerden ne anladıklarını bilmiyordu ama Therese'nin çocuklar ne kadar zorlu olurlarsa olsunlar, inançlarından geri kalmamasına imreniyordu.

"Hazır olacağım. Dikkatli ol."

"Elimden geleni yaparım."

"Hepimizin yapabileceği bu zaten, değil mi?" Carly bir cevap beklemeden ekledi: "Botlarımı giymiş, seni bekliyor olacağım."

"Güzel. Ve istersen, kiliseden sonra, bizimle akşam yemeği yiyip hafta sonu olanları anlatırsın bana. Görüşürüz." Son kelimeler şarkı söyler gibi çıkmıştı.

A-ha. Jessy bir şeyler anlatmıştı galiba. Küçük ispiyoncu. Carly'nin ayaklarından başka koruması gereken şeyler de vardı belli ki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese, ibadethaneye her girdiğinde, hissettiği o huzuru seviyordu. Bu, ona asla yalnız olmadığını hatırlatıyordu, Tanrı'nın her zaman orada olduğunu ve omuzlarındaki yükü taşıyamadığında ona yardım edeceğini hatırlatıyordu. Bazen bunları düşünürken, Abby ve Jacob'a yandan bir bakış atıyordu. Tanrı, Therese'nin göründüğünden daha güçlü olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bu konuda Tanrı'nın, Therese'nin omuzlarındaki yükü biraz daha azaltmasına ihtiyacı olabilirdi ve kendini biraz daha fazla hissettirmesine.

Sonra çocuklar saygılı arkadaşlarının yanına gitmek için yanından ayrılınca, sessizce özür diledi. *Kusuruma bakma Tanrı'm. Sadece uzun bir hafta oldu.*

Carly her zaman oturdukları sıraya geçti. Arkadan üçüncü sıra. Therese montunu çıkardı ama atkısı ve eldivenleri üzerinde kaldı. Geniş salon, kışları çok fazla ısınmazdı ama oranın yüksek tavanı ile geniş pencerelerini hiçbir şeye değişmezdi.

"Çocuklar nasıl?" Carly öne doğru eğilip Therese'nin kulağına fısıldadı.

Therese, üç sıra ilerideki bir komşusuna gülümsedi. "Abby, dün gece Jacob'ı odasını karıştırırken yakaladı. Benden hâlâ nefret ediyor ama şimdi ondan da nefret ediyor."

"Ne arıyormuş?"

"Söylediğine göre pil arıyormuş ve ben ona inanıyorum aslında. Tanrı korusun, elektronik eşyaları çalışmayacak olursa, bir süreliğine de olsa gerçek dünyaya dönmesi gerekir falan. Tabii ki benden isteyebilirdi ama bunun için aşağı inip benimle konuşması gerekirdi."

"Sence gerçekten senin çocukların olsalar, daha mı kolay

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olurdu?" diye sordu Carly ve sonra da hemen devam etti: "Senin kanından olmaları anlamında söylemiyorum. Sen de onlarla birlikte büyümüş olsaydın. Doğumlarından bu ana kadar bütün her şeylerini bilseydin."

"Öyle olmalı. Öyle olmasa, kendi çocuklarını yetiştiren anne babalar, derinliklerde boğulurlardı." Koridorun diğer tarafındaki ve ön taraflardaki birkaç aileye başıyla selam verdi. "McAfee ailesi çok dindardır." Burt ve Joyce McAfee, yaşları on bir ve on dokuz arasında değişen, altı çocuklarıyla yanlarındaki sırayı doldurarak yan yana oturdular.

Çocuklar düzgün bir şekilde giyinmişlerdi ve çok uslulardı. Büyükler, küçüklerin Kutsal Kitap'ı okumalarına ve doğru yorumlamalarına yardım ediyordu ve her şeye ailecek katılıyorlardı. Söylentilere göre, başkalarıyla vakit geçirmektense, birlikte olmayı tercih ediyorlardı.

Therese, Jacob'ın kendisini, bilgisayar oyunlarına tercih ettiği tek bir anı bile düşünemiyordu. Hatta Abby, onunla birlikte olmayı, dünyada hiç kimseyle birlikte olmaya tercih etmezdi.

Asık surat. Onlardan gördüğü en iyi davranış şu ana kadar buydu. Ve bu, ergenlerde olgunlaştıkça kaybolan türden bir asık surat değildi. Bu, hayat boyu sürecek travmatik hasarlı bir durumdu.

Lütfen Tanrı'm, bana onlar konusunda yardımcı ol.

Bir süre düşündükten sonra düzeltti. *Bana da yardım et. Onlara da.*

Papaz, herkesi selamlayarak törene başlarken, Abby ve Jacob'a yardım etmenin ne demek olduğunu düşündü. Çocuklar, o ve Paul ile birlikte yaşamaya geldiklerinde, Therese her şeyin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yolunda gitmesi için dua etmişti. Paul göreve gittiği zamanlarda, o zamanların üstesinden gelebilmeleri için dua etmişti. Onları sevmek için biraz daha sabır ve her şeyden şikâyet ettiklerinde, yemek tabaklarını kafalarına geçirmemek için güç istemişti. Tanrı'ya binlerce kez, Paul'ün ölümü ile başa çıkabilmek için dua etmişti ve bir iki kez de onları geri alması için Catherine'e dua etmişti.

Bu birkaç dua yüzünden çok suçlu hissetmişti kendini. Paul'ün Tanrının olduğu taraftan kendisine hayal kırıklığına uğramış bir şekilde baktığını düşünerek. Ama bunu sadece çocukların iyiliği için istiyordu. Catherine sonuçta onların annesiydi. Böylesine acı bir kaybı yaşayan her çocuk, sevdiği bir annenin yanında olmalıydı, nefret ettiği bir üvey annenin değil.

Tanrı tüm dualara cevap verir, diye devam etti her zamanki sözler, *ama bazen cevap hayırdır*.

O halde Tanrı, çocukların onun yanında olmasının daha iyi olduğunu mu düşünüyordu? Tanrı onların üçü için bir plan mı yapmıştı? Çocuklar, onu bir gün sevecekler miydi? Onu bir gün gerçekten sevecekler miydi?

Therese elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama yine de çocuklara karşı Paul yüzünden bir acıma duygusundan daha fazla bir şey hissedemiyordu. Küçüklerdi, canları acıyordu ve onlar Paul'ün çocuklarıydı. O ve Paul'ün kendi çocukları olmamıştı ama bu sayede, Paul'ün bir parçası hâlâ onunlaydı.

Pazar günü, ilahiler, vaaz ve dualar, bu kafa karışıklığı ile geçmişti. Carly'nin montunu giydiğini fark edince, silkelenip kendine geldi ve çocuklara baktı. Jacob en arkada durmuştu ve en küçük McAfee'nin neşeli konuşmalarını seyrediyordu. Abby ise,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

omuzlarını indirmiş, elleri cebinde, koridorun ilerisinde duruyordu. Diğer iki kızın cep telefonlarından mesaj yazışlarını izlerken neredeyse ağlamak üzereydi.

Paul'ün çocukları. O, hayattayken çocukların kişilikleriyle ilgili bazı ipuçları görmüştü: Jacob'ın spora ve elektronik olan her şeye meraklı olduğunu, Abby'nin iğneleyici mizah anlayışını, öfkeli bağlılıklarını, babalarına deli gibi güvenmeleri ve annelerini çok sevmelerini. Eğer Therese hayatlarında olmasaydı, mutlu ve normal çocuklar olabilirlerdi.

Ama Therese orada olmasa, kim olacaktı?

Carly, Therese'yi kendisine çevirdi ve sıralardan koridora doğru götürdü. Orada koluna girdi. "Katlanabileceğimizden daha fazlası verilmez bizlere," diye mırıldandı.

"Buna katılmayacak birkaç insan tanıyorum." Bazen çoğu için, çoğu zaman da bazıları için, hayat dayanılmaz görünüyordu. O ve Carly, hayatta kalamayacaklarından emin oldukları zamanlar geçirmişlerdi. Kaçı kedere, acıya ve ümitsizliğe teslim etmişti kendini?

Therese etmemişti. Bazen tam sınırda bocalıyor olabilirdi ama güçlü olacaktı. Hayat ona başka seçim şansı vermemişti.

Papazla el sıkıştılar ve diğer insanlarla selamlaştılar. Sonunda da ikili kapıdan, parlak, güneşli sabaha çıktılar. Hava hâlâ soğuk ve nemliydi ama kar hızla eriyor, alttaki yeşillikleri göz önüne seriyordu. Otoparka giden yolu çevreleyen erguvan ağaçlarının çiçeklerinden sular damlıyordu.

"Akşam yemeğine ne dersin?" diye sordu Therese emniyet kemerini takarken.

"Her yer olur," diye homurdandı Jacob.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben aç değilim." Bu ses, sarı saçlarını attıran Abby'den gelmişti.

"Peki, sen Carly?"

Arkadaşı başını salladı. "Beni bilirsin. Ben her şeyi yiyebilirim."

"Seni bir gün Tulsa'daki suşi restoranlarından birine götürüp bunu kanıtlamanı isteyeceğim." Carly'nin okyanusta yaşayan her şeyden tiksindiğini biliyordu. "*Amcam bir deniz biyologu olduğundan*," demişti Carly. "*O şeylerle ilgili, onları yemeyi düşünemeyecek kadar çok şey öğrendim.*"

Therese, park alanından çıkarken, derin bir nefes verdi. "O halde sanırım benim seçmem gerekecek. Zeke's'e ne dersiniz?" Kasabanın batısındaki restoran daha çok salata, atıştırmalıklar ve tatlılardan oluşan bir büfe sunuyordu. Küçük grupları bunun hakkını verebilirdi. Asker ailelerine yüzde on indirim yapıyordu ve çocuklar için en iyisi de, masalar küçük olduğu için gruplara bölünmek zorunda kalacak olmalarıydı. *Cadaloz* ile yemek yemesi gerekmeyecekti.

Üzerinden üç gün geçmiş olmasına rağmen Therese, Abby'nin kendisini o şekilde adlandırıyor olmasını kabullenememişti.

O ve Carly, kiliseden Zeke's'e doğru giderken konuşmadılar. Bir yer bulmadan önce, otoparkta iki tur atınca Abby derin bir nefes verdi. "Kalabalığa kalmamak için buraya kilisedeki insanlardan daha önce gelmen gerektiğini biliyorsun."

"*Biz* de kiliseden geliyoruz." Carly'nin sesi çok yumuşaktı ve Therese bunu takdir etti. Tüm Margarita Kulübü, çocuklara hak ettiğinden daha fazla sabır gösteriyordu ve çoğu Therese'nin de öyle yaptığını düşünüyordu. Kendileri anne baba olmadıkları için durumu çok da iyi anlayamıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otoparkı geçip kapıya doğru gittiler. Çocuklar arkalarından geliyordu. Aynı bölümde yer bulmadan önce, ödemek ve tabaklarını almak için sıraya girdiler. Ama birbirlerinden yeterince uzak oturacaklardı.

"Çok fazla seçenek var," diye takıldı Carly salata standına yaklaştıklarında. "İyi bir insan olsaydım, burada durup diğer her şeyi görmezden gelirdim. Ama olmadığım için, doğrudan kızarmış etlere ve atıştırmalıklarına gidiyorum. Masada görüşürüz."

Therese güldü ve Carly birkaç adım attıktan hemen sonra seslendi. "Anladığım kadarıyla Dane Clark, senin mükemmel olduğunu düşünüyormuş."

Carly kıpkırmızı oldu ve bir an için çok küçük ve savunmasız göründüğünü düşününce, Therese'nin kalbi acıdı. "O… İlgileniyor gibi."

"Üç gecede iki akşam yemeği? Bunu gerçekten ilginç kılıyor." Carly'nin ağzından otomatik olarak çıkan *ama*'yı duymazdan gelip elini salladı. "Merak etme. Üzerine düşünme. Sadece mutlu ol. Ben senin için mutluyum."

Ve gerçekten de mutluydu. Mutlu, kıskanç ve çok umutluydu.

7. Bölüm

Pazar günü öğleden sonra kapısını çalanın kim olduğunu konusunda Dane'in tek bir tahmini vardı: evinde onu ziyaret eden tek kişi, Justin olmalıydı. Dane eşofman altını ve tişörtünü giy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miş, protezini yatak odasına bırakmıştı ve ortada dolanmak için koltuk değneklerini kullanıyordu. Kapıyı açtığında, eşofmanının boşta duran bacak kısmı sallanıyordu. Sonra koltuğuna geri döndü.

"Dikkat." Justin kışladaki bir restorandan aldığı fast food yiyecek paketini ona doğru attı ve kendi paketini de sehpanın üzerine koydu.

"Ne içmek istersin?" diye sordu Dane.

"Su."

Justin, mutfaktan iki şişeyle döndü ve birini Dane'e verip koltuğun diğer ucuna oturdu. Koltuk değneklerini koltuğun kenarına yasladı. Onlar da anında kayıp gürültüyle yere düştüler. "Maç, NBC'de."

Dane ne maçı olduğunu sormadı, sadece kanalı değiştirmek için kumandayı eline aldı. Basketbol umurunda olmasa da, buralarda arkadaşı olmaya en yakın kişi için —ve bir de üzerine kendisine yemek getirmişken— bir maça katlanabilirdi.

Peynirli hamburger büyüktü ve yemesi zordu. Patates kızartmaları hâlâ sıcaktı. Bir mangalın etrafında, soğuk içeceklerin, çıtırdayan bifteklerin ve kaba arkadaşlarla takılmanın, hayatının bir parçası olduğu dönemlerde, Dane çok büyük hamburgerler hazırlardı. O zamandan bu yana değişenler düşünülünce, fast food bunun yerini doldurmaya en yakın şeydi.

Paketler ve yanık birkaç patates hariç bir şey kalmadığında, Justin ona uzun bir bakış attı. "Bailey, geçen gece Carly ile birlikte olduğunu söyledi."

Dane ekrandaki bir futbol maçıymış ve Super Bowl'da oynanıyormuş gibi, gözlerini ekrana dikti. "Bailey?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evan Bailey. Zayıf çocuk, kızıl saçlı, dirsekten aşağısında kolu olmayan."

Dane'in aklında çocuğun yüzü canlandı. On dokuz ya da yirmi yaşlarındaydı ve birinci kalite bir protezi kendi eli gibi kullanabilmeyi öğreniyordu. Orduda hakkını vermeniz gereken bir şey de, çalışanları parçalandığı zaman, yapay uzuvlara az para ödememeleriydi. Dane'in bacağı, paranın satın alabileceği en iyi protezlerden biriydi.

"Ah, evet, şu çocuk. Arkadaşın mı?"

"Acemiliğimizi birlikte yapmıştık. Öğretmen yardımcısı ile çıkıyor. Ama bunların konuyla bir ilgisi yok. O gece, Carly'yle miydin?"

Carly'nin yardımcısı. Dane, salı günü gelen gruptan birkaç kişiyi daha hatırladı ama Carly hariç hepsi aklından çıkmıştı.

Dane yerine yerleşip ayaklarını —ayağını— sehpaya uzattı. İkisinin de orada olduğunu hissetmesi tuhaftı.

Carly ile geçirdiği vakitten başka bir şey konuşmak istemiyor olması da tuhaftı Bu, bir randevu değildi. Randevular da akşam yemeği, bir film ya da konser falan olurdu. Planlanmadan antika mağazalarını gezerek geçirilen bir cumartesi öğleden sonra, randevu sayılmazdı.

Gerçi Dane, bir akşam yemeğinde, filmde ya da konserde daha iyi zaman geçirdiğini hatırlamıyordu.

Justin birden atıldı. "O halde doğru. Bailey'nin yanıldığını düşünmüştüm. Yani, çocukları salona getirmesinin dışında, onun biriyle görüştüğünü daha önce hiç duymadım. Tabii ki deneyenler oldu. Yani, sanırım, onunla sadece buluştun, değil mi? Bir hafta önce mi? Ve çıktınız mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu bir randevu değildi. Merkeze gittik. Alışverişe. Kahve içmeyi teklif etti ve biz de bunun yerine akşam yemeği yedik."

"Bunu mantıklı bir hale getirmeye çalışma dostum. Birlikte dışarı çıkmışsınız. Ne yapıyor olduğunuzun bir önemi yok. Yani… o şey konusunda rahat mı?.."

Dane, Justin'in bakışlarının ağırlığı altında, televizyona bakma zorunluluğu hissetti. Televizyona bakıp maçın yerini alan, bir deodorantın rakiplerine olan üstünlüklerini anlatan reklama odaklandı. Ardından da aptal bir araba reklamı başladı. Ortalama insanlara arabalarını ne kadar sevdiklerini anlatan bir basın açıklaması, ah cidden mi? Sonra da tüm uzuvları olan güzel kadınlar ve yakışıklı erkeklerin oynadığı bir bira reklamı.

"Bilmiyor," dedi Dane sonunda. "Salı günü sadece seni görmek için uğradığımı zannediyor."

"Ama ona söyleyeceksin, değil mi? Eğer onunla görüşmeye devam edeceksen, sonunda bunu anlayacaktır. Yani, o şeyi pantolonunla *yapamazsın*."

Bunun bir randevu olmamasının bir nedeni de bu, diye düşündü Dane suratını asarak. Randevular genellikle farklı boyutlara dönüşen iyi geceler öpücükleriyle biterdi ve Justin haklıydı. Bu yolda, kıyafetlerini çıkarmadan *fazla* uzağa gitmen mümkün değildi.

Bunu düşünmek bile çok uzun aylardan sonra yeniden bir kadınla birlikte olmayı onun için boğucu bir hale sokuyordu.

"Evet," dedi Dane bir nefes vererek. "Hayır. Bilmiyorum."

"Bilmiyorum derken ne demek istiyorsun?"

"Bu olduğunda, bir kız arkadaşın var mıydı?" Dane, Justin'in bacağını gösterdi. Kotun içindeyken, gayet normal görünüyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Bir bacağı sehpanın üzerindeydi ve diğeri de yere sarkıyordu. Kotu çıkardığındaysa, yara izleri ve deformasyonlar rahatlıkla görünebilirdi.

"Evet. Vardı." Justin genellikle kendisini zorlayan terapilere ve terapistlere yaptığı gibi kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Uzun vadede bu durumu çekmek istemedi. Aylar sonra hâlâ yeniden yürüyüp yürüyemeyeceğimi bilmiyorlardı. Ayağımı kesmek zorunda kalıp kalmayacaklarını bile kesin olarak söyleyemiyorlardı." Justin omuzlarını silkti. "Yirmi yaşındaydı. Üniversitede. Bununla uğraşmaktan daha iyi şeyler vardı önünde."

Kendisi, kızdan bir ya da iki yaş büyük olmasına rağmen, onun için bahaneler buluyordu Justin. Halbuki kendisinin önünde de, neredeyse onu öldürecek olan bir yarayı iyileştirmekten daha iyi şeyler vardı.

Belki Carly de farklı değildi. Belki o da uzun vadede bunlara katlanacak türde bir kadın değildi. Belki de iş yakınlaşmaya varamadan, Dane'den soğuyacaktı. Ya da *Dane* ondan soğurdu.

Evet. Belki ayağı bir gecede düzelirdi. Belki de Paskalya'da yeni bir ayağı olurdu.

Justin, farkında olmadan onun düşüncelerini okudu. "Ama Carly öyle değil. Her hafta bizim gibi ve hatta bizden daha kötü adamlarla birlikte. Bu, onu rahatsız etmez."

"Haftada birkaç saat bununla birlikte olmak ve bununla birlikte yaşamak tamamen farklı şeyler." Buna bağlı kalmaktan.

"Bak," diye devam etti Justin kendi fikrini kanıtlamaya çalışırcasına. "İkimiz de eşlerinin sadece sağ salim dönmesine bile sevinen eşler ve kız arkadaşlar tanıyoruz. Her kadın farklıdır. Ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

böyle bir ilişkiye başladıktan sonra bunun olmasındansa, olduktan sonra böyle bir ilişkiye başlamak daha iyi. Sarah beni önceden tanıyordu. On altı yaşından beri çıkıyorduk. Birlikte yürüyüşler yaptık, dans ettik, sörf yaptık. Carly, seni ayağını kaybetmeden önce tanımıyordu. O yüzden, bu bir sorun olmaz. Ona söylemelisin."

Dane, yerinde kıpırdandı ve eklemlerindeki rahatsızlığının nedeninin pozisyonundan ziyade konuşulanlar olduğunu fark etti. "Sadece akşam yemeği yedik. Hepsi bu."

"Yine de söylemelisin."

Söyleyecekti. Belki. Eğer işler daha ileri giderse. Eğer gerekirse. Eğer bunun altından kendi başına yeterince kalkabilir ve bir başkasını da bunun altından kalkmak zorunda bırakmaya karar verirse.

Bunların hepsi çok büyük '*eğer*'lerdi.

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi Justin. Ses tonu konuyu kapattığını söyler gibiydi ve Dane'i umutlandırdı. "Ama dostum, bunu yapmak zorundasın. Kadınlar kendilerinden bir şeylerin saklanmasından hoşlanmazlar."

Çocuk haklıydı. Ama Dane'in deneyimlerine göre, bir erkeğin olması gerekenden eksik olmasından da hoşlanmıyorlardı. Annesi bile ona bakmaya katlanamıyordu. Eski eşi onu sormaktan çekiniyordu. Farklı hastanelerde, insanların ona acımasını, korkunç meraklarını ve şoklarını görmüştü.

Uzun zamandan sonra ilk kez etkilendiği bir kadınla bu riski almak yanlış mıydı?

Ve bacağını kaybettiği için mi içine kapanmıştı? Beden şekliyle ilgili konular daha çok ergenleri ve kendine güveni olmayan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadınları ilgilendiriyordu, savaş alanlarından geçmiş askerleri değil. Daha büyük sorunları olan kişiler tanıyordu: üçüncü dereceden yanıklar, yüzlerini tanınmaz hale getiren yaralar, saklanamayacak şekilde kulak ve burun yanıkları, kafanın belli bir kısmını parçalayan patlamalar ki bu durumda doktorlar sadece yüzlerini değil, kafataslarını da yeniden şekillendirmek zorunda kalıyordu, cehenneme gidip geri gelmiş gibi görünen adamlar...

Ve bununla bile yaşayabiliyorlardı. Karanlık bir odaya kapanmıyorlardı. İnsanlar kendilerine bakmaya katlanamayacak diye saklanmıyorlardı. Peki, o zaman? Kendileriyle bir sorunları yoktu.

Dane onlar kadar güçlü değildi. Onlar kadar kendine güvenli. Yapay bir ayak, gelecek planları arasında hiç olmamıştı ve bundan nefret ediyordu. Bacağını koruyan o kılıftan nefret ediyordu. Aptal, yapay bir ayağın üzerine, bir ayakkabı giymekten nefret ediyordu. Bacağını sıkılaştırmaktan ve çıkarmaktan nefret ediyordu. Hayatta kaldığı için minnet duyuyordu ama *gerçekten* iki ayağıyla birlikte hayatta kalmak isterdi.

Carly'ye ya da başka herhangi bir kadına, normal ve bütün bir erkek olarak yaklaşabilmeyi isterdi. Bir zamanlar olduğu gibi. Carly'nin eşinin de bir zamanlar olduğu gibi. Sol baldırını ovarken, belki de bölümdeki destekten yararlanması gerektiğini düşündü. Sadece fiziksel olandan değil, psikiyatr desteğinden de. Bu durumu kabullenmekte, kendi başına çok da başarılı olamıyordu.

Hâlâ gitmesi gereken upuzun bir yol vardı.

***

Carly, salı geceleri The Three Amigos'a hep ilk gelirdi ama bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hafta her zaman geldiğinden de erken gelmişti. Bugün huzursuzdu. Sınıfıyla beraber Muharip Geçiş Bölümü'ne gelip, belli bir yüzü aradığını fark edene kadar da bunun nedenini anlamamıştı. O anda dışarıdaki sıkıcı gri havaya uyumlu bir hayal kırıklığı yayıldı içine. Dane'in orada olmasını ve Justin'i yine ziyaret etmesini beklediğini fark etti.

Onu, cumartesi gecesinden beri görmemişti. Konuşmamışlardı da. Onu düşünmekten başka pek bir şey yapmamıştı. Justin'e sıradan bir şekilde onu sormayı denedi ama genç adam Trista'dan başka biriyle konuşmakla pek ilgilenmiyordu. Hatta küçük utangaç kızla bile. Justin, her zamankinden daha sessizdi.

Herkes öyleydi bu aralar diye düşündü, margaritasından bir yudum alıp, kafasını dağıtmak için elektronik kitabını mı yoksa basılı kitabını mı çıkarmalı diye düşünürken.

Tam elektronik kitaba karar vermişken, masaya doğru yaklaşıp selam veren birini fark etti. Fia'nın zorlukla sandalyeye oturup derin bir nefes aldığını fark edince, Carly'nin yüzündeki gülümseme silindi. "Hâlâ parktaki tırmanışın etkileri mi?"

"Ah, hayır," Fia kahverengi saçlarını kulağının arkasına atıp ceketini çıkardı. "İşyerinde bir şeyler taşıdım."

"Bundan daha ciddi bir şeyler olmadığına emin misin?"

Fia'nın dudakları ve gözleri, gülümsemesiyle yumuşadı. "Eminim."

Carly rahatladı. Tıp geçmişi olmamasına rağmen bu konularda bilgi sahibi olabilecek biri varsa, o da Fia'ydı. Fort Murphy'nin girişinin dışındaki bir spor salonunda kişisel antrenör olarak çalışıyordu. Zinde, güçlü ve sağlıklıydı ve kendi bedenini iyi tanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana kaç kez söyledim?" diye takıldı Carly. "Egzersiz tehlikelidir. Ben o yüzden, ne olursa olsun bundan kaçınıyorum."

"Bunu yapabilirsin çünkü gayet iyi genlere sahipsin."

Carly, alaycı bir şekilde düzeltti onu. "Çünkü top gibi olmayı umursamıyorum." Gerçi biraz umursuyordu. Pazartesi sabahı duştan çıkınca, bedenini inceleyip aldığı altı kilonun tam olarak nerede durduğunu görebildiğini düşünmüştü. Artık daha yumuşaktı ve kaslarının şekilleri çok belirgin değildi. Jeff olsa, buna gülüp onun kadınsı göründüğünü söyler ve kendine olan güvensizliği geçene kadar onu şımartırdı.

Ama Jeff gitmişti ve Carly'yi de bütün kusurlarına rağmen sevmişti. Artık başka birinin düşünceleri ilgilendiriyordu onu. Belki Dane'in olabilirdi. Belki de olmayabilirdi. Bu aralarında işlerin nasıl gittiğine bağlıydı. Belki onun, belki de başka birinin. Çünkü Dane ile geçirdiği zaman içerisinde bir şeyi öğrenmişti: Hayatının geri kalanını yalnız geçirmek istemiyordu.

"Eğer bir ay kadar egzersiz yapmayacak olursam, o zaman popomun üzerine bir 'geniş araç' levhası asmam gerekir." Fia derin bir nefes verip masada duran cipsten bir tane aldı ve peynir sosuna batırdı.

Fia tabii ki şaka yapıyordu. Carly, Fia'nın bedeninde besinlerin yağa *nasıl* dönüşüldüğünü bilmediğini düşünüyordu.

"Güneşli, sıcak cumartesi çok güzeldi, değil mi? Ya ardından gelen kara ne demeli?"

"Bilirsin sıcak havaları severim," dedi Carly soğuk bir şekilde.

"Evet, ben de. Soğuğu hiçbir zaman sevmedim ve bu kış tam anlamıyla canıma okudu."

"Florida'da büyüdün değil mi? Neden Scott öldükten sonra burada kaldın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fia, soslu bir cips daha yedi ve sonra parmağını peçeteye silip doymuş gibi arkasına yaslandı. Doymuştu. Carly, yemeğin öncesinde, yemek sırasında ve yemekten sonra cipslere karşı koyamazken, Fia onları tamamen aklından çıkarabilecek kadar disiplinliydi. Fia yumuşak bir sesle, uzaklara bakarak konuştu. Üzgündü. "Annem ve ben, asla çok yakın olmadık. Ve babam da çoğunlukla sarhoş olduğunda ve parasız kaldığında uğrardı. Şu anda içeri girse, beni tanıyıp tanımayacağından bile emin değilim. Kız kardeşim ya da erkek kardeşim yok. Geniş ailemden de kimseyi tanımıyorum. Hiçbir yerde arkadaş edinecek kadar uzun süre kalmadım. Yani, geri döneceğim hiçbir şey yok."

Carly, bu soruyu sorduğuna pişman olmuştu. Fia'nın, Scott'ı kasabanın ucundaki ulusal mezarlığa gömdükten sonra, Tallgrass'tan ayrılmayı hiç düşünmediğini biliyordu ama arkadaşının geldiği yerde ne kadar yalnız olduğunu bilmiyordu. Kendi ailesi hakkında sızlandığı zamanlar için sessizce özür diledi. Ailesindekiler mükemmel ve sosyal yönden zayıf olabilirdi ama Carly'yi seviyorlardı ve onu yeniden evde görmeyi her zaman isterlerdi.

Her zamanki garsonları Miriam, iki tane içki getirdi. Birini Fia'nın önüne, diğerini de onun yanına koydu. "Jessy de gelmek üzere," dedi gülümseyip göz kırparken.

Carly ve Fia, kızıl saçlı arkadaşlarının lobinin yanından hızla geçip kendilerine doğru ilerlemesini izlediler. "Onun kadar ince birisi için, masaların arasından geçerken çok fazla kıvrılıyor, değil mi?" diye mırıldandı Fia.

"Kesinlikle evet." Jessy, sevimli, atılgan, aceleci ve konuşmalarında da açıktı. Attırdığı kızıl saçları ve yeşil gözleriyle, geçerken herkes —bu durumda, garsonlar, kapıdakiler ve müşteriler—

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

otomatik olarak ona dikkat ediyordu. Özellikle de erkekler.

Jessy, bunu sıradan bir şey olarak kabul etmişti. Bu konuda ukalalık ya da kendini beğenmişlik yapmıyordu. İnsanlar fark ediyordu. Bu, onun hayatının bir parçasıydı. Carly onu çok kıskanıyordu. Hiçbir zaman çirkin biri olmamıştı ancak bir erkeği durdurup kendisine ikinci ya da üçüncü kez baktıracak kadar da güzel olmamıştı.

Jeff'e kadar. Ya da belki de Dane'e.

Cumartesi gecesinden beri arayıp sormayan Dane'e.

Jessy, Fia'nın yanındaki sandalyeye oturdu ve margaritasından bir yudum alıp, sohbeti durdurmak için elini kaldırdı. Başını arkaya eğip içkinin boğazından geçişini hissetti. Dudaklarındaki tuzu yalayıp keyifli bir şekilde nefes verdi. "Bu gayet net. Dünyadaki en berbat işe sahibim. Nefret ediyorum."

Fia, her zaman duyduğu bu yakınmaya güldü. "Neden spor salonuna gelmiyorsun? Hep birilerini arıyorlar."

Jessy bu seçeneği düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Terli ve yarı çıplak erkeklerle çalışmak büyük bir artı. Ama egzersiz yapacak olmak? I-ıh." Onun için egzersiz sadece yatak odasında yapılırdı. Uzun zamandır kimseyle birlikte olmamış bir kadın için, buna biraz fazla düşkündü.

Sen de öyle.

Aklından geçen sesi susturup bir cips aldı. "Bunu daha önce duymamış gibi davranıp rol yapalım. Ne tür bir iş istersin?"

"Çok kazanacağım ama fazla enerji harcamayacağım ve çok sorumluluğumun olmayacağı bir iş."

"Peki, ne tür yeterlilikleriniz var Bayan Lawrence?"

"Hım, iş dünyasındaki en sahte gülüşe sahibim. Elimi boğazı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na doladığımı hayal ettiğim bir anda bile kibar davranabilirim. Ve üç farklı dilde kötü sözler söyleyebilirim."

"Çok dil bildiğini bilmiyordum," dedi Fia.

Jessy'nin gülüşü çekiciydi. "Bilmiyorum. Sadece kötü sözleri biliyorum."

"Yani, senin tembellik yaptığın için iyi para alacağın bir işe ihtiyacın var. Bir de gülümseyip yaptığın ya da yapmadığın hiçbir şeyin sorumluluğunu almayacağın. Seni seçim kampanyasına yazdıralım. Ben kampanya menajerin olurum, Fia koruman olur, Therese de öpmen gerekecek bebeklerle ilgilenir." Carly, Jessy'nin dudaklarını memnuniyetsiz bir şekilde büzüşüne güldü. Suratını asarken bile güzeldi.

"Bankacılığın gözüme güzel görünmesini sağladığın için teşekkürler." Jessy bardağını kafasına dikip, Miriam'ı aradı ve gördüğünde de başıyla işaret etti. Jessy dönüp şarkı söyler gibi sordu: "Dane'le akşam yemeği nasıldı?"

Carly'nin içine bir sıcaklık yayıldı ve sorun, deri ceketmiş gibi davrandı. Halbuki askı hemen sandalyesinin arkasındaydı ve içerinin sıcaklığında da hiçbir değişiklik yoktu. "Serena's Sweet'teydik. Yani, tabii ki lezzetliydi."

"Onları gördüm," diye mırıldandı Jessy, Fia'ya. "Karton bile yiyor olsalar fark etmezlerdi. Beni görmeleri için yukarı aşağı zıplamam gerekti."

"Öyle olmadı," dedi Carly kızarak. Margaritasını bir kenara itip buzlu suyundan büyük bir yudum aldı ve bardağı yüzüne götürmeyi düşündü. Sıcak basmaları için henüz çok erkendi, değil mi? Belki de bir tür çabuk tepki verme virüsüne yakalanmıştı ve vücut ısısı o yüzden yükseliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evet, aynen öyle. Dane'e ilgi duyuyorsun ve o da seni görmezden geliyor sendromuna yakalandın.

Neyse ki birkaç kişinin gelişiyle, hem Jessy'ye, hem de zihnindeki yaramaz sese cevap vermekten kurtulmuştu. Therese, Fia ile Carly'nin arasına oturdu. Marti, Ilena ve Lucy de ortaya geçtiler. Her zaman gelmeyen yedi arkadaşları da gelince, bir masa daha çektiler.

"Kızarmışsın tatlım," diye mırıldandı Therese herkes montlarını çıkarıp çantalarını asarken. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Boya projesi nasıl gidiyor?"

"Dün gece boyaları aldım. Yarın akşam Jacob bir ara uğrayıp ağır eşyaları çekmeme yardımcı olursa, işe başlayabilirim. Borcum neyse zevkle öderim."

"Ben onu getiririm. Ama ödeme yok. Karşılık beklemeden, sırf iyi bir şey olduğu için insanlara iyilik yapmayı öğrenmeli. Kendisine para ödendiği için değil."

Therese'nin çenesi kasıldı. Carly onu çok iyi tanımıyor olsa, bunu fark etmeyebilirdi. Abby ile ilgili yeni sorunlar mı vardı yoksa evlerindeki bitmek bilmeyen sorunlardan biri miydi yine? Pazar günü kilise ve akşam yemeğinden sonra gördükleri bir gösterge yse, Carly, Therese'nin bu işkenceye nasıl dayandığını anlayamıyordu.

Bahar tatili kapıdaydı. Belki çocukların annesi ya da büyükannesi onları birkaç günlüğüne görmek ister ve Therese'ye kısa bir süre nefes aldırırlardı.

Herkesin içkisi gelince, kadeh tokuşturup ciddi konulara geçmeden önce yemek siparişlerini verdiler. Buluşma ile ilgili Car-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ly'nin üzerine gittiler. Carly "Bu gerçek bir randevu değildi," dediğinde, hepsi bir ağızdan dalga geçen sesler çıkardı. Tüm detayları öğrendiklerinde, iş, aile, sağlık, yemek, yorgan dikmek, örgü ve diğer hobilerle ilgili konulara geçtiler. Hatta Carly, bu işi kendi başına yapmış olanlardan, boya ile ilgili tavsiyeler aldı.

İkili üçlü gruplar halinde restoranı terk etmeye başladıklarında, saat sekiz buçuktu ve Carly, tüm gün hissettiğinden daha iyi hissediyordu. Otoparka, Marti ile birlikte yürüdüler ve Marti'nin annesinin üçüncü eşinden ayrılıp, şimdiden Palm Beach'te yeni bir eş avına çıktığı hikâyesine güldüler. Bu, Carly'nin kendi annesine şükretmesine neden olacak, güzel ama abartılı bir hikâyeydi.

Marti, birden derin bir nefes aldığında, arabalarına ulaşmalarına birkaç metre kalmıştı. "Ah, ben," diye mırıldandı ve sonra da arkasına dönüp, seslendi. "Hey, kızlar, bakın burada kim var!"

Carly arkadaşlarının seslerini, tezahüratlarını ve hatta alkışlarını, kelimelerden ziyade rahatsız edici böcek vızıltıları gibi duyuyordu ve biraz ilerideki araca odaklanmıştı. Daha doğrusu, araca yaslanmış, elleri cebinde, omuzları da soğuktan büzülmüş olan adama odaklanmıştı. Marti'nin "hoşça kal"ına yerinde olduğunu düşündüğü bir şeyler söyledi ve çantasının sapını iki eliyle tuttu ve aralarındaki mesafeyi yürüdü.

"Bir striptiz kulübüne gitseler, eminim çok eğlenirler," dedi Dane.

Bunu düşünmek, midesindeki kelebekleri kovalayan Carly'nin hoşuna gitti. "Daha önce birlikte hiç öyle bir yere gitmedik ama eminim haklısındır."

"Çok mu geç oldu?"

"Striptiz kulübü için mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane omuzlarını silkti. "Bir fincan kahve. Bir bardak su. Biraz tatlı."

Az önce savaştığı sıcaklığı yine hissediyordu ama bu sefer sadece keyiftendi. "Burada uğruna ölebileceğin kadar güzel karamelli-vanilyalı-elmalı bir şeyler yapıyorlar."

Dane gülümsedi. "Karamelli-vanilyalı-elmalı şeyleri severim."

Dane, arabasından uzaklaştı ve Carly de az önce indiği restoran merdivenlerini geri çıkmak için döndü. Arkalarından bir yerlerden tiz bir ıslık geldi —Jessy ya da Fia olduğundan emindi— Carly de sadece omzunun arkasından elini salladı. Grupta konuyla ilgili çok daha fazla sohbet ve espri olacaktı ama bu, umurunda değildi.

Dane ile geçireceği bu süre, dünyadaki tüm sohbet ve esprilere değerdi.

Garson, onları selamlayıp, Carly'ye fazlasıyla mutlu bir ifadeyle gülümseyerek, "Ah, yine gelmişsiniz," dedi ve onları loş köşedeki küçük bir masaya götürdü. "İyi eğlenceler."

İnce, güçlü ve koyu renk saçlı bayan garsonları cips, sos ve iki bardak da su getirdi. "Düşünmek ister misin?" diye sordu Dane'e.

"Hayır." Bugün buraya gelmemesi —ya da gelmesi— için kendi kendisini ikna etmeye çalışırken dondurulmuş bir şeyler yemişti. "Sadece karamelli-elmalı her neyse ondan getirin bize... Bir de buzlu çay."

Carly de başıyla onayladı.

"Pekâlâ, iki buzlu çay, bir tane Meksika elmalı turtası yanında da ekstra karamel sosu ve vanilyalı dondurma. Ah, iki de kaşık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kız, Carly'ye neşeyle göz kırptı, onları yalnız bırakmadan hemen önce.

"Buradaki herkes seni tanıyor mu?"

Carly gülümsedi. "Hemen hemen."

Bir süre sessizce oturdular. Rahat oldukları için değildi bu sessizlik. Evet, geldik, şimdi ne olacak türünden bir sessizlikti. Dane, ağrıyan sol bacağını ovdu. Günlük ağrıların dışında, bacağının soğuğa ve neme de tepki gösterdiğini fark etmişti. Ya da tuhaf olsa da suçluluk duygusuna. Şu anda tam olarak neden ağrıdığını bilemiyordu.

Garson, içeceklerini getirdi ve Carly, kıza ismiyle teşekkür etti. Dane gibi, Carly de bir garsonun ismini öğrenecek türden biriydi. Sheryl hep elini sallayarak ya da "Hey" diyerek çağırırdı garsonları.

"Bu gece daha kalabalıktınız," dedi Dane sonunda.

Carly, biraz rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Evet, bazen tüm bu bölümü doldurabiliyoruz. Mağaradaki yedi kişi, hastalık ya da tatil olmadığı müddetçe her hafta mutlaka geliyor ama toplamda on beş-yirmi kişiyiz."

"Vay canına."

"Etkilenilecek bir şey değil gerçi, değil mi?" Bardağına bir paket tatlandırıcı döktü ve gerekenden biraz daha uzun bir süre karıştırdı. "Haftan nasıl geçiyor?"

"Her zamanki şeyler." Zihnindeki ses, tıpkı Justin gibiydi. Yalanıyla alay ediyordu. Son aylarda, hiçbir şey aynı olmamıştı. Patlama, ağır yaralı bir şekilde Afganistan'dan Almanya'ya ve Amerika'ya sevk edilmesi, ameliyat üstüne ameliyat, enfeksiyon üstüne enfeksiyon, rehabilitasyon... Tüm bu süre içinde askerlik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya da askerlikle ilgili görevler yapmamıştı. Hâlâ bir üniforması vardı ve emirlere itaat ediyordu ve üstlerine "efendim" ya da "komutanım" diye sesleniyordu ama gerçek şuydu ki, o sadece bir hastaydı.

Ona söylemelisin.

Evet, bu mükemmel bir akşam olurdu değil mi? İşte çayın, bu da biraz turta ve şey, *bu arada, ben sana bir bacağımın Afganistan'da koptuğunu söylemiş miydim?*

Dün psikologla bir randevusu vardı. Uyum yeteneği hakkında ve Dane'in yapabileceği her şeyi öğrenmesi konusunda çok fazla konuşmuşlardı ve uyum yeteneği arttıkça, kendine güveninin artıp güvensizliğinin azalacağından bahsetmişlerdi. Belki de iyileşme sürecinin henüz çok erken bir evresindeydi ama geliştirebileceği bir özgüvene sahip olup olmadığından emin değildi.

Bunu hiç planlamamıştı.

Ve kesinlikle bu akşam buraya bunun için gelmemişti.

"Senin haftan nasıl gidiyor?"

"Her zamanki eğlence ve çocuklar. Çocuklar mükemmeller. Çok huysuz ve yıkıcı oldukları ve bu sebeple de bana, annemin, babamın ve kardeşlerimin haklı olup olmadıklarını düşündüren anlar olsa da."

Dane gözlerini biraz kısarak ona baktı ve başını salladı. "Seni bir araştırma laboratuvarında hayal edemiyorum."

"Teşekkürler. Peki, sen tam olarak ne yapıyorsun? Fort Murphy'de bir hava birimi olmadığına göre, burada uçaklardan atlamıyorsun."

Dane'in kasları gerildi ve elinin titrediğini hissettiğinden, ellerini masanın altına götürdü. Birbirlerine kenetleyip titreme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

melerini sağlamaya çalıştı. "Evet, hayır. Ben, ben Afganistan'da ayağımı berbat ettim. Artık atlama yok. Başka bir Askeri Meslek İhtisası'na daha girmek isteyip istemediğime karar vermem gerek." Dane gülümsemeye çalıştı. "Hatta kalıp kalmayacağıma da karar vermem gerek."

Carly, üzgün bir ifadeyle baktı ve Dane'in kasları daha da gerildi. Bacağı ile ilgili kısım tamamen yalan değildi. Ancak patlama sonrasında felaket bir şekilde uyandığını, *berbat ettim*den başka nasıl anlatabilirdi ki? Carly, bunu bir incinme olarak yorumladıysa, bu Dane'in suçu değildi.

Ona söylemelisin.

"Ayrılırsan ne yaparsın? Nerede yaşarsın? Teksas'a mı dönersin?"

Bacağına masaj yaptığı parmakları, canını acıtacak kadar çok sıkmıştı etini. Durdu, ellerini bir araya getirip sıktı. "Hadi ama sen bir öğretmensin. Sorulacak daha zor sorular biliyor olmalısın."

Carly güldü. "Tamam, Dünya yirmi dört saatte, ne hızla döner? Hayır, bekle, bu zor değil. Schrödinger'in kedisiyle ilgili paradoksu açıklar mısın?"

"Bunu hiç duymadım. Sen açıklar mısın?"

Carly umursamaz bir ifade takındı. "Ailemde en az üç tane kuantum fizikçisi var. Bunu, çocukluğumdan beri biliyorum."

Carly devam etmeyince, Dane ısrar etti. "Boşa övünmek yok. Cevabı bildiğini iddia edemezsin. Bunu kanıtlaman gerek."

"Ah, sen gerçekten duymak istemiyorsundur—"

"Evet, istiyorum. Yoksa senin bildiğini nasıl anlayabilirim?"

Carly, dudaklarını büzdü. Yüzü çok ciddi ve huysuz görünü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Sonra öne doğru eğilip kollarını masanın üzerine koydu. "1935'te Erwin Schrödinger, bir kedinin, bir şişe zehir ve bir miktar radyoaktif materyalle birlikte, kapalı bir kaba konduğu bir deney sundu. Materyal çürümeye başlarsa, zehrin kırılmasına ve böylece kedinin ölmesine neden olacaktı. Kedinin hayatta olup olmadığını bilmenin tek yolu, kutunun içine bakmaktı. Yani, kutuya bakmadığın sürece, kedi hem hayatta hem de ölüydü. Bakana kadar, kedi tüm olasılıklarda hayattaydı. Bakma eylemi diğer bütün olasılıkların çöküp tek bir olasılığın kalmasına neden oluyordu."

Tanrı Dane'e yardım etmeliydi. Carly, kuantum fiziğini bile ilginç hale getiriyordu. Halbuki Dane'in bilim adına ilgilendiği tek şey, kimyasallarla oynamak olmuştu.

"Yani..." Dane boğazını temizledi. "Kedi hayatta mıydı?"

"Ah, Schrödinger, aslında deneyi yapmadı. Sadece sıradan, tahmin edilemez bir olayın, bir nesne olan kedinin, tamamen alakasız başka bir nesne olan zehri değiştirmesine neden olabileceğini gösteriyordu. Bunu gerçekten kabul etmek için paralel evrenler teorisini de kabul ediyor olman lazım. Çoklu bir evrende yaşadığımızı ve olayların, diğer evrenlerde olası sonuçlar doğurduğunu."

Dane, ona baktı: yanaklarındaki hafif kızarıklık, gözlerindeki parıltı, dudaklarının kenarında beliren gülümseme... Ve televizyon dizisinde denk geldiği bir söz belirdi zihninde: "Çocuklarımız akıllı ve güzel olacak."

Buzlu çayın yarısını başına dikti ve şeker atmayı unuttuğunu sonradan fark etti. Boğazındaki rahatsızlığın bu sayede gitmesini umdu. "Bunlar ailenin akşam yemeği konuşmaları mıydı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Genel olarak bilim. Schrödinger'in kedisi daha çok yatak hikâyesi gibiydi."

"Ve sen de rüyanda zehirlenip ölmüş kedilerin, aslında zehirlenip ölmeyi bekleyen canlı kediler olduğunu mu görüyordun?"

Carly güldü. "Tabii ki hayır. Perileri, prensesleri ve sihirli atları düşünerek dalıyordum rüyaya. Ben sadece dâhilerle çevrelenmiş sıradan küçük kızdım."

Miriam, dökme demir bir servis tabağının üzerinde elmalı turtayı getirdi ve yanında da süslü iki kaşık uzattı. Bardaklarını tazeledikten sonra, ortadan kayboldu.

Carly, sıcak karamel sosundan ve yumuşak dondurmadan bir kaşık dolusu aldı ve tatlar diline değdiğinde, gözlerini kapatıp sessiz bir şekilde, "Mmm," dedi.

Bu galiba, Dane'in duyduğu en çekici sesti. Çayından büyük bir yudum daha aldı ve soğuk içeceğin boğazından geçerken buharlaşmamasına şaşırdı ve bir kez daha acı olduğunu fark etti. Kaşığı fark etmeden kenara koyup bir paket şeker aldı ve bardağına döktü.

"Dene," diye cesaretlendirdi Carly onu, gözlerini açtığında. "İnanılmaz."

"Ben sadece senin yiyişini de izleyebilirim." Sesinin, Carly'nin kulağına da, kendi kulağına geldiği kadar boğuk gitmiyor olmasını umdu. Carly'nin yüzünün kızarmasına bakılacak olursa, galiba o şekilde gitmişti.

Carly, diğer lokmayı daha sakin bir şekilde yedi ve sonra da tabağı ona doğru itti. "Artık atlamamak ile ilgili nasıl hissediyorsun?"

"Paraşütçü askerler, paraşütçü olmayan askerlere, bacaklar,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

der. Bunu da pek saygılı bir şekilde söylemezler. Başvuru ofisinde, imza alanını imzaladığım anda, bacaklardan olmak istemediğimi biliyordum."

"Ama bu senin tercihinle olmuyor."

Dane, dikkatli bir şekilde turtadan bir dilim keserken başını salladı. Tabakta erimekte olan dondurmadan uzak durup karamel sosundan biraz aldı. "Hayır, ama yine de hayal kırıklığına uğratıyor."

"Rahatlatıcı," diye ona itiraz etti Carly. "Tüm o atlayışlar ya da inişler demeliyim, bedenine zarar veriyor."

"Doğru. Irak ya da Afganistan'dan tek bir sıyrık almadan gelip Almanya'daki ya da Amerika'daki eğitim atlayışlarında, onlarca kemiğini kıran adamlar tanıyorum."

"Ayrılırsan, tuhaf hissetmeyecek misin? Bir sivil olmak falan? Yani, Jeff öldükten sonra eve döndüğüm o birkaç ay içinde, ben oraya ait değilmişim gibi hissettim ve ben senin yaşadığın hayatı yaşamadım bile."

Dane, onun oraya ait değilmiş gibi hissetmesine seviniyordu. Öyle olmasa, Tallgrass'a dönmezdi ve asla tanışamazlardı. "Evet. Her zaman bu tür bir kariyer yapacağımı düşündüm. Ama geçiş yapmazsam, başka bir şeyler yapmam gerekecek." Orduda tek bacakla da yapabileceği bir sürü iş vardı ama bunu hiç düşünmemişti. Olduğu yerde mutluydu eskiden; uçaklardan atlayıp savaş alanlarında yaşarken ve hayatı için savaşırken.

Artık ya destek olacaktı ya da havacılıktan tamamen çıkacaktı.

"Ama iyi yanı, ayağındaki yara atlamana engel oluyorsa, Afganistan'a yeniden gitmene de engel olacaktır."

"Buna gerek yok. Diğer—" Dane öksürüyormuş gibi yapıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içeceğinden bir yudum aldı. "Daha kötü yaraları olan diğer insanlar gittiler. Benim sadece berbat olmuş bir ayağım var. Irak'ta hava kuvvetleri pilotlarından biri iki bacağını da kaybedip savaş pilotluğu görevine devam etmişti. İnsan gücü yetersiz. Yapılması gereken bir işi yapabiliyorsan, bir kol ya da bacak nedir ki?"

Carly başını pişman olmuş gibi salladı. Dane, bunu o haldeki insanlar için yaptığını düşündü. "Yapılması gerekeni yapan insanlara imreniyorum. Jeff de öyleydi. Ailesi bunu seviyordu ve sanırım ben de. O, her zaman bir asker olmak istemişti. Bunun hem bir görev hem de taşınacak bir onur olduğunu düşünüyordu. Ve çok genç yaşta ölmesi ne kadar kötü olursa olsun, seçtiği hayatı yaşıyordu."

Carly omzunu silkip devam etti: "Bir yanı gerçekten havacılığa gitmek istedi ama yüksekten korkuyordu. Uçmak sorun değildi çünkü uçağın içindeydi ve görmediği müddetçe, gerçeği yok saymakta gayet iyiydi. Ama dışarı adım attığında, birkaç metrelik ipe güvenmek zorunda olmak..." Carly başını yeniden salladı.

"AMİ'si neydi?" *AMİ*, Askeri Meslek İhtisası'nın kısaltmasıydı, askerlerin asıl işlerinin. Dane havancıydı.

"Topçu." Carly omuzlarını silkti. "Bir şeyleri patlatmayı severdi."

"Hangimiz sevmeyiz ki?"

Carly, Dane'in geleceği konusuna geri döndü. "Bacağını incitmeden önce, orduda bir kariyer planladığını tahmin ediyorum. Yirmi yıl çalışıp emekli olduğunda ne yapmayı planlıyordun?"

"Karar vermemiştim. Belki öğretmenlik, belki de futbol koçluğu. Bir tüplü dalış eğitmeni olmak. Belki de doğa sporları yapmak. Her zaman sekiz-on günlük sonu belli olmayan yürüyüşleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sevmişimdir. İhtiyacın olan her şeyi yanına alıp yakaladığını yediğin ve yıldızların altında uyuduğun…" Hâlâ öğretmenlik yapabilirdi, okulu bitirirse. Koçluk da yapabilirdi. Kendi koçunun da yaptığı gibi, pratik yapamazdı ama tavsiye verebilirdi.

Hâlâ dalabilirdi de ama bu konuda bir kariyer yapmak, suya girip çıkmak… Bir teknenin merdiveninden çıkamayacaktı ya da kıyıdan dalmak için yürüyemeyecekti. Bir havuzun içinde, kenara kadar gidebilirdi ama protezi hemen orada değilse, birinin yardımına ihtiyaç duyardı.

Yardımsız yapamayacağı birçok şey vardı.

Yeniden Carly'ye baktığında, Carly burnunu kırıştırmıştı. "Ben sekiz-on *dakikalık* yürüyüşleri bile sevmiyorum. Bunu yaparak tüm bir günü geçirdiğimi düşünemiyorum. Seni, mağarada ilk gördüğümde, nefes nefese olmamın ilk nedeni korkmuş olmamdı ama bir de formda olmamam da var tabii. Benim doğa sporlarından anladığım, bahçede çalışmak ya da parkta yürümek." Sonra da gereksiz bir şekilde ekledi: "Kız gibi bir kızım."

"Bunu fark ettim," dedi Dane soğuk bir şekilde. Yumuşak, tatlı sesi, olması gereken yerlerdeki yuvarlak hatları… Bir erkeğe şey hissettiren… yani, bir erkek gibi hissettiren. Bu günlerde, çok fazla öyle hissetmiyor olmasına rağmen.

"Babam, hepimizin bir noktada cinsiyetsiz olduğumuza dair bir araştırma yapmıştı. Muhtemelen zaman içinde çamurdan ilkel canlılar olarak oluşup genetik mutasyonla erkek ve kadın kromozomları aldığımız ve sonra da tek cinsiyetli organizmalara dönüştüğümüzle ilgili. Doğruyu söylemek gerekirse, babam gelişim evresini görmedi. Bağımsız bir birim olmaktan dolayı oldukça memnun. Araştırmalarının haricinde, cinsiyetler arasındaki fark-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lılıklarla çok ilgilenmez." Carly gülümsedi. "Bense, onlara minnet duyuyorum."

"Robotlar tarafından yetiştirilmene rağmen çok iyi yetişmişsin."

"Öyleyim, değil mi?" Carly, turtadan son bir lokma aldı ve kaşığı tabağın uzak kenarına koydu. "Sen ne öğretirdin?"

"Tarih."

"Ah, güzel ve çoğunlukla değişmez. Hangi bölüm?"

"Amerika. Dünya. Sivil Savaş, en sevdiğim dönem, sonra da Dünya Savaşları."

"Çalkantılı dönemler. Hep en sevdiklerin miydi, yoksa terörle savaştan sonra mı öyle oldu?"

"Hayır, beni öldürmeye çalışan insanlar bunda etkili olmadı. Bu çağlara oldum olası ilgim vardı."

"Yani bildiklerini öğretip geleceğin liderlerinin bazı hatalarına engel olmalarını sağlayabilirsin."

Tarihten öğrenme hatasına düşenler, aynı hatayı yapmaya mahkûmdurlar. Dane, Carly konusunda, tekrarlayabileceği kötü bir deneyime sahip değildi. Bu zamana kadar yaşadığı tek ciddi ilişki Sheryl'leydi. Eğer başka erkeklere düşkün olmasaydı, hâlâ birlikte olabilirlerdi ya da en azından patlayıcıya kadar birlikte olurlardı. Justin'in eski kız arkadaşı gibi, o da uzun vadede düşünmezdi.

Dane, bunları düşünmek istemediğinden, konuyu değiştirdi. "Bugün askerler nasıldı?"

"Çok çalışıyorlardı ve çocukları gördükleri için çok mutlu oldular. Sadece..." Carly kaşlarını çattı. "Justin biraz mesafeli görünüyordu. Çok fazla konuşmadı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane, Justin'in Carly ile neden çok fazla konuşmadığını biliyordu. Pazar günü görüştüklerinde Dane'e anlatacağı bir sürü şey vardı ve bu sabah, çocukların geleceği saate Dane'in özellikle bir randevu koyduğunu görünce de anlatacak bir sürü şey bulmuştu. Tüm bu sözler sonunda "*Dostum, sen tam bir—*" ile bitmişti ve ardından saçlarını eliyle düzeltip uzaklaşmıştı.

Pislik mi? Aptal mı?

Korkak mı?

Dane'in cesaret madalyaları vardı, iki tane Bronz Yıldız ve üç tane de Askeri Takdir Madalyası. Hepsinde de savaşçı olduğunu gösteren "V" işareti vardı ama tüm cesareti, Kunar ilinde bir arkadaşı ayağına, sargı bezinin ilk düğümünü attığında ortadan kaybolmuş olmalıydı. Carly'ye olanları anlatmak, onu, devriye gezerken vurulmaktan daha çok korkutuyordu.

Hayır, söylemekten korkmuyordu. Onun tepkisinden korkuyordu. Herkesin tepkisinden korkuyordu. Carly'nin arkadaşları, Dane'in fiziksel ve psikolojik limitlerini öğrendiklerinde, onunla birlikte olması konusunda çok da istekli olmayacaklardı. Carly de kendisiyle zaman geçirmeye o kadar da istekli olmayacaktı.

Şu anda uğraşması gereken tüm o şeylerin arasında bu, yüzleşmeyi istemediği bir olasılıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8. Bölüm

"Liam'ın ailesi, bahar tatilinde kayağa gidiyor."

Jacob'ın sesiyle, düşüncelerinden sıyrılan Therese, arabanın içinde ona baktı. Zorunda kalmadıkça, Therese ile pek konuşmazdı ve doğrudan sorulan soruları ya da es geçemeyeceklerini cevaplardı. Öğretmen bunu imzalaman gerektiğini söyledi. Koç, antrenmanın uzun süreceğini söyledi. Jacob'ın en son ne zaman gerçek bir konuşma başlattığını hatırlamıyordu bile.

"Kayak yapmayı hiç öğrenmedim. Eğlenceli olmalı."

"Bilmiyorum."

Therese bekledi ama konuşma devam etmedi. Jacob birden konuştuğunda Carly'nin sokağına dönmüştü ve neredeyse dönmesi gereken yeri kaçıracaktı. "Abby, bahar tatilinde annemi görmek istiyor."

Jacob bir süre düşündükten sonra ekledi: "Ben de."

Therese, bahar tatilinin çok yaklaştığını biliyordu. Kışladaki okul, bölgedeki okulların aksine, Savunma Bakanlığı'na bağlıydı ama onlarla neredeyse aynı takvimi uyguluyordu. Çocuklarla evde geçireceği koca bir haftayı hayal etmemek için Therese, tatil fikrini aklından uzaklaştırmıştı. Önündeki huzursuzlukları düşünmektense, yok saymak daha iyiydi.

Carly'nin garaj yolunda arabayı durdurduğu anda, Jacob arabadan hızla çıktı. Yanakları kızarmıştı ve kaşları çatıktı. Therese arabadan daha yavaş indi ve yüzündeki ifadenin, Jacob'ınkinden daha mutlu görünmediğinden emindi.

Tabii ki o ve Abby, Catherine'i görmek istiyorlardı. Kadın,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onların anneleriydi ve Paul'ün ölümünden beri Catherine sadece birkaç kez, Tallgrass'tan geçerken onlarla kısa zamanlar geçirmişti. En son görüşmeleri, bu okul dönemi başladıktan hemen sonraydı. Altı aydan daha uzun bir süre önce.

Koca bir bahar tatili. Asıl önemli olan Catherine'in kabul edip etmeyeceğiydi. Ve ederse bu, Therese'nin, Abby ve Jacob, Paul ile onun evlerinde yaşamaya başladıklarından beri, stressiz geçireceği ilk beş gün olacaktı.

Jacob, arabanın önünde ayağını yere sürerek sordu: "İçeri girecek miyiz?"

"Sen gir. Carly'ye birkaç dakika sonra geleceğimi söyle." Koltuğa yeniden oturup cep telefonunu çıkardı ve Jacob'ın yolu üç koca adımla gidip diğer bir adımın sonunda da kapıyı çalışını izledi. Yaşına göre çok iri bir çocuktu; kolları ve bacakları sırık gibiydi ve Therese'ye Paul'ü hatırlatıp içini acıtıyordu.

Carly, Jacob'ı içeri davet edip Therese'ye el salladı. Therese de ona karşılık verdi ve telefonuna Catherine'in numarasını yazdı.

Parmağı arama tuşunun üzerinde dolandı. Şimdiki eşler ve eski eşler geçinemezlerdi ve Therese ile Catherine de bu geleneği bozmamıştı. Bunları kelimelere hiç dökmemişlerdi ama bunun nedeni, Therese'nin her seferinde dişlerini, asla geçmeyecek izler çıkaracak kadar diline batırması olmuştu. Paul'ün cenazesinden sonra, Catherine'in çocukları geri almayacağı açıklığa kavuşunca, Therese hayati bir durum olmadıkça onunla görüşmemeye başlamıştı.

Bahar tatili, hayati bir durum mu sayılırdı? Muhtemelen Abby ve Jacob için öyleydi yoksa Jacob bunu asla dile getirmezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Böyle bir ziyaret, onları nasıl etkilerdi? Anneleriyle bir hafta geçirdikten sonra Therese'ye ve Tallgrass'a dönmek onları ne kadar kötü etkilerdi? Bu durum, hayatlarını daha da mı kötü bir hale sokardı? Yeni terk edilmişlik duygularıyla, daha da düşmanca duygular mı beslerlerdi yoksa Tanrı yüzüne bakar da, bu buluşmayı Therese ayarladığı için ona minnet mi duyarlardı?

"Ah, bilmiyorum," diye mırıldandı. "Birçok açıdan kötü sonuçlar doğurabilir."

Ama çok sadık bir şekilde sevdikleri anneleriyle bir hafta geçirmek oldukça iyi bir şeydi, değil mi?

Doğru kararı vermiş olmayı umarak arama tuşuna bastı. Birkaç saniye sonra telefon çalıyordu. Los Angeles'ta saat ikiydi. Catherine, üst düzey asistan olarak çalıştığı işinde olmalıydı. Muhtemelen arayanın kim olduğuna bakacak ve telesekretere bağlanmasını bekleyecekti. Therese'nin nadir olan diğer aramalarına böyle yapmıştı. Catherine eski eşinin dul karısını görmezden mi geliyordu yoksa gerçekten çok mu yoğundu?

"Merhaba."

Therese kayıtlı bir mesaj değil de, gerçek bir ses duyduğundan emin olmak için bir süre bekledi. Hazırlıklı değildi. O yüzden selam vermek için birkaç sözcük mırıldandı. "Ah, hey, selam Catherine. Ben Therese." Sonra da ekledi: "Matheson."

Uzun bir sessizlikten sonra Catherine soğuk bir şekilde, "Ben de aynısını bir ara kullandığım için soyadını hatırlıyorum. Unuttun mu? Paul ile önce ben evliydim," dedi.

Therese, Paul ile tanışmadan önce biten bir evlilik. Ama yine de kadın, sanki bundan Therese sorumluymuş gibi hissettiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne istiyorsun?"

Çocuklar iyi. Sorduğun için teşekkürler. Ama Therese cevap vermeden önce dilinin ucunu ısırdı. "Birkaç hafta sonra bahar tatili geliyor. Jacob ve Abby tatili seninle geçirmek istiyor. Olur mu?"

Bir bahane ve onu destekleyen nedenler listesi duymayı bekliyordu. Catherine'in işten izin alması ya da çocuklarla ilgilenecek birilerini bulması gerekecekti. Onları nasıl eğlendirecekti? Rutinlerini bozmamak daha iyi değil miydi? Hâlâ yas tutarken, onlara bakıp babalarını görmek çok zordu. Therese bunların hepsini daha önce duymuştu.

"Çok az zaman kaldı. Uçak biletleri bu kadar kısa zaman önce çok yüksek olur."

"Biletleri ben öderim." Paul'ün hayat sigortasının her bir kuruşunu ya ev için ya da çocuklar için harcıyordu. Ve bu parayla, çocukların annelerini görmelerine vesile olmaktan mutluluk duyardı. "Ve cep harçlıklarını da tabii." Çünkü çocukları Paul ile yaşamaya gönderdiğinden beri, Catherine onlara destek olmuyordu.

Ama bu sorun değil, diye hatırlattı Therese kendine. Catherine'in göndereceği para, çocukların üniversite fonlarına giderdi. Therese'nin maaşı, askeriye ödemeleri ve hayat sigortaları, geçinmelerine rahatlıkla yetiyordu. Tanrı'ya şükür.

"Ne zamandan bahsediyoruz?" Catherine'in sesindeki şüpheci ton, hayra alamet değildi.

"İki buçuk hafta sonra." Therese cüzdanını bulup tam tarihleri söyledi. Yan tarafında araba kapısının kapandığını hayal meyal fark etti ve arkasından da eve doğru giden ayak seslerini. Belli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

belirsiz bir şekilde, Dane, diye düşündü. Galiba Jacob'ın eşyaları taşımasına yardım etmeye gelmişti.

"Hım." Genellikle doğal görünmeyen bir şekilde uzun ve kırmızı olan bir tırnak, telefona değdi. "Kitaplar için biraz zamanım var ve onları görmeyeli birkaç ay oldu. Sanırım..." Catherine derin bir nefes aldı. "Neden olmasın? Hasret gidermemiz için mükemmel bir fırsat olur. Birkaç gün izin alırım ve birlikte Kaliforniya'ya gideriz. Sahil, Disneyland, Hollywood..."

Catherine fikre ısındıkça, Therese içinin soğuduğunu hissetti. Abby ve Jacob çok küçüklerdi ve Catherine de iyi bir anne olmaktan çok uzaktı. *Sen ne düşünüyorsun Paul?*

Paul, daha önce çocukların annelerini ziyaret etmelerine içinde hiç şüphe olmadan izin vermişti. Eğer şu anda burada olsa, yine sorun çıkarmazdı. Bunu kendisi teklif eder ve Therese'ye onun sevdiği muzip ve çekici gülümsemeyi atıp, bu zamanı üç numaralı çocuk üzerine çalışmaya başlayarak değerlendirebileceklerini söylerdi.

"... rezervasyonları yaptırınca bana haber ver. Pazartesi gelip pazar dönebilirler. Dönüş uçağı çok erken saatte olmasın. Havaalanı, evime bir saat uzaklıkta.

Therese ağrıyan ciğerleriyle nefes almaya çalıştı. "Tamam," diyebildi. "Seni arayacağım."

"Yardıma gelecek gerçek kaslar olduğunu bilmiyordum."

Carly, koridorda durmuş, Therese'nin de kendilerine katılmasını izliyordu. "Ben de bilmiyordum. Dün gece senin Jacob'ı önerdiğinden bahsetmiştim ama sanırım o, sen ve benim yeterli asistanlar olamayacağımızı düşünmüş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buradaki *o,* Dane'di tabii ki. Carly, onu kapıda gördüğüne şaşırmış ve sevinmişti. Anlayışlı tavrının yanı sıra, onu çalışırken görecek olmak da güzeldi. Kol kasları, kısa kollu tişörtün içinde belirgin bir şekilde görünüyordu. Jacob ile birlikte kitaplığı duvarın yanından odanın ortasına getirirken, sırt kasları geriliyordu. Carly her zaman iyi yapılı erkek türünü —annesinin tabiriyle— izlemeyi sevmişti ve Dane de kesinlikle onlardan biriydi.

Therese, Carly'nin yanından geçip mutfağa gitti. "Bir kadın, onun etrafında olmasına rahatlıkla alışabilir," dedi Carly de arkasından gelirken.

Ah, evet. Ama dışarıya karşı daha havalı olmaya çalıştı. "Evet, sanırım öyle."

Therese, dolaptan bir şişe su alıp güldü. "Evet. Hepimizin orada olacağını bildiği bir anda restorana geldiği için dün gece oldukça takdir topladı."

"Striptiz kulübünde çok eğlenceli olacağınızı düşünüyor."

Therese, ağzındaki suyu neredeyse püskürtecekti. Öksürdükten sonra kaşlarını kaldırdı. "Birkaçımızın striptiz kulübünden atılmasına şaşırmazdım."

"Jessy." Carly bunu hayal edince yüzünü buruşturdu. "Belki Lucy."

"Ve Fia."

"Ve benim soyunduğunu gördüğüm tek erkek Jeff."

"Gerçekten mi?"

Carly, lavabonun üzerinden yeşil bahçeye doğru baktı. Yeşeren yoncalar ve sarı nergis kümesi, hafif rüzgârla sallanıyordu. "Tanıştığımızda daha on sekiz yaşındaydım ve fiziksel sevgi gösterisinin çok da uygun karşılanmadığı bir aileden geliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üniversiteye kadar hiçbir erkeği öpmedim. Aslında Jeff ve beni tanıştıran buydu."

Therese da Carly'nin yanına gelip aynı manzaraya baktı. "Paul ve ben, benim arabam yoğun bir kavşağın ortasında birden durunca tanıştık. O ve birkaç arkadaşı, arabayı benim için bir park yerine kadar ittiler. Diğerleri gitti. Paul, kalıp arabayı tamir etti ve ben de teşekkür etmek için onu akşam yemeğine çıkardım. Eve üç buçuk gün sonra döndüm."

Vay canına. Carly, Therese'nin evlenmeden önce, böyle bir yanı olabileceğini hiç düşünmemişti. Duldu ve iki minnetsiz çocuğa bakan tek kişiydi. Therese tam da öyle biri gibi görünüyordu: eş, anne, anasınıfı öğretmeni, düzenli kilise ziyaretçisi.

"Ah, şimdi seni şaşırttım, değil mi?" Therese, özlem dolu bir şekilde bakmadan önce güldü. "Sanırım 'buluşmamız' sona erene kadar ona âşık olmuştum. Onunla evlenme, çocuk yapma ve Jacob ile Abby'nin ara sıra gelmesiyle renklenen bir aile hayatı kurma hayalleri kurmaya başlamıştım. Eski eşiyle arkadaş olan, yeni eş olacaktım. Çocukların sevdiği üvey anne. Her şey mutlu, parlak ve mükemmel bir şekilde gidecekti."

Therese bunların hiçbirini gerçekleştirememişti ama Carly, onun Paul'ü tüm ruhu ve kalbiyle sevdiğini biliyordu. Carly, aynı durumda olsa bu şekilde baş edip edemeyeceğinden emin değildi. İlk olarak, özellikle de Abby'nin, uslu durmayı öğrenene kadar, ağzını bağlardı. Belki Therese onların sevgisini ve şefkatini kazanamamıştı ama kesinlikle saygılarını hak ettiğini düşünüyordu.

Tüm bedenini saran bir nefes aldıktan sonra, "Jeff mükemmeldi, biliyorsun. Onu çok seviyordum," dedi. Kıyafetlerini çıkardığı yere atsa ve tabağını öylece bıraksa da. Carly'nin bahçe işleri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne olan ilgisini paylaşmaz, çamaşırları ayırma işini hiç yapmazdı ve kendisi yapamadığında bile evdeki bir şeyleri tamir etmek için bir usta çağırmaktan nefret ederdi.

Yine de, Jeff onun için mükemmeldi.

Arkalarından bir ses gelince döndü ve Dane'i gördü. İfadesinden bir şey anlaşılmıyordu ve Carly bu ifadeyi özellikle takındığını bildiğinden, Dane'in Therese ve Paul'ün tanışmalarının ve gerçekleşemeyen hayallerinin ne kadarını duyduğunu merak etti.

"Televizyonu çekmeye hazırız," dedi aynı ifadesiz yüzle. "Bizim için dolabı çekmeniz gerek." Dönüp koridora doğru ilerledikten sonra, onlar da harekete geçti.

Oturma odasındaki bazı nesneler hantal ve ağır olduğundan ve Carly'nin onları koyacak boş bir odası olmadığından, büyük eşyaları odanın ortasına yığmaya karar verdiler. Carly daha sonra üzerlerine bir örtü örtüp boyadan kirlenmelerine engel olmaya çalışacaktı. Jeff'in çok sevdiği koca televizyon ve ona eşlik eden ağır parça, gidecek son şeylerdi.

"Jake ve ben televizyonu kaldıracağız ve siz de bunu koltuğa çekeceksiniz," dedi Dane. "Halının üzerinden kaldırmanız gerekecek. Yapabilir misiniz?"

"Biz kadınız. Güçlüyüz." Therese, genç kaslarını televizyonun ağırlığıyla test etmeye hazır bir şekilde orada duran Jacob'ın yanına geçti.

"Carly de Dane'in yanına geçti. Ona yaklaştı. Parfüm ve temiz çamaşır kokusunu alıyordu. Bir de üzerine, yaptığı işlerden dolayı eklenen hafif ter vardı. Tüm bu karışım neredeyse baş döndürücüydü. Kesinlikle çekiciydi.

"Tamam, Jake, bir, iki, üç."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onlar televizyonu birkaç santimetre yukarı kaldırınca, Carly de eğildi, Jeff'in büyükanne ve babasından miras kalan Çin vitrinini kaldırmak için Dane'in kolunun altına girdi. Therese ile birlikte, vitrini odanın ortasına çektiler. Ön bacağı halının üzerine çıkarabilmek için üst taraftan tutmaları gerekiyordu. Vitrini koltuğa çarpana kadar çektiler.

Therese ve Carly'den daha az efor sarf ediyor gibi görünen Dane ve Jacob da televizyonu dikkatli bir şekilde birkaç metre ilerideki yerine taşıdılar.

"Biliyor musun, yeni düz ekranlar hiç ağır değil," dedi Jacob.

Carly göz kırptı. Jacob'ın gerekmedikçe konuştuğunu hatırlamıyordu. Tabii ki, bu yorumu Dane'e yapmıştı. Therese ya da Carly'ye değil. Gerçi bunu biraz düşününce, ona daha önce kimsenin Jake dediğini de duymamıştı. "*Benim adım Jacob*," demişti birinde Fia'ya soğuk bir şekilde. Fia adını kısaltmaya kalktığı için. Ama bunu Dane'in söylemesinden rahatsız olmuyordu.

Belki de babası gibi asker olduğu için Dane'e daha fazla saygı duyuyordu. Ya da tepki verecek olursa, Dane'in hoş olmayan bir karşılık verebileceğini düşünmüştü.

"Sanırım, bir karşılığı hak ettiniz," dedi Carly. "Eve gelirken CaraCakes'e uğradım. Mutfağa gelin de oturalım."

Therese ve Jacob otomatik olarak o tarafa döndüler ama Dane olduğu yerde durdu. "Ben gitsem iyi olur."

Carly, midesi kasılarak baktı ona. Henüz konuşmaya bile vakitleri olmamıştı ve Dane'in beklenmeyen gelişinin, boyaya başlamasına yardım edeceği anlamına geldiğini düşünmüştü. Aslında hiçbir şey yapmasına gerek yoktu, mobilyaları taşımış olması bile yeterliydi. Belki de çalışırken Carly'ye birkaç ufak tavsiye verirdi. Güç verirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yanık turuncu rengi küçük tenekenin içinde güzel dursa da, iki koca kova aldığı zaman biraz gözü korkmuştu.

Dane, davetsiz misafir gibi mi hissediyordu kendini? Belki de Therese ile konuşacakları şeyler olduğunu düşünüyordu. Üçünün arkadaş olduğunu ve dördüncünün fazlalık olacağını mı? *Merak etme, onlar birazdan gidecekler*, demek çok mu saçma olurdu?

Onun yerine yutkunup, "Ah, pekâlâ..." dedi.

Çok şükür Therese, onun gibi tereddüt etmedi. Dane'in koluna girip onu mutfağa götürdü. "CaraCakes'i daha önce hiç duymadın, değil mi? Çünkü CaraCakes'in tadını dilinde hisseden kimse, üstüne bir de ücretsizse, ona hayır diyemez."

Dane, pek ikna olmuş gibi görünmese de, Therese'nin kolundan zorla çıkacak kadar da kaba değildi. Carly hâlâ kafası karışık bir şekilde ama rahatlayarak nefes verdi ve arkalarından gitti.

Pastane, Main Street'in sonunda, sürekli dolu olan küçük bir yerdi. Pazarları Jeff ile birlikte evde akşam yemeklerini yiyip oraya uğrar, yemeklerin yanına taze ekmek ya da gözlerine güzel görünen tatlılardan alırlardı. Carly, bu öğleden sonra meyveli tartlar, küçük pikan cevizli turtalar ve kendisinin en sevdiği, pastanenin de spesiyali olan havuçlu mini keklerden almıştı.

Carly, mutfağa ulaşana kadar, Jacob yemek masasının pencereye en yakın sandalyesine oturmuştu. Therese de, Dane'i hemen karşısındaki sandalyeye oturtuyordu. Therese kimin ne içeceğini sorarken, Carly de tezgâhın üzerindeki kutudan pastaları çıkarıp servis tabağına koydu.

Therese, tabakların yanındaki dolaptan bardakları almak için ilerlediğinde, "Bugün ürkek bir at gibi," dedi. "Çok çabuk siniyor. Yeter ki ona patronun kim olduğunu göster."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly yüzünü buruşturdu. Atlarla büyümüş olan Therese için muhtemelen bir ata, patronun kim olduğunu göstermek kolay bir şeydi. Carly, ise kendisini ısırmaya çalışmayan bir at görmemişti.

Her şeyi masaya yerleştirdikten sonra, Carly ve Therese de karşılıklı oturdular. Yetişmekte olan bir erkeğe yakışan bir şekilde, Jacob bir pikan cevizli turta ile iki tane küçük keki tabağına koyarken, bir davet beklemedi. Dane biraz daha yavaş davranıyordu ama hiçbir fani, üzerilerinde dondurulmuş yoğun krem peynirle cennetten gelmiş gibi bir tadı olan havuçlu keklere karşı koyamazdı.

"Krem peynir, icat edilmiş en güzel yiyecek," dedi Therese bir nefes vererek. "Atıştırmalık, başlangıç, tatlı ve tek başına yenmek için de gayet iyi. Bunu bulanın önünde eğilebilirim."

"Eminim, ailemin birden fazla üyesi, sana bunun cevabını verebilirdi," dedi Carly, kendi mini kekini ısırmadan hemen önce.

Therese, kendisininkini sırıtarak bitirdi ve bir tane daha almak için uzandı. "Pekâlâ, Dane, bizim striptiz kulübünde çok eğleneceğimizi düşündüğünü söyledi Carly. Sen bize deneyimlerini anlat, biz de sana bizimkileri."

Therese'nin teklifine masada şaşırmamış olan bir tek kendisi vardı. Jake'in ağzı açık kaldı. Carly gözlerini kocaman açtı ve Dane de kendi ifadesinin ikisinin arasında bir yerlerde olduğundan emindi.

"Şey, evet, ben sadece—"

Therese'nin gülümsemesi daha da büyüdü. "Ne demek istediğini biliyoruz. Margarita Kulübü üyeleri, biraz fazla gürültücü olabilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Özellikle de birkaç margaritadan sonra. Dane bu izlenimini kendisine sakladı. Oğlunun yüzündeki şaşkın ifadeyi biraz daha arttırmaya gerek yoktu.

"Sen striptiz kulüplerine mi gidiyorsun?" diye sordu Jake. Yüzü kızarmıştı ve son kelimeyi söylerken de sesi çatallaştı.

"Hayır," diye yanıtladı Therese.

"Ama deneyimlerini anlatacağını söyledin—"

"Benim deneyimim daha önce hiç gitmemiş olmam. Ama Dane bunu bilmiyordu."

Jake zorlukla yutkundu ve başka bir kekin dışındaki kâğıdı soyup keki ağzına attı.

"İnsanları şok edecek şeyleri Jessy'nin söylediğini düşünmüştüm," dedi Dane.

"Seni konuşturdu, değil mi?" Meyveli tartını bitirdi ve parmaklarını nazikçe peçetesine sildi. Sonra da sandalyesini arkaya itti. "Hadi bitir Jacob. Ödevlerini yapman için eve gitmemiz gerek."

Çocuk ayağa kalktı ve kolasından bir yudum aldı. Bir tane daha pikan cevizli turta alıp koridora doğru yürüdü. Oradan aksi bir şekilde seslendi, "Teşekkürler Bayan Lowry."

"Yardımın için çok teşekkürler Jacob," dedi Carly. "Sen olmasan yapamazdık."

"Dane, onsuz yapamazdı demek istedin sanırım." Therese yanından geçerken, Dane'in omzuna hafifçe dokundu ve Carly'ye de sarıldı. "Boya bitince, nasıl olduğunu görmemiz için bizi de çağır. Hem eşyaları yeniden yerlerine yerleştiririz."

Onlar gittikten sonra, oda normalden daha küçük ve daha sessiz göründü gözüne. Dane küçük keklerden bir tane daha yedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve sandalyesini itip hafifçe yere sürtmesine neden oldu. Aklına söyleyecek başka bir şey gelmediği için, Therese ve oğluna odaklandı. "Jake, annesine hiç benzemiyor."

"Babasına benziyormuş, Therese'nin söylediğine göre. Zaten, üvey annesi. Paul buraya gönderildiğinde, Jacob ve Abby de onlarla yaşamak için geldi."

"Anneleri nerede?"

"Kaliforniya'da." Carly burnunu büzdü. "Kendini bulmak için zamana ihtiyacı varmış."

Dane kaşlarını çattı. "Eğer bunu çocukların doğmadan önce yapmadıysan, onlar büyüyene kadar da yapamazsın."

Carly'nin yüzündeki gerginlik, küçük bir gülümsemeyle hafifledi. "Bence de. Paul öldükten sonra da, anneleri onları almak istemedi. Kederinin çok büyük olduğunu iddia etti."

"Ne yani, çocuklarınki değil miydi?" Dane başını salladı. "Annem beni deli eder ama son zamanlarda, aslında çok daha kötü bir insan olabileceğini bana hatırlatan bir sürü şey oldu." Anna Mae çok fazla eleştirirdi ve hayal kırıklığını çok çabuk belli ederdi ama en azından Dane'i ergenlik yılları geçene kadar terk etmemişti. İlk ameliyatından sonra hastaneye bir kez gelmiş ve bir daha da onu asla ziyaret etmemişti.

Ama bu daha iyiydi. Dane zaten kendi kendine yeterince negatifti. Annesininkiyle de baş edemezdi.

Annesi, tek bacağı olan bir erkek çocuk istemiyordu. Tıpkı, Carly'nin de tek bacaklı bir erkeği muhtemelen istemeyeceği gibi. "*Jeff mükemmeldi biliyorsun. Onu çok seviyordum.*"

Bu sözleri zihninde bile olsa, bir kez daha duymak, Dane'in midesinin kasılmasına ve tüm bedeninde bir huzursuzluk hisset-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mesine neden oldu. Carly'nin karşısına çıkıp durmayı bırakması, onun için yapabileceği en doğru şey olurdu. Başka bir yere geçene kadar onu görmekten kaçınabilirdi. Gitmek zorunda olduğu yerler, Muharip Geçiş Bölümü ve ara sıra da, askeri kantin, PX ve kuru temizlemeciydi. Fort Murphy'den gidene kadar, salı günleri başka bir yerlerde olmaya çalışmak çok da zor olmayacaktı.

Tabii yeterli cesareti bulabilirse.

Yeniden yalnız ve tek başına olmaktan rahatsızlık duymazsa.

Hayatının nispeten en normal olan kısmından vazgeçmekten çekinmezse.

Carly'nin bakışlarının ağırlığını hissetti. Başını kaldırdı ve kendisini, sorgulayan gözlerle izlediğini fark etti. Bir şey söylemişti de duymamış mıydı ya da bu öğleden sonra neden bir an önce gitmek için uğraştığını mı merak ediyordu?

Carly herhangi bir soruyu tekrarlamadan ayağa kalkıp tabakları musluğa taşıyınca, bakışlarının nedeninin ikincisi olduğunu anladı.

"Yakın gelecekte oturma odamda oturacak hiçbir yer kalmadığı için sanırım boyaya başlasam iyi olur."

Devam et. Söyle, "Evet, sana bol şans," de ve kapıdan çıkıp git.

Ama bilinci, bilinçaltını duymazdan geldi. "Sen kıyafetlerini değiştirirken, ben bantlama işine gireyim."

Carly'nin yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi ve huzursuzluğu bir anda yok oldu. "Boya yaparken pantolon ve ipek bluz giyecek kadar pis olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bence sen çok zekisin."

Carly başını tek tarafa eğdi. "Peki, ya sen? Kıyafetlerin yeni görünüyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buradaki her şeyim yeni. Henüz eski eşyalarım elime ulaşmadı." Gemiyle gelen şeylerin bu kadar geç geliyor olması tuhaf değildi. Özellikle de okyanus aşırı geliyorlarsa. Kişisel eşyaları gemiyle gelirdi ve çoğu kez gecikirdi.

Gerçi eşyalarının henüz Fort Murhpy'ye ulaşmamış olmasının nedeni, hepsini Bethesda'da bir depoya koyup sonrasında da oradan almak için hiçbir çaba sarf etmemiş olmasıydı. Mobilyalar, Ducati, elektronikler, Afganistan'a giderken, Vicenza'da bıraktığı her şey ve bir de çöle götürdüğü eşyaları Dane'in kendilerini almasını bekliyordu.

Carly, bunu anlayabiliyordu. "Schofield Barracks'a görevlendirmesi çıkan arkadaşlarımız olmuştu. Eşyaları, Fort Carson, Colorado'dan, sahile kadar götürülüp gemiye yüklenmişti. Hawaii'ye giderken yolu yarıladığında gemi batmış. Sadece uçağa binerken yanlarına aldıkları değerli iki valiz dolusu eşyaları kalmıştı."

"Zor. Görevleri çıktığında her şeylerini satıp yanlarına sadece valize sığacak kadar eşya alan arkadaşlarım var. Ben de bunu yapmayı planlıyordum."

"Neden fikrini değiştirdin?" diye sordu Carly, iki poşeti masaya boşaltırken: boyacı bantları, örtüler, tepsiler, rulolar ve fırçalar.

Dane'in aklında daha önemli şeyler vardı. Enfeksiyonlar ve bacağının her seferinde daha fazlasının kesildiği ardı ardına üç ameliyat gibi.

Eğer bundan iki yıl önce, birisi çıkıp da, Dane'in kişiliğinin, bacağına bağlı olduğunu söylese, söyleyenin çatlak olduğunu düşünürdü. Ama asıl çatlağın kendisi olduğunu görmüştü.

"Sanırım hassas davrandım," dedi Dane sonunda. "Gerekti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğinden daha fazla şeyi arkamda bırakmak istemedim."

Carly kaşlarını çattı ama yorum yapmadı. "Beş dakikaya dönerim."

Carly'nin ayak sesleri koridorda uzaklaşınca, Dane, üç büyük mavi bandı aldı ve oturma odasına gitti. Kapının çerçevesi ile başladı. Bandı yapıştırırken çok dikkatliydi. Daha önce hiçbir şey bantlaması gerekmemişti; boyayı tam olarak istediği yere sürme konusunda iyiydi. Ama Carly, Dane'in fırça ile sahip olduğu deneyime sahip değildi ve kendisinin de daha önce birkaç kez söylediği gibi, mükemmeli severdi.

Ve Dane mükemmel değildi. Kocası öyleydi. Sanki ölü bir adamın anısıyla yarışmak yeterince kötü değilmiş gibi, Jeff Lowry'ninki üstüne üstlük bir de mükemmel bir anıydı.

Belki de Carly, Dane'i tanımaya başladığında bunu önemsemeyecekti. Bir kişinin kusurlarını en başından bilip kabullenmek iyi bir şeydi. Belki de Dane'in içini tanıdıkça, dışını çok da önemsemeyecekti.

Ya da belki de önemseyecekti. Bu, Dane'in ne kadar çok risk almak istediğiyle ilgiliydi. Şu anda onunla görüşmeyi kesip yeniden yalnız kalmak mı yoksa Carly'yi daha fazla önemsemeye başlayana kadar bekleyip onun gerçeğe katlanamayacağını görmek mi? O zaman geldiğinde, artık üstesinden gelmesi gereken sadece yalnızlık olmayacaktı. Acı da olacaktı ve kazanabildiği kendine güven de onu terk edecekti.

Bu çok zor bir karar değil, diye düşündü Carly odaya girdiğinde. Uzun ve çekici bacaklarını fazlasıyla ortaya çıkaran bir kot şort ile üzerine tamamen yapışan, kolsuz bir bluz giymişti. Çıplak ayak tırnakları açık pembe ojeliydi. Saçını atkuyruğu yapmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane'in ağzını kurutup ellerini titretecek kadar genç, mutlu ve güzel görünüyordu. Mavi bant, duvarın üzerine kaydı.

Carly, kendi bant rulosunu alırken bunu fark etmemiş gibiydi. "Ben de pencere çerçeveleriyle mi başlayayım?"

"Ah, evet, tabii." Dane, kolasını da yanında getirmiş olmayı diledi. Dili, damağına sürekli olarak yapışmadan önce bir yudum içerdi.

Carly bandı çok dikkatli yapıştırıyordu. Ahşabın tamamen kaplanmasına ve alçıpana taşmamasına dikkat ediyordu. Çift kanatlı pencerenin, yerden bir metre kadar yüksek kısmından başlayıp yere kadar indi. Sonra yeniden doğrulup en üst kısmını yapmaya başladı. En üste ulaşmak için uzandığında, bluzunun ucu kalktı ve altın gibi görünen ipek tenini ortaya çıkardı. Dane bunu beklemiyordu. Göbek deliğinin yanında solgun, mavi bir taş vardı.

Dane, duvardan sallanan bandı koparmaya bile çalışmadan, onu orada asılı bir halde bırakıp rekor zamanda mutfağa gitti — en azından kendi için rekor zamandı bu. Masadan bardağını aldı ve bir yudumda içindekini bitirdi. Kutunun geri kalanını bardağa boşaltıp onu da aynı hızla içti.

Her yerde pirsingli kadınlar görmüştü. Bu, yeni ya da şaşırtıcı bir durum değildi. Buna alışıktı.

Sadece, Carly'den bunu beklemiyordu.

Ayrıca bundan daha fazla kadın teni görmüştü. Hatta hatırlamak istemeyeceği kadar çok çıplak kadın görmüştü. Boşandıktan sonraki aylarda, acısını içerek dağıtmaya çalışıyordu ve hatta bazı zamanlarda tam olarak neler yaptığını bile hatırlamıyordu.

Ama Carly'nin tenini görmemişti. Carly'yi çıplak görmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve bunun olma ihtimali olduğu sürece de, çekip gitmeyecekti.

"Pekâlâ. Boyaya hazır mıyız?" Carly, duvarın gerisinde durdu. Elleri kalçasının üzerinde, odayı izledi. Mavi bant şeritleri kapının kenarını, pencereleri ve süpürgelikleri kaplamıştı. Mobilyaların üzerine beyaz muşambalar örtülmüştü. Carly iki tane yeter, diye düşünüp dört tane almıştı ve sonunda üçünü kullanmıştı. Diğeriyle de zemini koruyacaktı.

"*Odanın* hazır olduğunu söyleyebiliriz. *Sen* hazır mısın?"

Carly derin bir nefes aldı. "Evet. Hadi başlayalım."

Dane, bir kutu boyayı gazete yığınının üzerine koydu ve kapağını açtı. Son muşambayı da başlamayı planladığı duvarın altına serdi. Uzun bir duvardı. Alçıpan yoktu. Etrafından boyamasını gerektirecek açıklıklar yoktu. Sadece iki ucunda, zaten bant çektiği iki prizin dışında hiçbir şey yoktu.

"Tavanın kenarını boyamak için, kesme fırçasını kullansan iyi olur," dedi Dane, kalın ve yoğun boyayı tek kullanımlık tepsiye dökerken. "Bir buçuk santimetrelik fırça almışsın. Merdivenin var mı?"

Carly, saçını arkaya doğru itti. "Ah, evet. Bir zamanlar kullanılmıştı. Bir gün, Jeff, yemek odasındaki tavan vantilatörünü değiştirmeye karar vermişti. Merdivene çıkıp uzandı ve yemek masasının üzerine düşüp iki bileğini birden incitti. Bir daha asla çıkmasına izin vermedim."

Carly, alet odasına gidip merdiveni Jeff düştüğünden beri durduğu kurutucu ile duvarın arasından aldı. Parlak, sarı metali kaldırıp oturma odasına sürükledi. "Nereye koymamı istersin?"

Dane merdivenin yüksekliğine baktı. Dudakları gerildi. "Özür dilerim Carly. Senin tırmanman gerekecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geçen geceki konuşmalarını düşünürken, Dane'in adını söyleyişinden hoşlandığını fark etti. "*Ayağımı berbat ettim.*" Uçaklardan atlamak yok ya da motora binmek, diye düşündü Carly. Galiba yarası, merdivene çıkmak gibi diğer aktiviteleri yapmasına da engel oluyordu.

Carly aklından geçenleri ve merakını belli etmemek için, "Güzel. Ben tırmanmayı severim." dedi. Bu tamamen bir yalandı. Tırmanmak ve yükseklik, mağarada tanıştıkları gün, Carly'yi oraya kadar yürümeye zorlayan korkularıydı. Ama merdiven sadece iki metreydi ve en tepesine kadar çıkmak zorunda da değildi.

Carly, merdiveni duvarın yanına koydu. Tırmanıp Dane'in uzattığı plastik kabı ve fırçayı aldı. "Tamam. Hazırım."

Dane de orada durup Carly'yi izledi. Carly, fırçayı boyaya batırdı. Fazlalıklarını süzüp duvarın bir santimetre uzağına gelince durdu. "Bana bunu seveceğimi söyle."

"Bunu seveceksin," dedi Dane de itaatkâr bir şekilde ve devam etti. "Sevmezsen, başka bir renk seçip yeniden yaparsın."

"Tamam." Carly fırçayı bir kez daha batırıp süzdü ama bu sefer duvara değdi ve dar bir çizgi çekti. Hafifçe vurarak duvarı kapladı ama tavanda birkaç damla oluştu. Merdiven, altında sallanınca tavandaki izlere bakıp kaşını çattı.

Dane, tek eliyle merdiveni tuttu. "Sadece boya. Mükemmel olmak zorunda değil. Hayatta pek çok şey öyle değildir."

Carly bunu deneyimlerinden biliyordu tabii ki. Dane de.

Dane'in talimatlarını takip edip belli bir noktada bitirdi. Daha sonra merdiven ve fırçanın yerine ruloyu aldı eline. Duvarda büyük zikzaklar çizdi ve sonra da içlerini doldurmak için ruloyu gezdirmeye devam etti. Bunu seveceğini fark etmişti. Boya, sıkı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cı beyaz duvarı, sıcak ve heyecanlı bir mesajla kaplamış gibiydi.

Bu mesaj şey olabilirdi: *Erkek arkadaşım Teksas Üniversitesi hayranı* ama bu, *en azından ben tatsız ve sıkıcı insanlar için hazırlanmış, tatsız ve sıkıcı bir odayım*'dan daha iyiydi.

Carly durup omzundan arkasına baktığında, Dane pencerenin kenarındaydı. *Erkek arkadaşım*. Dane'e bu şekilde hitap edebilir miydi yoksa bunun için öncesinde bir anlaşma mı yapmaları gerekiyordu? Bu çıkma işi konusunda hiçbir fikri yoktu. Çok uzun zaman önce biraz deneyimi olmuştu ve bu da şu anda bir anlam ifade etmiyordu.

Erkek arkadaşım. Kulağa hoş geliyordu. Boya gibi, o da Carly'ye kendisini sıcak ve canlı hissettiriyordu. Sanki çok uzun, gri bir kışın ardından, güneş içeriyi kaplamış gibiydi. Oturma odasına hayat dolmuştu ve Carly tam da bunu istiyordu.

İlk duvarı bitirip kısa ve engelli duvara geldiğinde, keyfi kaçtı. Dizleri merdivene inip çıkmaya ya da alttaki birkaç santimetreye ulaşabilmek için çömelmeye alışık değildi ve omuzları da ağrıyordu. Bir ağrı kesici, su ve akşam yemeği olarak da basit bir şeylerin hayalini kurarken, Dane sessizliği böldü.

"İlk kat bitmiş gibi duruyor."

Carly gözlerini kırpıp ona baktı ve ciddi olduğunu fark etti. Duvarın her bir santimetresi, elindeki rulonun koyu rengine uyumluydu artık. Ruloyu tepsinin üzerine indirdi ve ellerini beline koyup esnedi. Terlemişti, yapış yapıştı ve parmak uçlarından omuzlarına kadar boya damlalarıyla doluydu. Muhtemelen saçında da boya vardı. Ama bunların hiçbiri içindeki başarmışlık duygusuna engel olamazdı.

"Bunu sevdim," dedi yavaşça dönerken. "Çok…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yanık turuncu mu?" dedi Dane de.

"Heyecanlı. Her şey bitip de yeni bir halı ve yeni avizeler aldığımda, hatta belki bir de küçük bir televizyon, mükemmel olacak." Carly'nin enerjisi yenilenmişti. Ellerini şortuna sürdü. "Şimdi, akşam yemeğine gelince—"

"Şimdi, temizliğe gelince."

"Bu, çevre için çok doğru değil biliyorum ama çok pahalı olmayan rulo kılıfları aldım. Onları temizlemek zorunda hissedeceğim için, az aldım. Belki de onları atıp..." Carly'nin sesi sonlara doğru azaldı. Bir yabancı bile Dane'in yüzündeki ifadeden, bu planı beğenmediğini anlayabilirdi.

Dane sonunda sordu: "Yemek yapmayı mı teklif ediyorsun?"

"Yapabilirim." Yemek sayılabilirdi. Buzluğunda tavuk göğsü, mikrodalgaya atabileceği patates püresi ve CaraCakes'ten aldığı, pişirmeye hazır ekmek vardı. Kilerde de konserve bezelye ve birkaç teneke yemek sosu vardı. Buna tam olarak evde pişirmek denmezdi ama gayet yakındı.

"O halde bari ben de ruloları ve fırçaları yıkayayım."

"Anlaştık," dedi Carly, hızla tepsiyi, ruloları ve artan boyayı ona verirken. "Uzlaşmacı erkekleri severim. İşin bitince mutfağa gel."

Carly, Jeff gittiğinden beri kendinden başka kimse için yemek yapmamıştı ve şimdi bunu yapacak olmak, onu beklediğinden daha fazla mutlu etmişti. Tek başına çok fazla kahvaltı ve akşam yemeği hazırlamıştı. Bir dahaki sefere gerçek bir yemek hazırlayacaktı. Ailesinin Carly'yi ayak altında istemeyen bir hizmetçisi ve aşçısı olsa da, Carly yemek yapmayı öğrenmenin başka bir konuyu öğrenmekten bir farkı olmadığını fark etmişti: Eğer bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

insan yönergeleri takip edebiliyorsa, yemek de yapabilirdi.

Gerçi Jeff'in annesi Mia'dan aldığı dersler de işe yaramıştı.

Dane geldiğinde, Carly'nin paketlenmiş yemeği kaynıyor, pişiyor ve mikrodalgada ısınıyordu. Dane, masaya oturmadan önce ellerini yıkadı.

"Yemek yapar mısın?" diye sordu Carly, margarini kaldırıp dolaptan bir Dr. Pepper marka içecek çıkarırken. Kendi içeceği için, bir şişe suya karıştırmak üzere, mandalina, mango çayı tozu çıkardı.

"Mükemmel hamburger ve biftek yaparım. Yumurta kızartmayı uzmanından, büyükannemden, öğrendim ve gayet iyi makarna sosu yaparım."

"En sevdiğin yemek ne?"

"Hım. Hindi, sos, *marshmallow*'lu tatlı patates ve pikan cevizli turta." Carly'nin bakışı üzerine gülümsedi. "Ne diyebilirim ki? Şükran Günlerini ve Noelleri çok özledim."

Vay canına. Dane'e yapacağı ilk yemek girişimi için bu biraz fazlaydı galiba. O ve Jeff, kutlamaları onun ya da Jeff'in ailesi ile birlikte geçirdikleri için şanslılardı. Carly hiçbir zaman hindi pişirmemişti ya da pikan cevizli turta yapmamıştı.

"Yardım edebilir miyim?"

"Hım, evet. Bardakları ve buzu alabilir misin?"

"Senin en sevdiğin yemek ne?"

"Mevsime bağlı. Kışları biftek ve haşlanmış lahana. Gölgede kırk beş derecelere çıktığı zamanlarda, salata, yengeç eti ve avokado mükemmel oluyor. Rahatlamak istediğimde, çok peynirli makarna." Bir de sadece tatlı yediği zamanlar vardı ama Dane'in bunu bilmesine gerek yoktu. Eğer Dane yemeğe kalmasaydı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly kalan meyveli tartları, havuçlu kekleri ve pikan cevizli turtaları, akşam yemeği niyetine yiyebilirdi.

Tavukları bol baharatla pişirdi. Patateslerin üzerine tuz, karabiber ve sarımsak döktü. Sıcak ekmekten kalın dilimler doğradı ve masaya da tereyağı ile bal koydu. Her şey hazır olduğunda ve Dane de oturduğunda, Carly kendi sandalyesine geçip, kısa ve sessiz bir dua için gözlerini kapattı. Sonra da kokuları içine çekti.

Bu sahne içini acıtacak kadar tanıdıktı: Carly her zamanki yerinde, masada sıcak yemek, karşısında önemsediği bir erkek. Tek önemli fark, bu adamın kim olduğuydu. Bir an için, karşısındakinin, bir daha asla birlikte yemek yiyemeyeceği Jeff olmaması içini acıttı.

Ama gerçek buydu. Bunun için ne kadar üzülürse üzülsün, Jeff'in hayatı bitmişti ve Carly'ninki devam ediyordu. Ve belki de, bir ihtimal, bu hayatın Dane ile devam etmesini istiyor olabilirdi.

"Jeff'in sandalyesinde mi oturuyorum?"

Carly şaşırarak, gözlerini kırptı. "Efendim? He, evet."

"Başka yere geçmemi ister misin?"

"Geçmek mi? Ah, hayır, tabii ki hayır. Sorun değil. Ben sadece şeyi düşünüyordum... Jeff'ten beri yemek yaptığım ilk kişisin." Çatalındaki tavuk dilimi titredi ve çatalı tekrar tabağa bıraktı. "Onun dolabını henüz temizlemedim. Eşyalarının hiçbirini toplamadım. Onun arabasını elimde tutabilmek için kendiminkinden kurtuldum." Birden kararsız bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim. Bunları duymak istemiyorsundur."

Dane, kendi çatalını da bıraktı ve bir dilim ekmek alıp üzerine yağ sürdü. "Kayıplarla baş edebilmek için belirli bir takvim yok."

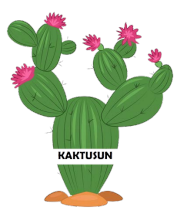
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly'nin ikinci gülümsemesi daha da kararsızdı. "Papazlar ve keder danışmaları da öyle söylüyor." Carly yüksek sesle bir nefes alıp ekledi: "Yeniden özür dilerim. Hadi başka bir şeylerden konuşalım."

Dane dikkatle konuşmadan önce, ona uzun uzun baktı. "Kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve... Ve bunu asla atlatamayacakmışsın gibi hissetmenin de. Ne zaman konuşmak istersen, dinlemekten çekinmem."

Carly'nin içinde bir şeyler ısındı ve daha önceki bir düşünce canlandı aklında. Jeff ile olan geçmişini bir an bile unutmayacaktı ama geleceğinde Dane'i istediğinden emindi.

9. Bölüm

Mathesonların evinde sessiz bir yemek daha sona ermek üzereyken, Therese tabağını birkaç santimetre ileriye alıp kollarını masanın üzerine koydu. "Biliyorsunuz, bahar tatiline iki buçuk hafta kaldı."

Jacob şaşırmış gibi bir ses çıkarıp bakışlarını yemeğine odakladı. Sanki ileri düzey bir konsantrasyon olmaksızın, yemeği ağzına götüremeyecekmiş gibi. Jacob'ın solunda Abby, bir dürümü parçalara bölüyor ve bütün ergen aksiliğiyle derin bir nefes veriyordu. "Evet, herkes bundan bahsediyor. Hatta öğretmenler bile aptal öğrencilerinden bir haftalığına kurtulacakları için çok mutlular."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lütfen Tanrı'm, şu dürümü ağzına tıkmamam için bana sabır ver. "Bugün annenizle konuştum ve..." İçinden af dileyerek, küçük bir yalan söyledi. "Tatili onunla geçirmenizi istiyor. Rezervasyonlarınızı yaptık. Bu pazartesi gideceksiniz ve cumartesi eve döneceksiniz."

Jacob, yanakları kızarırken hızla Therese'ye baktı ve sonra, Abby'nin de kendiyle aynı tepkiyi verip vermediğini görmek ister gibi ona döndü. Therese ona da baktı. Yüzünden içinden geçen duyguları görebiliyordu: şaşkınlık, heyecan, bir anlık neşe ve sonra kızgınlık.

"Aman tanrım, buna inanamıyorum! Bize sormadan bir hafta boyunca bizden kurtulacağını mı düşündün? Hadi ya arkadaşlarımla planlarım olsaydı?"

"Var mı?"

Abby gözlerini devirdi. "*Hayır*, ama konu bu değil. Ya olsaydı? Planlarım mahvolurdu ve iptal etmem gerekirdi ve herkes bana sırt çevirirdi. Yapman gereken tek şey bize onu görmek isteyip istemediğimizi sormak. Değil mi, Jacob?"

"Ben, ben, şey, yani—" Jacob'ın yüzü, masadaki kâseyi dolduran elmalar kadar kırmızıydı artık.

"Gördün mü?" Abby sandalyesini itip kalkarken saçını attırdı. "Bizim hiçbir konuda söz hakkımız yok çünkü biz sadece çocuğuz. Ve hatta senin çocuğun bile değiliz. O yüzden bize ne istersen onu yaptırabileceğini düşünüyorsun. Annemin evinden dönmeyebilirim bile. Eminim bu seni mutlu eder." Bunu söyledikten sonra odadan hızla çıktı. Adımlarını yere o kadar sert vuruyordu ki, Therèse duvardaki resimlerin titrediğinden emindi. Bir dakika sonra, Abby'nin odasının kapısı çarptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sessizlik çökünce, Jacob tabağına baktı. Artık yeme isteği kalmamış gibiydi. Bir dakika sonra, sesi neredeyse duyulmayacak kadar sessiz bir şekilde, "Annemi görmek istiyorum. Abby de istiyor. Öyle söylemişti. O sadece..." dedi.

Therese, Abby ile ilgili bu tür sözleri ne kadar çok duymuştu? Paul ile başlamıştı bu: *O sadece kızgın, o sadece korkuyor, o sadece Catherine ve ben yeniden bir araya gelmiyoruz diye hayal kırıklığına uğradı."*

Rahip de şöyle diyordu: *Sadece kederli, kaybolmuş durumda. Hayattaki yerinden emin değil.*

Keder danışmanıysa, *Bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyor ama bunun için gerekli yeteneğe sahip değil,* diyordu.

Birinde Jessy de, *O sadece yaramaz bir çocuk. Fazla üzerine gitme*, demişti.

"Biliyorum Jacob." Therese birden çok yorgun hissetti. Bu yolculuğun Abby ile arasını biraz olsun düzeltmesini umuyordu, en azından birazcık. Dua ettikten sonra, Catherine ile konuşup rezervasyonları yaptırmıştı ve de umut etmişti ki...

Galiba umudunu hiçbir zaman yitirmiyordu. Aptal mıydı?

Tabakları toparlamaya başladı. Bu, normalde çocukların da kendisine yardım ettiği bir işti. "Sizden kurtulmaya çalışmadığımı biliyorsun Jacob, değil mi?"

Jacob uzun süre sessiz kalınca, Therese cevap vermeyeceğini düşündü. Ama sonra Jacob ayağa kalktı ve tabakları elinden aldı. "Evet, biliyorum."

Jacob, musluğa doğru giderken, Therese de kalkıp servis kâselerini aldı. "Sen ve Abby'nin her zaman başımın üzerinde yeri var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet." Jacob neredeyse fısıldayarak ekledi. "Başka bir yerimiz de yok."

Therese'nin kalbi acıdı. On bir yaşındaki bir çocuğun, olmayı istemediği bu yerden başka hiçbir yerde istenmediğini düşünmesi ne kadar acı bir şeydi! Ümitsiz bir şekilde ona sıkıca sarılmak ve tüm acıları yok olana kadar onu öylece tutmak istedi ama daha önce Jacob kendisini çok kez ittiği için tek yapabildiği, tabakları bırakınca elini omzuna götürmek oldu.

Jacob, bundan bile uzaklaştı.

Therese mutfaktan çıktı. Pijamalarını giyip dişlerini fırçalayacak ve yüzünü yıkadıktan sonra en sevdiği koltuğa oturup okuyacaktı. Kesinlikle kendisine iyi gelecek birkaç ayet bulabilirdi.

Merdivenleri tırmanmak için bütün enerjisini harcadı. Abby'nin kapısını çalıp, sinirleriyle birlikte aşağıya inip Jacob'a yardım etmesini söyleyecekti. Tam kapıyı çalacakken, Abby'nin içeriden gelen sesini duydu ve durdu.

"—Tüm bunlardan kendine pay çıkarmaya çalışıyor tabii ki. '*Annenizle konuştum*,' '*Rezervasyonlarınızı yaptık*." Evet, doğru. Bu annemin fikriydi biliyorum. Threse bizi umursamaz bile. Ne istediğimizi önemsemez. Sadece evinden ve hayatından çıkıp gitmemizi istiyor. Ona, belki de annemle kalacağımı söyledim ve yüzünü görmeliydin. Bu fikri çok sevdi."

Therese kollarını yanlarına indirip birkaç adım geri gitti. "Abby, Jacob temizliğe başladı. Aşağı inip ona yardım et." Bir cevap beklemeden odasına gitti ve kapıyı kapattı. Yorgun bir şekilde, yatakta Paul'ün yerine uzandı. Başını yastığa yasladı. Uzun bir süre Paul'ün kokusu orada kalmıştı. Therese koku kendiliğinden mi gitti yoksa çok fazla ağladığı için mi yok oldu bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu gece ağlamayacaktı.

Yan tarafına uzanıp Paul'ün komodinin üzerinde duran fotoğrafına baktı. "Neden Paul? Neden eve dönmedin? Söz vermiştin. Hepimize söz vermiştin."

Tabii ki hiçbir cevap yoktu. Sadece o güzel yüzdeki, güzel gülümseme vardı. Jacob her gün daha çok benziyordu Paul'e. Abby'de de onun inatçı çenesi vardı. Paul, sözünü tutup eve dönseydi, hayatları ne kadar farklı olabilirdi. Ah, Abby yine de çok zor olurdu, Jacob da somurtkandı —sonuçta çocuklardı— ama çok daha fazlası olurdu. Bir aile olurlardı.

Titrek bir nefes aldı. "Jacob, Carly'nin boya yapmak için eşyaları taşımasına yardım etti." diye fısıldadı. "Çok iri ve güçlü bir çocuk. Onunla gurur duyardın Paul. Ve Carly'nin de bir erkek arkadaşı var. Çok iyi bir çocuğa benziyor ve onu güldürüyor. Onu severdin. Bazı yönlerden bana seni hatırlatıyor. Fiziksel olarak değil. Sadece o da senin gibi onurlu ve ahlaklı."

Therese durup çiçekli örtünün üzerindeki desenden parmağıyla geçti. "Seni çok özlüyorum tatlım... Ve Carly'yi çok kıskanıyorum. O ve Margarita Kulübü'ndeki diğer kadınlar çok iyi arkadaşlarım ama bazen... çok yalnızım. Sadece bir kez daha sarılsaydın bana, bir kez daha öpseydin..."

Gözlerinden süzülen ıslaklık, az önce verdiği kararı haksız çıkardı. Bunun gibi birkaç geceden sonra, kısa süreli bir umut bulabilirdi ama kesinlikle gözyaşı konusunda hiç sıkıntı yaşamazdı.

"Bugün nasılsın Kıdemli Başçavuş?"

Cumartesi öğleden sonra Dane, spor salonunda elinden geldiğince çok çalışmıştı. Terden tişörtü ıslanmış, bacakları sızlamak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve titremek arasında kalmıştı. O yüzden ikisini de biraz biraz hissediyordu. En son isteyeceği şey biriyle sohbet etmekti ama Şef Rush ile karşılaşıp selam vermişti. Sonra da omuzlarını silkti. "Şikâyet edemem."

"Ah, şikâyet edemeyecek bir insan yoktur." Grubun hemşiresi, sözlerini yumuşatabilmek için gülümsedi. Düz siyah saçları, siyahi teni ve işi ne kadar sıkıcı olsa da son derece olumlu tavırları olan, güzel bir kadındı. Onun bakımındaki erkeklerin yarısı ona âşık oluyordu ama o, bunu hiçbir zaman ciddiye almadığından, işler hiçbir zaman tuhaf bir hal almıyordu.

Dane eğer Carly'ye âşık olmamış olsaydı, Şef Rush ile sohbetin üstesinden de gelebilirdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu hemşire.

"Eve. Havuçlu kek ile hidrokodon içmeye."

"İçecek kısmına kadar canım çekti. CaraCakes mi?" Bir süre Dane'in onayını bekledi ve sonra rüyaya dalar gibi bir ifade belirdi yüzünde. "Onlar en iyisi. Haftada en az bir kez uğruyorum yoksa zaten kokusu beni oraya çekiyor. Bacağın nasıl? Bir sorun var mı?"

"Sadece tek bir sorun var. Bacağım yok."

"Protezin? İyi yürüyorsun. Rahat edebiliyor musun?"

"Yaşlı bir kadının hızında, düz bir çizgide yürüdüğüm müddetçe."

"Ve bir de şikâyet edemeyeceğini mi söylüyorsun?"

Dane, hemşireyle birlikte girişe doğru ilerlerken, alaycı bir şekilde gülümsedi. "Spor salonunda dolaşan bilgiye göre, buraya gelmeden önce başarılı bir çocuk kliniği stajyer hemşiresiymişsin. Bu büyük bir şans değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yaralı yetişkinlere karşı çocuklar mı? Düşündüğün kadar değil." Hemşire bir kahkaha attı ve herkes ona baktı. "Hafta sonu için planın var mı?"

"Bir arkadaşın evini boyamasına yardım ediyorum."

"Hım. Kız arkadaş mı?"

"Şey, o bir kız ve aynı zamanda da arkadaş, yani evet."

"Kelimelerle oynuyorsun Kıdemli Başçavuş. Sen 'arkadaş' diyorsun. Ben de 'sevgili'."

Dane, rampaya doğru yürümektense, kaldırıma inen merdivenleri tercih etti. Pratik yapmış olurdu. Sonra her nedense yeniden konuya döndü. "Kadınlar ile erkeklerin sadece arkadaş olamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki olabilirler. Ben sadece herkesin kendine uygun birini bulduğunu hayal etmek istiyorum."

"Gerçek bir randevumuz bile olmadı."

Hemşire güldü. "Eşim ve ben neredeyse yirmi yıldır evliyiz ve dört çocuğumuz var. Bizim de hiçbir zaman gerçek bir randevumuz olmadı. Sadece sıradan şeyler oldu; önden hazırlanılmayan yemekler, kasabada karşılaşıp birlikte zaman geçirme ve daha bunlara fırsat kalmadan âşık olduğumuzu fark edip evlendik. Sanırım, düğünümüzün, ikimizin de özenle giyindiği, iyi bir yemek yiyip şarap içtiği, resmi ilk randevumuz olduğunu söyleyebilirim."

Dane, merdivenin kenarından tutunurken ona baktı. Bol üniformasının içinde bile diri ve kaslı görünüyordu. Gerçi Dane onu daha önce şort ve kendisine küçük olan tişörtlerinin içinde de görmüştü ve gayet güzel görünüyordu. Dört çocuğun annesi olabileceğini ya da yirmi yıldır evli olabileceğini asla düşünemezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O halde, kız olan arkadaşın önemli biri mi?" diye konuyu didiklemeye devam etti Şef Rush.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye karşılık verdi Dane de.

"Öyleyiz, en azından Tanrı'nın gözünde." Sonra da gülümsedi. "Ve bu kadın, senin gözünde de oldukça önemli, öyle değil mi? Bu senin için iyi bir şey Kıdemli Başçavuş."

Dane, pikabının karşısında durdu ve kilidini açtı. "Evet," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Benim için iyi." Carly ile birlikte hayal kırıklığı ile dolu bir yolda olduklarını düşünüyordu. En kötüsü, Sheryl ile boşanmaları, artık özel hayatının en kötü anısı olarak kalmayacaktı.

"Boya işini abartma," dedi hemşire. "İyi bir hafta sonu geçir. Ve şu kızı bir randevuya çıkarmayı düşün."

Dane başıyla karşılık verip pikabına bindi. Bir süre orada oturdu ve bacağını ovup hemşire diğer kapıdan binaya girene kadar onu izledi. "*Abartma*," demişti ve Dane de zaten buna dikkat etmişti. Carly'nin karşısında zayıflığını göstermesi mümkün değildi. Tırmanıp çömelmesi gereken her yeri Carly yaparken, Dane sadece ayakta durarak ulaşabileceği yerleri boyamıştı. Carly, kendisine bacağını nasıl "berbat ettiğini" hiç sormamıştı ve Dane de bunun için minnet duyuyordu.

Ancak, işler bu şekilde giderse, bu sorunun bir ara yöneltileceğinden emindi. Tabii ki, normal bir adamın yaptığı işleri yapıp da, Carly'ye bu soruyu unutturmadığı müddetçe. Eğer binanın basamaklarından çıkabiliyorsa, merdivene de çıkabilirdi. Eğer yere eğilebiliyorsa, —dizinin üzerine değilse de, kalçasının üzerine,— belki tekrar kalkabilirdi de. Bu kötü görünse de, bununla yaşayabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eve gidip arabasını park etti. Komşularının çoğu hâlâ Muharip Geçiş Bölümü'ndeydi. Kapıya giderken, topalladığını hissetti ve içeceğinin içine bir ağrı kesici ile kas gevşetici de ekledi. Belki de duş almak yerine, uzun bir banyo yapabilirdi. Yüksek ısı iyi gelecekti.

Banyoda, küveti doldururken, bir kek, meyveli turta, bir şişe su ve iki hap almak için mutfağa döndü. Banyoya girdiğinde, tişörtünü ve sağ ayakkabısını çıkardı. Eşofman altı ile iç çamaşırını da. Dizinin yanındaki düğmeye basıp protezini çıkardı ve kenara koydu. Sonra da kılıfı çıkarıp lavabonun yanına koydu.

Bacakları çok solgundu, hatta kansız gibiydi. Genellikle yazları dışarıda çok fazla zaman geçirirdi. Özellikle de şortla ya da mayoyla. Bu yüzden de fazlasıyla bronzlaşırdı. Afganistan'da bile bronzlaşmasına yetecek kadar uzun bir süre şortla dolaşmıştı.

Artık bütün bedeni beyazdı. Üst bedeni, hastanede geçen aylar boyunca güç kazanmıştı ve sağ bacağı da daha güçlüydü ancak bu, sol bacağının yirmi santimetre kadar olan kısmını daha çelimsiz gösteriyordu. Bacağını küvetin kenarına atarken, çelimsiz zaten diye düşündü. Her bir ameliyattan sonra, çok fazla şişlik olmuştu ama bu şişlik indikten sonra, kasları da körelmeye başladığından, bacağı iyice küçülmeye başlamıştı.

Hangisinden daha çok nefret ediyordu? Bacağının görüntüsünden mi yoksa protezinden mi? Hapları içerken buna karar veremedi. Ardından keke uzandı. Şu anda ikisinden de eşit derecede nefret ediyor olabilirdi.

Ama bunlar, kendisine Carly ile bir ilişkiye mal olacak olurlarsa…

Su serinledi ve Dane küvetten çıkana kadar, ağrısı da hafifle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti. Temiz kıyafetler getirmeyi unutmuştu o yüzden sol bacağını iyice kurutup kılıfı yerine oturana kadar itti. Yumuşak materyal bacağını sarana kadar ayarladı. Aynaya bakmamaya çalışarak, giyinmek için yatak odasına gitti.

Cep telefonunda Carly'nin tonu çalıyordu —çok çocukça bir şey değildi, sadece ona büyükanne ve babasını hatırlatan eski tip bir melodiydi. Aslında *tehlike, tehlike* diyen bir melodiye ihtiyacı vardı.

Telefonu kulağı ile omzu arasına yerleştirip selam verdi. Sonra da kotunu giymeye devam etti.

"Hâlâ bu gece yardım etmeye niyetli misin?"

"Evet, tabii ki. Sadece temizleniyordum".

"Sanırım çerçeveye başlamaya hazırız, değil mi? Ben karar verme konusunda iyi olmadığım için—"

"Evet, bunu hayal edebiliyorum."

"—gelip seni alsam ve birlikte PX'e gitsek olur mu?"

Ah, evet, hayır. Eğer Dane'in yaşadığı bu bölümün kimin için inşa edildiğini bilmiyorsa, kaldırımdaki levhaları görünce hemen anlardı. Dane'in normal bir evde yaşadığını düşünmeye devam etse daha iyi olurdu. "İzin ver de ben seni alayım. Alacaklarımızı alırız, işimiz bittiğinde de—" Hemşirenin veda ederken söyledikleri çınladı kulaklarında. "Akşam yemeği yemeye gidebiliriz. Bilirsin ya, bir buluşma gibi. İstersen."

Carly'nin sessizliği, Dane'i huzursuz edecek kadar uzun sürdü ama konuştuğunda, sesindeki sıcaklık, bu huzursuzluğu sildi. "İsterim. Görüşürüz..."

"On beş dakika içinde?"

"Mükemmel. Hoşça kal."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki de hemşire haklıydı. Belki de Dane'in bir kız arkadaş vardı.

En azından bir süreliğine.

Jeff, nadiren kullandığı elektronik cihazlar ve aletler dışında bir şey için alışverişe gitmekten nefret ederdi. Bir şeyin eğer fişi ya da USB kablosu yoksa o şey, Jeff için ilginç değildi. Carly, Dane'in bundan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu ama hoşlanmıyorsa bile Jeff'in uzmanı olduğu gibi bunu belli edecek sinyaller vermemişti. Çerçeve boyasını seçti ve ne kadar boyaya ihtiyaçları olacağını hesapladı. Bir tip silikon ile iyi olmayan yerleri düşünerek bir kazıyıcı aldı.

"Senin mükemmelliği ne kadar çok sevdiğini biliyorum," dedi soğuk bir şekilde Carly'ye bakarak.

"Ah, hadi ama." Carly, omzunu hafifçe ona vurdu. "Herkes, her şeyin mümkün oldukça mükemmele yakın olmasını istemez mi?"

"Mükemmelin nadiren var olduğunu biliyorsun."

Carly gözlerini devirdi. "Tabii ki öyle. Sadece biraz daha gerçekçi bir şekilde bakmalısın."

Dane de onu taklit ederek, gözlerini devirdi. "Mükemmellik, tanım olarak gayet mükemmel."

"Ama *mükemmeli* tanımlayan kim? Biziz. Benim mükemmellik tanımım seninkiyle uymayabilir ama benim için yine de mükemmeldir."

"Eminim ailenin bu konuya birkaç itirazları vardır."

"Ah, evet. Ama bu onların hayatı ya da onların mükemmeli değil, sadece kendi düşünceleri."

Hırdavat reyonundan ayrılırken Carly, karşılarındaki parfüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

standını gördü ve hâlâ kokusunu yenilemediğini hatırladı. Jeff'in en sevdiği kokuyu yine sürmemişti. Bu da fikrini desteklemek için mükemmel bir durumdu: Jeff onun mükemmel parfüm olduğunu düşünmüştü ama Carly onun için ölüp bitmiyordu.

Dane'in neyi mükemmel bulacağını merak ediyordu. Ama sonra birden bu düşüncesinden vazgeçti. Kendisinin her gün süreceği bir kokuyu kendisi seçmeliydi, başkası değil.

Ve buna henüz hazır değildi. Bu, Jeff'in kıyafetlerini toplayıp arabasını satmak ya da alyansını çıkarmak gibi bir şeydi. Bu, ona hoşça kal deyip geri dönüşü olmayacak bir şekilde yoluna devam etmek anlamına gelecekti.

Carly aldıklarının parasını ödedi ve Dane'in pikabına gittiler. Çok yeniydi ve hâlâ yeni kokusu vardı arabada. Carly, kasabadaki restoran seçeneklerini saydı ve Dane de Luca's'ı seçti. Cara-Cakes'in bir blok ilerisinde, eski bir evde hizmet veren bir İtalyan restoranıydı.

Henüz saat altı bile olmamasına rağmen, neredeyse tüm masalar doluydu. Eskiden kütüphane olan bölümde, iki kişilik bir masa vardı. Koyu renk tahta kaplamalar hâlâ duvarı kaplıyordu ve koyu kadife perdeler, pencereleri örtüyordu. Burası Carly'nin en sevdiği odaydı. Özellikle de küçük mermer şöminedeki ateş yandığı zamanlarda. Şu anda sadece üç tane mum vardı orada.

"İtalya'da yaşadın," dedi Carly, süslü mendili dizlerine örterken. "Yine de Amerika'da yapılan İtalyan yemeklerini beğeniyor musun?"

"Lazanya nerede yapılırsa yapılsın, gayet iyi."

"Buranın birkaç saat güneydoğusunda bir kasaba var. Orada bir sürü ünlü İtalyan restoranı ve bir de mükemmel İtalyan marketi var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Krebs." Dane'in yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Oraya gittim. Küçükken, babam birkaç ayda bir, cumartesi günleri gezmeye gitmek isterdi. Sanırım Dallas'ın arabayla yarım gün uzaklığındaki bütün ünlü restoranları ziyaret ettik."

"Margarita Kulübü'yle birkaç ay önce gittik. Bir restoranda öğle yemeği yemek için gitmiştik. Daha sonra da Mc Alester'da antika alışverişi yapıp geri döndük ve başka bir yerde de akşam yemeğimizi yedik. Luca oralı. O yüzden iyi yemek onun ruhunda var."

Dane, menüye baktı. "Bu gece onlardan biriyle karşılaşacak mıyız?"

Carly yorgun bir şekilde başını salladı ama şefkat doluydu. "Asla bilemezsin. Jessy birkaç blok ileride yaşıyor ve arada bir Serena's'tan yemeye mola veriyor. Therese hariç hiçbirimiz çok fazla yemek pişirmiyoruz. O da çocuklardan dolayı pişiriyor. Diğerlerimiz de..."

Dane, ağır hareketlerle menüyü kapatıp masaya bıraktı. Elini dizine indirdiği zaman, Carly, yaralı bacağını ovup ovmayacağını merak etti. "Evet, biliyorum. Sanırım benim dolabımda da, birkaç bira, birkaç şişe su ve biraz da ketçap var."

"Bir evde yaşasaydın, bu daha üzücü olurdu. Ama sen koğuşta kalıyorsun. Yemek yapmamak için bir bahanen var. Eğer dondurulmuş gıdalarla konserveler olmasa, ben açlıktan ölürdüm." Gerçi çikolata kaplı karamel zulası da vardı. Ama haftanın beş günü okul kafeteryasında yemek yemiyor olsaydı, o zaman gerekli besini alamazdı.

Garson, masaya ılık bir ekmek sepeti ile yumuşak tereyağı bıraktı ve ardından da siparişlerini aldı. Dane lazanya, Carly de parmesanlı patlıcan istedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane, kepekli bir dilim ekmeği ikiye böldü ve konuyu değiştirmeden önce bir dilim ısırdı. "İşyerinde birilerinin bahar tatilinden bahsettiğini duydum. Bir planın var mı?"

"Erkek kardeşimin eşi Lisa, gidip onlarla birkaç gün geçirmemi istiyor ama bilmiyorum." Yüz yüze geldiklerinde, bir erkek arkadaşı olduğunu saklaması mümkün olamazdı —artık bu randevuyla resmileşmişti, değil mi? Ailesinin geri kalanı bunu önemsemeyecekti. Bazıları, hayatlarında başka birinin varlığına ihtiyaç duyan insanlar üzerinde çalışmalar yapmışlardı ama kendilerinin bu konudaki deneyimleri kısıtlıydı. Sadece Lisa, bu büyük değişikliği fark edebilirdi.

"Lisa da mı bir dâhi?"

"Oldukça ama o, ailemin geri kalanında olmayan sosyal yeteneklere de sahip. Mükemmel bir anne ve eş ve ben onu çok seviyorum. Sadece bu tatilde, Utah'a gitmek istediğimi zannetmiyorum." Uzun bir süre direndikten sonra, sepetten bir dilim sarımsaklı çıtır ekmek aldı ve derin düşüncelere dalarak bir ısırık aldı. "Belki evde bazı işler yapıp bahçeyi yaza hazır ederim. Geçen sonbaharda zemini temizlemedim bile."

"Bu, Jeff ile birlikte yaptığın bir şey miydi?"

Kapının yanında el sallayan biri Carly'nin dikkatini çekti. Öğrencilerinden birinin anne ve babasına başıyla selam verdi. Kadın her hafta birkaç saat okulda gönüllü çalışıyordu. Adam da Afganistan'dan yeni dönmüştü. Şanslı olanlar arsındaydılar.

Sonra, yeniden Dane'e döndü. Gömleğinin lacivert rengi, ona çok yakışmıştı. Gömleği düşük bel kotunun içine sokmuştu. Günlük düzenli tarzı, birçok kadını kendine ikinci kez bakmak zorunda bırakacak kadar iyiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzun zamandan sonra ilk kez, Carly kendini çok şanslı hissediyordu.

Dane hafifçe öksürdü ve Carly, onun az önce sorduğu soruyu hatırladı. "Hım, Jeff'in bahçe işinden anladığı, ben çalışırken şezlongda uzanmaktı. Çimlerle ilgilendiği tek an, üzerlerinde futbol oynadığı zamandı. Sebzeleri çok severdi ama çiçekler hiç umurunda değildi. Sebzeleri de bahçelerle değil, manavlarla bağdaştırırdı."

Garson, salatalarını getirdi. Luca'nın özel sirke ve yağı ile tatlandırılmış, mevsim marullarından ve çeri domateslerinden oluşuyordu. Dane, garson gidene kadar bekledi. "Onun ailesiyle görüşmeye devam ediyor musun?"

"Daha çok annesiyle. Gerçi ara sıra telefonu Pop'a veriyor. Hâlâ, Jeff'in büyüdüğü yerde Colorado'da yaşıyorlar. Jeff tek çocuktu ve Mia ve ben çok yakındık, yakınız. Peki sen? Eski eşinin ailesiyle görüşüyor musun?"

"Ah, hayır. Sheryl'in annesi benden nefret ederdi. Sheryl ile sekizinci sınıfta çıkmaya başladığımız zamandan itibaren. Benim zenginleşemediğimi ve onlara, kendisinin istediği hayatı asla veremeyeceğimi gördü."

"Onlara?" diye tekrarladı Carly.

Dane, yarım yamalak gülümsedi. "Rhonda damlama teorisine inanırdı. Eğer kızının iyi bir evliliği olursa, doğal olarak, onun zenginliği kendisine geçerdi. Bu, teorisi işe yaramış sanırım. Son duyduğuma göre, o ve eşi, damatlarının Gulf Coast'taki tatil evinde yaşıyorlarmış."

"Damatları, onları normal evlerine almak zorunda kalmadığı için şanslı." Carly, salatadan bir lokma aldı ve balzamik sirkesi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin acısı ile zeytinyağının yumuşak tadını alınca bir nefes verdi. "Düşünsene, başka bir meslek seçseydin, onları destekleyen sen olabilirdin."

Dane, korkmuş gibi bir ifadeyle baktı. "Ordu, tüm dezavantajlarına rağmen, Rhonda ile aynı eyalette yaşamaktan bile daha iyi. Hatta savaş zamanları da buna dahil."

Carly çatalıyla oynadı. Bir yandan da tabağının kenarına bir tane kızarmış ekmek parçası itti. Tabağı bırakmadan önce, Dane'e baktı. "Bunu yine yapar mıydın? Yani, orduya yine katılır mıydın? Savaşa gideceğini, arkadaşlarını kaybedeceğini, evliliğinin biteceğini ve ayağını inciteceğini bilsen?"

Dane de ona baktı ama bakışları o kadar dalgındı ki, Carly o anda kendisini görüp, görmediğinden emin değildi. Ancak Dane çekinmedi ve cevabı gayet kesindi. "Evet."

Ve sonra da aralarında artık alışkanlık olan bir şeyi yapıp aynı soruyu ona yöneltti. "Sen bunu yine yapar mıydın? Savaşa gidip geri dönmeyeceğini bilsen, yine Jeff ile evlenir miydin?"

Carly'nin cevabı da Dane'inki kadar hızlı ve kesindi. "Evet. Pişmanlıklarım var ama Jeff'i sevmek, onlardan biri değil."

Dane'e âşık olmanın da onlardan biri olmamasını umuyordu.

Yemeğin sonunda, Luca'nın inanılmaz Barozzi turtasını paylaştılar ve oradan Carly'nin evine gittiler. Carly, önceki iki gece giydiği boya lekeli şortuyla tişörtünü giydi yine. Çerçevenin ilk katı tamamlanana kadar tamamen sessiz bir şekilde çalıştılar. Carly'nin bedeni yorulmuştu, boya kokusu gözlerini sulandırıyor, burnunu kaşındırıyordu ve uzun süre sonra ilk kez iyi bir gece uykusunu bekleyecek kadar yorulmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly'nin oturma odası mükemmel olmuştu.

Koltuk örtülerinin kenarına oturdular. Koltuğun üzerinde, renklerin tezatlığını izlediler. Dane sessizliği bir nefes vererek bozdu. "Bu gece bir kenara kıvrılsam olur mu? Kalkamayacak kadar yorgunum."

"Ben sana yardım ederim." Ama Carly harekete geçmedi. Çok rahattı. "Ya da belki de ben de seninle kıvrılırım." Kulüptekiler, bir adamla ilk gecesinin, ikisi de çok yorgun olduğu için uyuyarak geçtiğini duyarsa, bunun bir tam bir fiyasko olduğunu düşünürdü.

"Sen renkleri sever misin?"

"Severim, Yaşasın Kovboylar."

"O, Oklahoma Eyaleti. Ya da Dallas'ta olabilir. UT, Longhorns'tur." Dane esneyip gerindi. Carly, Dane'in boya yapmak için giydiği tişörtün içinde beliren kaslarına çok uzun bir süre bakmamaya çalıştı. "Ben fırçaları temizleyip gitsem iyi olur."

"Ben temizlerim." Carly ayağa kalktı. Beli ağrımıştı. Dane'e elini uzattı. Dane, elini tutmadan önce bir süre inceledi, sonra da tuttu. Sol bacağını uzatıp ayaklarını yere koydu ve kalktı. O kadar yakınlardı ki, Carly, Dane'in sıcaklığını hissedebiliyordu. Nefesi, Carly'nin alnına değiyordu ve gözleri de... Carly, onun gözlerinin içinde kaybolabilirdi.

Hatta belki kaybolmuştu. Dane'in parmakları, Carly'ninkileri sıktı ve kapıya doğru giderken, onu da arkasından çekti. Boşta kalan eliyle, kapının kolundaki lacivert gömleği alıp sordu, "Yarın için planın var mı?"

Carly dudaklarını ıslattı. "Her zamanki şeyler. Temizlik, çamaşır, alışveriş. Öğlene kadar işlerim biter."

"Seni arayacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de cevaplayacağım." İçten içe verdiği budala cevaba kızdı. Uzun zamandır hissetmediği bir istek duydu, uzandı ve dudaklarını, Dane'in dudaklarına değdirdi.

Dane, parmaklarını Carly'nin parmaklarının üzerinde bir kez daha sıktı. Gözleri duygu yüklüydü —şaşkınlık, kararsızlık, cazibe ve istek. Sonunda gülümseyip kapıyı açtı ve Carly'yi bıraktı.

Hemen ardından da, bir adım geri attı. Elini Carly'nin saçlarına götürdü. Atkuyruğu yapılmış saçını açıp onu öptü. Masum bir öpücüktü ve çok tatlıydı ve Dane'in çok daha fazlasını istediğini söyler gibiydi. Carly'nin parmakları, ondan destek almak ister gibi kıvrılıyordu. Ve bir nefes sonra, Dane durdu.

"İyi geceler," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Yanakları kızarmıştı. Hızla döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"İyi geceler," diye fısıldadı Carly de, Dane aracına binip, garaj yolunda geri geri giderken.

Carly, aracın arka ışıkları gözden kaybolana kadar orada ne kadar durup Dane'i izlediğinden emin değildi ta ki bir esinti, titremesine neden olana kadar. Kapıyı kapatıp kilitledi ve oturma odasına doğru gitti. Yeni ve güzel duvarlarıyla çerçevesini izledi ve ardından da parmaklarını dudaklarına götürdü.

Çok yavaş ama kendinden emin bir şekilde deneyim kazanmıştı. Hayatındaki ilk erkeği on sekiz yaşında öpmüştü ve şimdi on yıl sonrasında, üçüncüyü öpüyordu.

Ve çok güzeldi.

Bu mutlu ve ılık his, uzun zamandan beri en iyi uykusunu uyumasını sağlamıştı. Cumartesi sabahı uyandığında, her zamanki düşünce aklındaydı —yirmi altı ay, dört gün— ama yeni bir övünme kısmı da eklenmişti sonuna: *Dane beni öptü.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pijamalarıyla, mutfağa gitti ve bir fincanlık kahve demleyip yulaf ezmesi için su kaynattı. İkisi de olunca, oturma odasına taşıdı ve sehpanın üzerine yerleştirip Jeff'in televizyon koltuğuna oturdu. Telefon çalınca, telefonu diğer sehpadan alıp, "Günaydın," dedi.

Lisa konuşmadan önce bir sessizlik oldu. "Kötü bir zaman mı?"

Carly, koltuğa daha da gömüldü. "Tabii ki hayır. Neden sordun?"

"Çok neşeli geliyor sesin. Belki yanında biri vardır diye düşündüm."

"Sabahın köründe mi?"

"Yani, belki geceden kalan biridir."

Arka taraftan üç yaşındaki Eleanor soruyordu: "Carly halam da mı Missy ve benim gibi pijama partisi yapıyor anne?"

"Sayılır," dedi Lisa. "Kreplerini ye."

"Ama ben yumurta istiyordum."

"O zaman yumurta *istediğini* söyleseydin," dedi Isaac. "Ben istedim ve aldım."

"Şşşt! Anne, Carly hala ile konuşurken susun çocuklar."

"Tamam," dedi Eleanor bir nefes vererek. "Ama ben yine de yumurta istiyorum."

Carly güldü. "Ah siz anneler. Çocuklarınızın kahvaltıda ne istediğini tahmin edemiyorsunuz."

"Ah, dikkatimi dağıtamazsın. Pijama partisi mi yaptın?"

"Hayır, yapmadım."

"O halde bu mutluluğun nedeni ne?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bahar geldi, güneş parıldıyor, cumartesi günü." *Ve Dane beni öptü.*

"Burada da aynıları var ama neşeye sebep olmuyor."

"Tabii bir de sabah güneşinin tadını, yeni boyadığım oturma odamda çıkarıyorum." Lisa, kaçınılmaz soruyu sormadan, Carly devam etti, "Yanık turuncu duvarlar ve krem rengi çerçeve."

Lisa bir çığlık attı. "Vay canına, değişiklik yapacağında, büyük oynuyorsun. Güneş parladığında mükemmel görünüyor olmalı."

"Öyle." Pencerenin kenarını boyamak için, panjurları kapatmaları gerekmişti ve Carly o sırada, onları öyle bırakmaya karar verdi. Şu anda onların sağlayacağı mahremiyete ihtiyacı vardı.

"Seninle gurur duyuyorum tatlım." Lisa'nın sesi çocuklarının bir şey istediğinde yapmaya çalıştığı gibi, ikna edici bir hal aldı. "Pekâlâ, kim yardım etti?"

"Yardım mı etti?"

"Geçen hafta, bir kişi için fazla büyük bir iş olduğunu söylemiştin. Kim yardım etti?"

"Ah, şey, yani, Therese ve üvey oğlu mobilyaları taşımama yardım etmek için geldiler ve şey, başka bir arkadaş da taşıma ve boya işlerine yardım etti."

"Bu arkadaş erkek mi kadın mı?"

"Ne önemi var?" Carly'nin sesi çatlamıştı ve birden soğuyan parmaklarını ısıtmak için kahve fincanını iki elinin arasına alıp telefonu kulağı ile omzunun arasına sıkıştırdı.

Bir süre sessizlik oldu... "Carly Marie Lowry, bir erkek arkadaşın mı var?" Lisa heyecanla fısıldıyordu.

Carly bunu söylemeye hazır mıydı? Margarita Kulübü üyele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinin hepsi bir şeyler olduğunu biliyordu ama bu farklıydı. Onlar günlük arkadaşlarıydı. Lisa ise ailesindendi ve ailesine Dane'den bahsederse, bunu yakın bir zamanda Mia'ya da söylemesi gerekecekti ve bu çok zor olacaktı.

Ama Lisa aynı zamanda arkadaşıydı da. Carly'nin ona güvenip söylediği, sırları tutabilirdi.

"Söylemek için biraz erken," demekle yetindi Carly. Uğursuzluk olmasını istemiyordu.

"Onunla bir kereden daha fazla mı görüştün?"

"Evet."

"Ona Jeff'ten bahsettin mi?"

"Evet."

"Duygularını fiziksel olarak belli ettin mi?"

Carly, içindeki gerginliğe rağmen gülümsedi. "Isaac'in ne dediğini anlamasını istemiyorsan, bundan daha büyük sözcükler kullanmalısın."

"Kelimeleri anlasa da anlamlarını anlayamaz. Yani… pijamasız bir pijama partisi oldu mu?"

"Hayır." Yaşadığı yeni deneyimi paylaşma arzusu ve dürüstlük ağır bastı ve Carly ekledi: "Ama dün gece beni öptü. Sonra ben de onu öptüm karşılık olarak ama yine de—"

Bir çığlık daha kulaklarında çınladı. "Mükemmel miydi?"

Carly odanın etrafına bakındı ve ne olursa olsun artık buranın kendisine hem Jeff'i hem de Dane'i hatırlatacağını fark etti. İlk aşkı… Ve belki de sonraki.

Belki de sonuncu.

"Öyleydi," dedi Carly hafifçe.

"Tatlım, çok sevindim." Bu, Lisa ile ilgili en güzel şeylerden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biriydi: Duyguları sesinden çok net bir şekilde anlaşılırdı. Carly için gerçekten mutluydu ve uyarılarda bulunarak, kendisinin ya da Carly'nin sevincini azaltmıyordu.

Tanrı biliyordu ya, Carly, bir kadının ihtiyacı olandan çok daha fazla uyarıyordu kendini.

"Bir şey daha Leese. Bundan kimseye bahsetme, tamam mı?"

"Tek bir kelime bile. Bir soru daha: Adı ne?"

"Dane."

"Dane. Bunu sevdim."

"Kıdemli Başçavuş Dane Clark."

Lisa cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. Carly, onun tereddüdünü duyuyor gibiydi: *Ah, hayır, savaşa gönderilebilecek bir asker daha.* Ama Lisa hızla devam etti, "Yakışıklı ve güçlüdür o halde. Umarım onunla bir gün tanışırım."

"Ben de öyle umuyorum," diye mırıldandı Carly ve bunu gerçekten istiyordu. Sadece bunun yeterince geç olmasını umuyordu. Tek taraflı olmamasını. Sadece umuyordu.

"Leese? Sence de..." Carly derin bir nefes aldı. "Beni Jeff'ten başka bir erkekle düşünmek imkânsız görünmüyor mu? Bu beni sadakatsiz mi yapar?"

"Ah, tatlım, kimse senin sadakatsiz olduğunu düşünemez. Jeff'i eskiden ne kadar çok sevdiğini biliyoruz. Ve hâlâ da sevmeye devam ettiğini. Öldüğü ve seni yalnız bıraktığı için üzgünüz. Ama dünyada, yalnız kalmanı ve onun için sonsuza dek yas tutmanı isteyecek son kişinin Jeff olduğunu da biliyoruz. Carly, sen, bir ömür hiçbirini yok etmeden iki adamı sevebilecek kapasiteye sahipsin."

Bir süre konuşmadılar. Telefonda Carly ve Lisa'nın sakin ne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fesleri dışındaki tek ses, Isaac ve Eleanor'un en çok kim yiyebilir tartışmalarıydı. Bu, Lisa için sıradan bir sahneydi ancak Carly'nin asla deneyimleyemeyeceğini düşündüğü bir şeydi.

Jeff'in bebeklerine asla sahip olamayacaktı.

Ama bu, başka birinden bebeği olmayacağı anlamına gelmiyordu. Belki de Dane'den.

"Sen iyi bir arkadaşsın Lisa."

Lisa'nın gülüşü sıcacıktı. "Biliyorum. Kardeşin ve ailen beni bulduklarında çok büyük bir iş çıkardılar."

"Kesinlikle öyle. Roger'ın bunu unutmasına asla izin verme."

"Uğruna yaşadığım şeylerden biri de bu. Hadi seni rahat bırakayım Carly. Mutfağa benzeyen şu kargaşayı düzenlemem ve markete gitmeden önce çocukları büyükanne ve babasına bırakmam gerek. Dane ile ilgili tüm güzel deneyimleri bana bildir."

"Merak etme." Güzel deneyimlerin olmasını diledi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

Carly, telefonu yavaşça bıraktı. Hep, "*Ben daha çok seviyorum,*" olurdu Jeff'in buna cevabı. Bazen çocuk gibi tartışırlardı. *"Ben seni dünyadaki her şeyden daha fazla seviyorum."*

"Ben seni bundan da çok seviyorum."

"Bundan daha fazlası yok."

Carly'nin nefesi odada yankılandı. "Seni her zaman seveceğim, Jeff."

Lisa'nın haklı olmasını diliyordu. Yeniden sevmesinin sorun olmamasını.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10. Bölüm

Dalton, yan tarafına döndü ve dışarıdaki aydınlığı fark ettiğinde yeniden uyumak üzereydi. Yatağın içinde oturup saate baktı ve küfür etti. Çocukluğundan beri ona kadar uyumamıştı. Hatta o zaman bile uyumamıştı. Çiftlikteki hayat, yatakta tembellik yapmasına izin vermiyordu.

Dolabından temiz ve yıpranmış bir kot bulup çorabını ve botlarını giymeden önce, üzerine geçirdi. Sonra da bir iş gömleği alıp banyoya giderken, düğmelerini ilikledi.

Beş dakika sonra, merdivenleri ikişer ikişer iniyordu. Kahve, pastırma ve —biraz daha derine çekti kokuyu— annesinin taze ekmeği. Anne ve babası salı günü gitmeden önce, annesi buzluğu bir sürü ekmekle doldurmuştu.

Noah'yı, önünde dopdolu bir tabakla, mutfakta otururken bulmayı umuyordu ama içerisi boştu. Ama ocağın arkasında bir tabak vardı. Folyo ile sarılmıştı ve tezgâhın üzerinde bir tabak daha vardı. Kahve makinesine doğru eğildi. Noah'nın karalamalarıyla dolu bir not vardı.

Boş bir gün geçir. Buradaki işlerle ben ilgileniyorum.

İlk isteği notu buruşturup bir şeyler yemek ve ahırlara gitmek oldu. Ama fincanına sıcak kahveden doldururken, en son ne zaman tatil yaptığını düşündü.

Sandra'nın cenazesinin olduğu gün bile tam anlamıyla tatil sayılmazdı. O sabah, törenden önce hayvanlara yemlerini vermiş ve sonrasında da ailesini, Sandra'nın ailesiyle ilgilenmeleri için bırakıp geri dönmüştü. Noah da davet edilmemesine rağmen ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lip hiçbir şey demeden, işlerine yardım etmişti.

Söylemeye değecek hiçbir şey yoktu.

Bir gün tatil. Neredeyse on iki saat boyunca istediği şeylerin dışında hiçbir şey yapmamak. Ancak sorun şuydu: Ne yapmak istiyordu?

Hâlâ ılık olan yumurtalarını ve pastırmasını, annesinin kalın ekmek dilimlerinin arasına koyup yerken bunu düşündü. Noah'nın hazırladığı kahvaltı gayet iyiydi. Küçük kardeşinin mutfaktaki yetenekleri, Dalton'dan daha fazla değildi. Bu yüzden çoğu zaman sadece sandviç yiyorlardı.

Beklenmeyen ve kendisine önden sorulmayan bir tatille ilgili sorun şuydu ki, Dalton'ın yapmak istediği bir şey ya da gitmek istediği bir yer yoktu. Belki Tulsa. Orada kesin olarak tanıdığı biriyle karşılaşmazdı. Bir film izleyip bir restorana gider ve belki de yeni birkaç kıyafet alırdı. Sandra göreve gittiğinden beri bunların hiçbirini yapmamıştı.

Biraz erkendi ama çiçek alıp mezarlığa gidebilirdi.

Dünyadaki herkesin tek günlük tatilinde bundan daha iyisini yapabileceğinden emindi ama fazla seçme şansı olmadığına göre, çok da sorun değildi.

Bir kalem alıp, Noah'nın notuna "Sonra dönerim," cümlesini ekledi ve ardından da kapının arkasındaki askıdan anahtarlarını alıp pikabına gitti.

Kasabaya giderken, yol çok çabuk geçti. Sandra'dan önce, altı-yedi kilometrelik çamurlu yolda giderken beğenecek bir düzine şey bulabilirdi ve sonrasında kaldırımlı yola döndüğünde de, yaşadığı yere şükredecek bir o kadar daha sebep bulurdu.

Dillon da gitmeden önce, bu sebepler iki katı bile olabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pansy's Posies, kuzeyden Tallgrass'a giderken yol üzerindeki ilk çiçekçiydi. Dalton bu yüzden oraya giderdi. Sahibi, annesi yaşında ve onun iki katı genişlikte bir kadındı. Bir Hereford sığırından çok daha koyu kızıl saçları vardı. Ordu, eşini görevlendirdiği zaman, otuz yıl kadar önce Tallgrass'a gelip eşi emekli olduğunda da burada kalmayı tercih etmişti. Ve genellikle çok konuşkandı. Dalton bunu daha önce de yaşamıştı.

Kadının, Dalton ile ilgili bildiği tek şey, üç-dört haftada bir çiçek alıp nakit ödediğiydi. Kadın, Dalton'a kız arkadaşı konusunda şakalar yapardı ve Dalton da bu çiçeklerin bir mezarın üzerine yayılacak olduğunu söylemekten daha kolay olduğu için, öyle olduğuna inanmasına izin verirdi.

Dalton içeri girdiğinde, bir müşteri daha vardı. Kızıl saçlı ve ince bir kadın. Pansy'nin saçları ne kadar yapay duruyorsa, onunkiler de o kadar doğaldı. Kadın kasada beklerken, Dalton'a kibar bir şekilde gülümsedi. Dalton da buna karşılık vermek istedi ama doğruyu söylemek gerekirse, dudaklarının bu isteğe karşılık verip vermediğinden emin değildi.

Yeni doğan bebeklere, doğum günlerine, yıldönümlerine, teşekkür etmeye ya da birilerinin kaybını paylaşmaya özel yapılmış aranjmanlara baktı ve hızla önden hazırlanmış suyun içinde duran buketlerin olduğu buzdolabına doğru gitti.

"Pansy bir dakikaya çıkar," dedi kızıl saçlı.

"Tamam." Soğutucunun kapısını açtı ve yeni doğan güneş renginde bir buket seçti. Sandra sarıyı severdi. Hatta dolabındaki giysilerin yarısı bu renkteydi. Diğer yarısındaki kamuflaj, yeşil ve haki renkleriyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Solgun çöllerde, kendini neşelendirmesi için mi seçmişti bu rengi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok güzeller," dedi kızıl. Gözleri parıldayarak Dalton'ın sol eline bakıyordu. "Eşiniz için mi?"

"Evet."

Neyse ki Pansy, çalışma odasından dönmek için o anı seçmişti. Kucağında koyu kırmızı çiçeklerden yapılmış bir aranjman vardı. "Günaydın genç adam," diye selamladı Dalton'ı ve sonra da buketi müşterisine gösterdi. "Bunu göndermemi ister misin?"

Kızıl saçlı, nazikçe güllerden birine dokundu. Eli, gül renginin yanında solgun görünüyordu. "Sanırım bu sefer kendim götürürüm Pansy." Çiçekleri alıp Dalton'a kibar bir selam daha verdikten sonra çıktı.

Pansy, sarı çiçekleri hazırlarken konuşuyordu ama Dalton sadece birkaç kelimesini duydu. "Güzel hava... Paskalya geldiği için buralar çok yoğun... papatyalar... karanfiller... şanslı kadın."

Eğer Sandra gerçekten şanslı olsaydı, yirmi sekizinci doğum gününe kadar yaşardı.

Dalton kabalaşmadan, elinden geldiğince az cümle kurdu ve otuz dolar ödeyip ağır plastik vazoyu pikabına taşıdı. Yanında da dik durmasını sağlayacak karton bir kutu vardı.

Fort Murphy Ulusal Mezarlığı, Tallgrass'ın doğusundaydı. Ana girişi de Fort Murphy'nin kapısını birkaç kilometre geçtikten sonraydı. Dalton, Sandra'nın mezar taşına doğru ilerlerken, heykellere, bayraklara ve mermer mezar başlıklarına bakmamaya çalıştı.

Sandra'nın mezarını günün her saatinde ziyaret etmişti ve burayı hiçbir zaman boş bulamayacağını düşünüyordu. Bugün de öyleydi. Yol boyunca bir sürü park edilmiş araç vardı. Hatta her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman park ettiği yerde de bir araç vardı. Aracın sahibi, bir mezarın yanında eğilmiş, koyu kırmızı gülleri çimin üzerine bırakıyordu. Sararmış ve yeni yeşermekte olan çimlerin. Kadın doğrulup yanaklarını silerken, güneş ışığı saçlarında dans ediyordu.

Dalton, gerilmiş kaslarıyla, kendi çiçeklerini aldı ve onun mümkün olabildiğince uzağından geçti.

Küçükken ve yerinde duramazken, annesiyle birlikte sık sık mezarlıklara gitmesine rağmen, mezarlık ziyaretlerini hiçbir zaman çok mantıklı bulmamıştı. Eğer bir insana o hayattayken zaman ayırmıyorsanız, öldükten sonra ne anlamı kalırdı ki?

Bu, kendisi için çok önemli birini toprağa vermeden önceydi.

Dalton uzun kalmadı. Sonuçta Sandra ölmüştü ve Dalton ölülerle konuşmazdı. Gerçi bugünlerde yaşayan insanlarla da konuşmuyordu. Çiçekleri bıraktı. Mermerin üzerine kazınmış, isme, rütbeye ve tarihe baktı. Ve zihninden birinci vedasını edip derin bir nefes alarak, pikabına doğru ilerledi.

Tam aracına ulaşmışken, başını kaldırıp ellerini cebine koydu ve karşısında bir gölge gördü. Kızıl saçlı kendi arabasına doğru eğilmiş, ona bakıyordu.

"Yeniden merhaba," dedi.

Onu görmezden gelmek için çok geçti ve bu, çok kaba olurdu. Dalton ne kadar çok hata yaparsa yapsın, kabalık genellikle bunlardan biri değildi. Annesi, oğullarına mümkün olduğu kadar kibar ve saygılı olmalarını öğretmişti.

Eğer bir mezarlıkta saygılı olmayacaksa, nerede olacaktı?

"Sandra senin eşin miydi?"

Dalton kaşlarını çatıp arkasına baktı. Taşta yazanları zorlukla okudu. Gerçi zaten ne yazdığını biliyordu. Kırmızı güllerin ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğu mezar yakındaydı ve üzerinde Aaron Lawrence yazıyordu.

"Öyleydi," dedi Dalton sonunda ve kırmızı gülleri işaret etti. "Eşin mi?"

"Evet. İki buçuk yıl önce öldü. Sandra?" Saçını arkaya itmek için elini kaldırdı. "Uzağı iyi görüyorum ama tarihler çok küçük yazılmış."

Sandra'nın ölümüyle ilgili birilerinin açık açık konuşuyor olması tuhaftı. Dalton'ın ailesi, bu konuya çok dikkat ederdi. Muhtemelen, Dalton verdiği cevaplarla onlara bunu yapmayı öğrettiği için. "Neredeyse dört yıl. Afganistan'da öldü."

"Aaron da." Kızıl saçlı, bir nefes verdi ve bakışlarını mezarlığa çevirdi. "Çok fazla insan..."

Dalton da oraya baktı. Yanlarındaki kısımlar belli ki daha yeni taşlara sahipti. Sıralar boyunca ve bu sadece bir mezarlıkta olanlardı. Son zamanlardaki olaylarda ölen küçük bir grubun üyeleriydi.

Bunu tam anlamlandırıncaya kadar, kızıl saçlı yeniden hareket etti ve ona doğru yaklaşıp elini uzattı. "Ben Jessy."

Dalton, eline sanki bakırdan bir el görmüş kadar tuhaf bir şekilde baktı. Sandra'nın ölümünden beri, annesi hariç hiçbir kadınla gerçekten konuşmamıştı —annesinin cenazedeki ve mezarlıktaki katlanmak zorunda olduğu sarılmaları hariç hiçbir kadına dokunmamıştı da.

"Dalton," dedi sonunda elini uzatarak. Jessy'nin parmakları yumuşaktı ve tırnakları da pembenin komik bir tonuydu. Solgun Paskalya rengi değildi ama canlı ve parlak bir renkti.

"Tanıştığımıza sevindim, Dalton." Jessy elini geri çekti ve birden elini nereye koyacağını bilemedi. Cebine soktu ve dönüp ara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

basına gitmeden önce birkaç adım geri gitti. Arabasına ulaşınca dönüp baktı. "Hey, Aaron'ın şerefine onun en sevdiği bara gidip, bir hamburger yiyip bira içeceğim. Sanmıyorum ama... merak ettim de... bana katılmak ister misin?"

Hamburger ve bira; Sandra'nın en sevdiği ikili. Dalton bunu, Tallgrass ve Tulsa arasındaki birçok restoranda bulabilir ve kendi başına yiyebilir ve keşke evde kalsaydım diye aklından geçirebilirdi. En azından buralarda, evden çok uzak değildi ve ihtiyacı olduğunda evine gidebilirdi.

"Evet. Tabii ki. Nerede?"

Jessy neşeyle gülümsedi. "Main Street'teki Bubba's. Orayı biliyor musun?"

"Evet." O ve Dillon, lise yıllarında oradan birçok kez kovulmuşlardı. Menüdeki tek şey hamburger ve patates kızartmasıydı ve çok yağlılardı. Bira soğuktu ve *country* tarzı müzikleri de yüksek sesliydi. Müşterilerinin çoğu petrol işçileri ya da kovboylardı. Jessy kot giyiyor olsa da, Dalton onun bir Bubba's fanatiği olacağını zannetmiyordu. Kovboylar ve bira müzikleri için fazla havalı duruyordu.

"O halde, orada görüşürüz."

Dalton pikabına bindi ve mezarlık çıkışına kadar onun arkasından gitti. Orada, Jessy trafiğin bir boşluğunu yakalayıp Dalton'ın birkaç dakika önüne geçti. Dalton'ın sokağın istediği bir yerinden sapıp Tulsa'ya ya da eve dönmesi çok kolaydı. Bu, Jessy için bir hayal kırıklığı olmazdı. Bara girdikten beş dakika sonra, Bubba's'ın müdavimleriyle konuşmaya başlardı. Yalnız kalmazdı.

Ama Dalton, başka bir sokağa sapmadı ve Tulsa'ya ya da eve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönmedi. Batıya, şehir merkezine doğru sürmeye devam etti. Main Street, otobana dönerken, dükkânların saçaklarını geçti. Kasabanın bir kilometre kadar dışına çıktıktan sonra, Bubba's'ın otoparkına girdi. Bar, kütükten yapılmıştı ve ön tarafını tamamen kaplayan bir verandası vardı. İki ucunda ve ortasında merdivenler vardı. Ayrı bir kütüğün durduğu dar geçit, müşterilerin çakıllı zemine kafa üstü düşmesine engel oluyordu. Gün ortasında bile pencereden neon ışıklı bira tabelaları parıldıyordu.

Ve kızıl saçlı, merdivenlerin başında bekliyordu. Onun için.

Belki de bir süreliğine yalnız kalmazdı.

"Özel bir yere mi gidiyorsun?"

Dane, Justin'in sesini duyunca durdu ve onun sanki doğduğundan beri kullanıyormuş gibi koltuk değnekleriyle gayet doğal bir şekilde kapısında durduğunu gördü. Carly, on beş dakika içinde Dane'in kendisini almasını bekliyordu ama gecikecek olursa, bu sorun olmazdı. Özellikle de sebep Justin'se. "Özel bir yere mi gitmen gerekiyor?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece belki de merkeze giderim diye düşünmüştüm; film izlerim falan diye. Öyle günlerden biri, bilirsin ya."

Dane öyle günleri biliyordu: Hapların ağrıyı kesmeye yetmediği ya da yeniden eskiden olduğun insan olabilmek için her şeyini verebileceğin anları. Ya da kıçını boşu boşuna yırtıp yırtmadığını merak ettiğin zamanları. Bir olayın seni çok yorup üzdüğü ve ölmenin daha iyi olup olmayacağını merak ettiğin anları.

Psikiyatrlara göre, programa dahil olanların çoğu er geç bu evreden geçerdi. Ekip, sürekli depresyon belirtilerini, baş etme

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güçlüğünü ve intihara meyilli olma durumlarını inceliyordu. Bu adamlar çok çabuk dibe vururdu —daha doğrusu biz, onlar değil— normal devam ederken birden ölü gibi hissedebilirdi.

Yaralanmanın sonrasındaki ilk haftalarda Dane, kendisini birkaç kez bu uçurumdan yuvarlanırken bulmuştu.

"Filmi unut," dedi. "Carly ile birlikte Tulsa'ya alışveriş yapıp yemek yemeye gideceğiz. Bizimle gel."

Justin şüphe dolu bir bakış attı. "Dostum, flört dünyasından çok uzaksın. Kızı kırmak istemiyorsan ya da tuhaf biri değilsen, randevuna başka bir erkeği davet etmezsin. Ve biliyorum ki Carly'yi kırmak istemiyorsun."

"Tuhaf biri de değilim. En azından o açıdan. Sadece yeni bir halı, birkaç avize, tablo falan arıyor. Akşam yemeğinin de olduğu bir alışveriş gezisi sadece. Carly bunu sorun etmez."

Justin birkaç adım yaklaştı ve koltuk değneklerinin üzerine eğildi. Gözlerinin ve dudaklarının kenarlarında çizgiler vardı. Her zaman çok olumluydu ve Dane bazen onu yumruklamak isterdi ama şu anda çok yorgun görünüyordu. "Ona tek bacağının olmadığını söyledin mi?"

"Henüz değil. Ve eğer bunu sen yapacak olursan, seni koltuk değneklerinle döverim."

Justin gülüp park yerine doğru yavaşça ilerlemeye başladı. "Önce onları benden uzaklaştırman gerekir. Bu haldeyken bile benim zavallı vücudumun, seninkinin rahatlıkla üstesinden gelebileceğine iddiaya girerim."

Dane böyle bir iddiaya girmezdi.

Dane'in pikabına bindiklerinde, Justin yan yolcu koltuğu kapısını geçip arka kapıya gitti. "Ne? Şimdi de şoförün mü oldum?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane, şoför koltuğuna giderken, bağırıyordu.

"Carly öne oturmalı ve bir kez binmek, iki kez binmekten daha kolay benim için." Justin, dikkatle içeri girdi ve koltuğa oturup değneklerini yanına yasladı.

Justin'i yanına almak iyi olmuştu. Bir gece önce birbirlerine ettikleri tuhaf vedayı unutturabilirdi. Dane, Carly'nin kendisini öpmesini beklemiyordu ve kendisinin de karşılık olarak onu öpeceğini zannetmiyordu. Birlikte geçirdikleri zamanı düşününce, bu normaldi ama kim olduklarına bakılırsa, pek de normal sayılmazdı: Carly, mükemmelliği seven biriydi ve Dane de kendi kusurlarını saklıyordu.

Ayrıca, Carly'yi alışveriş konusunda yavaşlatmak ya da başka bir yere kendisini sürüklemesine engel olmak için bir bahane bulmak zorunda kalmayacaktı ve böylece ayağı tüm gece sızlamayacaktı, diye hatırlattı aklındaki suçluluk dolu ses. Carly, Justin'in hatırına yavaşlayacaktı ve Dane de bundan yararlanacaktı. Tabii bu sadece Justin ve kendi arasındaydı.

Carly'nin evine ulaştıklarında, kapısına gitti çünkü babası onu böyle yetiştirmişti ve bir de dünkü öpücüklerin bir şeyi değiştirip değiştirmediğini görmek istiyordu. *Neleri* değiştirdiğini.

Dane kapıyı çalmadan, Carly açtı. Kot pantolon ve dikkat çeken turuncu bir bluz giymişti. Ve yüzündeki gülümseme de Dane ve Justin'in dizlerinin bağını çözebilecek türdendi —halihazırda çözülmemiş olsaydı. Saçlarını açık bırakmıştı ve dudakları soluk pembeydi. Ve Dane, nefes almak istediğinden daha çok onu öpmek istiyordu.

"Selam," dedi Carly yumuşak bir sesle. "Ceketimle çantamı alayım."

Dane kapıda bekledi ve dolabın kapısı, manzarasını kapatana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar onu izledi. Sonra da oturma odasına bakmak için eğildi. Hâlâ ortada duran mobilyalara rağmen, renkler odayı tamamen değiştirmişti.

Jeff, duvarların bu kadar turuncu olmasını beğenir miydi?

"Alışverişi çok sevmem," dedi Carly koridordan dönerken. Kolunda altın rengi ceketi vardı. "Ama bunu dört gözle bekliyorum. Ev için... asırlardır yeni bir şey almadım."

Jeff öldüğünden beri.

"Şey, Justin'e bizimle gelmesini söyledim." Dane yeniden verandaya adımını attı ve Carly'nin kapıyı kilitlemesini bekledi. "Zor bir gün geçiriyor... Senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki hayır. Zavallı bebek. Her zaman çok neşeli ve kararlı. Bazı günler böyle hissedebileceğini biliyordum ama ben o günlere hiç denk gelmemiştim."

"Zavallı bebek mi? Senden yirmi santimetre daha uzun ve yirmi kilo daha ağır."

"O fazla gelişmiş bir çocuk." Carly masum bir şekilde gülümsedi. "Çoğu erkek gibi."

Dane onun için kapıyı açıp kapattı ve o, Justin ile selamlaşırken, aracın diğer tarafına geçti. Planları değiştiğinde Sheryl'in girdiği öfke nöbetleri —özellikle de değişikliğin nedeni Dane ise— arkadaşları arasında efsane olmuştu. Carly, ondan yüz seksen derece daha farklıydı. Justin'in gelmesinden gerçekten rahatsız olmamıştı. Dane'in onunla ilgili sevdiği şeylere biri daha eklenmişti.

Bir sürü şeye.

Tulsa yaklaşık bir saat güneydoğudaydı. Yol, yeniden yetişmekte olan erguvanlar, çiçek veren meyve ağaçları, meşe ağaç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larının yapraklarının yolda olduğunu gösteren filizlerle doluydu. Teksas'ta da peygamber çiçekleri yakın zamanda açardı; Dane'in Teksas ile ilgili özlediği tek şey buydu. Büyükbabasının en sevdiği çiçek buydu ve Carly'nin gösterdiği vahşi çiçek tarlalarına bakacak olursa, onun da seveceğinden emindi.

Eğer, Dane ona doğruyu söyledikten sonra da, Carly hayatında kalacak olursa, belki bir hafta sonu oraya gidip, çiçekleri görebilir, babasının favorisi olan o eski mekânlardan birinde bir şeyler yiyebilirlerdi.

Bu çok büyük bir '*eğer*'di.

Tulsa'ya ulaştıklarında, birkaç mobilya mağazasına baktılar ve Carly, oturma odasına, çoğunlukla açık kahverengi, aralarında da parlak renkler olan bir halı ile işleme demir ve taştan yapılmış iki de avize seçti. Dane ve Justin, Carly'nin dönüp dönüp baktığı bir koltuğu test etmekten büyük keyif almışlardı. Ama Carly koltuk konusunda karar veremedi ve bir sehpa yerine, küçük kare bir masa aldı.

Halı, masa ve avizeleri, arka koltuğa Justin'in yanına koyup Carly'nin arkadaşlarından birinin önerdiği, kasabanın kuzey yakasındaki Meksika restoranlarından birine gittiler.

"Akşam yemeğine erken geldiğimiz için şanslıyız," dedi Justin kapıdan geçerken. "Bir saat daha gecikecek olsaydık, muhtemelen içeri girmek için köşeye kadar uzanan bir sırayı beklememiz gerekecekti."

"Arkadaşım yemeğin çok güzel olduğunu söyledi," dedi Carly. Yemek salonunda bir düzine masa ile onun yarısı kadar da bank vardı. Banklarda oturabilecekleri tek yer, kapının en uzağındaydı. Oraya gitmek için de masaların arasında zikzaklar çiz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meleri gerekiyordu ve boşluk da Justin'in değneklerinin ancak sığabileceği genişlikteydi.

Justin de onlarlayken bir banka oturmaları, Dane'in Carly'nin yanına oturması demekti. Her zamankinden daha yakınında olması demekti. Tanıştıkları gün mağarada olduğundan bile. Sevgilisinin yanında oturan, deneyimsiz bir çocuk gibi hissediyordu kendini. Nasıl oturacağını, ellerini nereye koyacağını bilemeyen, kolunu bankın arka tarafına uzatmasının doğru olup olmadığından emin olamayan bir çocuk.

Otuz yaşındasın. Bir sürü kadınla birlikte oldun. Bir zamanlar evliydin. Ona göre davran.

Ama o kadınların hiçbiri Carly değildi ve o zamanlar Dane'in iki tane bacağı vardı. Oldukça yüksek bir özgüveni ve özsaygısı vardı. Şu anda ikisi de pek yoktu. Yatakta nasıl olacağından, bile emin değildi. Nelerin aynı nelerin farklı olacağını bilmiyordu.

Bildiği tek şey, mükemmel olamayacağıydı.

Menüye bakarken, bir an için Carly ile son görevinden önce tanışmış olmayı umdu. Ama Carly o zamanlar evliydi ve ondan önce bekâr olduğu zamanlarda da alyansı ve evlilik yemini olan bu sefer kendisiydi. Carly sözünden asla dönmezdi. Dane de öyle.

Hayatın zamanlaması berbattı.

Cep telefonunun sesi Dalton'ı uykusundan uyandırdı. Kaşlarını çattı ve zil sesi tonunun kime ait olduğunu anlayamadı. Tek anlayabildiği, sesin beynini ikiye böldüğüydü. Onun telefonunda sadece sıradan melodiler vardı. Noah'nınkinde de her OSU öğrencisi gibi, "Ride 'Em Cowboys" çalardı.

Birden zil sesi sustu ve arkasından da sessiz bir küfür ile ör-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tülerin hışırtısı geldi. Dalton kasıldı. Neredeyse ciğerlerine nefes bile alamıyordu. Lanet olsun... Nerede... Kim...

Baş ağrısını ve beyninde çalan davulları bir kenara itip hafızasını zorladı. Mezarlık, kızıl saçlar, mor tırnaklar, koyu kırmızı çiçekler. Kadının ve kendi eşinin şerefine bir hamburger ve bira. Daha sert konulara geçiş, ona ayak uydurmaya çalışması, Bubba's'dan tökezleyerek birlikte çıkışları ve kütüklere neredeyse kafasını vuracak olması. Bir kahkaha, öpücük ve—

Dalton yataktaydı. Jessy Lawrence ile birlikte. Çıplak.

Jessy, telefonu sessize alacak kadar doğrulduktan sonra, karnının üzerine uzanıp yeniden uyudu. Çarşaf beline kadar kaydı. Teni, kadifemsi bir altın gibiydi ve saçı da yüzünün üzerine dökülmüştü. Dalton yüzünü göremiyordu. Jessy derin nefesler alıyordu. Neredeyse horluyor gibiydi.

Dalton, dikkatle yorganın altından çıkıp ayağa kalktı. Buranın, Bubba's'ın otoparkının ilerisindeki motel olduğuna karar verdi. Burası, bir kadını getirmeyi tercih edeceği bir yer değildi. Ama zaten, evlendikleri gün Sandra'yı götürmesinin haricinde, hiçbir kadını bir otele götürmemişti ve Sandra'yı götürdüğü yer de Las Vegas Bellagio'da bir süitti.

Dalton, kıyafetlerinin odanın etrafına saçılmış olduğunu gördü. Bir şeyler yapması gerekiyor muydu? Onu uyandırıp bir şey demesi gerekiyor muydu? Jessy'nin kıyafetlerini aldı. Küçücük iç çamaşırlarını kaldırırken, yüzü kızardı. Hepsini birden komodinin üzerine düzgün sayılabilecek bir şekilde bıraktı. Jessy'nin biri yatağın altında, diğeri de odanın diğer tarafında olan botlarını komodinin önüne koydu.

Yapabilecekleri bunlardı. Söyleyebilecekleri? Aklına gelen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tek şey, *Ah ne büyük bir hata! Bunun olduğunu unutalım. Umarım seni bir daha asla görmem*, olmuştu.

Jessy bir yabancı olduğu için, bunu da söylememesinin doğru olduğunu düşündü. O yüzden odadan çıktı ve kapıyı da arkasından sessizce kapattı. Pikabına doğru ilerledi.

Therese salı günü öğleden sonra evine gittiğinde, onu, Jacob'ın odasından gelen bilgisayar oyunu sesleri karşıladı. Kapıdan birkaç adım içeri girdiğinde, mutfakta olan Abby'nin sesini de duymaya başladı. Beş ya da on dakika önce ayrıldığı Nicole ile birlikte günün muhasebesini yapıyor gibiydi.

Therese, Abby'nin kendisinin geldiğini fark ettiği anı fark etti çünkü, "Gitmem gerek. *O* geldi," dedi.

Tanrı'm, bana sabır ver. Okulda zor bir gün geçirmişti. Hem yardımcısı hem de gönüllü anne okulda olmadıkları için çocuklarla çok hareketli bir gün olmuştu ve başının zonkladığını hissediyordu. Sonraki birkaç saat de pek keyifli geçecek gibi görünmüyordu.

Tanrıya şükür günlerden salıydı.

Mutfağa gitti ve çantası ile montunu masanın üzerine koydu. "Günün nasıl geçti?"

"Eh." Abby henüz okul formasını değiştirmemişti. Düz lacivert eteği, belinde dört kez kıvırmadan önce, dizine değiyordu. Beyaz gömleğinin kollarının düğmeleri açık ve katlanmıştı. Bir de lacivert yelek vardı üzerinde. Dizine kadar uzanan çoraplar ve atkuyruğunu da sayarsa, görüntüsü sıradan, tam bir öğrenci görüntüsüydü.

Siyah yürüyüş botları ve saçlarındaki kızıl çizgiler de eklenin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ce, biraz hareketleniyordu görüntüsü.

"Bugün matematik testin vardı, değil mi? Nasıl geçti?"

"Eh." Abby buzdolabını açtı ve sandviç malzemelerini ortaya attı. Ekmek poşeti sert bir şekilde tezgâha düştü. Sert plastik bir tabak, yerinde durmadan önce birkaç kez sallandı.

"'Eh' bir cevap değil. Test nasıl geçti?" diye sordu Therese, kahve demlemek için tezgâhın diğer tarafına geçerken. Kafein ile birlikte alacağı bir çift aspirin, baş ağrısını gidermek için iyi olacaktı.

Tabii bir de dışarıda geçirmeyi dört gözle beklediği akşamı vardı.

"Aptal değilim. İyi sonuç aldım."

Therese çenesini sıkıp öğütücüyü çalıştırdı ve kahve tanelerini avucuna aldı, suyu ölçtü ve fincanı yerine yerleştirip makineyi çalıştırdı. Birkaç saniye içinde, kahvenin kokusu içeriyi kapladı ve Therese'yi derin nefesler almaya sevk etti. "Senin için sevindim."

"Ah, evet, aptal bir matematik testini geçmem çok iyi. Büyük mesele." Abby, ekmeğin iki dilimine de çok fazla mayonez ve hardal sıktı. Bir tarafa salam, diğerine de peynir koydu. İki dilimi bir araya getirip mutfaktan uzaklaştı.

"Hey, her şeyi yerine koymayı unutma."

Abby arkasını döndü. "Neden temizlik yapmam gereksin ki? Bu senin işin."

Tanrı'm, şu sabrı hemen verir misin? Benimki parmaklarımdan kaymak üzere.

Kahvenin akışı durdu ve Therese, kahvesine koyduğu kremayı dengelemesi için iki paket tatlandırıcıya odaklandı. "Sen de bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ailenin bir üyesisin ve bu da sorumlulukların olduğu anlamına geliyor. Sandviçini yaptıktan sonra salamı ve peyniri tezgâhta bırakmamak gibi."

"Pekâlâ, benim bu ailenin bir üyesi olmaya niyetim yok. O yüzden kendin kaldırabilirsin."

Abby yeniden kapıya doğru yürüdü. Ama bu sefer Therese de yürüyordu. Abby'yi hazırlıksız yakalayıp yolunu kesmeyi başardı. Parmaklarıyla kahve fincanını sıkı bir şekilde tutuyordu. Çenesi gerginlikten acıyordu. "Bura hariç her yerde yaşamayı tercih edeceğini biliyorum Abby. Bunu yeterince net bir şekilde belli ettin. Ama burada yaşıyorsun ve ben de biraz olsun nezaket bekliyorum. Peyniri, eti, hardalı, mayonezi geri buzdolabına koymak gibi." Sesi sabit ve ses tonu sertti, ancak kızgın değildi; içindeki duyguları tanımlayacak en doğru kelime kızgınlık olmasına rağmen.

Abby geriye doğru birkaç adım attı ve tabağını tezgâha bıraktı. Therese onun teslim olduğunu düşünüp kaslarını biraz rahatlatmaya çalıştı ama Abby iki elini birden kalçasına koyduğunda yeniden gerildi.

"Rüyanda görürsün."

Ah tanrım, Therese'nin hayatı nasıl olmuştu da bu hale gelmişti? Kendisi çocukken, itaatsizlik, savunma ya da saygısızlık bir seçenek bile değildi. Anne ve babasının buna kesinlikle toleransı yoktu. Böyle tavırlar sergilemeyi aklından bile geçirse, anne ve babasının hayal kırıklığı onu bundan vazgeçirmeye yeterdi.

Ama Abby, onu hayal kırıklığına uğratmayı umursamıyordu. Therese'ye saygı duymuyordu ve ondan da saygı beklemiyordu.

Therese'nin göğsü daraldı. Abby, itaat etmeyi reddederse ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapması gerekiyordu? Eğer geçmişi unutup yolunda devam ederse? Kullanacak duygusal bir kozu yoktu. Fiziksel güç de kullanamazdı. Sadece onu yeniden ayaklarının üzerine basması için teşvik edebilirdi. Cep telefonunu alırdı, yeniden. Bunun sonucu da Abby'yi daha fazla kızdırmaktan başka bir yere varamazdı.

Kız ona öyle bir küçümseme ve inatla bakıyordu ki, Therese oradan uzaklaşmak istedi. Pes et. Bırak. Sonra koridordan ayak sesleri geldi ve Jacob içeri girdi.

Belli ki odadaki gerginliği fark etmemişti. Doğrudan tezgâha gitti. "Ah, güzel, benim için sandviç malzemelerini çıkarmışsınız." Geçerken kardeşine şakayla karışık omzunu vurdu ve bir tabak alıp Abby'ninkinin iki katı büyüklükte bir sandviç hazırlamaya başladı.

"İşin bitince malzemeleri kaldırmayı unutma." Abby, tabağını yeniden alıp kapıya gidene kadar, Therese'ye kötü kötü bakarak güldü.

Abby kazanmıştı. Therese kaybetmişti.

Hayır, gerçek şuydu ki, ikisi de kaybetmişti. Bu oyunda kazanan yoktu. Hiçbiri, Catherine de ve kesinlikle Paul de. Sadece acı, pişmanlık ve keder vardı.

Ve bu şekilde yaşanmazdı.

Fincanı çok sıkı tuttuğu için parmaklarının uyuştuğunu ve kalbindeki yorgunluğu hissedebiliyordu. Koridordan oturma odasına gidip en sevdiği sandalyeye kıvrıldı. Kahvesi soğur ve kalbi acırken, orada oturup Paul'ün en büyük fotoğrafına uzun uzun baktı. Ta ki fotoğrafı net bir şekilde görmemeye başlayana kadar.

Paul olmadan, onun çocuklarıyla yaşarken, yalnız ve stresliyken, sevecek kimsesi ve kendisini sevecek kimse yokken, her şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoluna girecekmiş gibi davranmaktan yorulmuştu.

Jacob kapıda durmasaydı daha ne kadar bu şekilde durabilirdi bilmiyordu. "Bu gece Meksika restoranına gitmeyecek misin?"

Therese şaşırarak ona baktı ve Paul'ü görmüş gibi hissetti. Gözlerinden yaşlar aktı. Yutkunup saatine bakmadan önce gözlerini kırptı. Altıya çeyrek vardı. "Evet, gideceğim. Sadece şeyi düşünüyordum..."

"Babamı mı?"

Bu, Therese'yi daha da şaşırtmıştı. Jacob, Therese ile babası hakkında konuşmazdı. Eğer elinden geliyorsa, onunla hiçbir konuda konuşmazdı. Therese hızlı hareket edecek olursa, onu korkutmaktan çekinerek, gülümsedi. "Onu düşünüyordum. Onu çok özledim."

Bu, Therese'nin hayatındaki birçok boşluktan birisiydi: Paul'ü tanıyan birileriyle, onun hakkında konuşmak. Therese'nin ailesi, Paul'ü seviyordu ama onu sadece yılda birkaç kez görmüşlerdi. Paul'ün ailesi de, eski günleri yâd etmekten ziyade, Therese'nin ebeveynlik konusundaki yeteneklerini eleştirmekle meşgullerdi. Ordudan arkadaşları da yer değiştirmeler yüzünden başka yerlere dağılmıştı. Ve bu konuyu çocuklarla da hiçbir zaman rahatlıkla konuşamazdı.

Jacob, ayaklarını yere sürttü ve bakışlarını ikisinin arasında bir yerlere odaklayarak mırıldandı, "Ben de özlüyorum." Sonra Therese bir şey söyleyemeden, Jacob hızla devam etti. "Gitmen gerek."

Therese'nin gitmesi gerekiyordu. Çok nadir geç kalırdı. Okul ve ordu hayatının artılarından biri de bu düzendi. Therese ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. Orada Jacob'a bakacak kadar uzun bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

süre durdu. Çok uzundu. Jacob artık çok uzundu. İlk tanıştıklarında, boyu, omzuna yetişmeyen küçük çocuk değildi artık.

"Her zamanki vakitte dönerim. Bir şeye ihtiyacınız olursa, Liam'ın annesini ya da beni arayabilirsiniz."

Jacob başını salladı ve sonra da oturma odasına gidip kumandayla birlikte televizyonun karşısına oturdu. Therese, mutfaktan ceketini ve çantasını aldı. Geçerken, Jacob onun vedasını duymamış gibi davrandı.

11. Bölüm

"İnsanlarla temas," dedi Lucy yüksek sesle. "En çok bunu özledim."

"Yakın temas," diye ekledi Marti de. Lucy başıyla onayladı.

"Sadece çılgınca cinselliği değil, sarılmayı da. El ele tutuşmayı. Kışları ayaklarımı ısıtacak ılık bacakları. Horultuyu."

"Mağara adamı horluyor mu?" diye sordu Marti.

Tüm gözler Carly'ye döndü ve o da kızardı. "Hiçbir fikrim yok." Hepsi birden hayal kırıklığıyla mırıldanırken, Carly ekledi: "Ama çok güzel öpüşüyor."

Dane, onu cumartesi gecesi de öpmüştü. Justin'i bölüğüne bırakıp Carly'nin eşyalarını evine bıraktıktan sonra. Ve pazar gecesi de. Onu, pazartesi günü ya da, bu saate kadar görmemişti ama yarın onun için akşam yemeği yapacaktı. Elektrikli tencerede hindi göğsü ve yanına da tüm o geleneksel mezelerden. Carly, olabilecekleri düşündükçe başı dönüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En azından, sen o kadarını yapabiliyorsun," dedi Jessy, parmağını boş margarita bardağının kenarında gezdirirken. "Benim hayatımda kurduğum tek yakınlık, jinekologumla olan."

"Ve Ilena gibi hamile de olmadığına göre, onunla çok sık görüşebilirsin." Marti ürpererek ceketini üzerine aldı. Soğuk muydu? Yoksa Joshua'nın hayatta olduğu zamanlarda bunun nasıl bir şey olduğunu mu hatırlamıştı?

"Birilerinin yaptığı hangi şeyin, kan basıncımı tavan yaptıracağını biliyor olmasını özledim." Fia bir nefes verdi. "Gaz çıkarma şakasını, dolaptaki düzleştirilmiş kola kutularını ya da Scott, kurutucunun filtresini temizlemeyi her zaman unuttuğu için biriken pamuk toplarını bir gün özleyeceğimi asla düşünemezdim."

Lucy gülerken, yuvarlak yanakları sallanıyordu. "Mike, ıslak çamaşırları kurutucuya asla koymazdı. Ona kalsa, makinenin içinde küflenebilirlerdi."

Diğerleri de eşlerinin yanlışlarıyla dalga geçerken, Carly, haftalık içeceğinin içindekileri karıştırıyordu. Jeff, beden fonksiyonlarıyla ilgili şakaları severdi ve makinenin içinde diğer ıslak çamaşırları bırakıp sadece bir gömleği ya da pantolonu kurutucuya atabilirdi. Bu erkeklere özel bir şeydi galiba ve hepsi bu tür erkeklerle evlilerdi.

Muhabbet bir süre sonra bitti ve masayı, soğuk bir gecede örtülen örtü gibi bir sessizlik kapladı. Jessy uzanıp, Carly'nin pipetinin altından bardağını alarak sessizliği bozdu. "Her hafta buraya gelip mükemmel bir tekilayı boşa harcıyorsun. Ben de çevre dostu olduğum için bunu değerlendireceğim."

"Çevre dostu mu?" Marti kıs kıs güldü. "Sürekli kâğıt peçeteler kullanıp kâğıt tabaklardan yemeğini yersin ve kâğıt bardak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardan içersin. Geri dönüşüm yapmaz, kullanımını azaltmaz ya da hiçbir şeyi yeniden kullanmazsın."

Jessy içkiyi geri itti ve zorla gülümsedi. "Mali anlamda idareliye ne dersin? Bunu üç buçuk margarita içtikten sonra üç kez hızlı bir şekilde söylemeye çalış. Kim sayacak?"

Kimse, Jessy'nin aslında dört buçuk tane içmiş olduğunu söylemedi. Ama kimse saymıyordu, değil mi? Ve Jessy, içkiye Carly'den çok daha dayanıklıydı. Carly bir gecede bu kadar içecek olsa, ne yaptığını hatırlamazdı.

Hayat, bir gecesini bile bilinçsiz geçiremeyecek kadar değerliydi.

"Pekâlâ." Ilena ellerini karnının üzerine koyup Carly'ye meraklı gözlerle baktı. "Sen ve Dane'in durumu şu anda tam olarak ne?"

Altı çift meraklı göz Carly'ye bakıyordu. "Yani... Sanırım çıkıyoruz."

"Bunu biliyoruz tatlım." Bunu Carly'nin omzuna dokunarak söyleyen Therese'ydi. "Durumun ne kadar ciddi olduğunu öğrenmek istiyoruz. Birbirinizi ne sıklıkla görüyorsunuz? Dane'in görüştüğü tek kadın sen misin? Nelerden konuşuyorsunuz? Neler yapıyorsunuz?"

"Sana dokundu mu?" Lucy, bunları söyledikten sonra kızardı. "Ah, mükemmel. Jessy gibi kaba konuşmaya başladım."

"Ben kaba değilim," diye itiraz etti Jessy. "Sadece k.çım kadar gereksiz kısımları—"

Ilena, elini Jessy'nin ağzına kapattı. "Hector Bebeğin önünde olmaz lütfen. Ayrıca şu anda, Carly'yi mikroskopta inceleyen biziz. Sen değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrı'm, küçük mucizelerin için teşekkürler."

Carly tüm kadınlara tek tek bakıp, Therese'ye geldi ve sessizce, "Ondan çok hoşlanıyorum. Çok. O... özel. Ve sanırım o da benden hoşlanıyor. Çok. Sanırım,"dedi. Bakışlar altında terlerken, alyansıyla oynamaya başladı. "Her şey çok yeni kızlar. Bir ay ya da altı ay hatta bir hafta sonra nerede olacağımızı bile bilmiyorum. O kadar uzağı düşünmek beni korkutuyor. Jeff ile evlendiğimde, bu, sonsuza kadardı. '*Sonsuz*'un dört yıl süreceğini bilemezdim."

Dört yıl, sonsuzluk değildi. Carly'nin umduğu altmış yıl ya da daha uzun bir süreydi.

En azından, çok kısa sürse de, mutlu yıllardı. Tabii ki kavgaları olmuştu ve birkaç kez yatağa çok kızgın bir şekilde de gitmişlerdi ama barışmaları hep çok tatlı olurdu.

Carly, nemlenen gözlerini kırpıp sohbeti kendisinden uzaklaştırdı. "Ilena, o çocuğa gerçekten Hector ismini vermeyeceksin, değil mi?"

Sarışın arkadaşı kırılmış gibi baktı. "Vereceğim, babasının adı."

"Ama babasının adı Juan'dı," dedi Fia.

"Yani... Ben ona Hector adını vereceğim. Hector Juan Lewis Gomez. Onun babası, benim babam ve babasının babası. Ama babası, onu John diye çağırmak konusunda ısrarcıydı."

Onun varlığından asla haberi olmayacak olan babası. Carly ve Dane çok fazla sohbet ediyorlardı ama Carly, onun çocuklar hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Çocukları seviyor muydu? İster miydi? Bunu merak etmek için bile henüz çok mu erkendi?

Az önce de söylediği gibi, her şey henüz çok yeniydi. Bu iliş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kiye çok fazla umut bağlıyor olabilirdi... ama kalbi bu şekilde çalışıyordu.

Lütfen, Tanrı'm, kalbimin yeniden kırılmasına izin verme.

Kalkmak için harekete ilk geçen Therese oldu. "Keşke daha fazla oturabilseydim ama çocuklar evde ve yarın okul var."

Carly de eşyalarını toparlayıp kapıya doğru yürürken, Jessy'nin koluna girdi. Diğerlerinin birkaç adım gerisindeydiler. "İyi misin?"

Jessy, ona yandan bir bakış attı. "Tabii ki. Neden sordun?"

Carly, Jessy'nin alkol alışından bahsetmeli miydi? Kızılı daha önce hiç sarhoşken ya da tökezlerken görmemişti. Konuşması değişmez, işi kaçırmaz ve birkaç içkiden sonra araç kullanmazdı.

Ayrıca, onun çok içtiğinin kararını Carly verebilir miydi? Kendisi iyi bir içici değildi. Mia bile ondan çok içerdi. Kendi annesi bile belirli aralıklarla, akşam yemeklerinde birkaç kadeh şarap içerdi.

Carly, aklından geçeni sormadı. "Sadece merak ettim. Seni eve bırakayım mı?"

Kapıdan çıkınca, Jessy başını eğdi ve gökyüzüne bakıp gözlerini kapattı. Birkaç derin nefes alıp, Carly'ye baktı. Bakışları gayet netti. "Teşekkürler ama yürümek istiyorum."

"Ben geceleri yalnız yürüyecek kadar cesur değilim."

"Gece mi? Tüm şu ışıkları görüyor musun? Ve her bir blokta, restoranlar ya da barlar var. Bir çığlık atsam, bir bölük asker beni kurtarmaya gelir." Hızlı ve çekici bir gülümseme belirdi yüzünde. "Hey, bu hiç de kötü bir fikir değil."

Carly güldü. Diğer kadınların sahip olduğu cesarete hiçbir zaman sahip olmamıştı ve olamayacaktı da.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evine git ufaklık," dedi Jessy, Carly'ye sarılıp. "Asker çocuğu ara ve ona iyi geceler dile. Ya da eve davet edip iyi bir gecenin nasıl olacağını ona göster. Ve sonra da olanları bana anlat, olur mu?"

Carly, otoparkın doğu tarafına doğru giderken, Jessy'nin Main Street'e doğru ilerleyişini izledi. Dane'i arayıp iyi geceler dilemek... Hey, bu hiç de kötü bir fikir değildi.

Eve gitti ve içeri girip oturma odasının kapısında birden durdu. Pazar günü öğleden sonra, Therese, Jacob ve Dane, tüm mobilyaları yerlerine taşımasına yardım etmişlerdi. Yeni halıyı da sermişlerdi. Hâlâ yeni odayı her görüşünde şaşırıyordu. Sanki o tanıdık koridor, yerini tanıdık olmayan bir koridora bırakmıştı.

Carly bunu sevmişti.

Mikrodalgada bir fincan süt ısıtıp yapacağı diğer değişiklikleri düşünerek yatağa gitmeye hazırken, cep telefonu çaldı. Ekrandaki numarayı tanıyınca, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Selam."

"Her salı gecesi Meksika gecesi yapmaktan hiç sıkılmayacak mısın?"

Sütünün içine çikolata sosu koyarken başını eğip telefonu omzuyla tuttu. Sonra da kaşıkta kalan sosu yaladı. "Hayır. Sanırım her zaman aynı şeyleri yapmaktan hoşlanan bir insanım. Hayatımda taşa kazınmış gibi yerleşmiş olan şeylerin var olmasını seviyorum."

Dane'in sesi cevap verirken düşünceliydi. "Evet, bunu görebiliyorum. Margarita kızları nasıl?"

Posta kutusundan günlük sütü ve dergisini alıp yatak odasına doğru ilerledi. Belki de loş koridor bir sonraki projesi olabilirdi. Güneş sarısı ve parlak beyaz. Dane'in fikrini sormalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yatağına yerleşip ayaklarını yorganın altına itti ve her zaman gelen altı arkadaşı hakkında kısa bir bilgi verdi.

"Peki sen?"

"İyiyim." Bu, Jeff'in ölümünden sonra standart hale gelen, nasıl olduğunu sırf sormuş olmak için soran insanlara verdiği her zamanki otomatik cevap değildi. *İyiyim. İyi gidiyor. Sorun yok.* İnsanlar, bunu sorarak ona önem verdiklerini gösteriyorlardı. O da doğruyu söyleyip onları bu yükün altında bırakmak istemiyordu.

Bu gece gerçekten iyiydi.

"Sen neler yapıyorsun?" diye sordu Carly.

"Ne kadar süreyle koltukta uzanırken cips yiyip televizyon kanallarını gezebilirim onu deniyorum."

Carly, Dane'i o şekilde düşünüp güldü "Vay canına. Ne kadar yorucu bir iş. Rekorun ne?"

"Tuvalet molalarını ve patates cipsi bittiğinde kurabiyeye geçişleri saymazsak kırk yedi saat. İtalya'da kırmıştım."

"Boşandıktan sonra mı?" Dane ile ilişkisini başka biri için bitiren kadını hayal edemiyordu bir de üzerine bu kadar dillere düşmesini. Eğer Carly'nin bir ilişkisi olacak olsaydı, bu, Amerika'nın en iyi korunan sırrı olurdu ve Carly bunu yapmak için kesinlikle çıldırmış olmalıydı. Sözünden dönmek ona göre değildi.

"Evet, ama sebebi bu değildi. Almanya'daki üç haftalık bir eğitimden yeni dönmüştük ve uzun bir hafta sonu tatilimiz vardı. Yarısını bu şekilde geçirmiştim."

Carly, onun sözlerini tekrar etti. "Evet, anlıyorum. Almanya'da üç hafta geçirdikten sonra, benim de kesinlikle koltukta kırk yedi saat pineklemem gerekirdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey, iş içindi. Çoğunlukla." Telefondan Dane'in esnediğini duydu. "Yarın gece getirmemi istediğin bir şey var mı?"

Sadece seni. "Hım, hayır. Ben hallettim." Mia'nın hindi tarifi ile Lisa'nın sos tarifleri. Therese'nin dört dörtlük et suyu. Tatlı patates ve pikan cevizli turtayı kendisi halledecekti.

"Tamam." Bu sefer esnemesi, Carly'ye de bulaşmıştı. "Altı gibi görüşürüz."

"İyi geceler."

Carly, telefonu bıraktığı anda, onu özlemeye başladı. Jeff ile de böyle olurdu. Jeff on iki bin kilometre uzağında olduğunda bile telefonda konuştuklarında, onun hemen yanında olduğunu hisseder, telefonu kapattıklarında çok yalnız kalırdı.

Ama bu sefer daha rahattı çünkü yalnızlığı çok uzun sürmeyecekti. Yaklaşık on sekiz saat içinde Dane'i görecekti ve ayrı geçirecekleri zamanı düşünmek yerine, yarın akşamki yemeği hayal etmeye başladı. Yastıkları arkasına yerleştirip dergisini okurken, beyni kendisini fazla büyük bir beklenti içinde olduğuna dair uyardı.

Ama kalbi bunu umursamıyordu ve şimdiye kadar yanlış bir karar almasına neden olmamıştı hiç.

Dane'in çarşamba günü işten ayrılmadan önce yapmayı bekleyeceği son şey, kıdemli başçavuş ve ekip lideri ile görüşmek ve önümüzdeki otuz günün değerlendirmesini yapmaktı.

"Henüz ne yapman gerektiğine karar vermedin," dedi Kıdemli Başçavuş. "Biliyorsun. Bu sadece bir ön rapor. Kimse senden yüzde yüz emin olmanı beklemiyor. Planladığın bir yol var mı?"

Dane, sandalyesini kaydırdı. "Ne zaman sorduğunuza bağ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lı. Fiziksel ve mesleki terapiden sonra, eminim çıkmak isterim. Bazı günler kalabileceğimi de düşünüyorum ama bazı günler..." Dane, duvardaki çerçevelenmiş takdirnamelere baktı ve kendi duvarındaki koleksiyonunu hatırladı. "Her zaman orduda, havacı olarak bir kariyer yapmayı planlamıştım. On iki yıl emek verdikten sonra, artık atlayamayacak, savaşamayacak hale gelmeyi hiç ummuyordum."

Ve artık kararını etkileyecek bir faktör daha vardı: Carly. Belli ki, Carly bir askerle çıkmaktan rahatsız olmuyordu ama işleri ciddileştirme konusunda ne düşünürdü? Birçok kadın, askerlere hayrandı. Birinden diğerine giderdi ama Carly o türden bir kadın değildi. Çalışmalar, görevlendirmeler ve ayrılıklara alışıktı. Daha da kötüsü, Jeff'in ölümüyle baş etmek zorunda kalmıştı: ölüm haberi, bedeninin dönüşünü beklediği günler, Colorado'ya teslim edilmesi, cenaze planlamaları, cenaze töreni ve onsuz yaşam.

Dane kalacak olursa, savaşa gönderilmesi pek olası değildi ama yine de görevlendirilebilirdi. Yine ayrılıklar olabilirdi ve yine işin gerektirdiği zararlara da maruz kalabilirdi. Carly, başka bir askerle daha birlikte olmak isteyecek miydi? Çıkmayı değil, düzenli bir ilişkiye başlamayı? Bu risk çok küçük de olsa, ikinci kez ordu nedeniyle dul kalmayı göze alabilecek miydi?

Dane, gerçekten onunla evlenmeyi mi düşünüyordu? Yine mi âşık oluyordu?

Bu konunun üzerine çok fazla düşünmekten ve gerçek olmasından korkuyordu. Ona bağlanmaktan. Onu önemsemekten. İlgilendiği adamı henüz tamamen tanımayan bir kadından çok fazla şey beklemekten.

"Havacılık dışında da yapabileceğin birçok şey olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biliyorsun," dedi Chen. "Sen bir Eleven-Charlie'sin. Çok fazla yüklenmeden, Fort Sill'deki topçuluk okulunda eğitmenlik yaparak göreve yeniden başlayabilirsin. Fort Polk, TRADOC'ta bir eğitmen olabilir, göreve çıkacak olan bölükleri eğitebilirsin. Tıp ile ilgiliysen, Fort Sam'e gidebilirsin." Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Eve dönmek istersen, belki de işe almalarla ilgilenebilirsin."

Dane alaycı bir şekilde güldü. "Evet, işe alma ile ilgilenmek için mükemmel bir adayım. *Orduya katıl, vurul, bacağın uçsun.* Hayır, teşekkürler Kıdemli Başçavuş. İşe alma zor bir iş."

Ve muhtemelen görev alacağı en zor yer, memleketi olurdu. Kesin eski eşi ve onun mutlu ailesi ile karşılaşırdı. Annesi, kasabada kimsenin zavallı aksak oğlunu gözden kaçırmasına izin vermezdi. *Ona orduya katılmamasını söyledim ama hayır, dinlemedi. Ve işte, artık bütün bir insan bile değil. Neyse ki eşi, bunlar olmadan önce terk etti onu. Bunun, onun için ne kadar zor olabileceğini hayal edebiliyor musunuz?*

"Ayrılmak ya da kalmak için belirli bir nedenin var mı?"

"Vücudumun kaybettiğim kısımlarının haricinde mi?" diye sordu Dane soğuk bir şekilde.

Chen güldü. "Evet, ama şanslısın ki, yerine kullanılacak uzuvlar, ordunun stoklarında mevcut."

"Evet. Şanslıyım. Şanslıyız."

Dane, Kıdemli Başçavuş Chen ile ilk olarak sekiz yıl önce tanışmıştı. İkisi de Kore'de görevdeyken. Birbirleriyle iyi anlaşsalar da, beraber takılacak kadar yakın değillerdi. O zamandan beri başlarından çok şey geçmişti. Chen evlenmiş, Dane boşanmıştı. Chen'in aralarında birer yaş olan üç küçük kızı vardı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fotoğrafları masasını süslüyordu. Dane, geleceğinde çocuk olup olmadığını bile bilmiyordu. İkisi de Irak'a iki kez gitmişlerdi.

Chen, Afganistan'a yaptığı ilk turda, dirseğinden itibaren sol kolunu ve sol ayağını kaybetmişti. Dane de ikinci turunda bacağını kaybetmişti.

Chen bunların üstesinden gelebiliyordu. Dane ise gelemiyordu.

"Bir kadın var." Dane göz kırptı. Hayır demeyi ve kendisini iki yöne de iten bir nedenin olmadığını söylemeyi planlıyordu ama kelimeler kendiliğinden dökülmüştü dudaklarından.

"Her zaman yok mudur?"

"Henüz bilmiyor."

"Bacağını mı?" Chen, Dane'in başıyla onaylamasını bekledi. "Evet, protezini fazla göstermemeye çalıştığını fark ettim."

"Sürekli onu görmek zorunda kalırken, orada yokmuş gibi davranamam." Şu anda pantolonu ve botları, protezini kaplıyor olmasına rağmen, yine de orada olduğunu unutamıyordu. "Mükemmellikten hoşlanan biri."

Chen, kendisini arkaya doğru iterken sandalyesi gıcırdadı. Ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Sol elinin teni, diğerine çok yakın bir tondu ve bunun bir protez olduğunu önceden bilmeyenlerin fark etmesi mümkün değildi. "*O*, mükemmel mi?"

Dane, bu konuşmayı başlatmamış olmayı umarak, gülümsedi. "Oldukça fazla, evet."

"Sevimli mi? Akıllı mı? Hoş mu?" Dane, her bir soruya "evet" diye mırıldandıktan sonra, Chen yine sırıttı. "O halde seninle ne yapıyor?"

Jeff'i unutuyor? Yeniden normal bir hayat provası yapıyor?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki de ona âşık oluyor?

"Bilmesi gereken bir aşamaya geliyorsunuz. Gerçekten. Yani —Chen omuzlarını silkti— o durumu anlamadan şey yapamazsınız. Eğer akıllı ve hoşsa, bu, sorun olmayacaktır. Eğer sorun olacaksa da, bunu çok geç olmadan anlamak daha iyi olur, değil mi?"

Bunların hepsi kulağa iyi ve mantıklı geliyordu. Ama… "Ondan, benim bile hâlâ alışamadığım bir şeyi kabul etmesini nasıl isteyebilirim?"

"Eşimin bana Walter Reed'de başçavuşken söylediği bir şeyi söyleyeyim. İçinde bulunduğun duruma bakmanın iki yolu var. *Hâlâ sahip olduğun şeyler için şükredip hayatın tadını çıkarmaya çalışırsın ya da kaybettiklerinin yasını tutup hayatın geri kalanını da kaçırırsın.* Ayağını kaybetmenin zor olduğunu biliyorum. İkinci ameliyatı yapmalarının zor olduğunu da. Hatta üçüncüyü yapmalarının ne kadar dayanılmaz olduğunu da çünkü yaptıkları sadece dokularını ve kemiğini kesmek değil. Emeklerini ve umutlarını da kesiyorlar. Ama *hayattasın.* Neredeyse istediğin her şeyi hâlâ yapabilirsin. Sadece ayarlamalar yapmalısın ve zihinsel ayarlamalar da bunların en önemlisi. Ama ülke genelindeki mezarlıklarda gömülü olan kaç insanın, senin yerinde olmak için her şeyini verebileceğini biliyor musun?"

"Evet," diye mırıldandı Dane. "Özellikle de birini biliyorum." Başçavuşun bakışları üzerine, devam etti. "Carly, kasabada bir grubun üyesi. Kendilerine Salı Gecesi Margarita Kulübü diyorlar."

Chen'e bu kulüp tanıdık geldi. "Dullar Kulübü. Ne kadar zaman olmuş?"

"Birkaç yıl. Afganistan'da bir helikopter kazası."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çocukları var mı?"

"Hayır."

"Ona bir ara söylemelisin Başçavuş. Bunu istemesen de. Dediğim gibi, bunun sorun olup olmayacağını, geç olmadan öğrenmen gerek."

"Geç olmadan." Dane, eve gittikten sonra ve akşam yemeği için giyinirken de bu sözler zihninde yankılanmaya devam etti. Ona bunu nasıl söylerdi? Bu, sıradan bir sohbetin içine serpiştirebileceği bir konu değildi. *Yemek çok güzel olmuş. Oturma odasının boyası da çok güzel görünüyor. Bu arada, bacağımı berbat ettim derken, dörtte üçünü ameliyatla kestiklerini anlatmaya çalışıyordum. Bir kola daha alabilir miyim?*

Evet, bunu yapmalıydı. Koltuğa oturdu. Telefonu çaldığında televizyon açıktı ama sesi kısıktı. Ekrana bakıp Carly olmadığından emin olunca, sessize aldı. İki dakika sonra yeniden çaldı ve iki dakika sonra tekrar. Anna Mae, bir şey yapmaya karar verdiğinde asla pes etmezdi ve bugün de belli ki Dane ile konuşmaya karar vermişti.

Dane bir nefes vererek cevapladı telefonu.

"Biliyorsun ki, telefonunu sürekli yanında tutmalısın," dedi annesi, açar açmaz selam vermek yerine. "Yani, senin durumunda, etrafta dolanmak bu kadar zorken, telefonunu cebinde taşımak kolay bir şey olmalı. Düşersen falan ne olacak? Nasıl yardım isteyeceksin?"

"Ordunun komik yanı da bu. Ekstra yardıma ihtiyacı olan askerlerini —bilirsin işte, beyin hasarı olanlar, travma sonrası stres bozukluğu yaşayanlar, kolu ve bacağı olmayanlar— daha sıkı takip ediyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anna Mae buna cevap olarak, babasının "sinirli soluma" diye adlandırdığı sesi çıkardı. Bill, annesi, sinirliyken, keyfini yerine getirmekte ustaydı ama Dane'in ne yazık ki bu yeteneği yoktu. "Tabii ki yapacaklar. Hepinizin sakat kalmasından onlar sorumlu."

"Anne, ben sakat değilim." Kıdemli Başçavuş Chen'in de söylediği gibi, birçok insan, ölmektense bir ya da iki uzuvlarını kaybetmeyi yeğlerdi. Ve birçoğu da çocuklarına, eşlerine ve anne, babalarına dönebildikleri için Tanrı'ya şükrederdi.

Bir nefes daha. "Engelli, o zaman. Bunu mu tercih edersin?"

Dane gözlerini kapatıp boşta kalan eliyle şakaklarını ovdu. Sabrının orada olduğuna karar verdi ve Anna Mae, orayı lazerle bulmuş gibi saniyeler içinde boşaltabilirdi.

Annesine kaç kez sakat ya da engelli olmadığını söylemişti? En azından onlarca kez. Beyni ve bedeninin büyük bir bölümü hâlâ çalışıyordu.

O halde neden yiten kısmı bu kadar önemsiyordu?

"Ben hiç etiketlenmemeyi tercih ederim." Gerçi annesinin bunu dinlemesini ya da duymasını beklemiyordu. "Nasılsın?"

"Her zamanki şeyleri yapıyorum. Ah bir de kilisede okul öncesi programına gönüllü oldum. Senden hiçbir zaman torunum olmayacağını anladığıma göre, bunun yerine koyacak bir şeyler bulmam gerekiyordu. Tabii her zaman Sheryl'in bebekleri olacak. Onlar benim sayılır." Sesi birden yüz kat yumuşadı ve çok istekli bir hal aldı. "Çok *mutlu* bir hamilelik geçiriyor. Doktoru ona yoga yaptırıyor ve her gün daha da güzel görünüyor." Annesi özlem dolu bir iç çekti. "Keşke onunla işleri düzeltmeye çalışsaydın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özür dilerim. Mümkün değildi." Sheryl tek eşliliği sevmiyordu ve Dane de onun ilişkilerini göz ardı edemezdi. Babası, onu anlayabilirdi ama annesinin farklı bir bakış açısı vardı. Gerçi Bill de Sheryl'i ölene kadar sevmişti. Bazı gizemler asla çözülemiyordu.

"Ne zaman ziyarete geleceksin? Biliyorsun bebek—"

Dane, soruya şaşırdı ve devamını duyamadı. Annesi vefat etmeden önce bir ara memleketine gidecekti tabii ki ama bunun için endişelenmeye başlamasına henüz bir on yıl daha olduğunu düşünüyordu. Eve gitmek *istemiyordu*. Çok büyük planlar ile büyüdüğü evine geri dönmek istemiyordu. Eski eşini ve onun çocuklarını görmek istemiyordu.

Annesini de görmeyi istemiyordu. Ta ki hayatı ve geleceği ile ilgili daha sağlam kararlar verene kadar.

"Ev-vet?"

Dane bu sesi tanıyordu: Sana bir soru sordum ve cevabını bekliyorum. "Biliyorsun bebek—"ten sonrasını duymamış olsa da, sorunun değişmemiş olduğunu tahmin edebiliyordu. Sözkonusu Anna Mae olduğunda durum hep aynı olurdu. "Ne zaman boşluğum olacağını bilmiyorum."

"Teksas ve Oklahoma komşular biliyorsun ve benim bahsettiğim bir hafta sonu. Bir hafta sonunu ayıramaz mısın?"

"Hâlâ seyahat etmem zor sayılır." Bu doğruydu. Yolda geçirdiği birkaç saat, normalde ağrımayan yerlerinin de ağrımasına neden oluyordu.

"Washington D.C.'den, Oklahoma'ya gayet rahat gidebilmiştin."

"Anne, o zaman bir ambulans uçakla getirilmiştim. Uçakta da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doktorlar ve hemşireler vardı. Gerektiğinde uzanabiliyordum." İhtiyacım olduğunda ilaç alabiliyordum.

"Peki, anneni ziyaret etmek için kısa bir yolculuk bile yapamıyorsan..."

Dane, annesinin Fort Murphy'ye gelmeyi teklif etmediğini fark etti. Washington'a gelme zahmetinde de bulunmamıştı. Sadece, Dane döndükten sonra iki günlük bir ziyarete gelmişti. Diğer aylarda hiçbir ziyarette bulunmamıştı.

"Gitmem gerek anne."

"Benim de. Yorgan Kulübü bu gece buluşuyor ve benim de bebek yorganı üzerine bir şeyler yapmam lazım. Kendine iyi bak."

Bu, annesinin Dane'e iyi duygular hissettirmeye en yakın cümlesiydi. Annesi ona en son on iki yaşında, grip olduğunda *seni seviyorum* demişti.

Dane'in de ona aynı şeyi söylemesi yine en az o kadar zaman önceydi.

"Sen de." Telefonu cebine koyduktan sonra ayakta durdu ve bacaklarının ağrıyla kasıldığını hissetti. Zonklama, duş aldığında azalıyor gibiydi. Bu sık sık olurdu ama ikinci ve üçüncü ameliyatlardan önce, kendilerini hissettirip Dane'in canını çok sıktıkları için kafasına takıyordu.

Yorgun, kızgın ve kendi korkaklığından utanmış bir halde kapıya doğru aksayarak ilerledi. Bu gece gerçekten Carly ile sakin zaman geçirmeye ihtiyacı vardı. İtiraflar, olumsuz şeyler ve kafa karışıklığı olmamalıydı.

Sadece Carly, akşam yemeği ve eğer şanslıysa, birkaç öpücük.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly, Dane'in pikabının garajına girdiğini duydu. Araç durmadan hemen önce sesinin azaldığını fark edip gülümsedi. Bu sese alışabilirdi, eve gelen birilerinin sesine. Zihnindeki öfkeli bir ses, fazla heyecanlanmaması için onu uyarıyordu. Dane daha çalamadan, Carly ona kapıyı açtı. Gülümsemesi kulaklarına varıyordu. "Selam."

"Selam." Dane her zamanki gibi kot pantolon ve soluk renkli bir tişört giymişti. Carly, daha önce de bu tişörtün yanık portakal rengi ile çok uyumlu olduğunu düşünmüştü. Dane içeri girip kapıyı kapattı ve Carly'ye yaklaşıp onu öptü. Başta hızlı bir öpücük gibiydi ama sonra uzadı ve bu Carly'nin çok hoşuna gitti.

Dane sonunda başını kaldırdığında, bakışları sersemlemişti. Carly'nin de hem bakışları, hem de tüm bedeni titriyordu. Yeniden dengesini sağlayabilmek için, Dane'e sarılmak istedi ama Dane onu elinden tutup mutfağa doğru götürdü. "Bir şişe şarap getirecektim ama içkiyi çok sevmediğin için bunu tercih ettim."

Carly, Dane'in elinde bir şey olduğunu bile fark etmemişti. "Gerek yoktu—"

Poşete uzanıp, içinden bir kutu dondurma çıkardı. Vanilyalı-karamelli dondurma, kendi başına da güzeldi ama pikan cevizli turtanın üzerine, hazır kremadan çok daha güzel yakışacaktı. "Ah, teşekkürler. En sevdiğim."

Dane, dondurmayı koymak için buzluğu açtı ve sonra yavaşça dönüp sarılmış iki plastik nesneye baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade ile sordu: "Boya fırçalarını dondurdun mu?"

Carly, Dane'in yanından geçip fırındaki tatlı patateslere bakmaya giderken, yanakları ısındı. *Marshmallow*'lar erimiş ve güzelce kahverengileşmeye başlamıştı. "Önce plastik pakete sardım onları," dedi kendini savunarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Fırçalar öyle temizlenmez."

"Bir yerde, plastiğe sarılırsa tüylerinin bir süre sertleşmeyeceğini okudum. Ayrıca, onları dondurursan, boyanın donmayacağını ve böylece, müsait olduğun bir zaman temizleyebileceğini öğrendim. Hem boyayı bitirdiğimizde çok yorgundum. Sen de öyle. O yüzden sonra temizlemek için, oraya koydum." Carly yutkundu. "Müsait bir zamanımda."

Dane, fırçanın tüylerini sallamaya çalıştı. "Bak ne kadar sertleşmişler."

"Yani, tabii ki. Dondular."

Dane bir süre ona baktı. Dudakları hafifçe yumuşadı ve ardından kahkahayı bastı. "Bir daha boya yapmaya başlamadan önce, kendime ayrı bir fırça alacağım ve senin dokunmana da izin vermeyeceğim."

Carly başını arkaya atıp güldü. "Eminim benimki de çözüldüğünde, en az seninki kadar iyi olacaktır." Dane, fırçaları buzluğa koyarken Carly konuyu değiştirdi. "Sen bardaklarla içecekleri getir, ben de yemekleri masaya yerleştireyim."

CaraCakes'ten alınan ekmekleri, fırının üst gözünden aldı ve içine peçete koyduğu bir ekmek sepetine dizdi. Sonra da silikon eldiveniyle birlikte tatlı patates güvecini getirdi. Hindinin folyosunu açıp, elektrikli tencereden alarak dışını kızartmak için fırına koydu. En son da sıcak kalması için mikrodalgada tuttuğu sosları çıkardı.

"Bir ara mutfağa yeni bir şekil vermek istiyorum ve listenin en başında da, ikili bir fırın var," dedi Carly, çatal kaşık almak için mutfağa yeniden geldiğinde. "Hem annem de hem de Mia'da var. Annem kendisininkine hiç dokunmadı ama bütün aile toplandığında onu Lisa kullanıyor ve Mia da kendisininkini çok seviyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O mükemmel bir aşçıdır. Jeff'e, tüm arkadaşlarının bile yiyemeyeceği kadar çok kurabiye, kek ve şeker gönderirdi."

Carly, döndüğünde Dane'in masaya baktığını gördü. Yüzündeki ifade tuhaftı. Şaşkın, memnun ve Carly'nin anlamlandıramadığı yoğun bir duygu daha.

"Şükran Günü yemeği hazırlamışsın."

Carly, çok yakınında olmasaydı, söylediklerini duymayabilirdi. Kelimelerin sonundaki titremeyi de hissedemeyebilirdi.

Carly tereddütlü bir şekilde gülümsedi. "Bunun en sevdiğin yemek olduğunu söyledin. Hindi, sos, tatlı patates ve *marshmallow* ve bir de pikan cevizli turta. Ekmeği de ekledim çünkü et suyuyla ekmek yemen lazım, yoksa bir anlamı olmaz. Ve sadece hindi göğsü yaptım çünkü iki kişiyiz ve yine—"

Dane, kolunu Carly'nin beline doladı ve bedenini, Carly'nin bedenine yaslandı. Carly, kollarını Dane'in boynuna dolarken, bedeninin ısındığını hissetti. Diğer eliyle de onun saçını okşuyordu. Carly neredeyse asker tıraşının en güzel yanının, saçın alt kısmının kadife kadar yumuşak olması unutmuştu. Bu hissi de en az kendisine sarılan güçlü kolların ve kendisini saran bir bedenin verdiği his kadar özlemişti. Kendisini önemseyen ve onun da önemsediği birilerinin varlığını.

Dane, ellerini Carly'nin sırtında gezdirdi ve sonra yüzüne getirip yanaklarını ellerinin arasına aldı. Dudakları Carly'nin dudaklarıyla birleşmişti. Etraflarında istek, açlık ve tatmin dolu hafif iniltiler duyuluyordu. Çok uzun zaman olmuştu ve Carly, Dane'i mağarada gördüğü günden beri bu anı beklemişti. Bu öpüşme, diğerlerinin hepsini unutturmuş ve Carly'nin daha fazlasını istemesine neden olmuştu...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane başını kaldırdı ve kahverengi gözlerindeki yoğunluğun arasından ona bakıp, "İnanılmazsın," dedi.

Birden, umulmadık bir şekilde Carly, orada kıvrılıp ağlamak istedi —Jeff için, Dane için, kendi için. Çok uzun zamandır kaybolmuş gibiydi ve Jeff burada olup ona destek olmadığı için çok üzgün olsa da, Dane yanında olduğu için çok mutluydu.

Carly hızla gözlerini kırpıp gülümsemeye çalıştı. "Bunu söylemeden önce her şeyi tatmalısın."

Dane ona bakışlarıyla, aslında yemek yapma yeteneğinden bahsetmediğini anlattı ve sonra da Carly'nin sandalyesini tuttu. Carly, her şeyin umduğu kadar lezzetli olması için içinden dua etti ve Dane ilk lokmasını aldıktan sonra, bir dakika içinde onay geldi. "Mmm." Dane'in söylediği tek şey bu olmuştu. Bir de başparmağını kaldırmıştı. Carly rahatlayarak bir nefes verdi.

"Günün güzel miydi?" diye sordu Carly, bir kaşık çıtır *marshmallow*'u ağzına götürmeden hemen önce.

"Daha kötülerini yaşamıştım."

"Vay canına, ben de."

"Kıdemli başçavuşla, orduda kalıp kalmayacağım konusunu görüştük ve bir de annem aradı. Eski eşimin yeni bebeğinin doğumuna yakın, memlekete gidip gidemeyeceğimi sordu."

Neyse ki, tatlı patates ve *marshmallow*, Carly'nin boğazını tıkayamayacak kadar yumuşaktı. "Ne kadar eğlenceli olur. Ciddi miydi?"

"Kesinlikle. Benden torun sahibi olmayacağına emin olduğundan, Sheryl'inkileri kendi torunuymuşçasına sahipleniyor."

Carly, çıtır hindiden çatalıyla bir dilim kesip sosun içine batırdı. "Çocuk istemiyor musun?" Carly, sorunun Dane'in kulağına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da kendi kulağına geldiği kadar ciddi gelmemiş olmasını umdu. Bunu sadece meraktan soruyormuş da gerçekten bilmeye ihtiyacı yokmuş gibi.

Dane'in cevabı —tabağına biraz daha yemek alırken— Carly'nin isteyeceği kadar sıradandı. "Hep en az bir-iki çocuğum olur diye düşünmüştüm. Yani, benim geldiğim yerde insanlar öyle yapar; büyüdüğüm, evlendiğim ve çocukluğumu geçirdiğim yerde. Sheryl ile bunu konuştuk ama onun için hiçbir zaman doğru zaman olmadı. Tabii ki sonunda bunun nedenini öğrendim. Belirgin bir şekilde hamile olduğunda, erkek arkadaşlarının dikkatini çekmen daha zordur."

"Bunun için üzgünüm."

Dane'in gülümsemesi belirsiz ve yarımdı. "Neyse. Uzun vadede bu en iyisiymiş. O da mutlu. Ben de. Ve onunla hâlâ evli olsaydım biz ne durumda olurduk?"

"Kesinlikle yalnız yemek yiyor olmazdık." Carly'nin kalbinde bir şeyler kanat çırptı —keskin, tatlı ve neredeyse acı verecek kadar nazik bir şekilde. Dane, Carly'nin hayatında var olmasının iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Carly'nin varlığı, onu boşanmasına minnet duymaya sevk ediyordu.

Carly'yi önemsiyordu.

"O halde…" Carly boğuk ses tonundan öksürerek kurtulmaya çalıştı. "Bebek sorusuna dönecek olursak. Eğer sen bebek sahibi olmayı planlıyorsan, annen neden bunun olmayacağını düşünüyor?"

Dane, çatalını bırakıp kolasından büyük bir yudum aldı ve sonra da sepetten bir ekmek daha almak için uzandı. Sıcak ekmeğin kokusu, üzerine bir de tereyağı sürülünce, iyice ağız sulan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dırıyordu. Sonunda Dane başını kaldırdı ve Carly'nin gözlerine bakmadan, omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Belki de çok kötü bir koca olduğum için bir daha kimsenin benimle evlenmeyeceğini düşünüyordur. Belki de kadınların, benimle birlikte olmaktan daha iyi kararlar alabileceklerini düşünüyordur."

Carly istemese de gülümsedi. Annesinin, Dane'i bu kadar küçük görmesi ne kötüydü. Dane'in onun istediği hayatı değil de, kendi seçtiği hayatı yaşaması onu hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi ama çocuklar bunu hep yapardı ve ebeveynler de bunu atlatırdı. Carly'nin ailesi, kızlarının zavallı tek bir mezuniyeti olmasına rağmen, onu seviyordu ve kimsenin kızlarıyla evlenmeyeceğini düşünecek olsalar da —ki tek bir diploması olsa da, hâlâ bir Anderson olduğundan bu çok da olası bir seçenek değildi— bunu kendilerine saklayacak nezaketi gösterirlerdi.

"Belki de annen sadece... Yani, nasıl kibar olabilirim... Çılgındır."

Dane güldü. "Evet, bu da bir bakış açısı olabilir." Sonra ciddileşti. "O... hayal kırıklığına uğradı. Sadece benimle ilgili değil, her şey ile ilgili. Hayattan daha fazlasını bekliyordu."

"Hepimiz öyle değil mi? Ama ya bununla mücadele edersin ya da tamamen kaybedersin." Carly, hayatının geri kalanını Jeff ile geçirememişti ama yine de başka bir adama âşık olup onunla yaşlanabilirdi. Jeff'in çocuklarına sahip olamazdı ama diğer adamla çocukları olabilirdi. Jeff ile bir ömür geçirememişti ama ömrünü geçirebileceği milyonlarca kişi vardı. Bir insanın, ömrü boyunca tek bir kişi ile olabileceği konusunda bir kanun yoktu.

Jeff ile yaşadığı zamana minnet duyup yine de mutlu ve kendini suçlamadan bir hayat sürmesi mümkündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yemeğin geri kalanı boyunca, diğer küçük şeylerden konuştular. Akılda kalacak ya da önemli şeyler olmasa da, sıradanlığı bile özeldi. Carly, böyle anlara çok önem verirdi.

Artanları kaldırdıktan sonra, Carly iki dilim sıcak turta kesip üzerlerine de vanilyalı-karamelli dondurma koydu. Oturma odasında, koltuğun iki ucuna oturdular. Carly ayakkabılarını çıkardı ve Dane'e bakabilmek için ayaklarını altına aldı. "Ordudan ayrılırsan, ne yaparsın?"

Bu konu, yemekte de açılmış olsa da, Dane bunu duyunca şaşırdı ve biraz huzursuz oldu. "Bilmiyorum." Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Bu turta çok güzel. CaraCakes'ten mi yoksa kendin mi yaptın?"

"Ben yaptım. Dear Abby'nin tarifi. Küçükken köşe yazıları yazan yazarı hatırlıyor musun? Mia bunu hep yapar ve onlarla geçirdiğim ilk Noel'imde, bana ailelerine ait bir yemek kitabının içinde, bunun tarifini de verdi." Carly hemen konuyu değiştirdi. "Ordudan sonrası için planların var. Öğretmenlik, koçluk, tüplü dalış ve işkence niyetine doğa yürüyüşü."

"Evet ama o eskidendi…"

Dane bacağını incitmişti. Bu, nasıl olmuştu? Çok acımış mıydı? Arada kasılması ya da aksaması dışında rahatsızlık veriyor muydu? Carly bunları merak ediyordu ama sormayacaktı. Askerleri, savaş deneyimleri konusunda hep böyle acımasız bir şekilde sorguya çekerlerdi. Jeff, bunlardan bahsetmeyi sevmezdi. Ölümün eşiğine geldiği anları Carly ile paylaşmak istemezdi. Korkuyu, tehlikeyi ya da kaybetme korkusunu yaşatmak istemezdi. Birlikte çalıştığı, yaralanan ya da ölen bütün erkek ve kadın meslektaşları için yas tutardı ama onlar hakkında sohbet etmenin saygısızlık olduğunu düşünürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane, bu konuları konuşmaya hazır olduğunda, Carly'ye bundan bahsederdi.

"O, o zamandı. Şimdi değil. Mesela altı ay içinde ordudan çıkacak olursan, bu kariyerlerden hangisini seçersin? Ya da başka bir şey daha düşündün mü?"

"Zor soruları seviyorsun, değil mi?" Dane turtasını bitirdi ve tabağı koymak için sehpaya uzandı. Arkasına yaslanınca, sol eli otomatik olarak bacağının üzerine indi. "Bunlar sadece uzak gelecekteki ihtimaller. Hazırlanmam gereken şeyler var. Okulumu bitirip, daha fazla sertifika almak ve yatırım yapmak için para biriktirmek gibi. Yirmi yaşıma gelene kadar bunları halletmiş olmayı planlamıştım."

"İhtiyacın olan şeylere ne kadar yaklaştın?"

Dane, Carly'nin arka tarafındaki duvara odaklandı. "Diplomamı almaya altmış saatim var. Dalış için, kurtarma dalgıçlığı, dalgıç ustalığı ve eğitmen gelişim kurslarını geçmem gerek. Bu da derslerle birlikte, birkaç yılı bulur. Ve işkence niyetine doğa yürüyüşünü de listemden çıkardığımdan eminim."

"Ah, ne yazık." Carly bacaklarını uzattı ve çoraplı ayaklarını sehpaya koydu. "Bunun, Margarita Kulübü için çok büyük bir macera olacağını düşünmüştüm. Sen, ben ve altı iyi arkadaşım." Carly yaramaz bir şekilde sırıttı. Dane şaşırmış gibiydi. "Bu gerçek bir aile toplantısı olurdu. Therese'nin üvey çocukları da gelir, Ilena'nın bebeği de getirmesi gerekecek tabii ki çünkü ona kendisi bakmayı planlıyor. Kulağa güzel gelmiyor mu?"

Dane'in soğuk bakışları, duvardaki boyaya mühür vuruyor gibiydi. "Ben, vahşi doğada senin arkadaşın gibi insanlarla sekiz gün geçirdim. Bunun adı savaştı. Eminim senin zorlu şartlardan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kastın, oda servisi olmayan bir oteldir. Hiçbirinizin yirmi kiloluk bir çantayı bile bir günden daha uzun bir süre taşımak isteyeceğinizi zannetmiyorum."

"Benim bile mi?" diye takıldı Carly.

Dane uzanıp güçlü parmaklarıyla, Carly'nin pantolonunun ucundan tutarak bacağını koltuğa doğru çekti. "Bu çoraplarla yürüyüş ayakkabısı giydiğini düşün. Hey, hiç uymazlar."

Carly de parmaklarını oynatıp çorabı iyice gösterdi. Aynı tonlarda ama bambaşka desenlerle doluydu çorap. "Botla giymek için başka çoraplarım var. Bunlar keyif için. Botlar iş için. Farkı biliyorum."

Dane, yavaşça parmaklarını, Carly'nin sağ bileğine yerleştirdi ve başparmağı ile işaret parmağını birbirine değdirdi. Ardından da ayağını sıkıca tutup topuğuna ve parmaklarına doğru kaydırdı elini. Carly gözlerine hâkim olamadığını fark edip gözlerini kapattı ve başını arkaya doğru eğdi. Gergin kaslarına ve yorgun ayaklarına gösterilen bu ilgi, konuşmasını imkânsız kılmıştı. Rahatlayarak çıkardığı bir "ah" sesi, ağzından çıkabilen tek sesti.

"Çok uzun süre ayakta kalmışsın."

"Öğretmenler öyledir." Carly gözlerini çok hafif aralayıp ona baktı. "Askerler de."

Tanıştıkları gün, Lucy'nin kendisine gönderdiği fotoğrafta, Dane'in çenesinin güçlü, burnunun güzel ve sivri, gözlerinin derin ve dudaklarının da yumuşak olduğunu fark etmişti. Bu özelliklerin, güzel bir yüzde bulunduğunu ama çok da yakışıklı olmadığını düşünmüştü.

Carly sessizce güldü. Kör bir kadın bile onun ne kadar mükemmel olduğunu görebilirdi. Ama o zamanlar Carly hâlâ Jeff

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için derin bir yas içindeydi. Erkeklere, erkek cinsi olarak değil de sadece insan olarak bakıyordu.

O zamanlar, Dane'in gözlerinde rahatsız olmuş bir ifade olduğunu düşünmüştü. Dane, sırıttığında ya da gülümsediğinde, bakışları net ve derindi, kahverenginin dipsiz bir tonuydu. Ama bazen yine de o bakış vardı... Kendisini değiştiren bir sürü olay geçmişti başından. Masumiyetini, hayallerini ve arkadaşlarını kaybetmişti. Yaralanma. Korku. Korkuya rağmen cesaret. Bunlar onu daha iyi bir adam mı yapmıştı yoksa ona zarar mı vermişti ya da sadece onu değiştirmiş miydi? Hâlâ iyi, gururlu, nazik ama hayat, ölüm ve fedakârlık konusunda farklı bakış açısına sahip bir adam.

Dane, Carly'nin ayağını son bir kez daha sıkıp kenara bıraktı ve diğer ayağını aldı. "Beni duydun mu?"

"Hayır, sadece yüzünü inceliyordum."

"Evet, kadınlar bunu hep yapar." Dane yaramaz bir ifadeyle gülümsedi. "Odayı elden geçirmek, boya yapma ihtiyacını giderdi mi diye soruyordum."

"Ah, hayır. Sırada koridorlar var. Sarı düşünüyorum. Sonra yemek odası. Aslında bilgisayarı oradan kaldırıp odayı amacına yönelik kullanabilirim. Sonra da banyolar. Biri pembe olacak. Ondan sonra da sadece yatak odaları ve mutfak kalacak... Ah, bir de dış cephe."

Dane, konuşmadan önce Carly'nin ayağında ellerini gezdirmeye devam etti. "Gitmeden önce bana bir kâğıt kalem ver."

"Gerekenlerin listesini yapmak için mi?"

"En sevdiğim yemeklerin listesini yapmak için. Tüm bu işleri bitirene kadar birçok akşam yemeği yapma şansın olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly başparmaklarını kaldırdı. "Süper plan."

Carly bu planı çok sevmişti. Eğer Dane, işlerine yardım etmek için etrafta olacaksa, o zaman projeleri asla bitmezdi. Buna emindi.

Dane, sağ ayağını okşamayı bitirince, Carly hafifçe inledi. "Bu çok güzel. Ayakkabılarını çıkar ve ayaklarını uzat. Ben de aynısını yapacağım."

Dane'in yüzünden olabilecek en tuhaf ifade geçti —panik, diye düşündü Carly— ve Dane başını salladı. "Teşekkürler ama hayır. Teşekkürler, istemiyorum."

Carly buna itiraz etmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12. Bölüm

"Akşam yemeği için merkeze gitmek ister misin?"

Noah, Dalton'a sanki kanat çırpıp aya uçmayı teklif etmiş gibi baktı. Ancak hızla ifadesini düzeltip, "Tabii ki. Annemin güveçlerini seviyorum ama ızgaradan yeni alınmış sıcak bir hamburgere itirazım olmaz. Üzerimizi değiştirip gidelim," dedi.

Dalton ilk olarak neden üzerlerini değiştirmeleri gerektiğini soracak oldu ama kendisine bakmadan da sorunun cevabını tahmin edebiliyordu. Bir zamanlar evden bu şekilde çıkmayı aklından geçirecek bile olsa, annesinden dayak yerdi. Üzerinde en eski ve en kötü kotu vardı. İki dizi de yıpranmıştı ve biri, ahırda çiviye takılıp yırtılmıştı. Tişörtü de oldukça eskiydi. Lise ikide bir gezi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de almıştı bu tişörtü. Üzerindeki yazı silinmişti ve sadece bir iki harfi okunabiliyordu.

Üst kattaki odasında, botlarını ve kotunu çıkarıp en yeni kotunu, düz beyaz bir tişörtünü ve yeni botlarını giydi.

Aynadan ona bakan adam, acı verecek kadar tanıdıktı: kahverengi saçlar, kahverengi gözler, dışarıda çok zaman geçirdiği için bronzlaşmış bir ten. Gözlerinin ve dudaklarının kenarlarındaki çizgiler, daha yaşlı ve yorgun görünmesine neden oluyordu. Kendi yaşında değil de, babasının yaşında gibiydi.

Dillon da bir yerlerde aynı yüzün benzer bir versiyonuna bakıyor muydu? Hiç kendi kendine bakıp, evini, annesini, babasını, Dalton'ı ve Noah'yı düşünmüş müydü? Gidişinin ardından geçen ilk birkaç yıl, istediği zaman dönebilirdi ve o zaman her şey düzelirdi ama o, bunu yapmayacak kadar bencildi. Sorumsuzdu. Belki de utanıyordu.

Utanması da gerekiyordu zaten.

Dalton, tek eliyle çenesini ovdu. Birkaç gündür tıraş olmadığından sakalını hissedebiliyordu. Duş alırken, tıraş da olmayı düşündü bir an için. Sonuçta cumartesi gecesiydi ve hazırlanmışken tam olmalıydı.

Ama sadece yemek yemeye merkeze gidiyordu. Eğlenmeye değil. Daha iyi görünmesini gerektirecek bir şey yapmaya da gitmiyordu.

Merkeze son kez gittiği o lanet gezi gibi bir şey değildi bu seferki.

Kaşlarını çatıp ışığı söndürdü ve koridora yürüdü. Son sefer, büyük bir hataydı. İlk yirmi dört saatte olanları atlatmaya ve sonraki altı günde de hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sandra'nın mezarına çiçek götürmemişti.

Jessy Lawrence ile tanışmamıştı.

Onunla Bubba's'a gitmemişti.

Keşke o gece işler o noktaya varmasaydı.

Ama gitmişti. Tüm bunları yapmıştı. Ve Stetson şapkasını kapının arkasından alıp başına takarken ve Noah ile pikaba binip Tallgrass'a doğru giderken, hâlâ Bubba's'a gidecek olurlarsa, onun da orada olup olmayacağını merak ediyordu.

Ve gidecek olursa ve birkaç içki içerlerse, yine soluğu aynı yerde mi alırlardı?

Acımasız dürüstlüğü, boğazındaki düğümün sadece mide bulantısından olmadığını kabul etmesi gerektiğini söylüyordu. Dört yıl, hiçbir kadınla yakınlık kurmamak için çok uzun bir süreydi. Dillon, her zaman, erkeklerin kadınlardan uzun süre uzak duramayacağını söylerdi.

Gerçi Dillon'a göre, erkekler güvenilir de değillerdi. O, ne kendi ilişkisinde ne de başkalarının ilişkilerinde sadakate inanmazdı.

"Annem ve babamdan haber aldın mı?"

Dalton, Noah'ya baktı. O kadar sessizdi ki yanında olduğunu bile unutmuştu. "Wyoming'deler. Annem, ara sıra sesli mesajlarını dinlemeni söyledi."

Dalton, Noah'nın gözlerini devirdiğini sesinden anlayabiliyordu. "Görmemi istiyorlarsa, e-posta ya da mesaj atmaları gerektiğini herkes bilir."

"Ben mesaj yazmam."

"Evet, yani, aramazsın da."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu doğruydu. Dalton, çiftlik işleri dışında en son ne zaman telefon görüşmesi yaptığını hatırlayamıyordu bile. Muhtemelen Sandra'nın cenazesinden birkaç ay sonra, Sandra'nın anne ve babasını sadece... onu, kendisinden daha iyi tanıyan birileriyle konuşma ihtiyacı hissettiği zaman aramıştı. Dalton, kendisini tanıttığında, Sandra'nın annesi o kadar şiddetli bir şekilde ağlamaya başlamıştı ki, babası telefonu almak zorunda kalmıştı ama o da ağlamıştı. Dalton zaten zorluk çekmekteyken, bu konuşmayla daha da kötü olmuştu.

O zamandan sonra kimseyle görüşmemişti. Bu, yalnız kalmak için çok uzun bir süreydi. Jessy Lawrence ile her şeyi berbat ettiği kesindi.

Noah yeniden konuştuğunda, otoban daha aydınlık ve asfaltlı bir sokağa ayrılıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Ne istiyorsun?"

"Merkezdeki küçük restorana ne dersin? Büyükanneminki gibi etli güveç yapan yer?"

Büyükanneleri, Noah on yaşındayken ölmüştü ama yemekleri düşündüğünde, büyükannesini hatırlıyor olması çok da şaşırtıcı değildi. Etli güveç pazar günlerine özeldi. Noeller hariç hiç aksamazdı. Cuma günleri yanına rulo köfte de eklenirdi. Torunları kendisini her ziyaret ettiğinde, karlı günlerde kar tatlısı ve yulaflı kuru üzümlü kurabiyeler yapardı. Yemek, onları sevdiğini göstermenin bir yoluydu büyükanneleri için. Çok fazla sarılıp öpmezdi ama evde yaptığı bir sürü yiyecekle anlatırdı sevgisini.

Dalton, Main'den bir önceki bloğa doğru dönerken hafifçe homurdandı. Cumartesi gecesi, Serena's'ın yakınlarındaki tek boş park yeri, ara sokaklarda bulunabilirdi. Gazete ofisinin karşısın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daki tek boşluğa park etti. İki taraftan da trafik akıyordu. Main'e doğru yürüdüler.

Güzel ve mevsime göre ılık bir geceydi ama Noah'nın üzerindeki ceket fazla gelmiyordu. Dalton, soğuğa aldırış etmezdi. Birden kendisine, okulda geçirdiği haftayı anlatmaya karar veren kardeşini dinlemek bile ısınması için yeterliydi.

Tallgrass'ın merkezi, cumartesi geceleri kapanmaz ve kararmazdı. En azından büyük bir kısmı. Diğerlerinin eksikliğini değerlendirmek için geç saatlere kadar açık olan, restoranlar, bir spor salonu, birkaç bar ve birkaç küçük mağaza vardı. Noah'nın monologuna, uygun yerlerde birkaç "hı hı" ile karşılık veren Dalton, geçerken mağaza vitrinlerine bakıyordu. Spor salonunun arka tarafında kızıl saçlı birini görünce neredeyse takılıp, düşecekti.

Kadın, bir aletin arkasına geçti ve sonra tekrar göründü. Uzun, kaslı ve kısa saçlıydı. Ama Jessy değildi.

Kalbi göğüs kafesinde hızla atmaya başlamıştı ve kendi kendine neden kasıldığını hatırlattı. Onu bir daha görmek istemiyordu. Onu *gördüğünü* unutmak istiyordu.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Noah.

"Ne konuda?"

Noah, sabırsız bir şekilde nefes verdi. "Yaz okuluna gitmem konusunda. Söylediğim hiçbir şeyi dinledin mi?"

Kuru bir çayıra, rüzgârla yayılan bir yangın gibi yayılıyordu içindeki gülümseme isteği. Bu tuhaf bir duyguydu ve yüzündeki kasların bunu yapmayı unutmuş olması, durumu daha da tuhaflaştırıyordu. Kardeşinin ensesine vurdu. "Annem gibi konuşuyorsun. 'Söylediğim hiçbir şeyi dinledin mi? Hayır, tabii ki din-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lemedin ve sonra da gelip baban ile benim başını beladan kurtarmamızı bekliyorsun.'"

"Ben başımı *o kadar* belaya sokmadım," diye mırıldandı Noah, Dalton'ın yüzündeki gülümsemeyi görmeden hemen önce. Önce şaşkın bir şekilde baktı ve sonra da gözlerini kıstı. Serena's'ın arka tarafında bir yere oturana kadar böyle devam etti. Bir masa istemişlerdi. Banklar çok küçüktü ve Dalton'ın uzun bacaklarıyla, Noah'nın büyük ayakları yüzünden, bacaklarını sürekli birbirlerine çarpıyorlardı.

"Pekâlâ, senin neyin var dostum?"

Dalton'ın yüzündeki gülümseme yok oldu ve kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçen hafta sonu tuhaftın ve bu hafta sonu da öylesin. Merkeze akşam yemeğine gelmek istemek? Eskiden olduğu gibi gülümsemek?" Noah'nın gözleri aydınlandı. "Geçen cumartesi biriyle mi tanıştın? Tüm gün dışarıda neler yaptın?"

Dalton, her zaman yediği şeyi sipariş edecek olmasına rağmen, menüye göz gezdirdi. Noah'nın da dediği gibi, büyükannesininkine çok benzeyen etli güveçten yiyecekti. Bir süre sustuktan sonra, kardeşine baktı. "Sandra'nın mezarına çiçek götürdüm."

Noah'nın cevabını tahmin edebiliyordu: *Bütün bir lanet gün boyunca mı?* Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de, Dalton'ın bunu başlarda bir ya da iki kez yaptığını biliyordu. Dalton'ın mezardan sonra, bara gittiği birkaç sefer de olmuştu. O seferlerden birkaç saat sonra da, birileri ağabeyini eve götürmesi için onu aramıştı.

O ve Noah, ailedeki ikizler olmayabilirlerdi ama Noah onu Dillon kadar —ya da ondan daha iyi— tanıyordu.

Garson, siparişleri almaya geldi ve ardından da ikisine de bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rer kola getirdi. "Burada alkol satmıyor oluşları çok kötü," dedi Noah.

"Zaten resmi olarak içki içecek yaşta değilsin."

Noah omuzlarını silkti. "Küçük bir teknik ayrıntı."

"Evet, sen de küçüksün."

"Ve sen de koca bir karın ağrısısın. Bu sefer kendime hâkim olamadığım için özür dilerim ama söylemek zorunda bıraktın. Biriyle birlikte olman gerek Dalton. Belki o zaman etrafta bir işkence aleti gibi dolaşmayı kesersin."

Noah, belli ki ondan gelecek bir saldırıya hazır bir şekilde savunmaya geçip beklemeye başladı —patlamasını ya da kalkıp gitmesini ve eve tek başına dönmek zorunda kalmayı. Dalton bir an için bunu düşünecek kadar çok kızdı. Ama hemen öncesinde söylediği sözler ona engel oldu. "*Bu sefer kendime hâkim olamadığım için özür dilerim.*" Çok uzun zamandır hem Noah hem de ailesi bunu yapıyordu. Ona, yas tutması için zaman ve mekân veriyorlardı ve yıllar geçtikten sonra, Dalton hâlâ bu ikisine de ihtiyaç duyuyordu. Bu, artık onun için sıradan bir şeydi ama aslında çok da sıradan bir durum değildi.

Yetişkin olan kendisiydi. Çocuk yaştaki Noah'nın ağabeyi olan. Birilerine bakması gereken kendisiydi ama o, bunun yerine Sandra ve kendine üzülerek geçiriyordu zamanını.

Yas tutması normaldi. Bunu ona birilerinin söylemesine ihtiyacı yoktu. Ama ailesini oldukları kişi gibi davranmamaya zorlayacak kadar bu yasın içine batması normal değildi.

Noah'nın bir cevap beklediğini fark edip derin bir nefes aldı. "Sana, kendine hâkim olman gerektiğini söylediğimi hatırlamıyorum." Gerçi, davranışları kesinlikle öyle olması gerektiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissettirmişti. Çok uzun zamandır, hem Sandra hakkında hem de başka konularda konuşmak istemediği doğruydu. "O, her zamanki sinir bozucu erkek kardeş tavrına geri dönebilirsin. Her ne kadar kendine hâkim olmaya devam etmeni ve kendine zarar vermemeni istesem de. Üstesinden gelmem gereken yeterince çok şey var."

Noah, ona bakmaya devam etti. Hâlâ meydan okur gibiydi ve biraz da kafası karışmıştı. Uzun bir sessizlikten sonra konuştu: "Doğru. Sadece bil diye söylüyorum, eğer düşersem ve incinirsem, senin yardımına ihtiyacım olmaz. Hayatımda gördüğüm en etkileyici iki kadın, koridorda karşı hizamda kalıyor ve ikisi de bana yardımcı olmak için can atıyorlar. Şunu da söylemeliyim..."

Noah'nın kendini beğenmişliği çok tanıdıktı, kayıp erkek kardeşlerine çok benziyordu. Dalton, Noah'nın bu davranışa her zaman sahip olup olmadığını merak etti. Belki de herkes kendisine hassas bir cammış gibi davrandığı için, bunu daha önce görmemişti ya da Noah, bunu Dillon'dan mı almıştı? Dillon, gittiğinde çocuk daha yedi yaşına basmamıştı. Ondan iki yıl öncesinde de, Dillon kasabadaki bütün kadınlarla fazla meşgul olduğundan ve küçük bir çocuğa tahammülü olmadığından, bu çok da mümkün değildi.

Kendi içine kapandığı sırada, Noah ile ilgili başka neleri kaçırdığını merak etti Dalton.

Ödeme yapmaya gittiklerinde, Noah'nın çapkın bir erkek olduğunu fark etti. Kapıda bir kalabalık vardı. İnsanlar yer bulmak için, paket yemeklerini almak için ya da ödeme yapmak için sırada bekliyorlardı. Dalton, ödemeyi yaparken, Noah'nın birkaç metre ileride konuştuğunu duydu. Kardeşinin sevimli bir kadınla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tanıştığını anlaması için kelimeleri duymasına gerek yoktu. Ses tonundan, kahkahasından ve lanet olsun, etraftaki havadan bu anlaşılıyordu. Belli ki Dalton eve yalnız dönüp akşamı da yalnız geçirmek zorunda kalacaktı. Bu, kendisi için sorun değildi.

Cüzdanını cebine koyduktan sonra, kardeşine ulaşmak için birkaç adım attı ve Noah'nın geniş omuzlarının arkasında, etkilemeye çalıştığı zayıf kadını gördü. Kısa elbisesinden, teni fazlasıyla görünüyordu. Öpmeyi hak eden dudaklar, yeşil gözler ve kızıl saçlar.

Dalton'ın nefesi kesildi. Bu, Jessy Lawrence'tı.

Jessy ona baktı. Dalton, Noah'ya ve Jessy'ye dik dik bakarken, Jessy'nin onu görmemiş olması mümkün değildi. Şaşkın, utanmış ve onu yeniden gördüğü için inkâr edemeyeceği kadar memnundu. Sonra da sanki Dalton orada değilmiş gibi, tekrar Noah'ya döndü. Onu hatırladığına dair en ufak iyi ya da kötü bir ifade yoktu yüzünde ve sözlerinden de hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Dalton sinirlendi. Yumruklarını sıktı ve yüzüne demir gibi sert bir ifade yerleşti. Jessy onu ya tanımazlıktan geliyordu ya da gerçekten hatırlamıyordu. Yaptıkları şeyden dolayı utanıyor muydu? Noah'nın omzuna dokunuşuna ve sanki çok susamış, Noah da büyük bir içkiymiş gibi ona gülümsemesine bakılırsa, pek de utandığı söylenemezdi. Tanıştıklarında ayık olsa da, sonrasında Dalton'ı unutacak kadar çok mu içmişti?

Her nasıl olursa olsun, Dalton kendi kendine rahatladığını düşündü. Geçen cumartesi çok büyük bir hataydı. İkisinin de yapabileceği en iyi şey, o gün hiç yaşanmamış gibi davranmaktı.

Ama tüm bu sıcaklık ve gerilim, Dalton'ın rahatlamasına yardım etmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hadi Noah." Dalton, Jessy'nin cümlesini yarıda kesmiş olmayı umursamadı. "Hadi gidelim."

"Bekle." Noah'nın yüzünde, kızları etkilemek için kullandığı ve bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum dercesine heyecanlı bir gülümseme vardı. "Jessy de tam şey teklif ediyordu—"

"Yapmamız gereken işler var." Dalton, elini kardeşinin sırtına koydu ve onu kapıya doğru çekti. Noah patlayıp sorununun ne olduğunu, restoranın birkaç metre dışında sorduğu için şanslıydı ama bunu umursamadı.

Hangi kardeşi olursa olsun, onlarla bir kadını paylaşamazdı.

***

Salı günü işten sonra Carly, yeğenlerinin Paskalya hediyelerini almak için Walmart'a uğradı. Eleanor kolaydı. Bütün küçük kız çocuklarının seveceği şeyleri severdi. Dört erkekse, kimya setlerini, malzemeleri ve muhtemelen son deneyleri için, sarı pasta uranyumu isterlerdi ama Carly halalarının yapacağı çok fazla bir şey olmadığını kabullenmişlerdi.

Oyuncakları, şekerleri, oyunları ve kartları aldıktan sonra, bir koli aramaya gidiyordu ki plastik saklama kutularını gördü. Onlara bakarken, ağır ağır durdu. Büyük, sıkı kapaklı, içindeki şeyleri, örneğin kıyafetleri iyi bir şekilde koruyabilecek kutulardı. Üniformaları. Jeff'in üniformalarını.

Derin bir nefes vermek istedi ama boğazındaki düğüm yüzünden sadece hafif bir nefes süzüldü dudaklarından. Jeff'in eşyalarını paketlemek için çok erkendi.

Yirmi altı ay olmuştu.

Jeff onları dolaba bırakmıştı. Tam da olmasını istedikleri yere.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve geri gelmeyecekti. Onlara ihtiyacı yoktu. Ve kıyafetlerin dolapta duruyor olmasının bir önemi yoktu. *Jeff*, onun kalbindeydi ve her zaman da orada olacaktı.

Aklına bir fikir geldiğinde, elini turuncu bir kutuya uzatmıştı. Bu fikir artık zamanı geldiği için mi birden aklında belirmişti yoksa Dane yüzünden mi?

Kutuyu sert bir şekilde çekti ve yere düşürdü. İçindekiler de yere döküldü. Carly de onları toplamaya çalışırken, kapağın üzerine basıp yere düştü ve fayansın üzerine uzandı.

"Halk içinde bu şekilde ortalığı karıştıranın sadece ben olduğumu zannederdim." Ilena, alışveriş arabasını indirimdeki kıyafetlerin olduğu tarafa doğru itip yerden birkaç kapak almaya eğildi. "Dünya üzerindeki tek sakarın ben olmadığımı bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

"İşe yaradığıma sevindim." Carly geri kalanları topladı ve diğerlerini de düzeltmeden önce, alışveriş arabasına dört tanesini yerleştirdi. "Neden işte değilsin? Sen ve Hector iyisiniz, değil mi?"

Ilena, karnını okşadı. "Biz iyiyiz. Dr. Madill öyle söyledi." Ilena, parmağını Carly'nin alışveriş arabasına doğru salladı. "Paskalya alışverişi. Ne güzel. Bu Paskalya'da Juan'ın ailesi ile birlikte Broken Arrow'da olacağım. Neredeyse yüzlerce yumurta boyamışlar. Tabii onlarca torunları var."

Carly, bunun abartı olduğunu biliyordu ama Juan'ın sekiz kardeşinden ve yirmiden fazla torundan bahsedildiğini hatırlıyordu. Ilena gibi bir tek çocuk için büyük bir değişiklikti.

Ilena kutulara baktı. "Bahar temizliği mi yapacaksın?"

"Ben, şey, Jeff'in üniformalarını kaldıracağım. Belki. Sanırım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yakında." Sesi, son birkaç kelimeyi söylerken titredi. "Sence çok mu erken?"

Ilena'nın gülümsemesinde hüzün vardı. "Hepimiz 'çok erken'in kendimiz için ne anlama geldiğine karar vermeliyiz. Cenazeden yaklaşık bir ay sonra, Juan'ın üniformalarını ordudaki kardeşine verdim. Geri kalanları da, diğer erkek kardeşleri ve yeğenleri aldı. Annem, bunun için çok erken olduğunu söyledi ama Juan'ın annesinin de söylediği gibi, Juan'ın artık onlara ihtiyacı yoktu.

Carly, Jeff'in cenazesinin bir ay sonrasında hâlâ kendine gelememişti. Kendi kendine giyinmekte bile zorlanıyordu. Jeff'in kıyafetleriyle ilgilenmesi imkânsızdı o dönemde.

"Önemli olan senin nasıl rahat edeceğin Carly. Eşi, 2004'te ölen bir arkadaşım var. Eşinin eşyaları hâlâ her yerde. Marti ve Lucy'nin eşleri birlikte öldü ve Marti hâlâ Joshua'nın eşyalarını saklarken, Lucy, Mike'ın ilk ölüm yıldönümünde eşyaları toparladı." Ilena omuzlarını silkti. "Ne zaman vakti geldiğini düşünürsen, o zaman yap. Birileri bunu yapman gerektiğini düşünüyor diye değil."

Kısa bir tereddütten sonra sordu: "Dane seni buna zorluyor mu?"

"Hayır. Ah, hayır. Bundan hiç bahsetmedi… O, anlıyor…" *Ne zaman konuşmak istersen, dinlemekten çekinmem*, demişti. Dane, ona asla baskı yapmazdı. Carly bundan emindi. "Ben sadece… içimden öyle geldi…" Bir nefes verip saçlarını arkaya attı. "Biriyle çıkıyorum. Belki de zamanı gelmiştir." Düşüncelere dalmış bir şekilde alyansıyla oynadı. "Sonuçta Jeff'in gömleğiyle uyumuyorum ya da dolabın önünde durup yüzümü montuna gömmü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorum. Kıyafetler, tıpkı mobilyalar ya da aydınlatma armatürleri gibi orada duruyor. Jeff'i hatırlamak için onlara ihtiyacım yok."

Ilena, Cary'nin elini, ellerinin arasına aldı ve yüzükle oynamasını durdurdu. "Juan'ın eşyalarının bazılarını hâlâ saklıyorum. Üniformasını, en sevdiği birkaç gömleğini, delik deşik olmuş ama atmama izin vermediği bir çift çorabını. Ve biliyor musun Carly? Diğerlerini vermiş olmak pek bir şey değiştirmedi. Onu daha fazla ya da az özlememe neden olmadı. Evin daha boş görünmesine de neden olmadı. Rahatlamama neden olmadıysa da pişman da olmadım."

Pişman. Carly, Ilena'ya veda ettikten sonra, bu sözcüğü tekrarlamaya devam etti. Kolilerin olduğu yere gitti. Çok fazla derdi vardı ama pişman olduğu pek bir şey yoktu. Bebek sahibi olma isteğini ertelemesinin dışında, değiştirebileceği bir şey yoktu.

Alışverişini bitirip dışarı çıktı ve arabaya gidene kadar, öğleden sonra rüzgârına karşı yürüdü. Oklahoma ile ilgili söyleyebileceği şey şuydu ki: ne kadar sıcak olursa olsun, mutlaka bir esinti olurdu. Ne yazık ki, bu soğuk günler için de geçerliydi.

Eve gidince, saklama kutularını misafir odasına taşıdı ve sonraki saati, Paskalya hediyelerini bölüştürüp, kartları yazmakla, hediyeleri renkli paketlerle paketleyip kolilemekle geçirdi. Yarın iş çıkışında, kolileri Lisa'ya postalayıp büyük gün geldiğinde, Lisa'nın Paskalya Tavşanı olmasına yardım edecekti.

İşini bitirince, uzun bir süre mutfak masasında oturup ardından ağır adımlarla koridordan misafir odasına gitti. Oda çok da güzel değildi. Sokağa bakan iki penceresi olan küçük bir odaydı ve panjurlu kapının arkasında dolaplar vardı. Duvarlar ve tavan beyazdı. Yıllardır hiç tadilattan geçmediği için kirlenmişti. Ucuz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir çift kişilik yatak, Jeff'in amcasından kalan komodinler... Duvarda sadece Mia'nın onlara verdiği bir nakış işleme tablo vardı ve yatağın üzeri de soluk mavi bir örtüyle kaplanmıştı.

Bu solukluğun içinde turuncu renkli kutular parlıyordu.

Dolabın kapağını açtı, ellerini birleştirip üniformalara baktı. Orman yeşili, çöl kamuflajı ve Class B'nin yanında asılı duran daha yeni kamuflaj üniformalar ve tören kıyafetleri... İlk olarak Jeff'in düğünlerinde giydiği mavi üniformasını aldı. Kumaşında elini gezdirip o gün ne kadar yakışıklı, etkileyici ve *mutlu* olduğunu hatırladı. Jeff, bir an bile gerginlik ya da şüphe hissetmemişti. Son dakikalarda yaşanan o aksilikleri yapmamıştı.

Her şeyden çok emindi. Savaşa gitmekten de. Her şeyin iyi olacağı konusunda çok pozitifti. Carly de öyleydi.

Ama hiçbir zaman bu *iyi*'nin, Jeff'in ölümü olacağını düşünmemişti. Jeff kesinlikle, cennette Tanrı ile birlikteydi. Bu, onun için hayatın sunabileceği en büyük *iyi*likti. Ama Carly için...

Carly de üstesinden geliyordu. Sağlıklı ve umutluydu. Bir de yeniden âşık oluyordu. Gayet iyiydi.

Panjurlu kapıları yavaşça kapattı ve ışıkları söndürüp odadan çıktı. The Three Amigos'a gitti. Bu sefer ilk varan kendisi değildi. Fia, duvar dibinde, gözlerini kapatıp başını eğmiş bir şekilde masada oturuyordu. Carly sandalyeye oturup Fia'nın omzuna hafifçe dokundu. "Selam ufaklık."

Fia, ona baktığında gülümsüyordu ama dudaklarının ve gözlerinin kenarlarında yorgunluktan beliren çizgiler, gülümsemesini gölgeliyordu. "Selam. Nasılsın?"

"İyi," dedi Carly. Gerçekten de öyleydi. "Sen?"

Fia, omuzlarını dikleştirip ellerini saçına götürürken, gülüm-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

semesi iyice yok oldu. "Daha iyi günlerim olmuştu." Hemen devam etti: "Sadece başım ağrıyor ve omuzlarım acıyor. Bir şeyim yok. Geçer."

Herkesten daha uzun koşabilen, daha ağır kaldırabilen ve daha dayanıklı olan bir kişisel antrenöre göre, Fia'nın geçtiğimiz ay içinde, fazla zor günler geçirdiğini düşündü Carly. Her zaman zayıf olmuştu —vücut yağ oranı yaklaşık yüzde on sekizdi— ama bu gece biraz sıska görünüyordu. Teninin sağlıklı parıltısı yok olmuştu ve margaritasını kaldırırken, eli hafif hafif titriyordu.

"En son ne zaman kontrole gittin?"

Fia'nın gülüşü her zamanki kadar içtendi. "Endişelenme, anne. Doktora geçen hafta gittim ve endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Sadece kas çekmesi gibi bir şanssızlık yaşadım. Bilirsin, aktif insanlarda böyle şeyler olur."

"Aslında, ben—"

Fia lafını kesti. "Hayır."

İkisi de güldü. "Ne diyebilirim ki? Eğer Tanrı benim atletik biri olmamı isteseydi, biliminsanlarıyla dolu bir aileye doğmama izin vermezdi. Ailem, laboratuvara götürmek zorunda olmadıkları müddetçe, hiçbir yiyeceği evden dışarı çıkarmazdı."

Grubun geri kalanı da gelene kadar sohbet ettiler. Herkes geldiğinde ve yemek siparişleri verildiğinde, Marti hepsine birden seslendi. "Bu cumartesi, KariOkie'de Lucy'nin doğum günü olduğunu unutmayın. Beş buçukta buradan çıkacağız. Benim pikabımla gideriz. Sığamazsak da, Therese de kendi aracını getirir."

Jessy, elini kaldırdı. "Bunu kararlaştırdıktan sonra uyuyup hafızamı tazelemiştim. Barı olmayan karaoke bar orası, değil mi?"

Carly de unutmamıştı. Neredeyse boş olan sosyal hayatındaki,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç randevudan biriydi bu. Restoran, Tulsa'nın güneyindeydi ve tabii ki bir Okie olan Kari, yemekleri ve tatlılarıyla meşhurdu. Lucy, karamel keki ile ilgili övgüler duymuştu ve cumartesi gecesi karaoke yapmanın eğlenceli olacağını düşünmüştü.

Carly'nin, Dane ile tanıştıklarından beri onsuz geçireceği ilk cumartesi olacaktı. Kulüptekilerle birlikte olduğunda, hep olduğu gibi çok eğlenecekti ama Dane'i özleyecekti.

Bu, güzel bir duyguydu; özlemin geçici bir süreliğine olması.

***

Pizza, mozzarella, acı pul biberlik, kola, peçete ve koltuk değnekleri. Her şeyi yerli yerine koyunca, Dane koltuğa oturup, protezini çözdü ve bilgisayarı açılırken, protezini kenara koyup yemeğine başladı. Bir zamanlar teknoloji bağımlısıydı. Televizyon, cep telefonu, bilgisayar, oyun sistemleri... Bunların en son çıkanlarını ve en iyilerini alırdı. Savaş ödemeleri sayesinde, kazancı iyiydi. Sheryl de olmadığından, parasını harcayacak bir şeyi yoktu.

Aylardır nadiren bilgisayarla uğraşmıştı. Amerika'ya döndükten sonra, arkadaşlarından gelen e-postalara hiç cevap vermediği için artık e-posta gelmez olmuştu. Bunu tahmin etmesi gerekirdi. Kimse sırf kendisine acıdığı için arkadaşlarını kaybedecek kadar zengin olamazdı.

Ama Dane, kendine acıma konusunda yol katetmişti.

E-posta kutusunda, gerçek e-postalardan çok istenmeyen e-postalar vardı. İstenmeyenleri silip arkadaşlarından gelen kısa *nasılsın* ve *neredesin* notlarını açtı ve sayfayı alta kaydırıp en sonuncunun üzerinde durdu.

Aynı konu ve aynı başlık altında, geçtiğimiz yıl içinde onlar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ca e-posta almış gibiydi. 173. Birlik'ten Ed Rowan göndermişti hepsini. Ed, diğer arkadaşlarıyla da bağlantısını koparmamıştı. Bazıları hâlâ ordudaydı. Bazıları sivil hayata dönmüştü. Hepsiyle ilgili haberler veriyordu. Dane'in ilk aldığı e-posta, bir arkadaşlarının yarasıyla ilgili son durumu anlatıyordu. İkincisinde Dane'in yarasından bahsediyordu.

Çocuklar onu aramış ve ona mesajlar atmışlardı. Biri, Fort Bragg'dan Bethesda'ya kadar birkaç kez onu ziyaret etmek için eşiyle gelmişti. Kendi annesinin bile geldiğinden daha fazla kez.

Mesajlar genellikle cesaret vericiydi. İyi haberleri paylaşıyor, ona yaslanacağı bir omuz ve dertlerini dinleyeceği bir dostun varlığından bahsediyordu. Ed, Sky Soldiers'ın ve umudun bir araya gelmesiyle üstesinden gelemeyecekleri bir sorun olmadığına inanıyordu.

Dane, birçok kez umudun çok kırılgan bir şey olduğunu düşünmüştü; bacağını ilk gördüğünde, doktorlar her, *"Kesmemiz gerekecek,"* dediğinde, fiziksel terapi onu her yorduğunda, annesinin her tiksinir gibi bakışında.

Ama geçen yıllar ona, umudun aslında kırılgan bir şey olmadığını öğretmişti. Kaç kez kaybettiğini düşünmüş olursa olsun, hâlâ oradaydı. Dünyasındaki en dayanıklı şeydi.

Ed bunu anlamıştı.

Dane, sonunda e-postayı açtı. Diğerleriyle aynı değildi. Kısa ve özdü ve bir yabancı tarafından yazılmıştı.

Ben, Ed'in erkek kardeşi Lenny. Ed, dün gece kendini vurdu ve bu sabaha karşı 03.22'de vefat etti. Siz, onlar için çok değerliydiniz. Hepinize yardım etmek istedi ama kendisine yardım edemedi.

Cenaze töreni cuma günü Bangor, Maine'de olacak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane, gözlerinde yaşlar birikirke, ekrana bakakaldı. Annesi, ona erkeklerin ağlamayacağını öğretmek için çok uğraşmıştı. Hiçbir şey için ağlamazlardı ama ilk savaş deneyimi ona, bunu unutturmuştu. Eğer bir erkek, birkaç dakika önce arkadaşı olan insanın parçalarını toplarken ya da arkadaşının yüzünü tanınmaz hale getiren yaranın üzerine var gücüyle bastırmaya çalışırken ya da kendisi için bir şey ifade eden bir hayatı yitirdiğinde ağlamıyorsa o, bir erkek değil; bir makineydi.

Elleri titreyerek, e-postayı cevaplamaya çalıştı ama sürekli yanlış tuşlara basıyordu. Sonunda bir kolunu, gözlerine götürüp bilgisayarı kapattı ve kenara itti. Cep telefonuna uzandı.

Salı gecesi olduğunu fark edene kadar, telefon iki kez çalmıştı. Carly'nin sesi geldiği sırada, telefonu kapatmak üzereydi. "Hey, nasılsın?"

Şimdi telefonu kapatırsa, Carly onu yeniden arardı. O yüzden hafifçe öksürdü. "Özür dilerim. Bugünün salı olduğunu unutmuştum."

Carly bir süre sustu ama arkadan gelen sesler değişti. Kadınların sesleri azalırken, akan suyun sesi gelmeye başladı. Dane, onun restoranın lobisindeki fayanslı çeşmenin kenarında oturduğunu hayal edebiliyordu. Biraz rahatladı. "Beni özlemezler. İyi misin? Sesin biraz..."

Dane bir kez daha öksürdü. "Evet. Hayır. Az önce... bir arkadaşımın..." Boğazındaki düğüm konuşmaya devam etmesine izin vermedi.

"Neredesin? Geliyorum."

Dane, sehpaya yaslı duran koltuk değneklerine ve koltuğun üzerinde bir misafir gibi uzanan protezine baktı. "Teşekkürler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama hayır. Meşgulsün. Onlarla zaman geçirmeyi dört gözle beklediğini biliyorum. Ben gerçekten unutmuştum. Seninle—"

"Dane." Carly'nin sesi sert çıkmıştı. "Onlara erken gitmem gerektiğini söyleyeceğim. Bu normal bir şey. Herkes bunu yapıyor. Bana nerede olduğunu söylemek ister misin yoksa benim evime mi gelirsin?"

Dane, içine yayılan sıcak ve rahatlatıcı bir duygu hissetti. Kesinlikle salı günü yemeklerini erken terk edenler oluyordu ama Carly onlardan biri değildi. Zaman ayırması gereken başka bir şey yoktu. Arkadaşlarından daha önemli bir önceliği yoktu. Ama şimdi Dane onun önceliğiydi.

Dane, uzun zamandır hiç kimsenin önceliği olmamıştı.

"Orada görüşürüz.

"Dikkat et."

Dane, protezini yerleştirirken, belki de çok da dikkatli olmadığını düşündü. Belki de daha fazla konuşsalardı, eğer Ed'in e-postalarına daha açık ve anlayışlı baksaydı, o zaman Ed'in yardıma ihtiyacı olduğunu anlayabilirdi. Belki de—

Acımasız bir şekilde zihninin o bölümünü kapattı. Geri kalanı —artan pizzayı kaldırmak, ceketini giymek ve araba kullanmak— otomatik olarak yapabileceği şeylerdi. Öyle de yaptı. Kendisini Carly'nin garajında bulduğunda, oraya geldiği yolu, yolda trafik olup olmadığını ya da kırmızı ışıkta bekleyip beklemediğini hatırlamıyordu.

Carly henüz eve gelmemişti ama koridorda bir ışık açıktı. Dane, en üst basamağa oturdu. Beton sert ve soğuktu. Gözlerini kapatıp bekledi.

En son ne zaman destek için birilerine gittiğini hatırlamıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Yaraları, diğer arkadaşlarının ölümleri, evliliğinin bitişi, babasının ölümü... Birçok şey yaşamıştı. Etrafında insanlar vardı: doktorlar, hemşireler, kendisi gibi askerler, annesi, Sheryl. Ancak, hiçbirinden yeterince destek görmemişti.

Yüzüne gelen far lambalarından birkaç saniye önce, bir motor sesi duydu. Carly'nin aracından inişini ve uzun adımlarla kendisine doğru yürüyüşünü izledi. Telaşlı değildi ama aralarındaki mesafeyi hızla katetti.

Dane'in yanına oturdu ve kollarını, bacaklarının üzerine koydu. Sırtını hafifçe Dane'e yasladı. Ondan açıklama yapmasını beklemedi ve hiçbir şey söylemedi. Sadece bekledi.

Dane söyleyeceği sözcükleri bulana kadar uzun bir süre geçti. "Adı Ed'di. Irak ve Afganistan'da birlikteydik. Benden altı ya da sekiz yaş daha büyüktü. Tam olarak küçük çocuklar için bir baba figürüydü. Etrafındakileri güvende tutmaya çalışırdı. Tanıdığım herkesten daha fazla tur yaptı çünkü o çocuklara yardım etmesi gerektiğini düşünüyordu."

Dane konuşmaya devam edip Ed'in Maine'deki ailesinden bahsetti: ailesinden, erkek kardeşi, kız kardeşi, iki kızı ve bir oğlundan. Evliliği, birinci ve ikinci turlar arasında bitmişti. Ordu ve savaş ile ilgili bir şeyler, evlilikler üzerinde olumsuz bir etki yaratıyordu. Ama çocuklarına iyi bakılmıştı ve sevgiyle büyümüşlerdi. Ed, Afganistan'daki son turunda emekli olduğunda, kaçırdığı tüm o zamanı telafi etmek istemişti.

Carly'ye, ondan gelen e-postaları anlattı. Ed'in kendisi gibi, her zaman iyimser olan, çocuklarla ilgili iyi ve kötü haberleri veren e-postalarını. Danışmaları için, iş için ya da sadece bağlantı kurmaları için bazı kaynakların bilgilerini de eklerdi. Birinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yardım istemekten utanmamaları gerektiğini, yardım istediklerinde işlerin nasıl kolay çözülebileceğinden bahsettiğini anlattı.

"Belli ki mükemmel biriymiş," diye mırıldandı Carly, Dane susunca.

"Evet. Sadece kendi verdiği tavsiyeye, kendisi uymadı." Dane, uzun bir süre karanlığa doğru baktı. Işıklar, yolun karşısındaki evleri aydınlatıyordu ve sokak lambaları da sarı ışıklarıyla katkıda bulunuyordu. Bloklarda oturanların çoğu aileydi ve ordudandı. Muhtemelen hepsi Irak ya da Afganistan'da en az bir yıl geçirmişti. Jeff hariç, hepsi eve dönmüştü. Bazıları iyi olabilirdi ama çoğu için bu mümkün değildi. Ed'in hep söylediği gibi, en büyük yaralar, içte olanlardı. Kimsenin göremeyeceği yerde. Ama işte dışarıdan belli olmazdı.

Dane, uzun bir süre öyle olmadığına inandı. Arkadaşları arasında travma sonrası stres bozukluğu teşhisi konmayan birkaç kişiden biri de kendisiydi. Bazen, seçme şansı olsa, bacağının kesilmesindense, travma sonrası stres bozukluğunu tercih edebileceğini düşünürdü. Psikolojik yaralar, doğru yardımlarla düzeltilebilirdi ama Dane, bir uzvuna yeniden kavuşamazdı.

Ama eksik bir bacak, onu öldürmezdi.

"Hastanelerde, medikal şirketlerde, geçiş birimlerinde, herkes bizi yakından takip eder. Bizim, yokuş aşağı çok hızlı inebileceğimizi, bir anda mücadeleden vazgeçip intihar edebileceğimizi düşünürler. Bu, beyin ve beden travması ile umudunu yitirmenin birleşimiyle oluşan bir şeydir. Gazilerde intihar oranı çok yüksektir. Travma sonrası stres bozukluğu yaşayanlar, evsizler, işsizler ve depresyondakiler gibi. Herkes bir şeylerini kaybetmiştir; savaşta arkadaşlarını, beklemekten yorulan eşlerini, kendilerinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir parçayı. Minnet dolu bir ulusun takdiri güzel bir şey ancak işe, sağlık desteğine, yaşayacak yere, anlayışa ve yardıma ihtiyaç duyarken, sadece takdir yeterli olmuyor."

Carly'ye bakıp hafifçe güldü. "Özür dilerim. Ed'i düşününce, içimde kalanların hepsi dışarı taştı."

"Özür dileme. Tamamen haklısın."

"Askerlerden güçlü olmaları beklenir. Bizim işimiz ülkemizi ve çıkarlarını korumak. Bu da çok fazla şiddete maruz kalmak ve şiddet uygulamak anlamına geliyor. Savaşlar korkaklara göre değildir. Savaşta arkadaşın öldürüldüğü zaman, yas tutmak için bir dakikan bile olmaz çünkü onu öldürenler, seni de öldürmek için beklemektedir. Bunları birbirinden ayırıp güçlü, profesyonel ve ölümcül olmak zorundasın."

"Ve bunların hepsine bir gün sahip olup, ertesi gün bunlara sahip olmak için yardıma muhtaç olmak hiç de kolay değil."

Dane derin bir nefes aldı. Bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildi ama Carly onunla birlikte ilerliyordu. Onu anlıyordu. Dane çok rahatlıyordu ama aynı zamanda kendisini çok kırılgan hissediyordu. Çok savunmasız. Ve tek yapmak istediği, kontrolü yeniden eline alana kadar içine kapanmaktı.

Carly, yanında titreyince, havanın çok soğuduğunu fark etti. Kolunu ona sardı. Carly de aynısını yaptı. Küçük eli, Dane'in belinde sağ tarafta durdu.

"Ed, arkadaşlarını korumakta ve onlara destek olmakta çok iyiymiş," dedi Carly sessizce. "Sizleri cesaretlendirip tavsiyeler verirken, kendi bu tavsiyelerden yararlanmayı başaramamış."

"'Yardım iste,' derdi hep. 'Kötü hissettiğinde, ne yapacağını bilemediğinde, artık kendi başına üstesinden gelemediğinde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun bir zayıflık olduğunu düşünme. 'Yardıma ihtiyacım var,' diyecek kadar güçlü ol.'" Dane, acıyla bitirdi cümlesini. "Dün gece kendini vurmuş. Bu sabah ölmüş. Bize yardım istememiz için lanet o öğütleri verdi ama kendisi bunu yapacak kadar güçlü değildi."

13. Bölüm

Carly, Ed'in davranışları için bahaneler bulabilirdi. Bazen tüm cevaplara sahip olan tek kişi olduğunuzda, herkes kadar incindiğinizi kabullenmek zor olabilirdi. Belki de kendisinden destek bekleyenlerin, aslında onun da hata yapabileceğini bilmesini istememişti. Belki de ümitsizliği çok derindi.

Carly, onun yerine, ayağa kalkıp Dane'in elini tuttu. "İçeri gel. Sana kahve yapayım. Çikolatalı karamellerimi bile paylaşabilirim."

Dane hafif ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Kahve ve şeker her şeyi çözmüyor."

"Hayır, ama bir şeylerle baş etmeyi kolaylaştırıyor. Mia öyle der ve o da hayatında birçok sorunla baş etti." Carly çekiştirince, Dane isteksiz bir şekilde kalktı ve Carly'nin arkasından eve girdi. Carly onu mutfağa götürüp ceketini çıkardı ve kendisininkiyle birlikte sandalyenin arkasına astı.

Dane masaya oturdu. Masanın üzerindeki lamba, yüzündeki acıyı ortaya seriyordu. Carly zorlukla yutkunarak kahve yapmaya geçti. Fincanları, fincan tabaklarını ve karamelleri hazırladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zavallı Ed ve ailesi. Zavallı çocukları. Emekli olmuş. *Babaları* güvende olduğu için, artık huzurlu olacaklarını düşünmüşlerdir. Görevlendirmeler ve savaşlar olmadan. Ama Ed, zihnindeki savaşı kazanamamış.

Carly, onun için sessiz bir şekilde dua etti ve sonra da şeker tabağını masaya taşıdı. "Mags' Mojos'mu seninle paylaştığım için gurur duymalısın. Tulsa'da ilk olarak Noel hediyeleri yaparak başlayan bir kadın bunları yapıyor. Kadın, şekerleri çok popüler olunca da bunları satmaya başladı. İrademi test etmek için her ay bir kutu sipariş ediyorum ve bitirmem üç günden daha uzun sürecek mi diye görmeye çalışıyorum."

"Hiç başarılı oldun mu?"

"Birçok ay. Ama deniz tuzlu karamel siparişi verdiğimde, bütün bir paket bir buçuk günde bitiyor. Sağlığım için tehlikeli."

Carly, kahveleri, kalın ve parlak fincanlara koyup Dane'in yanına oturdu. "Ed'in cenazesine gidecek misin?"

Sanki bunu hiç düşünmemiş gibi, bir süre durdu ve sonra başını salladı. "Ölen birçok arkadaşımın cenazesine, çölde olduğum için katılamadım. Katılabilecek olsaydım bile... Bir tabutun içinde soğuk ve sertleşmiş bir şekilde yatmak, toprağın içine konup çamurla kaplanmak..." Cümlenin sonundaki titremesi yeterince açıklayıcıydı.

Carly, elini onun elinin üzerine koydu. "Bu, sadece beden. Ruhun çok daha iyi bir yerlerde olduğunu biliyorsun." En azından, Ed'in ailesi için bu şekilde dua ediyordu Carly. "Jeff'in cenazesi çok büyüktü. Cenaze, Andrews'tan Fort Carson'a Kalitta Charters uçağı ile taşındı. Yüzlerce motorlu Patriot Koruması, polis, şerif yardımcısı ve karavanlı otoyol devriyesi, ellerinde bayraklar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve afişler olan insanlar, cenazenin yapılacağı yere kadar kırk kilometrelik yolda dizilmişlerdi. Ziyaretteki ve cenazedeki ziyaretçi defterinde çok fazla isim vardı: ailesi, arkadaşları, gaziler, yüksek rütbeliler, yabancılar. Birkaç saat boyunca, en önde ve insanların düşüncelerinin orta yerinde olması, ailesi için çok anlamlıydı.

Gerçi ordudan birçok arkadaşı gelmedi. Bazıları hâlâ okyanus ötesindeydi. Bazıları çiçek ya da kart gönderdi. Biri, kim olduğunu hiçbir zaman anlayamadık, onunla çekilen fotoğrafların olduğu bir zarf bıraktı kiliseye. Bazı arkadaşlarından hiç haber alamadık. Herkesin ölenler için kendince belirlediği bir anma ve saygı duyma yöntemi var." Carly, kahve fincanını aldı ama içmedi, sadece ellerini ısıttı. "Sana tecrübelerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki bu, Ed'in ailesini çok mutlu eder. Özellikle de çocukları, onlara bir mektup yazmandan çok hoşlanır. Onlara, babalarının unutulmayacağını anlat."

Carly, Jeff'in, onu tanıyan ve seven insanlar tarafından asla unutulmayacağını biliyordu. Ama bazen, onun fedakârlığının başkaları tarafından hatırlanıp hatırlanmayacağını merak ediyordu ya da Jeff'in, insanları sıkan bir savaşın sadece bir kaybı daha olup olmayacağını. Jeff, ülkesi için canını feda etmişti ve Carly, bunun arkadaşları ve ailesi dışındaki insanlar tarafından da unutulmamasını istiyordu. Bunun, boşa yaşanmış olmasını istemiyordu.

Dane'in ifadesi sertti ama başını salladı. "Bunu yapacağım."

Kahvelerini içip çikolata karamellerini yerken sessizlik çöktü. Carly, iki günde bir taneye yetecek kadar iradesi olduğuna karar verdi. Bu, aldığı kiloları vermesine yetmeyecek olsa da.

"Kulüpten çok erken ayrılmana neden olduğum için özür dilerim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly saate baktı. Grup şimdi dağılıyor olmalıydı. Boş evlerine ya da tansiyonlarını zıplatacak üvey çocuklarına doğru gidiyorlardı. Onlarla geçirdiği her bir dakikadan keyif alırdı ve gecenin sonunda, bu keyif sona erdiği için üzülürdü. Bu gece, telefonda, Dane'in sesini duyduğunda, bir dakikalığına bile pişmanlık duymadı. Onun yanına gitmesi gerekiyordu. Kısa ve net.

"Jessy ve Marti formlarındaydılar. Aileleri ve kendileri ile ilgili hikâyeler anlatıyorlardı. Kimse beni özlememiştir." Bu tam olarak doğru değildi. Onlara neden gittiğini söylememişti. Sadece Dane ile buluşacağını söylemişti. Therese tabii ki, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış ve Carly'ye, Dane'e iyi bakmasını söylemişti. Herkes ona veda etmişti ama birkaç kişi, onu, bize tercih ediyorsun der gibi bakışlar atmıştı. Ama öyle değildi. Dane'in sesi çok hassas geliyordu ve kızlar hiç durmadan kahkahalar atıyorlardı. Kimin ona daha çok ihtiyaç duyduğuna karar vermek zor olmamıştı.

Carly, Dane'in arkadaşının kendisini vurmamış olması için her şeyini verebilecek olsa da, kendisine ihtiyaç duyulması tuhaf bir şekilde onu memnun etmişti.

"Jessy, her zaman formunda, değil mi?" diye sordu Dane soğuk bir şekilde. "Ve Marti... Siyah saçlı olan mı? Ilena'nın hamile olduğunu ilan eden?"

"Evet, o. O, hep ilgi odağıdır ki bu gayet normal çünkü annesi de East Coast'un uzun zamandır ilgi odağıymış."

"Nasıllar?"

Carly gözlerini kırptı. Çoğu insan, birbirlerine sahip oldukları için, iyi olduklarını, birbirlerinin yaralarını sardıklarını ve hayatın devam ettiğini düşünüyordu. Altı ay önce olduklarından daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iyilerdi ama iyileşmek yerine yaraları kabuk bağlamıştı ve bu kabuklar çatlayabilirdi.

"Bazen endişeleniyorum," dedi Carly dürüst bir şekilde. "Therese'nin üvey kızı büyük bir dert. Gerçi Therese, onun *dertli* olduğunu ve davranışlarının nedeninin de bu olduğunu söylüyor. Fia çok bitkin görünüyor ve Jessy de... çok içiyor." Carly bir an için sustu. İnsanların bahsetmedikleri tüm sorunları bir yana, madde bağımlılığı listenin ilk sırasındaydı. Bunu dile getirmek bir yana, düşünmek bile sadakatsizlik olabilirdi ama Carly, Dane'in ifadesini merak ederek devam etti. "Bilmiyorum, belki de haftanın geri kalanında içmiyordur ama her salı günü üç-dört margarita içiyor ve bunu anlaman mümkün bile olmuyor. Asla dili dolanmıyor ya da dengesini kaybetmiyor. Belki de bu, sorun olmadığını gösteriyordur. Belki de ben, olmayan bir problemi hayal ediyorumdur."

Dane başını sallayana kadar, Carly umutla ona baktığını fark etmemişti. Sonra içine bir hayal kırıklığı yayıldı.

"Boşandıktan sonra, uzun süre kafa dağıtmak için içki içtim. Eğer Jessy o kadar çok içip içtiğini belli etmiyorsa, ya içkiler çok hafif ya da o oldukça dayanıklı —ve askerleriyle meşhur yerlerde, alkole su karıştırmak çok olağan değildir."

Carly bir nefes verdi. "Bir şey söylemek istemiyorum ama bunu nasıl yapacağım? Sadece nasıl, ne zaman ve ne söyleyeceğimi düşünmeliyim. Fia geçen hafta doktora gittiğini ve doktorun endişelenecek bir şey olmadığını söylediğini anlattı. Yani, kısa sürede iyi olacaktır. Ve zavallı Therese... Onun durumunun o şımarık, Abby'ye tokadı basmadan düzeleceğini zannetmiyorum. Abby ve Jacob'a nasıl davranmaları gerektiğini öğretmesi gerek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tiğini söylüyoruz ama hiçbirimiz anne değiliz. Nereden bilebiliriz ki? Ve Therese onların sadece üvey annesi olduğu için durum daha da kötü. Onlar için gerçekten üzülüyorum."

"Jacob oldukça iyi bir çocuğa benziyor."

"Senin yanında öyleydi. Therese'ye karşı hep asık suratlı ve kabadır. Kendisini bilgisayar oyunlarıyla birlikte odasına kilitleyip dünyayı yok sayar."

Dane sırıttı. "Ülke genelindeki on-on sekiz yaş aralığındaki çocukların yarısını tanımlıyorsun."

"Biliyorum. Ama sözkonusu *kendi* çocuğun olduğunda, Therese'nin durumunda olduğu gibi, durum daha önemli oluyor."

"Rehberlik yardımı almıştır sanırım."

"Evet. Abby, bundan o kadar nefret ediyordu ki, terapisti, bir süre ara vermeyi teklif etti. Tabii ki anne ve babasının yasını tutuyor ama bunların dışında, tanıdığım en şımarık, en benmerkezci ve en berbat çocuk."

"Belki Therese ona yeni bir üvey baba bulur. Deniz Piyade sınıfından bir talim eğitmeni."

Carly kıkırdadı. "Ah, bir denizcinin ağladığını görmek istemem." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, Carly, ellerini Dane'in elinin üzerine koydu. "Bu gece aradığım için çok memnunum."

Dane belirsiz bir şekilde gülümsedi. Carly'nin elini dudaklarına götürüp öptü. Tam avucunun içinden. Sonra da elini parmaklarının arasına aldı. "Ben de."

Therese, cumartesi gecesi içeriden bir hışırtı duyduğunda, bir kucak dolusu çamaşırı odasına götürüyordu. Aynanın karşısında sarı saçlarına bu sefer turkuaz boyalar attırmış olan Abby'yi gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rünce kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemeyip onun kendisini fark etmesini bekledi.

Abby, onu gördüğünde yüzünde en ufak bir suçluluk ifadesi yoktu. Üst dudağı kıvrıldı ve burnunu buruşturdu ama Therese'nin takı kutusunu karıştırmaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?"

"Küpe arıyorum."

Therese kontrollü hareketlerle, çamaşırları yatağın üzerine koydu ve şifonyerin yanına gidip Abby'nin elini itti. Ahşap kutunun kapağını sert bir şekilde kapattı. "Hayır."

Abby, kapağı yeniden açmaya çalıştı ama Therese buna izin vermedi. Abby her zamanki gibi bir nefes verip ellerini kalçasına götürdü. "Ne var ki? Sanki pahalı bir şeyin varmış gibi. Birçoğu döküntü zaten."

Therese'nin başı zonklamaya başladı. Hep şakaklarında başlar ve sonra da tüm başına yayılırdı. Kutudaki bazı parçalar pahalıydı ve hiçbiri döküntü değildi. Daha da önemlisi, hepsinin Therese için manevi değeri vardı. Ve daha da önemlisi, konu bu değildi. "Hayır," diye tekrarladı Therese. Sesinin ne kadar sakin çıktığına kendisi bile inanamayarak. "Bunlar benim takılarım ve sen hiçbirini almıyorsun."

Abby homurdandı. "Hiçbirini almak istemiyorum. Çoğunu görmek bile istemem. Sadece yolculuk için birkaç çift ödünç almak istemiştim. Kırmızı gömleğimle takacak bir şeylere ihtiyacım var ve şu uzun gümüş olanlar—"

"*Hayır*. Bir daha izin almadan odama girme ve benim olan hiçbir şeyi benden izinsiz alma. Ödünç de alma. Anladın mı?"

Üvey kızının gözlerindeki öfke, nefes kesecek kadar yoğundu. Onu solgun ve güzel bir melekten, bir öfke topuna çevirmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beni kovamazsın," dedi aksi bir şekilde. "Burası benim babamın evi, senin değil! Senin buraya girmeye ne kadar hakkın varsa, benim de o kadar var!"

"Baban ve ben bu evi birlikte aldık ve kardeşin ile seni burada yaşamanız için biz davet ettik. Kendine ait bir odan var ve diğer odaları da kullanabilirsin ama Jacob'ın ve benim özelimize saygı göstereceksin! Anlıyor musun?"

Abby'nin sesi o kadar tizdi ki, Therese'nin kulaklarında inledi. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin! Annem değilsin, artık babamın eşi bile değilsin! Sadece babamla parasıyla evlenen aptal kadının tekisin ve ben senden nefret ediyorum! Senden, ondan nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum!" Gözleri öfkeden deliye dönmüş gibiydi. Hem takı kutusunu hem de şifonyerin üzerindeki her şeyi şiddetli bir şekilde itti.

Kutu, Therese'nin elinin altından kaydı ve içindekiler yere saçıldı. Parfüm şişeleri, fotoğraflar ve diğer şeyler de, masanın üzerine dağıldı.

"Abigail Catherine!" Therese sinirle bağırdı ve Abby sinirle bakıp onu da itti.

Therese kollarından tuttu. Hem onu durdurmak hem de dengesini korumasını sağlamak için. Abby, sağ kolunu geriye doğru çekti ve avucunu Therese'nin yanağıyla buluşturdu.

Therese şok olmuştu. Gözlerini kocaman açtı ve eli otomatik olarak yanmakta olan yanağına gitti. Düşünceleri birbirine karışmıştı. *İnanamıyorum... Çok acıdı... Daha önce hiç kimse... Ben de ona vurmalıyım...*

Açık kapıdan dehşet dolu bir ses geldi. "Abby! Sen ne yap—*Abby*!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Abby'nin bakışları Therese'den Jacob'a kaydı ve sonra gözleri yaşlarla doldu. "Senden nefret ediyorum! Hepinizden nefret ediyorum!" diye bağırdı ve kardeşinin yanından geçip koşarak odasına gitti ve kapıyı çarptı.

Therese yavaşça yatağın üzerine çöktü. Eli hâlâ yanağının üzerindeydi. Yanağında bir sıcaklık hissediyordu ve Abby'nin nazik avucunun şeklinin yanağına çıkmış olduğunu tahmin edebiliyordu. Dehşete kapılmıştı, kızgındı, şaşkındı, sersemlemişti ve canı yanmıştı. Canı gerçekten çok yanmıştı. Yüzü değil, çok derinlerde bir yeri.

"Sen—" Jacob odaya doğru birkaç adım attı. "Sen iyi misin?" Jacob, Therese'nin yanına gelmek yerine, şifonyerin önüne eğildi ve yerdekileri toplamaya başladı. Takı kutusunun kapağı eğreti bir şekilde kapandı. Altınlar, gümüşler, değerli taşlar ve emayeler, halının yanında duruyordu.

Therese ona cevap veremedi. Söylemek istediği tek şey *Yüce Tanrı'm*'dı ve yapmak istediği tek şey de ağlamak. Paul'ün ölümünden beri ilk kez, Paul'ün orada olmamasına sevinmişti. Hayran olduğu değerli bebeğinin, kızının, eşine tokat attığını görmek, onun kalbini acıtırdı.

Therese sinirleri boşanmak üzere, gözlerinde yaşlarla orada oturup boş boş etrafa bakıyordu. Kalbi, göğüs kafesinde deli gibi atıyor ve kulakları şaşkınlıktan zonkluyordu.

Jacob eğildiğinde, güçlü ellerin kendisine dokunduğunu fark edip sıçradı. Jacob hemen geri çekildi. Therese de aynı hızla onun parmaklarını tuttu. "Ben üzgünüm. Ben, ben—"

Jacob yere eğilmiş, Abby'nin sinirle sebep olduğu karmaşayı toparlıyordu. "O bunu yapmak… O, sadece annemi göreceği için

gergin. O, bunu yapmak istemedi, hiçbirini, yemin ederim. O, o—"

"Biliyorum Jacob."

Jacob tanımlayacak sözcükleri bulamıyordu, kız kardeşinin yaptığını savunacak sözleri. Bir an için, Therese de bulamamıştı.

Ayrıca empati, merhamet ve diğer duygulardan da uzaktaydı o anda. Abby, Catherine'e yapacakları bu ziyaretten geri dönmemekle tehdit etmişti onu ve Therese şimdi bunun gerçek olmasını umuyordu. Artık bunun için dua ediyordu ve Abby uzakta olduğu sürece her gün, her saat bunun için dua edecekti.

Abby'nin ve Catherine'in ne istediği, Paul'ün ne isteyeceği umurunda değildi. O anda canına tak etmişti. Prenses Senden Nefret Ediyorum, son kargaşasını yaratmıştı.

"Mektubu yazdım."

Dane, Carly'nin bakışlarının, domateslerden, kendisine kaydığı anı fark etti. Ancak, o Carly'ye bakmıyordu. Onun yerine dolmalık biber saksılarına bakıyor gibi yapıp kendini daha rahat hissediyordu.

Bir süre sonra, Carly de domateslere döndü. "Güzel." Sonra devam etti… "Postaya verdin mi?"

"Evet. Bu sabah, sana gelirken."

"Güzel." Carly, büyük bir domates alıp, seraya doğru gitti. Zaten küçük meyvelerle doldurduğu arabaya, onu da ekledi.

İki reyon daha ilerleyip salatalıklara ulaştıklarında Dane devam etti. "Onunla ilgili iyi şeylerden bahsettim. Herkesle nasıl ilgilendiğinden. Ne kadar sorumluluk sahibi olduğundan. Çocuklarını ne kadar çok özlediğinden. Ama 'Madem bizi özlemişti,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eve neden daha önce dönmedi?' sorusunun cevabının ne olduğunu da merak ettim doğrusu."

"Bu soruyu soracaklardır," dedi Carly. "Görev duygusunu anlamak için fazla gençler."

Dane, ince bir bitkinin yanından geçip içinde birkaç sarı çiçeğin olduğu diğer bir seranın başlangıcına giderken başını salladı. "Onun bendeki tüm fotoğraflarını da buldum ve bastırıp gönderdim."

"Bu çok hoşlarına gidecek. Mia, Pop ve ben bundan çok memnun olurduk." Carly, arabadaki bitkilere baktı ve gülümsedi. "Gerçek alışverişe geçme zamanı."

"Ne? Domatesler, salatalıklar ve biberler, gerçek alışveriş değil miydi?"

"Bunlar sadece küçük bir kısım için. Çiçeklere ihtiyacım var. Hem de çok fazla." Gülümseyerek fidanlığın diğer tarafına doğru yürüdü.

Dane de gülümseyerek arkasından gitti. Carly, Dane'e Margarita Kulübü'nün bu gece kasabanın dışında bir doğum günü partisine gideceğini söylediğinde, Dane'in aklına ilk gelen, beş haftadan sonra, birbirlerinden en azından bir kısmını ayrı geçirecekleri ilk cumartesi olacağıydı. Carly, daha sonra onu öğle yemeğine ve fidanlığa davet etmişti ve Dane de bu teklifi zevkle kabul etmişti. Onu görmemekten daha iyiydi tabii ki, değil mi?

Bu düşünce, Dane'e kendini yirmi yaşında gibi hissettirmişti. Uzun zamandan sonra ilk kez belirli bir kadınla vakit geçirmeyi önemsiyordu. Evliliğinin son yıllarında bile birlikte geçirdikleri vakit bir armağandan çok, gereklilikti.

Carly ile geçirdiği zaman bir armağandı. Dane'e kendisini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

normal, mutlu ve umutlu hissetmesinde yardımcı oluyordu. Bunlar küçük şeyler olabilirdi ama Ed'in ölümünün de gösterdiği gibi, çok fazla şeyini kaybettiğinde, oldukça gerekli şeylerdi.

Pansy's Posies'taki satıcının tavsiyesini dinleyip cenazeye çiçek de göndermişti. Kartın üzerindeki not çok saçmaydı —*Kaybınız için üzgünüm*— ama mektubun, bu tuhaflığı gidermesini umuyordu.

"Elektrik ya da su tesisatından anlar mısın?"

Dane, yeniden Carly'ye verdi dikkatini. Çeşmelerin arasındayken bir an için hareketsiz kaldı. "Evet. Gazetelerin ilan sayfalarında elektrik ve su tesisatçılarına bakarım hep. Numaralarını çevirip randevu almakta çok iyiyimdir."

Carly güldü. "Benim gibi düşünen bir erkek. Bunu sevdim. Jeff, bir profesyoneli aramanın, erkekliğine hakaret olduğunu düşünürdü."

Dane'in iyi ruh hali bu kadar çabuk yok olabiliyordu. "Benim erkekliğim, hakkında hiçbir şey bilmediğim konulara bağlı değil," diye mırıldandı. Ancak içinden gelen alaycı ses bedenine bir sıcaklığın yayılmasına neden oluyordu: *Hayır, senin erkekliğin eksik ayağına bağlı. Patlama ve ameliyatlar, hayati organlarını sıyırıp geçti ama rol yaptığın için bunu yüksek sesle s*öyleyemezsin.

Bunu, Carly'ye çoktan söylemiş olması gerekirdi. Onu oyalayıp kendisinin defolu olduğu gerçeğini ondan saklamak hiç adil değildi. Onun peşinden gitmeye hakkı yoktu ve bunu kabul etmese de yaptığı şey tam olarak buydu. Onu öpmeye ya da Carly neye kalkıştığını tam olarak bilene kadar onunla başka hiçbir şey yapmaya da hakkı yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun için sessizliğini suçladı: *Hiçbir zaman doğru zaman gelmiyordu.*

Herkesin dediklerini hatırladı: *O halde doğru zamanı yarat.*

Ve bunu yapacaktı. Justin ve Kıdemli Başçavuş Chen'in de dediği gibi, Carly anlamadan yakınlaşmaları mümkün değildi. Ve Dane, bunu gerçekten istiyordu. Ona söyleme cesaretini bulur bulmaz.

Eğer bu Carly için sorun değilse.

Eğer hâlâ Dane'e katlanmak isterse.

Dane'in, Carly'nin kendisine katlanmak istemesini bu kadar çok diliyor olması korkutucuydu.

Carly, arabayı tıka basa dolduracak kadar çok çiçek koydu ve sonra bir tane daha getirmesi için Dane'i girişe gönderdi. Dane, çiçeklerin çoğunu tanımıyordu ama renkler, gecenin ortasında parıldayan bir güneş gibiydi: turuncu, sarı, kırmızı, canlı pembe, beyaz, mor, mavi. Haziranın ortasına kadar, Carly'nin bahçesi Oklahoma düzlüğündeki bereketli bir vahaya dönüşecekti ve Dane de bunu görmeye çok büyük bir ihtiyaç duyuyordu. Bahçeyi bu haziranda, sonraki haziranda ve on yıl sonraki haziranda da görmeyi istiyordu.

Carly, parayı ödedikten sonra minyatür cennet bahçesini, Dane'in pikabının arkasına yerleştirdiler. sandviç almak için Subway'de durdular ve ardından da eve gittiler. Yassı ve derin saksıları, garajdan arka bahçeye taşımak, Dane'in bacaklarının sızlamasına yetmişti. Bitkileri dikerken yapması gerekecek olan eğilme ve diz çökme kısmına ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Carly'ye bütün bir erkeğin yaptığı her şeyi yapabileceğini göstermek istiyordu —neredeyse her şeyi. Tek bacağı olmayabilirdi ama elinden geleni yapıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunlar, Dane'e kendisini huzursuz hissettiriyordu. Bunlar, hayatındaki değişimleri kabul etmiş bir erkeğin söyleyebileceği şeyler değildi.

Carly'nin arka bahçe için seçtiği çiçeklerden sonuncusunu taşırken —hâlâ ön bahçeye götürülecek bir düzine yassı saksı vardı— Carly de iki tane katlanır sandalye çıkardı. Demir ve mermer bir masanın üzerine de öğle yemeklerini ve soğuk içeceklerini koydu.

"Mükemmel bir gün, değil mi?" diye sordu Carly, yemeklerine başladıktan sonra.

Yine o kelime: *mükemmel*. Dane yine de cevap vermeden önce gökyüzüne, derin maviye ve ilerlemekte olan bulutlara baktı. Sıcaklık yirmi dereceden fazlaydı. Kuzeybatıdan hafif bir esinti geliyordu ve havada temiz ve taze biçilmiş çim ile yeni yetişen yeşillik kokusu vardı. Havaya bakılacak olursa, evet neredeyse mükemmeldi.

"Ben bitkileri dikerken, televizyon izlemek istersen, içeri gidebilirsin ya da internet üzerinde yapmak istediğin bir şey varsa, dizüstü bilgisayarımı dışarı getirebilirsin."

Dane ona bakıp kaşlarını çattı. "Sana yardım etmeye geleceğim." Daha doğrusu onu izlemeye. Onunla vakit geçirmeye. Ama bitki dikmek, listesinde üçüncü sıradaydı.

Carly buna sevinmişti. "Fidanlıkta peşimden gelmesi Jeff'ten görebileceğim en büyük iyilikti. Çiçekler için eğilip kirlenme fikrinden bile nefret ederdi."

Dane gülmeye çalıştı ama bu çok zordu. "Ben Jeff değilim," dedi.

Carly'nin ela gözlerinden bir üzüntü geçmesini bekledi ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öyle olmadı. "Hayır, Dane," diye cevapladı. "Değilsin."

Ve Carly'nin yüzündeki tatlı, sıcak ve mükemmel gülümsemeyi görünce, aslında bunun, onun için bir hayal kırıklığı olmadığına yemin edebilirdi.

Akşam yemeğinde on iki kişilerdi. Carly, Therese, Ilena ve iki tane de her zaman aralarında olmayan arkadaşları, Bennie Ford ve Leah Black vardı. Yol boyunca konuşmalar hiç bitmedi ama Marti'nin Suburban aracındakilerin çok daha şamatacı olduklarından eminlerdi.

"Eğer bu bir okul olsaydı, yaramaz kızlar onlar olurdu," dedi Ilena, "Biz de iyi kızlar."

"Muhtemelen şu anda özel konulardan bahsediyorlardır," dedi Leah.

"Biz de sıkıcı sayılmayız," dedi Bennie. "Dünyada en azından beş erkek, iyi kızları beğeniyormuş."

Bunun üzerine arka koltuktan bir nefes geldi ve Carly de onlara katıldı. Therese bir şey demedi. The Three Amigos'un otoparkında buluştuklarından beri fazla konuşmamıştı. Selam verip çok içten olmayan bir şekilde gülümsemişti sadece. Acıların Prensesi ve onun sadık takipçisi ile yeni sorunlar mı yaşamıştı?

Küçük karavan, Highway 97 yolundan güneye doğru döndü. Otoparktayken, Marti, Tulsa'ya giden çevre yolundan gidip, sonra güneye gitme konusunda ısrar etse de, sonunda birkaç kilometre kısaltıp daha güzel bir manzaradan gitmekte karar kılmışlardı. Sand Springs'ten geçip, Route 66'da bir ticaret merkezi olan, iki üç katlı binaları ve duvarlarındaki duvar resimleriyle, Carly'ye Tallgrass'ı hatırlatan küçük Sapulpa kasabasına ulaşmışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sapulpa'nın birkaç kilometre güneyinde, Kiefer'dan geçip doğruya saptılar. Kısa süre sonra, küçük bir merkezdeki Karaoke'nin karşısına park ediyorlardı. "Umarım, hepimizi bir arada oturtabilirler," dedi Leah arabadan çıkıp bacaklarını esnetirken.

"Önden aradım," dedi Lucy. "İzin almadan yemek salonunu ayarlatmak istemedim."

Jessy yumruğunu kalçasına koydu. "Hey, buradan rezervasyon yaptıracağız ve bizi birlikte oturtmayacaklar. Fia ile masaları taşımaya başladığımızda, yerlerinden kalkıp istediğimizi yaparlar."

Diğerleri otoparkın diğer tarafına yürümeye başladığında, Carly, Therese'nin koluna girdi. "Dane haklı. Hayat bu kızlarla asla sıkıcı olmaz."

"Bazen biraz sıkıcı olması çok da sorun değil," diye mırıldandı Therese yüzünü ekşiterek.

"Neyin var tatlım? Çocuklar evde sorun mu yaşatıyor?"

Therese yüzünü daha da ekşitti ve tek elini yüzüne götürdü. "Çocuklar mı? Ah, suratsız oğlanla, bencil ve şımarık kız çocuğundan mı bahsediyorsun?"

Cevap, Carly'yi o kadar şaşırttı ki, kaldırıma takıldı ve dengesini sağlamak için Bennie'nin omzuna tutundu. "Pardon."

"Sorun değil, bebek." Bennie ona sarılıp herkes küçük lobiye doluşana kadar da bırakmadı. "Keşke daha sık gelebilsem. Sizi çok özlüyorum kızlar."

Bennie, yerel hastanede hemşire yardımcısıydı. Hemşirelik okuluna yarı zamanlı gidip kalan vaktinde de, kendisini büyüten büyükannesine bakıyordu. Salı geceleri genellikle dersi oluyordu ama elinden geldiği zamanlarda akşam yemeklerine katılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biz de seni özlüyoruz ama mezun olmana az kaldı ve hep birlikte bunu kutlayacağız."

Bennie'nin yüzü düştü. "Az mı kaldı? Bebeğim, daha on sekiz ayım var. Daha gidilecek bir sürü yolum var."

On sekiz ay insana sonsuzluk gibi gelebilirdi... Ya da göz açıp kapayıncaya kadar geçebilirdi de. Bennie, bunu çoğundan daha iyi biliyordu. J'myel savaşta öleli on sekiz ay olmuştu. Ondan on sekiz ay önce de evlenmişlerdi.

"Birlikte conga dansı* yaparız," dedi Jessy ne kadar istekli olduğunu belli etmek için. Garson, onları masalarına doğru götürürken de, ellerini Bennie'nin beline koyup dans etmeye başladı. Fia ve Lucy de onlara katıldı.

Carly yine Therese'nin yanına gitti ve en sondaki iki sandalyeyi oturmaları için çekti. Diğerleri çok gürültü yapıp onları duyamaz hale geldiklerinde konuyu daha detaylı öğrenmek istiyordu. Arkadaşını... yenik görmekten hoşlanmamıştı. Mutsuz ya da depresif olmak onlar için gayet normaldi ama yenik olmak... İşte bu biraz korkutucuydu.

Daha yeni oturmuşlardı ki, genç bir adam mikrofonla sahneye çıkıp bir *country* şarkısı söylemeye başladı. "Botlar, kot pantolon, kafam kadar büyük kemer tokası." Masanın diğer tarafından Fia iç geçiriyordu. "Oklahoma'yı seviyorum."

"Ve Nashville'den gelenlerden çok daha iyi bir ses. İyi ki doğdum!" Lucy mutlu bir şekilde el çırptı.

Buzlu çay ve limonata siparişi verip güldüler, sohbet ettiler, yemeklerini sipariş edip yine güldüler ve daha fazla sohbet ettiler.

---

* İnsanların, önlerindeki kişinin belinden tutarak bir sıra halinde dans alanını gezerek sergiledikleri bir dans türü. (e.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En azından Therese hariç, hepsi. Suratı asıktı; bunu gizlemeye çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Carly, yemekleri bitene kadar onunla konuşma fırsatı bulamadı. Diğer müşterilerden altı-yedi şarkı dinledikten sonra, üçü —Fia, Jessy ve Marti— şarkı söylemek için sahneye gittiler. Carly, ona doğru yaklaşıp fısıldadı: "Ne olduğunu anlatmak ister misin? Çocuklar bu sefer ne yaptı?"

Shania Twain'in "Man! I Feel Like a Woman" şarkısının giriş müziği başlarken, aksi bakışını Carly'ye çevirdi. "Abby bana tokat attı."

"Ah." Carly boğazı düğümlenerek sandalyede arkasına yaslandı. *Hayır*. Bu birçok açıdan kabul edilemezdi. On üç yaşındaki kızlar, ebeveynlerine şiddet göstermezlerdi. Ne kadar mutsuz ya da şımarık olurlarsa olsunlar. Bu kabul edilemezdi.

"Üzgünüm," dedi Carly sonunda ve sert bir şekilde ekledi: "Umarım sen de onun ağzının payını vermişsindir."

Therese duygusuz bir şekilde mırıldandı: "Şiddete, şiddetle karşılık veremezsin. Bu durumda kimse bir şey kazanmaz."

Carly homurdandı. "Pardon ama katılmıyorum. 'Sakin yürü ama büyük bir sopa taşı.' Bunu tarih dersinden hatırlıyor musun? Bazı şeylere tahammül edilemez Therese ve bir çocuğun sana fiziksel olarak şiddet göstermesi de listenin ilk sırasındadır. Nasıl olur da sana dokunur?"

Therese, arkadaşlarının şarkıya, doğru bir tonda ve çalışılmış hareketlerle eşlik ettikleri sahneye boş boş baktı. Bu geceyi düşünerek koreografiye çalışmışlar mıydı yoksa içlerinden doğal olarak mı geliyordu hareketler? Carly bir cevap beklerken, içinden belirsiz bir şekilde bunu düşünüyordu.

Şarkı bitince, dinleyenler coşkuyla alkışladı. Arkadaşları da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

selam verip el sallıyorlardı. Diğer grup sahneye çıkarken, Therese sonunda fısıldadı, "Denedim Carly. Çok denedim. O, Paul'ün kızı, onun bebeği ve ben ona, Abby ve Jacob'a bakacağıma dair söz verdim ama artık bunu yapamam. Artık umurumda değil. Tüm bunlar beni tüketti, yordu ve aşırı strese soktu. Görevlendirmelerin, Paul'ün ölümünün ve onsuz neredeyse üç yıl yaşamanın üstesinden geldim ama bu çocuk beni pes ettirdi. Teslim oldum. Benden bu kadar."

"Ah, Therese," dedi Ilena hafif bir nefes vererek ve Carly yakında oturan arkadaşlarının da konuşulanları duymak için eğilmiş olduklarını fark etti.

"Küstah bu sefer ne yaptı?" diye sordu Jessy mükemmel performansının ardından hâlâ ayakta dikilirken. Yüzünde sert bir ifade vardı ve çenesini öne uzatmıştı. Abby burada olsaydı, bu öfkeli yeşil gözlere bir kez bakması korkmasına yeterdi, en azından bir süreliğine.

Therese'nin yüzü kızardı. "Kızlar, özür dilerim. Bunu konuşmayalım olur mu? Bugün Lucy'nin doğum günü. Onunla eğlenmek için buradayız.

Lucy, masanın ucuna gelip ona sarıldı. "Tatlım, beni merak etme. Ben mükemmel zaman geçirdim. Sizlerle birlikte olmak bile yeterince güzel. Ne yaptığımızın bir önemi yok. Önemli olan bu. Önemli olan *sensin.* Birbirimize sahip çıkmalıyız, değil mi?"

"Anlat," diye onu konuşmaya teşvik etti Marti ve Therese de bir nefes verip kısık bir sesle olayı anlattı. Anlatmayı bitirdiğinde, on bir tane şaşkın yüz kendisine bakıyordu. Hepsinde farklı duygular vardı.

Therese başını eğdi ve yüzünü elleriyle kapattı. "Hepiniz ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karşı çok hoşgörülü davrandığımı söylemiştiniz."

"Ah, sanırım bizim demeye çalıştığımız onun yaptığı bokt—saçmalıklara fazla katlandığındı," diye böldü onu Jessy. Therese de ellerini indirip hafifçe gülümsedi.

"Sadece zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Danışmanlar, papaz, ailem ve Paul'ün ailesi böyle söylüyordu. Paul'ün ölümünden sonraki bir yılı sadece uyku haplarıyla geçirdim biliyor musunuz? Ama ondan sonra, depresyon ilaçlarına da başladım. Eve her girdiğimde, kalbim sıkışıyor, hızlanıyor ve nefes alamıyorum."

Carly ilaç konusunu biliyordu. Ama bunun doğrudan çocuklarla ilgili olduğunu bilmiyordu.

"Onları bir haftalığına Bennie Teyze'leriyle kalmaya yolla," dedi Bennie kendisini işaret ederek. "Mama Maudene'ın beni yetiştirdiği kurallardan kurtulduklarına çok sevinip döndüklerinde bambaşka biri olurlar."

"Onun için kuralların hiçbir anlamı yok," diye mırıldandı Therese. "Sorunun kaynağı da bu."

"Hayır, bebeğim. Onun için sonuca ulaşmayan kuralların bir önemi yok. Odaya kapatılmak ya da bir haftalığına cep telefonunun alınması bir şey ifade etmiyor. Mama Maudene'ın kurallarının *sonuçları* vardır. Ve senin şu sıska kızın, Mama Maudene'a karşı koyup kazanması mümkün değil."

"O, haklı Therese," dedi Marti. "Bizim ailemizde hiç sonuçlar olmadı. Annemizin ayağının altında dolaşmadığımız müddetçe, istediğimiz her şeyi yapardık. O zamanlar bunun güzel olduğunu düşünüyorduk ama aslında, bize iyilik yapmamış. Evden ayrılıp annemden başka diğer tüm insanların beklentileri olduğunu gördüğümde bu hiç hoş değildi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim beklentilerim var," dedi Therese sessizce. "Okul yılı bittiğinde, başka bir yerde yaşamasını istiyorum."

Bu, herkesi bir kez daha susturdu. Carly de dahil, herkes onun Paul'e verdiği sözü biliyordu. İşler mutlu ve güzel gitmediği her gün, Paul'e karşı sözünü tutamadığını hissettiğini de biliyorlardı. Carly, Therese'nin onlardan kurtulursa, özsaygısını yeniden kazanabileceğini kaç kez düşündüğünü hatırlamıyordu bile.

Şaşırtıcı bir şekilde, Abby ve Jacob hakkındaki sert düşüncelerini belirtmekten asla çekinmeyen Jessy konuştu: "Şu anda bir karar vermek zorunda değilsin Therese. Çocuklar kasabadan bir haftalığına uzaklaşacaklar. Okulun kapanmasına da bir aydan fazla zaman var. Ne yapman gerektiğine karar vermek için yeterince süren var." Therese gruba baktı. "Sanırım kek ve dondurma yiyip, sahneye çıkma zamanı geldi. GI sisters'a ne dersiniz?"

Diğerleri de neşeyle el çırptılar. Hepsi yerlerine oturunca, Lucy garsona işaret etti. Herkesin dikkati, kadının ezbere saydığı tatlı listesindeyken, Therese, Carly'ye hafifçe fısıldadı, "Kararımı verdim ama hey, kek ve dondurma için asla yanlış zaman değildir, değil mi?"

Tallgrass'a ulaştıklarında, Therese hepsini The Three Amigos'un otoparkında araçlarına bıraktı. Lucy'ye sarılıp doğum gününü kutladı ve diğerlerinin de kendisine sarılıp, iyi dileklerde bulunmalarına izin verdi. Arabasını, evin önüne park edene kadar, deli gibi yorulmuştu.

Sadece çıkarken açık bıraktığı mutfak ve koridor ışıkları yanıyordu. Çocuklar geceyi Nicole ve Liam ile geçireceklerdi. Jacob muhtemelen yaşadıkları en son rezaletten bahsetmemişti ama Abby kesinlikle, olayı, kendisinin şeytan üvey annesinin kurbanı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğu bir dramaya çevirip anlatmıştı.

Paul'ün kızını göndermeyi düşündüğü için bir şeytan mıydı? Bencil miydi?

"Ben onların annesi, büyükannesi, büyükbabası, teyzesi ya da amcası değilim," dedi sert bir şekilde merdivenleri çıkıp eve girerken. "Ben onların ailesinden bile değilim."

Ama onların yasal vasisiydi. Kışladaki askeri başsavcı ofisine gidip onlara yeni bir ev bulmak için nasıl bir yol izlemesi gerektiğini görüşmeliydi.

Eski bir ilahiden bir bölüm takıldı aklına. *Ve vadide benim için huzur olacak.*

Gerçekten huzura ihtiyacı vardı.

Mutfaktaki ışığı açık bırakıp koridordakini söndürdü. Merdivenleri aydınlatan ışığı açtı. Ev sessizdi ama henüz huzurlu değildi. Abby'nin varlığından kurtulana kadar da huzurlu olmayacaktı.

Tam ışıkları söndürüp yatak odasının kapısına elini uzatmıştı ki, aşağıdan gelen bir ses donup kalmasına neden oldu. Ön kapı açılıp, sessizce kapandı. Therese hızla cebinden telefonunu çıkardı ve geldiği yere doğru yürümeye çalıştı. "Polisi arıyorum," dedi telefonun ışığı elinde yanarken.

Uzun ince bir gölge, birkaç adım atıp durdu. Mutfaktan gelen loş ışıkta bile Jacob'ı tanıyabilirdi: boyu, inceliği, başını bir tarafa doğru yatırması, omuzlarını bükmesi ve ellerini cebine koyması. "Benim."

Therese birden rahatladı. "Bayan McRae evden gizlice çıktığını biliyor mu?"

"Hayır. Eğer yukarı çıkacak olursa, Liam ona tuvalette olduğumu falan söyleyecek." Therese'ye bakmadan, yan tarafa doğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaslandı. "Abby, yaptığı şeyi gerçekten yapmak istemedi." Başıyla yatak odasını işaret etti. "O haksızdı ama... Sen iyi misin?"

"Sanırım." Therese, telefonu bırakıp en üst merdivene oturdu ve kollarını birleştirdi. "Benimle yaşamak korkunç bir şey mi Jacob?"

Therese, Jacob'ın yüzünün kızardığını anlayabilmek için yüzüne bakmak zorunda değildi. Koçu haricinde bir yetişkinle konuşmak, Jacob için çok da güzel bir şey değildi. Birkaç kez olduğu yerde sallandı ve aralarında bir basamak kalana kadar yukarı çıktı. "Hayır, sadece... Abby, annem ve babamla birlikte yaşamak istiyor."

"Bu imkânsız."

"Biliyorum. O da biliyor. Ve ikisine birden sahip olamıyorsa, o zaman en azından annemle olmak istiyor."

Kendisini, yorulduğu zaman bir hobiymiş gibi bırakan annesiyle. Therese rimelini unutup gözlerini yorgun bir şekilde ovdu. "Sen de annenle yaşamak istiyor musun?"

Jacob uzun bir süre sustu. Dizini oynatıp parmaklarıyla halının üzerinde ritim tutuyordu. "Annemi seviyorum," dedi en sonunda. "Ama o, bizi küçükken istemedi. Şimdi niye istesin ki?"

Therese, kendi kendine *o, on bir yaşında* dedi. Kalbi acıyordu. *Ve şimdiden umutsuzluğa kapılmış.* Haklıydı da. Catherine, çocukların kendine bir yararı olacağını düşünmediği müddetçe onları istemezdi. Onun için annelik sevgisi ve onları bu dünyaya getirmiş olmanın ona verdiği sorumluluk yeterli değildi.

Jacob'ın dokunabileceği kadar yakınında olmasını diledi. Ona sarılmazdı, bunu denemezdi bile ama belki saçını okşardı. Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Babanız sizi istiyordu biliyorsun.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bizimle yaşayacağınızı öğrendiği zaman çok heyecanlanmıştı."

"Eminim sen heyecanlanmamışsındır."

"Heyecanlanmamıştım hayır ama düşündüm ki... Bir aile olabileceğimizi düşündüm. Annenizin ya da babanızın yerini almayı asla düşünmedim." Therese daha da üzgün bir şekilde ekledi: "Ama birbirimizle iyi anlaşıp birbirimize saygı gösterebileceğimizi ve sonunda da birbirimizi sevebileceğimizi düşünmüştüm."

"Babam da... Babam da öyle düşünmüştü. Buraya geldiğimizde bize öyle söylemişti."

"Hepimiz için çok büyük umutları vardı."

Jacob somurttu ve sonra eğilip oturma odasına baktı. Jaluziden hafif bir ışık süzülüyordu içeri. Detayların görünmesini sağlamasa da Therese, Jacob'ın, Paul'ün fotoğrafları ile kazandığı madalyaların durduğu şömine rafına baktığını tahmin edebiliyordu.

Uzun bir süre sonra, Jacob boğuk bir ses çıkardı ve "Neden ölmek zorundaydı?" dedi.

Therese temkinli bir şekilde birkaç merdiven indi ve elini hafifçe Jacob'ın koluna koydu. Jacob gevşemedi ya da ona doğru yaklaşmadı ama kaçmadı da. "Bilmiyorum Jacob."

"Liam'ın babası gitti ve geri döndü. Okuldaki tüm çocukların da babaları ve anneleri gitti ve çoğu geri döndü. Neden bizim babamız dönmedi? Annemiz bizi zaten istemiyordu. Neden babamızı da kaybetmek zorundaydık?"

Therese de hıçkırdı ve elini yüzüne götürdüğünde, süzülmekte olan gözyaşını fark etti. "Tatlım, bu muhtemelen dünyada cevabı olmayan tek soru. Kimse neden birinin yaşayıp diğerinin öldüğünü bilemez. Ben altı yaşındayken büyükbabam öldüğünde, büyükannem bana, Tanrı'nın ona, bizden daha fazla ihtiyaç duydu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu söylemişti. O zaman bile bunun doğru olmadığını biliyordum çünkü kimsenin büyükbabama benden daha fazla ihtiyacı olamazdı. Kimsenin babana, bizden daha fazla ihtiyacı olamaz. Hiçbir zaman bunun neden olduğunu öğrenemeyeceğiz. Sadece bunun yaşanmış olduğu gerçeğiyle hayatımıza devam etmek zorundayız."

"Ben öyle olmasını istemiyorum!"

"Ben de."

O şekilde uzun bir süre oturdular. Therese'nin kolu, Jacob'ın kolunun üzerindeydi. Ta ki Jacob silkinip ayağa kalkana kadar. Yüzünü silip Therese'ye bakmadan, "Liam'ın yanına geri dönsem iyi olur," dedi.

"Annesini arayıp burada kalmaya karar verdiğini söyleyebilirim."

"Hayır. O kadar uzak değil." Jacob birkaç adım attı. "Yatak odanın penceresinden görebilirsin."

Jacob en alttaki basamaktan seslenip, "Ben kilitlerim," dedi ve dışarı çıkıp kilitledi.

Therese ayağa kalkıp yatak odası penceresine gitti. Jacob'ın iki ev uzağa yürüyüşünü ve gölgenin içinde kayboluşunu izledi. Uzun bir süre orada durdu ve huzurlu evlere bakıp derin bir nefes aldı. Kendisi de biraz olsun huzurlu hissetmişti.

Belki Abby ondan nefret ediyordu ve ümitsiz bir vakaydı ama Jacob… Therese, uzun zamandan sonra ilk kez, Paul'ün oğlu ile ilgili umutlu olduğunu fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14. Bölüm

Carly, eve vardığında, dışarıdan aldığı yiyeceğin büyük karton tabağını mutfak masasının üzerine koyup dolaptan bir şişe su çıkardı ve Dane'i aradı. Dane, telefonu üçüncü çalışında cevapladı. Arka taraftan bir beyzbol maçı sesi geliyordu. "Selam, çok mu geç oldu?"

"Ne yapmak istediğine bağlı. Gökyüzündeki bulutların şekillerini bulmak için? Evet. Noel sonrası indirimleri yakalamak için? Evet."

Carly üzülmüş gibi iç geçirdi. "Aldığım en güzel karamelli keki paylaşmak için."

"Pek değil. Akşam yemeği nasıldı?"

"Güzeldi. Fia, Jessy ve Marti 'Feel Like a Woman,' ile ilgi odağı olurken, Bennie de —onunla henüz tanışmadın— 'Amazing Grace' şarkısının kendince yorumuyla herkesi ağlattı. Yemek güzeldi ve çok güzel zaman geçirdik."

"Ama?"

Carly, suyu oturma odasına götürüp ayakkabılarını çıkardı ve televizyon koltuğuna kıvrıldı. Carly'nin kendisi bile bunu anlamakta zorlanırken, Dane nasıl olmuştu da, Carly'nin sesindeki *ama*'yı anlamıştı? "Therese çok zor bir gün geçirmiş. O yüzden mutsuzdu. Zor bir karar verdi ve yanlış bir karar vermiş olmasından korkuyorum ama bilirsin ya, bununla yaşamak zorunda." Carly derin bir nefes aldı. "Gelecek misin?"

"Hemen çıkıyorum."

"Güzel." *Belki bu sefer geceyi de burada geçirirsin.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu sözlere şaşıran Carly, beceriksiz bir şekilde ekledi: "Ben, şey, bekliyor olacağım."

Bu sözler de nereden çıkmıştı? Çok kez öpüşmüşlerdi ama çoğunlukla merhaba, hoşça kal havasındaydı. Aceleleri yoktu. Ağır ağır ilerleyebilirlerdi. Önlerinde koca bir ömür vardı.

Ayrıca, Carly aldığı kiloları vermek için henüz bir şey yapmamıştı. Birinin kendisini çıplak görmesine hazır olup olmadığından emin değildi. Bu gece uyumlu iç çamaşırları giyip giymediğinden bile emin değildi. Bir göz atıp kontrol etti. Krem rengi sutyen, mavi ve mor benekli pembe bir külot.

Jeff ile paylaştığı yatakta başka bir adamı görmeye hazır olduğundan da emin değildi. Ve gergindi —çok gergindi— çünkü şu zamana kadar sadece tek bir kişiyle birlikte olmuştu.

Hepsi de mantıklı endişelerdi... Tabii *eğer* Dane onunla yakınlaşmak istediğini belli edecek olursa. Sonuçta, onu davet eden *Carly'ydi*, değil mi? Çünkü onu bu gece birkaç saatliğine görmek istemişti. Ve o dev keki de bir bahane olarak yanında getirmişti.

Ama işler bu şekilde ilerlerse... Dane de Carly de biliyordu ki hayat kısaydı.

Ve mantıklı bir insan bunu bilerek yaşardı.

Carly, bazı ışıkları söndürüp mum yakmayı, daha sevimli ve daha çekici bir iç çamaşırı giymeyi, makyajını yenileyip hatta biraz da parfüm sıkmayı düşündü. Dane'i sadece öpüşmekten daha fazlasına teşvik edecek bir şeyler yapmayı.

Sonunda, Dane kapıyı çaldığında, Carly kahve yapıyordu. Bu gecenin bir özelliği yoktu. Onu yarın, muhtemelen sonraki gün de ve hatta önümüzdeki hafta gelmeden birkaç kez daha görebilirdi. Ve yarın diyete başlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapıyı, yüzündeki sevimli ve memnun gülümsemeyle açtı. Galiba onu her seferinde bu şekilde karşılaşmıştı. Onunla olmanın, çok doğru bir yanı vardı. Onu rahatlatan ve minnet duymasına neden olan: *Yine burada ve beni gördüğü için mutlu.*

Dane içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ellerini, Carly'nin beline koydu. "Kızlarla dışarı çıkarken böyle mi giyiniyorsun?"

"Hey, bunu işyerinde de giyebilirim." Ama giymiyordu. Beyaz kot eteği, uzun sayılabilirdi ve aldığı kilolar nedeniyle kalçasını ve basenlerini daha sıkı bir şekilde sarıyordu. Kolsuz gömleği turuncuydu ve en üstteki düğmesi, göğüs çatalının görünmesini sağlayacak şekilde açık bırakılmıştı. Sandaleti, ahşap tokalı kemeri ve ahşap sallanan küpeleriyle tamamlamıştı kıyafetini. Etek biraz daha uzun ve gömleğin göğsü de biraz daha kapalı olsa, *o zaman* bunları işyerinde de giyebilirdi.

Dane, onu kendisine doğru çekti. Eli, Carly'nin belinde dolanıyordu. Başını eğdi ve bir günlük sakalı yanağını gıdıklarken, kulağına fısıldadı. "Güzel kokuyorsun."

"Galiba o inanılmaz et suyunu bir yerlere döktüm." Dane, dudaklarına uzanınca gözlerini kapattı ve bir an için, evet, bu adamla, fazla kilolarıma rağmen çıplak kalmaya hazırım diye düşündü. Jeff'in yatağında.

Sonra bir süre için düşünmeyi kesti.

Dane onu öpmeyi bıraktığında, bir süre sessizlik oldu. Konuşma, düşünme, his yoktu ve sonra Carly gerçeğe döndü. Hissettiği kadar sersemlemiş bir şekilde baktı Dane'e ve o da nazik bir şekilde mutfağa doğru götürdü onu. "Bana şu keki göster," dedi Dane. Sesi boğuk ve netti. "Sen arkadaşlarınla inanılmaz yemek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler yerken, ben televizyonun karşısında yalnız başıma soğuk Bueno yiyordum."

"Hey, kulüpten önce yediğim tek Meksika yemeği, Bueno'nunkilerdi. Ayrıca senin mikrodalgan yok mu?"

"Bu çok güzel," dedi Dane, fincanları alıp kahvelerini doldururken. "Mikrodalganın, taze ve sıcak yemeğin yerine geçebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Alay etme yoksa paylaşmam." Bir spatula ve çatal yardımıyla, kek dilimlerini kutusundan, yemek tabaklarına koydu ve Dane'e gösterdi. İki dev katman, aralarında, dışında ve üzerinde donmuş karamel vardı.

Tatlılarını oturma odasına taşıyıp koltuğa yerleştiler. Kahvelerini sehpaya koydular. Dane'in tabağı sağ dizinin üzerindeydi. Kekin çok güzel olduğu konusunda, Carly'ye katıldıktan sonra, "Therese'nin nesi var?" diye sordu.

Carly, düğümlenen boğazına rağmen hikâyeyi aynen anlattı.

"Abby ona tokat atmış demek. Vay canına."

"Biliyorum. Ben çok kızardım. Çok kızdım. Ama Therese... O şu an bomboş. Abby'nin artık orada yaşamasına izin vermeyeceğini söylüyor. Okul bitince Abby de bitecek."

"Ve sen de, olayın sıcaklığıyla bu kararı verdiğini mi düşünüyorsun?"

Carly son bir lokma daha aldı ve çatalını bıraktı. Bir lokma daha alamayacak kadar çok doymuştu. "Bu çok açık değil mi?"

"Ve hatalı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yani, evet. Sence de öyle değil mi?"

Dane omuzlarını silkti. "Kaç tane anlık kararın benim ve diğer insanların hayatını kurtardığını anlatamam."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama sen savaştan bahsediyorsun."

"Therese ve üvey kızının içinde olduğu şey de bir savaşa benziyor." Dane, tabağını sehpaya, kahvelerinin arasına koymadan önce bir lokma daha aldı. "Çocuğun kötü zamanlar geçirdiğini hepimiz anlıyoruz ancak kederini bir kenara bırakacak olursak, Abby'nin diğer insanlara acı çektirmeyi seven, öfkeli, bencil ve şiddet yanlısı biri olduğunu da biliyorsun, değil mi?"

Aslında, hayır, bunu bilmiyordu. Şimdi anlıyordu. Abby'nin problemlerini annesinin onları terk etmesine ya da babasının ölümüne bağlamak kolaydı. Bu, sevimli bir meleği, çığlıklar atan bir ölüm perisine çevirmek için yeterli değil miydi? Ama Therese'nin söylediğine göre, Paul ölmeden önce de Abby'de tek bir damla güneş ışığı yokmuş. Tek başına olduğunda mutlu olup birileri olduğunda surat asarmış ve bazen de sadece huysuz olurmuş. Therese aslında, acılı bir çocukla değil de sıradan, huysuz bir insanla mı uğraşıyordu?

Dane, Carly'nin elini tutup dikkatini yeniden kendi üzerine çekti. "Ben her zaman baba olmak istedim ama hiçbir zaman bir başkasının çocuğunun babası olmayı istemedim. Doğru insan için bunu yapabilirdim ama çocuklar, kendi canından ve kanından olduğunda bile çok zordur. Öyle olmadığında da ne kadar zor olabileceğini Therese'den görüyorsun."

Carly, Dane'in sağ elinin parmaklarını nazik bir şekilde öne ve arkaya doğru itişini izledi. Dane, onun elini tuttuğunda, hep sağ elini tutuyordu. Bu bir tesadüf müydü? Yoksa sol elinde alyansının olması mıydı bunun nedeni?

"Yani, eğer buralarda dolanan küçük bir Jeff olsaydı, o zaman sen olmaz mıydın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane cevap vermekte gecikmiş miydi yoksa Carly'nin zaman kavramı mı yavaşlamıştı? Ona öyle geldiğine karar verdi, saatin ilerleyişini izlerken.

Dane, parmaklarını onun parmaklarına geçirdi ve onu yavaşça kendisine doğru çekti. Çok yaklaştıklarında, Dane'in nefesinden sarhoş edici, karamel ve kahve kokusunu alabildi. O kadar yakınlardı ki, Dane konuşurken dudakları, Carly'nin dudaklarına değiyordu. "Söylediğim gibi, bunu yapabilirdim. Doğru kişi için."

Carly zıplayıp neşeyle el çırpmak istiyordu. Tıpkı Lucy'nin restoranda yaptığı gibi. Ardından da *Ben doğru insanım, o benim!* diye şarkı söylemek istiyordu. Ama o anda hiçbir şey yapması mümkün değildi çünkü Dane onu öpüyordu. Derin, tatlı ve ateşli bir şekilde. Elleri, onu kendisine doğru çekiyordu.

Carly güçlü bir erkeğin varlığını uzun zamandır çok özlemişti. Bir erkeğin bedenine değmeyi, bütün olma duygusunu, güvende hissetmeyi ve aidiyeti özlemişti. Dane'e aitti ve Dane de bunu biliyordu. Dane, onu istiyordu ve o da Dane'i. Onu, daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu.

Carly, belirsiz bir şekilde öpüşmelerinin ve dokunuşlarının gidişatının değiştiğini fark etti. Dane, Carly'yi giderek azalan bir tutkuyla öpüyor, başını ondan uzağa doğru çeviriyordu. Elleri, göğüslerinde dolaşmıyor, omuzlarında geziniyordu. Onu geriye doğru neredeyse panikle itiyor gibiydi.

Carly'nin kafası karışmıştı ve aynı zamanda, utanmış ve incinmiş hissediyordu kendini. Dane daha dik oturup koltuğun koluna tutunurken, Carly de gömleğinin çözülmüş düğmelerini tutuyordu. Dane'in yüzünde boş bir ifade vardı ama Carly bunun tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu. Panik mi? Korku

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mu? Küçük düşme mi? Carly, onun sözlerini ya da öpüşmelerini yanlış mı anlamıştı? Doğru kişi olma konusundaki sonuca biraz erken mi varmıştı? Dane, bu öpüşmenin de diğer öpüşmeler gibi olmasını mı istiyordu? Mükemmel ve istek dolu evet ama hepsi bu muydu?

Carly tamamen doğruldu ve aralarında büyük bir boşluk bıraktı. Parmakları üzerlerinde durdukları kumaşta biraz gevşedi ve sonra birden kasıldı. Carly yere baktı, bu, Dane'e bakmaktan daha iyiydi ve düğmelerini üst taraftaki düğmeye kadar yeniden ilikledi. Sanki bu sefer daha kapalı olması gerekiyormuş gibiydi.

Aynı anda konuştular. "Ben, şey—"

"Ben—"

Carly, dudaklarını titrememesi için sıktı ve gergin bir şekilde gülümseyerek, başıyla Dane'e devam etmesini işaret etti. Dane, ona bakmaktan kaçınarak, "Ben galiba gitmeliyim," dedi.

"Evet, geç oldu." Daha on biri on geçiyordu ve Carly, geceyi onunla geçirmekle ilgili hayaller kurmuştu.

Kendisini aptal gibi hissediyordu. Küçük düşmüş ve üzgün.

Dane bir süre kıpırdamadı ama ayağa kalktığında, bacağı döndü ve neredeyse dengesini kaybedecekti. Carly elini uzattı ama yardımcı olabilmek için çok geç kalmıştı ve çok uzaktaydı ama Dane koltuğun koluna tutunup dengesini sağladı ve sonra dikkatli bir şekilde sehpanın yanından geçip ön kapıya doğru gitti.

Carly de kalkıp kollarını birleştirdi ve ondan uzak durmaya çalışarak kapıya doğru gitti.

Orada öylece durdular. Ne birbirlerine değecek kadar yakınlardı ne de birbirlerine bakıyorlardı. Dane'in açtığı kapı gıcırdadı ve sonra hemen geri kapatıp arkasını döndü. Carly'nin yandan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gördüğü kadarıyla, Dane elini saçına götürmüştü —saçları oynayacağı kadar uzun olmasa da— ve sonra derin bir nefes verdi. "Dinle Carly—"

Carly onun sesini duymamak için ellerini kulaklarına götürüp, *lalala* diye şarkı söylemek istese de, hareket etmedi. Zorlukla nefes alarak onu dinledi ama Dane devam etmedi. *Seni seviyorum ama o anlamda ya da o kadar çok değil*, demek ne kadar zordu?

Carly, Dane'in bu sözleri söylemesinden korkarak, telaşla, "Sorun değil. Merak etme," dedi. Carly, sonunda ona bakacak cesareti bulduğunda, Dane'in de kendi hissettiği kadar acılı göründüğünü fark etti.

"Elbette sorun. Ama senin yüzünden değil Carly, gerçekten. Sadece—"

Carly'nin içi acımıştı. O eski, *sorun sende değil, bende* lafları mı? Evet, Carly uzun zamandır flört dünyasının uzağındaydı ama erkekler hâlâ bu cümleyi kullanıyor muydu?

Dane ona uzandı ama belli ki Carly'ye dokunma niyetiyle değil. "Ben, ben sadece... Çok uzun zaman oldu... ama şey için yeterince uzun zaman olmadı. Ben... henüz... şeye kadar..."

Carly bir şey söylemeden önce —gerçi ne söyleyeceği konusunda bir fikri yoktu— Dane ona uzandı, dudaklarını sıkıca onun dudaklarının üzerine bastırdı. Ta ki nefesini kesene kadar ve sonra da gitti.

Carly parmaklarını yavaşça dudaklarına götürdü ve kapıyı kapattı. Kapının kapanışı zihninde yankılanıyordu ve yalnızlık onu boğuyordu. İşler o kadar iyiyken nasıl olmuştu da, dakikalar içinde bu hale gelebilmişti?

Saate rağmen, hemen yatağa gitmek için hazırlandı ve telefo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuyla yorganın altına girip Lisa'yı aradı. Lisa'nın sesi gayet canlı geliyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, Leese. Bu saatte aradığım için özür dilerim. Dane az önce gitti ve benim seninle konuşmaya ihtiyacım vardı."

Telefondan bir *klik* sesi geldi ve Lisa'nın olduğu yerdeki gürültü kesildi. "O adam seni yatağa atmaya mı çalışıyor?" Lisa sinirliymiş gibi konuştu ve sonra da güldü. "Aferin ona."

"Keşke. Bu gece belki de şey olur diye düşünmüştüm ama..." Yüzü kızarsa da, Carly devam etti. Lisa, onun hayatındaki her anı bilirdi. İyi ya da kötü. "Her nedense, beni istemedi."

Lisa, ne düşündüğünü belli eden kısa bir ses çıkardı. "O bir erkek değil mi? Nefes alıyor? Eğer ben bir erkek olsaydım, seni çok çekici bulurdum."

Carly, ruh haline rağmen gülüşüne engel olamadı. "Ah, Leese, eğer bir erkek olsaydın, bu çok tuhaf olurdu. Sonuçta, erkek kardeşimle evlisin."

Lisa da güldü ve sonra da bir nefes verdi. "Ah, Carly, erkeklerin zihnini kim anlayabilir ki? Bu, M-teorisini bir kayaya anlatmak gibi bir şey. Ama bugün yolda karşılaştığın bir engel de, her şeyin bittiği anlamına gelmiyor. İkiniz birbirinizle ne zamandır görüşüyorsunuz? Dört-beş hafta? Henüz çok uzun bir zaman olmadı."

Lanet olsun çok uzundu... ama şey için yeterince uzun değil, demişti Dane. Ve sonra da Carly'yi öpmüştü.

"Bu sadece... ben ondan gerçekten hoşlanıyorum." *Hatta bu açıklama bile azdı.* "Ve daha fazlasını istiyorum. Biliyorsun, Jeff birlikte olduğum tek erkekti ve zaten kendime çok fazla güvenim yok bu konuda ve Dane bu akşam başladığında ve iyice ateşlen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğinde, birden korkmuş ve kafası karışmış gibi davrandı ve gitti. Hatta o eski cümleyi bile kullandı, *sorun sende değil, bende.* Ama gitmeden önce beni öptü."

"Carly bu belki de doğrudur. Sorun sende değil, ondadır?" Lisa sustu. "Ben adamı çok fazla tanımıyorum. Sadece bana anlatmayı istediğin küçük detayları biliyorum." Lisa'nın söyledikleri Carly'nin yüzünü astı. "Ama adam bir asker. Sanırım birden fazla kez savaşa gitmiş. Belki bu yüzden bir şeyleri ertelemek istiyordur. Belki Jeff'in anısıyla yarışmak onu endişelendiriyordur."

"O bir paraşütçü askermiş," dedi Carly, "ve son görevinde, bacağını çok fena incitmiş ve bir daha atlayamayacakmış." Ama birkaç yara izinden ne olacaktı ki? Hayattaydı, sağlıklı ve bütündü. Jeff ile yarışma konusuna gelince, Jeff'i gayet iyi anlıyordu. Aralarında bir rekabetin olmadığını tabii ki biliyordu. Carly, Jeff'i sevmişti, hâlâ da seviyordu ve hep sevecekti ama Jeff gitmişti. Ve Carly, burada, yanında olan Dane'i seviyordu.

"Sebebi her ne olursa olsun, onun biraz zamana ihtiyacı var. Kendine olan güvenini kaybetme ve bunun senin suçun olduğunu düşünme. Roger'a bir kadın olduğumu göstermek için ne kadar uğraştığımı hatırlıyor musun? Emin ol ben bu kadar sabırlı ve inatçı olmasaydım, Isaac ve Eleanor, gezegendeki zerrecikler bile olamazlardı. Ve ben dört-beş haftadan daha uzun bir zaman diliminden bahsediyorum."

Lisa haklıydı. Carly bunu kabul ediyordu. Roger, cinsiyetinden, güzelliğinden ya da kişiliğinden önce, Dr. Lisa Varner olarak sevmişti onu. Lisa, dâhi oluşunun, güzelliğinin ve otuz altı bedenin avantajlarını kullanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane, Carly'nin bir dâhi olup olmamasını umursamazdı. Carly'nin yeterince sevimli olduğunu düşünüyordu. Ve mükemmel bir bedene sahip olmaması, onu rahatsız ediyor olsa bile bunu hiç belli etmiyordu.

Belki de Lisa haklıydı. Sorun *Dane*'deydi. Ve Carly'nin yapması gereken tek şey, sabırlı ve inatçı olmaktı.

Neyse ki, bu iki konuda da uzmandı.

Dane uyuyamadı.

Uzun bir duş almıştı. Çok pişmandı, hem de çok. Bacağını suçlayıp ağrı kesiciler aldı. Ama yine de orada uzanıp sabahın üçünde hâlâ uyuyamıyor ve kendine kızıyordu.

Ne zaman böylesine lanet bir korkak olmuştu? Ne zaman olaylarla yetişkin bir erkek gibi baş etme yeteneğini yitirmişti?

Ne yazık ki, bunun olduğu günü, saati ve dakikayı biliyordu.

Yastığını bir iki kez yumrukladı, bir o tarafa bir bu tarafa dönüp sonra yüzüstü yattı. Kollarına yaslanıp dizlerinin —daha doğrusu *dizinin*— üzerine oturdu tıpkı şınav çeker gibi. Güzel bir kadının üzerine eğilir gibi. Carly'nin.

Dengesini tam sağlayamıyordu. Bacağı, yorgana ulaşmıyordu. O pozisyonda durabilmek için, üst bedeni yeterince güçlüydü ama tuhaftı, tanıdık değildi ve deli gibi rahatsızdı.

Homurdanarak tekrar yüzüstü yattı ve uyuyakalıp yastıkta boğulmayı diledi. Sonra Ed'i hatırlayıp bunu düşünmüş olmaktan bile pişmanlık duydu.

Yeniden yan tarafına dönüp uykuya dalana kadar karanlığa baktı. Yeniden uyandığında, güneş doğmuştu ve başı, akşamdan kalmaymış gibiydi. Aklında ilk beliren, Carly'yi ittiğinde, yüzün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de beliren incinmiş ve şaşkın ifadeydi.

Lanet olsun.

Onu aramalıydı ama günlerden pazardı. Pazarları hep kiliseye giderdi.

O da gidebilirdi. Carly'yi orada görürdü. Tanrı biliyor ya, düzenli bir şekilde kiliseye gitmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bir ayine katılmak ona çok iyi gelebilirdi. Ama Carly'nin hangi kiliseye gittiğini bilmiyordu.

Sonunda, giyinip birkaç aspirin içti ve bir tane protein barı alıp pikabına gitti. Birkaç dakika sonra, nereye gideceğini bilmeden, kasabanın dışına doğru otoyola sürdü. Pencereleri açmıştı, radyoda güzel bir müzik çalıyordu ve sadece *var olmak* istiyordu. Düşünmek, konuşmak ya da bir şey yapmak istemiyordu. Mümkünse biraz huzur istiyordu.

Bu huzuru, altın renkli atların olduğu bir otlakta buldu. Geniş parmaklıklara yaslandı ve hayvanların hareketlerini izlerken, büyükanne ve babasının yaşadığı yere, ziyaretlerinde kendisine eşlik eden ata gitti aklı.

Hayat, o zamanlar kolaydı. Orduya katılıp dünyayı göreceğini biliyordu. Bir ara savaşı da görmek istiyordu ama küçük bir Teksas çocuğu için bu, çok büyük bir macera gibiydi. Hiçbir zaman birçok arkadaşını ve hatta kendisinden de bir parçayı kaybedebileceğini düşünmemişti. Otuz yaşındayken, içine kapanık, yaralı ve hayatının geri kalanının nasıl olacağından korkan bir adam olmayı düşünmemişti.

Lanet olsun, o zamanlar otuz yaşında olmayı bile hayal etmemişti ki. Bu, çok önceydi ve o zamanlar yaşaması gereken çok fazla şey vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Orada o kadar uzun bir zaman hareketsizce durmuştu ki, atların üçü meraklanıp ona doğru yanaşmışlardı. Büyük ve donuk gözlerle ona bakıyorlardı. Hatta en küçükleri, ellerini koklayacak kadar çok yaklaşmıştı.

"Her şeyi yerler ama en çok bunu seviyorlar."

Dane, sesi duyunca şaşırdı ve atlar da dans edercesine ona arkalarını döndüler. Dane başını kaldırınca, Dalton Smith'in kendisine bir avuç naneli şeker uzattığını gördü. Kalın ve yumuşak olanlardan. Kokuyu alan atlar, hemen döndüler ve ona ilk ulaşmak için birbirlerini ittiler.

Dane ilk olarak en küçük olanı besledi. "Buraya geleceğimi bilseydim, Atwood's'ta durup bir şeyler alırdım."

"Ahırda var bir şeyler. Kapının sağındaki rafta." Dalton kendi tarafındaki parmaklıklara yaslandı. "Araba sürmek için güzel bir gün."

Atlar, kalan şekerler için yarışırken, Dane de mırıldanarak onu onayladı. Birçok dişinin elinden bir şeyler yemesi için gayet güzel bir gündü ama ne yazık ki Carly naneli şekerle sakinleşemezdi.

Ama belki de birkaç kutu deniz tuzlu karamel, affetmesine yardımcı olabilirdi.

"At binmekle ilgili fikrini değiştirdin mi?"

Dane atlara bakıp onların üzerinde olmayı ne kadar çok özlediğini fark etti. Mantığı, her zamanki kadar iyi bir şekilde at binebileceğini söylüyordu. Atın sırtındayken, başka binicilerin sahip olduğundan başka bir kaygısı olmazdı. Atlar, onun yerine yere basardı ve o da kendini... Özgür hissederdi. Normal biri gibi.

Gerçi binip inmek gibi küçük bir problem vardı. Bir şeyleri ilk kez denerken, eskiden daha cesaretliydi. C-130'un kapısından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ilk atlayışında ya da Ducati ile ilk kez saatte yüz eli kilometre hız yaparken, kimsenin kendisini ikna etmesine ihtiyaç duymamıştı. Şimdi bunu istiyordu, daha doğrusu buna ihtiyaç duyuyordu, denemeden önce bunu başarabileceğini duymak istiyordu yoksa deneyemezdi.

Ve geçen gece de görmüştü ki, bu çok kötüydü.

"Teşekkürler ama bugün değil," dedi avuçlarını kotuna sürterek.

Dalton, ahırı işaret etti. "İneklerden biriyle ilgilenmeye gidiyordum tam. Sen de etrafa bakınmak ister misin?"

Dane bir an için tereddüt etti. Büyükanne ve babasınınki gibi bir yerde vakit geçirmek onun için güzeldi ve Dalton Smith ile ilgili bir şeyler, ortak çok fazla yanları olduğunu hissetmesine neden oluyordu. Ayrıca, kasabaya ne kadar geç dönerse, Carly ile yüzleşmeleri, bir önceki geceki davranışı için özür dilemesi ve sebebini anlatması o kadar geç olurdu.

Carly'nin kendisini yine de isteyip istemeyeceğini görmesi, biraz daha gecikmiş olurdu.

"Tabii ki. İsterim."

Otlakların arasından giden yolda, araçla ilerlediler ve sonuna geldiklerinde Dane, tozlu bir Ford pikabın arkasına park etti. Dalton'ı, ahırlara kadar, birkaç yüz metre boyunca takip etti. Ahırın, boyanmaya ihtiyacı vardı ama yüz yıldan daha uzun bir süre önce inşa edildiğinde ne kadar sağlam ve iyi görünüyorsa hâlâ öyleydi.

Kapılar sonuna kadar açıldı ve havayı deri ve saman kokusu kapladı. Güneş ışığı havada uçuşan toz zerreciklerinin üzerine vuruyordu. İçerideki tek inek, Dalton kendisine doğru yaklaşırken yumuşak bir ses çıkardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hafta sonları erkek kardeşinin sana yardım ettiğini söylemiştin. Yine de yapman gereken çok fazla iş yok mu?"

Dalton, ineğin etrafında döndü. "Yalnız yaşamıyor olsaydım, gerektiğinden fazla zamanımı alıyor olurdu ama..." Dalton omuzlarını silkti. "Böylece yapacak bir şeylerim olmuş oluyor."

"Sanki sana yardım etmesi için birilerini tutup arada uyusan, yapacağın daha iyi bir şeylerin olurmuş gibi."

"Yaşlanıp emekli olunca uyuyacağım." Dalton ineği inceleyip dışarı çıktı ve kapıyı da arkasından kilitledi.

"Ne zaman burayı işletecek, isimleri D ile başlayan çocukların olacak?"

"Çocuğum yok, eşim de ve ikisi için isteğim de yok. Burası erkek kardeşim Noah ile son bulacak, eğer isterse. İstemezse..." Dalton omuzlarını yine silkti.

"Böyle bir tarihin, ailenin tekelinden çıkmasına izin vermek ne acı."

"Belli ki sen de Teksas'ta büyükanne ve babanın yerini sürdürmüyorsun."

Dane başını salladı. "Onlar ben on iki-on üç yaşımdayken öldüler. Annemin orayı devam ettirmesi mümkün değildi ve zaten ben de hep asker olmak istedim."

"O yönde bir kariyer mi yapıyorsun?"

Güneşe doğru ilerlerken, Dane bu soruyu düşündü. Carly ile bu konuyu konuşmaktan hep kaçınmıştı. Hep böyle kusurlarla doluydu, değil mi? "Bilmiyorum. İşler değişti."

"Hep öyle olur," dedi Dalton net bir şekilde. Sanki onun için değişen şeyler de, Dane'inkinden çok da iyi değilmiş gibiydi.

Çizgili Oreo sığırlarını, naneli şekeri istemeyen atları hızlı bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şekilde inceleyip arka taraflardaki küçük binalara geçtiler. Konuşmaları tam da Dane'in isteyeceği türdendi; ilginç ve kişisel olmayan konular. Dalton'ın işine burnunu sokmak istemiyordu. O da Dane'inkine sokmuyordu burnunu.

Ahırın kuzeyindeki ağılda durdular. "Bugünkü projem buydu. Eğer takılmak istersen, takıl. Hatta belki bir çekiç alırsın yoksa orduda bunu nasıl yapacağınızı öğretmediler mi?"

Dalton'ın bakışları parmaklıklara, tahta yığınına ve yerdeki boyaya kaydı. Ağıl çok sert koşullardan geçmişti ve boyası dökülmüştü. Parmaklıklar, o zamanlar ellerine ne geçtiyse onunla yamanmıştı. Bazı tahtalar, boşluklara eğik bir şekilde tutturulmuştu. Bazı boşluklar, telle birbirine bağlanmıştı. Bazı tahtalar iyice eskimişti ve uçlarındaki çivilerin olduğu yerlerden bükülmüştü.

Dane sırıttı. "Hayal bile edemeyeceğin kadar çok parmaklık işi yaptım. Daha teknik konuşmam gerekirse, parmaklık boyadım. Büyükannem, bir erkek çocuğunun yaramazlık yapmaya vakti varsa, kesinlikle fırçayla işe yarayacak vaktinin de olduğunu düşünürdü."

"O halde hadi başlayalım."

Bu, Dane'i tuhaf bir şekilde rahatlatıyordu. Güneş parıldıyor, çiviler oldukları yerden tiz bir sesle çıkıyor, çekiç ritmik bir şekilde vuruyor, Dalton, tahtaların yerini değiştirirken ara sıra küfürler ediyordu. Ve bir de taze boyanın susamış tahtalara vuruşunun çıkardığı o tanıdık ses. Dane'in çok kez yaptığı için artık doğal olarak kasları tarafından yapılan o hareketler.

Bir mola verene kadar, Dane'in kasları, ileri geri vuruşlarının ona yaşattığı tanıdık kas ağrılarını da hatırladı. Dane, fırçayı boya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kutusunun üzerine koydu ve kollarını yukarı kaldırdı. Omuzlarının çıtırdadığını duydu. Sonra da Dalton'ın son tahtayı yerleştirdiği bölüme yaslandı.

Dalton, dişlerinin arasındaki çiviyle, yeni boyaya baktı ve homurdandı. "Çok fazla yaramazlık yapmış olmalısın."

"Evet." Yavaşça, yaklaşıp Dalton'ın çaktığı tahtanın diğer ucunu tuttu. Dalton'a yeterince yer bırakmak için geriye doğru adım atarken, kotu, alt tarafta başı görünen bir çiviye takıldı. Ani tepkisi dengesini kaybetmesine ve kotunun birden yırtılmasına neden oldu. Yırtılan kot serbest kalmasını sağladı ve o da dönüp dengesini sağlamaya çalıştı. Çalıştı, buradaki anahtar kelimeydi.

Sırtüstü sert bir şekilde yere düştü. En azından yüzüstü düşmediği için sevindi bir an için. Gerçi bu, zannettiği kadar iyi bir şey olmayabilirdi.

Dalton yanına doğru gelince, üzerine bir gölge düştü. "En azından düşerken, bir yere çarpmadın," dedi Dalton her zamanki sert üslubuyla. "İyi misin?"

"Evet. Ben bir havacıyım," dedi Dane soğuk bir şekilde. "Çok daha yüksekten düşüp çok daha sert inişler yaptım."

Dalton elini uzatıp onu öyle bir güçle kaldırdı ki, istese hiç zorlanmadan, ahırın diğer tarafına fırlatabilirdi. Dane tam kendi kendine kızacakken, Dalton'ın bacağına baktığını fark etti.

Kotun yırtılan yeri sol bacağındaydı ve iki taraftan da biyonik protezini gözler önüne sermişti. Dane bedenine bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Elleri terliyor, boğazı düğümleniyordu. Dalton'a bakıp bir tepki vermesini bekledi. Vereceği *tepkinin* bir ipucunu görmeye çalıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra, Dalton dev meşenin gölgesine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru gidip oradaki dolaptan, iki şişe su getirdi. Birini Dane'e uzatıp büyük bir kayaya oturdu ve sordu, "O mükemmel uçaklardan atladığınızda, sert inmemenize yardımcı olan dev ırmaklar mı var?"

Dane de diğer kayaya oturdu ve derin bir nefes alıp suyundan bir yudum aldı. Omuzlarındaki gerginliğin azalmasına izin verdi. "Bu çoḳ da kötü bir fikir değil. Ama benim tek bacağım olduğundan, sola çekerdim."

"Bakmak istemedim."

"Ben de göstermek istemedim."

Dalton başını eğerek bu sefer kasıtlı olarak baktı. "Neden istemedin?"

Soru, Dane'i şaşırttı ve o da Dalton'a baktı. "Yirmi dokuz yıl boyunca orijinaline sahiptim. Ta ki el yapımı bir patlayıcı patlayana kadar. Neredeyse, patlayıcıya yapışmıştı."

"Ama sen patlamadın. Yürüyebiliyorsun, çalışabiliyorsun, pikabını sürebiliyorsun ve boya fırçasını da gayet iyi kullanıyorsun. Üzerine çıktığını düşünürsen, bir atı da gayet iyi kullanırsın. Aslında, *yapamadığın* bir şey var mı?"

Dane'in yüzü yine ısındı. Yakasında tıp simgesi taşımayan bir adamla, bu tür kaygılarını paylaşmak yerine, ömrünün geri kalanını hayatında hiçbir kadın olmadan geçirmeyi tercih edebilirdi. Ama hiç ummadığı bir şekilde, daha da önemli bir şey çıktı ağzından.

"Evet. Kız arkadaşıma bundan bahsedecek cesareti bulamıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

15. Bölüm

Bu, Dalton'ı ilgilendirmezdi. Tavsiye vermek ya da birilerine danışmanlık yapmak gibi huyları yoktu. Doğrusu, kendi dertlerine boğulmuşken, kimsenin derdi onun umurunda değildi. Konuyu kibarca ya da yavaş yavaş değiştirmesine gerek yoktu. Geçen yıllarda, kimse ondan bu tür kibarlıklar beklememişti.

Ancak yine de ağzından hiç beklemediği bir soru çıktı. "Onunla ciddi mi düşünüyorsun?"

Dane, ahırın içinde dolanan sığırların olduğu tarafa çevirdi bakışlarını. "Sanırım onunla evlenmek istiyorum."

Dalton da aynı yöne baktı. "Bunun, onun için bir şeyleri değiştireceğini düşünüyor musun?"

"Benim için kesinlikle bir şeyleri değiştiriyor. Ve annem için de. Memleketimde, Anna Mae'nin fena halde zarar gördüğü için bir daha kendisini isteyecek bir kadın bulamayacak olan zavallı sakat oğlu diye tanınıyorum." Bunları söylerken gülüyordu ama acı bir gülüştü bu.

Dalton, acıyı anlardı. "Teksas'takilerin, biz Oklahomalılar kadar akıllı olmadıklarını hep bilirdim zaten."

İçindeki somurtkan adam konuşmuştu yine. Bu, Dalton'ın dahil olmaması gereken bir konuşmaydı. Dane Clark'ı neredeyse hiç tanımıyordu. Bugün ikinci kez görüyorlardı birbirlerini. Ama onu sevmişti. Tanıştığı diğer insanların, üzerine üzerine geldiklerini düşündüğü gibi, Dane'in de iyi bir adam olduğunu düşünmüştü. Bunu anlaması birkaç saniyesini almıştı ve bu zamana kadar bildiği kadarıyla hiç yanılmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kadınlara çok güvenmiyorsun, değil mi?" Derin bir nefes verdi. Sözcükler ağzından dökülecek gibiydi ve sırtındaki serinliği düşünerek, sözlerinin nereye gideceğinden korktu. Belki de sözcüklerin dökülmesine izin vermeliydi. Sonuçta yabancı biriyle konuşmak, tanıdığı biriyle konuşmaktan daha iyiydi. Belki.

"Benim normal ve sağlıklı bir adam olduğumu düşünüyor. Bununla baş etmesi gerektiğini bilmiyor."

Dalton, yan tarafta, Dane'in sol bacağını gösterdiğini görebiliyordu ama uzaklara bakmaya devam etti. "Çünkü ona durumu anlatarak bir şans vermedin."

Dane, buna cevap veremeden, Dalton derin bir nefes alıp devam etti. Konuşmaya başladığında, bunu hemen söylemezse, cesaretini kaybedeceğini biliyordu. "Sana evli olmadığımı söyledim ama eskiden evliydim. O, ordudaydı. Sıhhiyeciydi. İlk hafta tanıştık ve diğer hafta evlenmek için Las Vegas'a gittik. Kimseye söylemedik. Bunun üstesinden gelebileceğimizi bile düşünmüyorduk ama başardık."

"Çiftliği, at binmeyi, sığırlarla çalışmayı sevdi. Zamanı dolunca, ordudan ayrılmayı ve burayı benimle birlikte işletmeyi düşünüyordu. Büyük planları vardı. Sonra, evliliğimizin üzerinden iki yıl geçtiğinde, Afganistan'a göreve gitti. Altı ay sonra içinde olduğu konvoyun yanında yolda bomba patladı. İki bacağını birden kaybetti. Canlıydı, uyanıktı. Sıhhiyeciye arkadaşlarından biri, bacaklarını kaybettiğini ve bu şekilde yaşamak istemediğini söyledi. Taşımaları gereken bir sürü ağır yaralı asker varmış ve her nasılsa, patlama alanından bölge hastanesine gidene kadar, sağ bacağındaki turnikeyi gevşetmeyi başarmış. Kan kaybından ölmesi sadece birkaç saniyesini almış. Ne yaptığını diğerleri fark

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

edene kadar, çoktan ölmüş."

Gözyaşları, Dalton'ın boğazında düğümlenmişti ama gözleri kuru ve bakışları metindi. "Kimse bilmiyor. Annesi, babası, kız kardeşleri, benim anne ve babam, erkek kardeşim. Yaralarının hayatta kalması için fazla ağır olduğunu düşünüyorlar. Onlara, aslında ölmeyi seçtiğini söylemeyi düşünmedim bile. Bacaklarının onun için, kendisini sevenleri terk etmekten daha önemli olduğunu söylemedim. Ama bunu ben biliyorum ve her gün ondan bunun için biraz daha nefret ediyorum. Ameliyatların üstesinden gelebileceğine inanmadığı için. Onu, o haliyle de sevebileceğimize inanmadığı için. Bize bir şans vermediği için."

İşte. Dalton ilk kez doğruyu söylemişti.

Daha iyi hissetmeyi bekledi. Öyle olmadı. Ama daha kötü de hissetmedi. Sadece… sanki yükünden kurtulmuş gibiydi. Biraz. Artık, Sandra'nın onu, ona bir şans verecek kadar sevmediğini, kendisinden başka biri daha biliyordu.

"Üzgünüm." Dane'in sesi çok az çıkmıştı ve birçok insanın olamayacağı kadar içtendi. Dalton komşularının ve arkadaşlarının, Sandra'nın ölümüne üzüldüklerinden şüphe etmiyordu ama onlar, neler hissettiğini Dane kadar iyi anlayamazdı. Dane de Sandra'nın gördüklerini görmüştü. Lanet olsun, o da Sandra'nın yaşadığını yaşamıştı ama o, yaşamayı seçmişti. Bir nevi.

Dalton, elindeki su şişesinin boşaldığını görüp şişeyi sıktı ve ayağa kalkarken, kapağını taktı. Tepesinde çekicin durduğu tahtalara doğru yürüyüp geri döndü. "Ben eşimi bir el yapımı patlayıcı yüzünden kaybettim. Senin de kız arkadaşını onun yüzünden kaybetmene gerek yok."

Bir saat daha fazla konuşmadan çalıştılar. Sonunda Dane boya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tenekesinin kapağını kapatıp fırçayı temizledi ve doğruldu. Ellerini arka cebine sokup Dalton'a baktı. "Carly, kasabada bir kulübe üye. Hepsi kocalarını savaşta kaybetmiş. Her salı saat altıda The Three Amigos'ta buluşup, sohbet edip yemek yiyorlar ve sadece... birbirlerini anlıyorlar. Eğer sen de ilgilenirsen..."

Bir destek grubuna katılmak mı? Dalton bunu hayal bile edemezdi. Bugüne kadar, kimseyle Sandra'nın ölümü hakkında konuşmamıştı. Kendi anne babası ve Noah ile ettiği birkaç kısa sohbet dışında.

"Aklımda bulunsun." Ama bundan öteye gidemezdi.

"Ben temizlenip... onunla konuşmaya gideceğim."

"Bol şans." Dalton işine dönmeden önce seslendi: "Bir atın üzerinde oturmak için iki bacağa ihtiyacın yok. Bir dahaki sefere sana bir at veririz."

Pazar duası hiç güzel geçmemişti ve akşam yemeği de bir o kadar iştah kaçırıcıydı. Therese sessiz ve içine kapanıktı. Abby hassas ve her zamankinden daha savunmacıydı. Sadece Jacob, her zaman olduğu gibi görünüyordu ve bu da onun da iyi arkadaşlık etmediği anlamına geliyordu.

Carly, Therese garajına girdiğinde, kendisini dışarı çıkaracağı için o kadar sevinmişti ki, bundan utandı. Kapıyı kapatmadan önce arka koltuğa dönüp, "Annenizle iyi vakit geçirin çocuklar," dedi ve Therese'ye gülümsedi. *Sen de iyi zaman geçir ve mutsuzluktan kurtul. Her şey düzelecek.*

Geçmek için gelir, diyordu İncil'de. *Geçmek için.* Hiçbir şey sonsuza kadar kalmazdı: mutluluk, huzur, neşe, öfke, şımarık kız çocukları. Hayat inişler ve çıkışlarla doluydu ve belki, sadece belki, bazı inişler ya da çıkışlar çok sert olabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly, eve girince, koltuğa baktı ve yanakları utançtan kızardı. Kendi hayatında da biraz daha hafif inişler ve daha yüksek çıkışlar bekliyordu ve başlangıç olarak da dün gece hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Dane'i arayıp davet etmesi sıradışı bir şey değildi. Ve bugün de tam olarak bunu yapmak istiyordu. Dün gece olanları açıklığa kavuşturmaları gerekiyordu yoksa hiçbir yere varamazlardı ve Carly, onunla bir yerlere varmak istiyordu.

Elbisesini ve topuklu ayakkabılarını çıkarıp bir bluz, şort ve sandalet giydi. Saçlarını toplayıp Dane'in numarasını çevirdi. Telefon sesli mesaj servisine yönlendirdi onu. Dane'in kendi sesini duyabileceği türlerden bile değildi. Neşeli bir mesaj bıraktı —*Akşam yemeği için lazanya yapıyorum. Gelmek ister misin?*— sonra da mutfağa gidip kafasına bir Mojo dikti.

İkinci araması da sesli mesaj servisine düştü, üçüncü ve dördüncü de. Dane, ondan kaçıyor muydu? Dün gece ona engel olan, Carly'nin düşündüğünden daha farklı bir engel miydi?

Sorun her neyse, Dane bunun sonları olmasına izin mi verecekti?

Son aramadan sonra, Carly, yemek masasındaki kalabalığı Justin'in numarasını bulana kadar karıştırdı. Numarayı çevirirken, ses tonunu ayarlamaya çalışıyordu. Merak etmiş gibi konuşmak istiyordu, belki biraz da endişeli ama düşkün ya da yapışkan bir tip gibi davranmak istemiyordu. Justin, uykulu bir şekilde, "Merhaba," dediğinde, Carly, "Selam Justin, ben Carly. Pazar öğleden sonralarını böyle mi geçirirsin? Hayatı askıya alarak? Arkadaşlarınla dışarı çıkıp birkaç kızı ayartmalısın, belki de birkaç kalp kırarsın."

Justin esnedi ve "Uyuyorum çünkü tüm gece dışarıdaydım ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en azından bir kızı ayartıyordum. Güneş doğana kadar dışarıdaydım. Bu bacakların ve koltuk değneklerinin, Justin Stevens'ın aşk hayatına engel olduğunu söylemelerine asla izin veremem," dedi.

Carly acı bir şekilde gülümsedi. Justin ona, yarasından sonra kendisini onunla ilgilenemeyeceği için terk eden Sarah'dan bahsetmişti. Justin, bunun kendisi için sorun olmadığı konusunda ısrarcıydı ama Carly, onun gözlerindeki acıyı görebiliyordu. O kıza bir yumruk atmak istiyordu.

"Hey, şaka yaptım. Bu bacaklar ve koltuk değnekleri? Engel olmak? En azından gülebilirsin."

Carly, asıl konuya geçmeden önce kıkırdamaya çalıştı. "Toparlanma uykunu böldüğüm için özür dilerim ama Dane'e ulaşmaya çalışıyorum ama telefonuma cevap vermiyor."

"Hâlâ neden benim yerime onu seçtiğini anlayamıyorum. Ben çok daha yakışıklıyım. Daha eğlenceliyim hem de. Hem vaktimi alışveriş ve boyayla boşa harcamazdım. Sana hayatta daha eğlenceli neler olduğunu gösterirdim." Carly sadece sırıtırken, Justin bir kahkaha attı. "Gidip kapısını yumruklamamı ister misin? Ya da evde mi değil mi diye bakmamı?"

"Gitmeni mi?"

"Yan tarafta yaşıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly gözlerini kırptı. İkisi de bundan daha önce bahsetmemişlerdi. Tabii ki bu, birbirlerini nereden tanıdıklarını ve Dane'in o gün Justin'i neden ziyaret ettiğini açıklamış oluyordu.

Carly, zihninin arka tarafına üşüşen düşüncelerle, ekledi, "Hayır, sorun değil. Sanırım ben kendim gidip yumruklayabilirim. Sen hangi kışladasın?"

Justin'in tarafında bir sessizlik oldu. "Ah, ben belki de... bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lirsin ya, muhtemelen evde değildir. Gidip göreyim, şey, ona söyleyebilirim, şey, seni aramasını ya da oradaysa."

Carly'nin zihnindeki düşünceler daha da arttı ve sırtında bir ürperme hissetti. "Justin, kaç numaralı bina?"

"Biliyorsun Carly. Ben sadece—"

"*Justin*."

Justin, istemeye istemeye ona bina numarasını, ismini ve Dane'in kapı numarasını söyledi. Carly bir kalem alıp yazmaya kalktı ama gerek yoktu. Hem numarayı hem de ismi gayet iyi biliyordu. Salı günleri çocuklarla birlikte geçiş bölümüne giderken, hep oradan geçiyordu. Tallgrass'ta ailesi olan birkaç şanslı hasta dışında, Muharip Geçiş Bölümü'ndeki tüm hastalar, sokağın ilerisindeki dairelerde kalıyordu.

Dane de yaralı savaşçıların bölümünde kalıyordu.

"Oraya gidip onu uyarayım deme," dedi Carly sessizce.

"Carly... Eğer haber vermezsem beni öldürür... Sadece bekle. Gidip göreyim—"

Carly telefonu kapattı.

Dane, Carly'ye bacağını Afganistan'da mahvettiğini söylemişti. Bir paraşütçü askerin hayatını değiştirecek, bir daha atlayamamasına neden olacak bir yara değildi demek ki. Paraşütçü askerler, sırt ve diz hasarlarından yakınırlardı ve normal hayatlar sürerlerdi. Tıpkı iyi performans gösteren bir atlet gibi. Yaralanmalar, onların işinin bir parçasıydı.

Ama Muharip Geçiş Bölümü'nde, hayat değiştiren yaralanmalar olurdu. Dane, travmatik bir beyin yaralanması ya da travma sonrası stres bozukluğu belirtileri göstermiyordu. Bacağındaki hasar, aslında onun kabul ettiğinden daha mı kötüydü?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama koltuk değneği kullanmıyordu. Sadece ara sıra aksıyordu. Turner Falls'taki şelaleye yürüyüş yapıp Wagon Wheel Mağarası'na tırmanmıştı. Tek yapamadığı diz çöküp merdiven çıkmaktı belli ki ve dün Carly'nin çiçekleri ekmesine yardım ederken bol bol eğilmişti de.

Carly, ön kapıda durdu. Çantası omzunda, anahtarları elindeydi. Main Street'e ulaşana kadar, merakını bastırdı. *Bekle ve gör* türünde bir hissizlik vardı içinde.

Kışlanın tanıdık yollarını takip etti ve koğuşun otoparkına girdi. Dane'in pikabını uzak bir köşede gördü. Park ettikten sonra bir süre durup binaları inceledi. Bethesda'daki Ulusal Askeri Tıp Merkezi'ndeki Huzur Salonu model alınarak yapılmıştı. İyileşmekte olan askerlerin, normal hayata adapte olmasını sağlayan küçük daireler. Bazılarının aileler için fazladan yatak odaları vardı. Böylece duygusal destek ile ihtiyaçları olduğunda fiziksel destek alabilecekler ve evde karşılarına çıkacak sorumluluklara alışacaklardı.

Carly'nin acıyan parmakları, direksiyonu fazlaca sıktığını fark etmesine neden oldu. Erteliyordu.

Parmaklarını yavaşça gevşetti ve sonra kapıyı açtı. Otoparkı geçip binaların olduğu yere gitmesi ve Unit 6'yı bulması çok kısa sürdü. Kapıyı tıklatmak yerine, ellerini yumruk yapıp Justin'e söylediği gibi yumrukladı.

Bir süre bir sessizlik oldu ve sonra Dane'in sesi duyuldu. "Tanrı aşkına Justin. Bir adam sen aramadan ya da kapıya dayanmadan banyo bile yapamaz mı—" Kilit açıldı ve kapı aralandı. Dane, orada koltuk değneklerine yaslanmış bir şekilde duruyordu. Üzerinde bir tişört ve eşofman altı vardı. Sol bacağının, bal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dırının yarısından sonrası boşta sallanıyordu. Sağ ayağı çıplaktı. Sol ayağı…

Yoktu.

Dane'in yüzünde boş bir ifade vardı. Rengi soldu ve gözlerini iyice açtı. Elleri koltuk değneklerine kilitlendi. Kol kasları zonkluyor ve acıyordu. Sonra yüzü kızardı ve beceriksiz bir şekilde bir adım geri gitti. Sanki kendisini kapının arkasına saklamak ister gibi. *Saklanmak* istiyordu. *Carly*'den.

Carly bir sürü şey yapmak istiyordu. Onu tutup her şey düzelene kadar ona sarılmak. Her şeyi öğrenmek istemek. Kendisine neden söylemediğini sormak. Kendisine güvenmediği için onu suçlamak.

Sakin ve normal bir ses tonuyla, kibarca sordu: "İçeri girebilir miyim?"

Dane çok uzun bir süre sessiz kalınca, Carly, bir an için hayır diyeceğini düşündü. Sonunda Dane kenara çekilip kapıyı biraz daha açtı. Carly içeri girdi ve evdeki kurumsal mobilyalara baktı. Kişisel eşyalar yoktu… ve gerçeğe çok benzeyen bir protez bacak, koltukta duruyordu. Carly, dönüp Dane'e bakmadan önce bir süre proteze bakmasına engel olamadı.

"Senin bacağını 'berbat etmekten' kastın bu mu?" Dikkatini, Dane'in yüzünden utançtan kızaran teninden ya da gözlerindeki korkudan ayırmadan, protezi işaret etti.

"Doktorlar onu kesmeden önce, lanet bir şekilde berbat olmuştu." Sesi çok düz ve olumsuz duygularla yüklüydü. Öfke. Acı.

"Neden bana söylemedin?"

"Bunun için doğru zaman ne zaman olabilirdi?"

"İlk tanıştığımız zaman. İkinci görüşmemiz. Üçüncü. Ya da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ilk öpüştüğümüzde ya da ikincide, ya da üçüncüde ya da lanet olsun geçen gece, koltukta benim gömleğimin düğmelerinin yarısı açılmışken." Yaşlar gözlerinde birikirken zorlukla yutkunuyordu ve bedenindeki tüm kaslar gerilmişti. "O gün mağaradayken, Fort Murphy'de olduğunu söylerken, 'Muharip Geçiş Bölümü'nde' diye eklemek hiç de zor olmazdı. İkinci sefer, spor salonunda, sadece Justin'i ziyaret etmek için uğramışsın gibi davranırken dürüst olmayı seçebilirdin."

Dane kapıyı kapatıp oraya yaslandı. "Bu, bir şeyleri değiştirmeyecek miydi?"

"Nasıl değiştirecekti?" Birden, Dane'in ne dediğini anladı ve ona kendi koltuk değnekleriyle vurma isteği yine canlandı içinde. "Bunun benim için bir önemi olacağını mı düşündün? Benim tek bacağı olmayan bir adamla birlikte olmayacak kadar sığ biri olduğumu mu düşündün?"

Dane'in daha önce sesinde olan acı ifade yeniden dönmüştü. "Sen mükemmel şeylerden hoşlanıyorsun."

Carly gözlerini bir kat daha büyük açtı. "Tanrı aşkına, bu sadece benim kullandığım bir söz! Hava mükemmel, çiçekliklerim mükemmel, oturma odamdaki renkler mükemmel. Sen de mükemmelsin Dane. Mükemmel bir pisliksin. Bana güvenmedin bile." Sonunda bir tek damla gözünden süzüldü. "Güvenmediğin birini nasıl olur da önemsersin?"

"Carly..." Dane, elini saçına götürdü. Ayakta durmasını koltuk değnekleri sağlarken, bunu yapması çok da kolay değildi. "Sana söylemek istedim. Gerçekten. Ben sadece... ben... doktorlar beden algısı ile ilgili bir sorunum olduğunu söylüyorlar. Yeni gerçeğime alışmakta güçlük çekiyorum." Dane homurdan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. "Bacağımı kaybetmiş olmaktan nefret ediyorum. Protezden, kılıftan, zonklamasından, koltuk değneklerinden, ağrıdan ve her şeyden nefret ediyorum. O yüzden kimseye söylemiyorum. Eğer onu görmezsem ve onunla ilgili konuşmazsam ve diğer insanların da onu görmesine ve onunla ilgili konuşmasına engel olursam, o zaman bu olay hiç yaşanmamış gibi davranabilirim diye düşündüm."

Carly'nin göğüs kafesi daraldı ve nefes almasını zorlaştırdı. "Bana söylemeliydin. Bana bir şans vermeliydin Dane. Seni hayal kırıklığına uğratmazdım."

Dane'in sesinde öfke vardı. "Kendi *annem* bile beni hayal kırıklığına uğrattı. Hastanede yattığım tüm o zaman boyunca beni sadece bir kez ziyarete geldi. Bana sakat olduğumu ve hiçbir kadının beni bu şekilde istemeyeceğini söyleyip duruyor."

Carly, Mia'nın ya da kendi annesinin oğullarına bu türde bir şey söylediklerini hayal etmeye çalıştı ama beceremedi. Seven hiçbir anne, bu kadar düşüncesiz ve zalim olamazdı. "O halde annen bir aptal Dane çünkü ben seni istemiştim!" İstiyorum, her zaman da isteyeceğim demek istemişti aslında ama hissettiği acının bir kısmını Dane'in de hissetmesini istediği için geçmiş zaman kullanmıştı.

Dane bunu fark etmişti. Dudaklarını sıktı ve yeni tıraşlı çenesindeki kaslar gerildi. "Artık bilmek istiyor musun?"

Carly cevap vermeden önce birkaç kez yutkunup sinirlerini ve kalbini sakinleştirmeye çalıştı çünkü bu hikâyeyi anlatmanın da dinlemenin de kolay olmayacağını tahmin ediyordu. "Evet."

Dane yavaşça yürüdü. Sanki koltuk değneklerini, artık bir parçası gibi hissedecek kadar uzun zamandır kullanıyormuş gibiy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di. Protezini, koltuktan kaldırıp sandalyenin üzerine koydu. Onu kaldırıp atmak istiyor gibi görünse de, sakin bir şekilde sandalyeye koyduktan sonra koltuğun diğer ucuna oturmaya gitti. Carly, kumaşın üzerinde ondan mümkün olduğunca uzağa gidip Dane'e doğru döndü.

Dane anlatmaya başladığında, muhtemelen hayatının en kötü gününü anlatırken, sesi donuk ve duygusuzdu. "Çöldeki dördüncü turumdu. Kunar ilinde görevdeydik. Deli gibi bir patlama olana kadar, sıradan bir gün, sıradan bir devriyeydi. El yapımı bir patlayıcı. Bir dakika önce, Vicenza'da pizza yemek için en iyi yerin neresi olduğu hakkında tartışıyorduk ve diğer dakikada, yedi metre ileride yüzüstü yatıyordum. Sanırım bir süreliğine bayılmışım. Gözlerimi açtığımda botlarımı birkaç metre ileride gördüm. Benim olduğunu anlamıştım çünkü üzerinde bir türlü kurtulamadığım o yağ lekesi vardı. Etrafta tozlar uçuşuyor, insanlar bağırıp çığlık atıyordu ve o lanet botlar orada öylece duruyordu."

"Ve sonra ayağımın hâlâ içinde olduğunu fark ettim."

Carly'nin boğazı düğümlendi ve çenesini sıktı. Amerikan birliklerinin içindeki basın sayesinde, Carly sahneyi zihninde rahatlıkla canlandırabiliyordu: kaos, telaş, korku. Kendi hayatlarını kurtarmaya çalışırken, muhtemelen biri ya da ikisi ölmüş olan yaralı arkadaşlarının düşman tarafından alınacağı korkusu.

"Görevde olduğumuz o zamana kadar, bazılarımız dışarı çıktığımızda, baldırlarımıza gevşek bir şekilde turnike bağlıyordu. O anda, turnikeyi sıkmak aklıma bile gelmemişti. Bota, çoraba, yıpranmış deriye bakıp bunun nasıl olduğunu düşünmekten başka bir şey yapamıyordum. O, benim *ayağımdı.* Orada olmaması gerekiyordu." Dane'in sesi yeniden normale dönmeden önce, bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

merak ve kafa karışıklığı duyuldu sesinde. "Arkamızdaki araçtan bir çocuk, bacağımdaki turnikeyi sıktı ve bizi oradan çıkarıp bölge hastanesine götürdüler. Bunun nasıl olduğunu anlamadım ama hepimiz hayatta kaldık."

Carly, bunun Tanrı'nın merhameti olduğunu düşündü çünkü Dane'in, Carly'nin hayatına girmesi gerekiyordu. Onun hayatını değiştirmesi.

Tanrı'm, acısız bir değişiklik istemesi, nankörlük mü olurdu?

"Ambulans uçakla Landstuhl'a götürüldüm. Orada ilk ampütasyonu yaptılar ve beni Bethesda'ya gönderdiler. Ama patlamanın şiddeti, bacağımı bir enkaza çevirmişti. Zedelenen kaslar, dokular ve kemikler... Enfeksiyona neden oldu. Yeni ayağıma alışmaya başladığımda, dizin altına kadar bir ampütasyon daha yapmaları gerektiğini söylediler. Ama enfeksiyon geçmedi. Onu sıkı bir şekilde tedavi etmeye çalıştılar çünkü bir dize sahip olmak, her zaman için bir dize sahip olmamaktan daha iyidir ama birkaç ay sonra, yeniden içeri girmeleri gerekti."

Dane belirsiz bir şekilde güldü. "Ve işte buradayım."

Ve işte buradaydı. Carly ne diyeceğini bilemiyordu. Aklı, bir uzvunu kaybetmenin kötü bir şey olduğunu anlayabiliyordu ama bunun *Dane* için ne kadar travmatik olabileceğini tahmin edemiyordu. Ama diğer birçoğu ölürken, *o hayatta* kalmıştı. Bunu kutlamalıydı. Her gün bunun için minnet duymalıydı. Utanmamalı ya da görevinin ona neye mal olduğunu saklamaya çalışmamalıydı. Jeff, eve dönüp Tallgrass sokaklarında Carly ve protez bacağıyla dans etmekten büyük mutluluk duyardı.

Ama Dane, Jeff değildi ve Jeff, Carly'nin kendisini sevdiğini biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jeff, Carly'ye tamamen, bütünüyle, sınırsız bir şekilde güvenirdi.

Ama Dane güvenmemişti.

Dane, televizyona doğru baktı ve Carly de onun bakışlarını takip edip televizyonun yanında duran fotoğrafa baktı. Çölde çekilmişti. Haki renk tişörtlü ve kamuflaj pantolonlu, bir sürü asker tıraşlı adam. Bazıları güneş gözlüğü takıyordu ve bazıları da neredeyse kendileri kadar büyük silahlar tutuyordu. Carly, bu fotoğrafın hangi görevde çekildiğini merak etti. Fotoğraftakilerden hangileri geri dönmüştü, hangileri dönememişti? Ne kadar kayıpları olmuştu?

Carly, yanaklarının ıslandığını fark edip tek eliyle yanaklarını kuruladı. "Üzgünüm," diye fısıldadı ve sonra daha yüksek bir sesle konuştu. "Çok üzgünüm."

Sonra... "Bu yüzden mi... dün gece?.. Bu gerçekten benim yüzümden değil, senin yüzündenmiş."

Dane donuk bir bakış attı. "Kıyafetlerimizi çıkarmadan daha ileri gidemezdik. Bir pislik olabilirim ama ben bile pantolonumu indirdiğimde böyle bir sürprizin, insanın aklını başından alacağını tahmin edebiliyorum."

Evet. Carly, çok sınırlı cinsel deneyimine rağmen, şok olmanın, çok da hoş bir şey olmayacağını biliyordu. Carly bunun üzerine dehşete düşerdi. Protez yüzünden değilse de, Dane'in yaşadığı şeyler yüzünden.

Ayrıca, Carly'nin aldığı kilolar, buna kıyasla çok önemsiz görünüyordu.

"Uzun zamandır biriyle birlikte olmamıştım ama sanırım o aşamaya geçmeden önce yapılanların, dün gece yaptığımızdan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fazlası olabileceğini hatırlıyorum," dedi Carly, Dane kadar duygusuz konuşmaya çalışarak.

Dane buna karşılık olarak öksürebilir ya da gülebilirdi. "Ben de uzun zamandır biriyle birlikte olmadım. İnan bana, dün gece yaptığımızdan daha fazlasını bekleyecek kontrolüm yoktu." Dane ona doğru beceriksiz bir bakış attı. "Sana bugün söyleyecektim. Gerçekten. Ben, ben *seni* istiyorum. Ben, seninle birlikte olmak istiyorum. Geleceğimi seninle geçirmek istiyorum. Senin evine gelmeden önce bu konuşmayı yapmak için hazırlanıyordum." Dane, protezi işaret etti. "Sevimli bacağımı bile takacaktım."

Carly ona inanıyordu. Sadece bunların Dane'in istediği şekilde gerçekleşmesini dilerdi.

Gerçekten Dane'in bunları kendisine en başından söylemiş olmasını umardı. İlk tanıştıklarında doğruyu söylemek için cesaretini toplayamamış olsa da, daha sonra bir ara Carly'yi daha iyi tanıdığında, aslında bunu önemsemeyeceğini anlayamamış mıydı? Carly'ye onun insanın özüne önem veren biri olduğunu anlayacak kadar güvenmemiş miydi? Onun dürüst ve içten olduğunu ve asla kendisini fiziksel sınırlarıyla yargılamayacağını anlamamış mıydı?

Eğer Carly ile ilgili bunu bile anlamadıysa, acaba hiçbir şey anlamış mıydı?

Carly, Dane konuşana kadar sessizliğin ne kadar devam ettiğini fark etmemişti. Dane, fısıldar gibi konuşuyordu. "Bu bir şeyleri değiştirir, değil mi?" Dane acımasız bir şekilde, pantolonunu baldırının olduğu yerden tuttu ve boş kumaşı avucuna aldı.

"Değiştirmez. Bir bacağının olmaması umurumda bile değil." Carly zorlukla yutkundu ve sonra güç toparlayabilmek için bir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaç derin nefes aldı. "Ben sadece bana güvenmemeni umursuyorum Dane. Beni, bana bir şans verecek kadar önemsememeni."

Sözcükler havada asılı kaldı. Ağır, acı ve suçlayıcılardı. Carly ayağa kalktığında, hâlâ sözcüklerin yankılandığını duyar gibiydi. "Benim… zamana ihtiyacım var."

Dane başını sallarken gözlerindeki umutsuzluk, Carly'nin kalbini acıtmıştı. Kapıya gitmek yerine, Carly onun yanına gidip ona sarılmak ve onu ona olan hislerinin onun sahip olduğu ya da olmadığı organların sayısıyla bir ilgisi olmadığına ikna etmek istiyordu. Sevdiği adamın içindeki adam olduğuna.

Ama Dane'in içindeki adam kendisinden utanıyordu ve Carly'den emin değildi.

Carly kapıda durdu ama arkasını dönmedi. "Ben, ben seni ararım." Kapıyı açtı ve ılık öğleden sonra havasına doğru bir adım atıp kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Arabasına gitmek için otoparkı geçerken, kendisini kontrol etmekte ne kadar iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu. Ordu dullarının toplum içinde kendilerini kontrol altında tutmaları beklenirdi. Eşlerinin cenazelerinde çok nadir ağlarlardı. Mezarlıklarda acıyla yıkılmazlardı. Kontrollerini koruyup yalnız kaldıklarında dağılırlardı.

Carly de eve dönüş yolunda öyle yaptı: kontrolünü korudu. Çenesi kilitlenmiş gibiydi. Parmakları gerilmişti ve kasları da onu dik ve sakin tutabilmek için büyük çaba sarf ediyordu. Eve gittiğinde, kapıyı dış dünyaya güvenli bir şekilde kapatıp ağlayacak, acısını ve üzüntüsünü istediği gibi yaşayacaktı.

Ama eve gittiğinde kendisini koltuğun üzerine atıp ağlamadı. Yatak odasının karanlık korunağına sığınmak istemedi. Uzun bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

süre koridorda durdu. Kaybolmuş gibiydi. Kafası karışmıştı ve kalbi acıyordu ama tuhaf bir şekilde hâlâ umutluydu.

"*Her yolculuk, tek bir adımla başlar*," derdi Jeff ona. O ve Dane bu yolculukta lanet olası bir sürü adım atmışlardı. Carly, daha önce atılan yanlış bir adım yüzünden, tüm bunları yok mu sayacaktı? Dane'in söylemesi gerektiği zamanda söylemediği bir şey yüzünden, onu sevmekten, onu istemekten ve ona ihtiyaç duymaktan vaz mı geçecekti?

Tabii ki hayır. Sadece Dane'in kendisine açılmamış ve ona güvenmemiş olmasının acısını atlatmak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Dördüncü parmağındaki yüzüğü çevirdi ve hoşça kal demek için hâlâ zamana ihtiyacı olduğunu fark etti. Jeff sonsuza dek kalbinde olacaktı ama geçmişin bazı kısımlarını bırakıp, kendisini gelecekle ilgili olasılıklara tamamen açmasının vakti gelmişti.

Son bir kez daha çevirip alyansını çıkardı ve eline baktı. O yüzük, Jeff tarafından parmağına takıldığından beri her an parmağındaydı. Yatarken, kalktığında. Parmağında bir boşluk bıraktı. Boş durmaya alışık olmayan solgun ve daha parlak olan derisi görünüyordu.

Elinin çıplak olduğunu hissetti.

Kalbi hafiflemiş gibiydi.

Yüzüğü sağ eline aldı ve parmaklarını sıktı. "Seni seviyorum Jeff," diye fısıldadı. Ama Dane'i de seviyordu.

Bu, Jeff için sorun olmazdı. Bunu kalbinin derinliklerinde hissediyordu.

Ağırlığını ve stresini bir nefesle azaltmaya çalışarak, koridordan misafir odasına gitti. Dolabı açıp, Jeff'in üniformalarından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kısmını kucakladı. Nazik ve saygılı bir şekilde, onları paketlemeye başladı.

16. Bölüm

Bahar tatilinin ilk günü, geç saate kadar yatmak, üzerinde pijama, elinde kahve etrafta dolanmak ve kahvaltıda yapışkan, tarçınlı, fındıklı ekmek gibi gereksiz bir şeyler yemek demekti ama Therese onun yerine her zamanki gibi yedide kalktı. Duş alıp giyindi ve makyajını yaptı. Gözlerinin altındaki koyu halkaları gizlemek için fazladan kapatıcı sürdü. Kahve ve yoğurt için aşağı inmeden önce, çocukların kapısını sert bir şekilde vurdu. Jacob'dan bir homurtu geldi. Abby'den ses yoktu.

Cumartesi günü yaşananlardan sonra, o ve Abby toplamda beş kelime bile konuşmamışlardı.

Therese mutfağa gittiğinde, Abby'nin cevap vermemesi gayet açıklanabilirdi: Abby, masada oturmuş, valizi kapının yanında, gitmeye hazır bir şekilde bekliyordu. Dolaptan bir şişe kola ile bir yoğurt almıştı ama ikisini de yemeye başlamamıştı. Elleri telaşlı bir şekilde saçında, kıyafetlerinde ve telefonunda dolanıyordu.

Therese, Abby, kendini görmeden önce, koridorda durdu ve ona baktı. Çok sevimli ve nazikti. Annesine daha çok benziyordu ama Therese onda Paul'den de çok fazla şey buluyordu. Paul, ona *küçük bebek* diye seslenirdi ve bir de *Scooter Pie*. Abby ilkini sever ama ikincisine gözlerini devirirdi. Paul de zaten bu yüzden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylüyordu.

Eğer Therese onu bırakmak konusunda ısrarcı olursa, nereye giderdi? Catherine ve her iki büyükanne ve büyükbabası da, çocukların velayetini istemediklerini net bir şekilde belirtmişlerdi ama o zaman Therese ile yaşayacakları bir evleri olduğunu düşünüyorlardı. Eğer, tek yollarının evlat edinme yoluna gitmek olduğunu bilirlerse, kesinlikle —belki— fikirlerini değiştirirlerdi.

Catherine'in dün arayıp, bu geziden yan çizmeye çalışmasına bakılırsa —*"Ben, buna hazır olup olmadığımı bilmiyorum"*— Therese, ondan bir yardım gelmesini beklemiyordu.

Ağır adımlar ve merdivenlerden sürüklenen bir valizin patırtısı, Therese'yi hareket etmek zorunda bıraktı. Mutfağa gitti ve Abby'nin titizlikle çabaladığı gibi, o da Abby'yi görmezden geldi. Termosunu kahve ile doldurup istediği şekilde tatlandırana kadar, Jacob içeri girmişti. Tek bir sırt çantasını, Abby'nin iki valizinin yanına yere attı ve dolaba gitti.

Onlar neşeli bir aile değiller miydi?

Therese, sinirleri artık dayanamayacağı kadar çok gerilince, kahvesini bıraktı ve çantasını aldı. "Kimlikleriniz burada." Savunma Bakanlığı damgalı, sağlık ve daha birçok hizmetten yararlanmalarını sağlayacak olan kimliklerini masaya koydu. "Cep harçlığı." İki eşit para tomarını yan yana koydu. "Ve gerekecek olursa annenizin sizi sağlık hizmetlerinden yararlandırması için vekâlet." Bir an tereddüt ettikten sonra, katlanmış kâğıt parçasını Jacob'ın eşyalarının yanına koydu.

Abby'nin gözleri kocaman açıldı ve sonra da alaycı bir ifadeyle kısıldı. "Aman tanrım, kendi çocuklarını doktora götürmesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için ona *izin* mi veriyorsun? O bizim *annemiz*. Buna hakkı var. Hiçbir şey için senin iznine ihtiyacı yok."

Therese cevap vermek ya da dilini kanatana kadar ısırmak arasında gidip gelirken, Jacob sakin bir şekilde cevap verdi. "Evet, iznine ihtiyacı var." Parayı ve kimliğini sol cebine koyup, izin belgesini de bir kez daha katlayıp sağ cebine itti. "Therese yasal olarak bizden sorumlu. Annemin hiçbir şey yapmaya yetkisi yok. Bizden vazgeçtiği zaman o haklardan da vazgeçti."

Abby, konuşarak aile bağlarına ihanet etmiş gibi öfkeyle kardeşine baktı. Therese acılı gülümsemesini saklamak için onlara arkasını döndü. Kardeşlerin birlikte yetişmeleri gerektiğine inanmıştı hep ama ailelerinden kimse ikisini birden almaya yanaşmayacak olursa, Therese için Jacob'ı almak sorun olmazdı, değil mi? Kız kardeşi kontrolsüz olduğu için, Jacob da evlat edinilmeyi hak etmiyordu.

Suçluluk duygusu, midesindeki kahvenin ekşi bir hal almasına neden oldu ama Therese inatla buna engel olmaya çalıştı. Bunun için kendini suçlu *hissetmeyecekti.* Evet, bu onun kararıydı ama buna Abby neden olmuştu. Therese'ye, kendi geleceği için, velayeti bir başkasına vermekten başka bir çözüm yolu bırakmamıştı.

Bu, Therese'nin suçu *değildi.*

Ve Therese kendisi de inanana kadar, bunu tekrarlayacaktı.

Büyük bir jest. Justin, pazar gününün geri kalanını, pazartesi tüm günü ve salı gününün de büyük bir kısmını Dane'e, bunun yapmak zorunda olduğu şey olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Carly'yi bayıltacak kadar romantik bir şeyler yapıp yumuşamasını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve de kendisine karşı açık olmamasına rağmen onu affetmesini sağlayacak bir şeyler. Sorun şuydu ki, ikisi de Carly'nin ayağını neyin yerden keseceğini bilmiyordu ve Dane, bu tür jestlerde hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bunlar, ona sahte gelirdi; yanlış yaptığı şeyi gidermek için samimi olmayan şeyler gibi. Gerçi hayatı ona karşı zaten samimi olmamıştı. Carly'ye de söylediği gibi, onu istiyordu, hayatının geri kalanını onunla geçirmek istiyordu.

Ona söylememiş olsa da, onu seviyordu.

Ve mükemmel olmasa da, Carly'nin de kendisini sevdiğinden çok emindi.

Çok zor olmuştu ama salı gecesi saat beşe kadar Carly'yi aramamıştı. Zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Dane de ona zaman veriyordu. Carly, arayacağını söylemişti. Dane de beklemişti. Tüm gün cep telefonunu yanında tutuyordu; geceleri telefon elinde uyuyordu. Annesinden birkaç arama gelmişti ama sesli mesaj servisine düşmesini beklemişti. Justin de farklı jest önerileri için birkaç kez aramıştı. Ama asıl önemli olan kişiden bir arama gelmemişti.

Tek insandan... Carly'ye öyle davranmamıştı. Evet, Dane korkmuştu ama Carly haklıydı. O gün mağarada, *Fort Murphy Muharip Geçiş Bölümü'ndeyim,* demek çok kolay olurdu. Carly bunun ne demek olduğunu anlayabilirdi. Ordudaki herkes bunu bilirdi. Küçük kelimeler, büyük anlamlar, acemiliğini saklardı.

Carly ya bunu önemserdi ve şu anda oldukları yerde olmazlardı ya da önemsemezdi ve yine şu anda oldukları yerde olmazlardı. İki türlü de kalp acısı önlenmiş olurdu.

Dane, telefonu çalınca, bir an için düşüncelerinden sıyrıldı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalbi hızlandı ve avuçları terledi. Gerçi birkaç saniye sonra, zil sesinden arayanın Carly olmadığını anladı. Anna Mae kolay kolay pes etmeyeceğinden, bunu atlatıp bir dahaki sefere kadar huzura kavuşabilirdi. Koltuğa daha fazla yayıldı ve telefonu cevapladı: "Merhaba."

"Kaza, telefona cevap vereceğin parmağını da mı sakat bıraktı? O yüzden mi telefonu alıp cevap verme tuşuna basamıyorsun?"

Dane belirsiz bir şekilde gülümsedi. Yarası ile ilgili kaza olabilecek tek şey, düşmanın onu öldürmeye çalışıp sadece sakatlamış olmasıydı.

Sadece sakatlamıştı. Bu fikir, Dane'in hareketsiz kalmasına neden oldu. Kalbi hâlâ atıyordu. Beyni hâlâ çalışıyordu. Ruhu yara almıştı ama hâlâ sağlamdı. Geleceği hâlâ önündeydi. Geçmişte kaybettikleriyle birlikte gömülmemişti.

Yarın güneşin doğacağına inandığı kadar çok inanıyordu buna. Bu düşünceye ulaşmasının çok uzun sürmüş olması kötüydü tabi.

"Selam, anne. Nasılsın?"

"Oğlumun hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyorum. Bana söyleyemeyeceğin ve seni meşgul eden nedir? Fiziksel terapi deme. Bu bahaneyi aylardır kullanıyorsun. Eğer şimdiye kadar iyi yürümeye başlamadıysan, bu bir daha asla gerçekleşemez. Elindekini kabullenip elinden geldiğince bununla mutlu olmak zorundasın."

Bu sefer bir şeyler farklıydı ama Dane'in farkın ne olduğunu anlaması çok kısa sürdü: kasları, Anna Mae duygusuz ve kaba bir şeyler söylediğinde hep olduğu gibi kasılmamışlardı. İçine bir acı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yayılmıyordu. "*Annen bir aptal*," demişti Carly ve bazı açılardan haklıydı. Dane, çocukken bile bunun farkındaydı. Annesinden hiçbir zaman bir öneri, onay ya da başka bir şey beklemezdi. Genelde, babası, büyükbabası ve koçları bu görevi üstlenirdi çünkü annesinin bu konuda yeteneği yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı.

Neden karşılaştığı en zor durumlarda, annesinin söylediklerinin gerçekler olduğunu kabul etmeye başlıyordu? Çünkü zayıftı. Ve lanet olsun, tüm zayıflıklara sahipti. Korkaklık, kendine acıma. Bir adamın üstesinden gelebileceği tüm zayıflıklar. Sloganda söylediği gibi, Dane sadece güçlü değildi. Onda asker gücü vardı.

"Doktorlara, bunu iletirim."

Annesi tabii ki Dane'in sesindeki ironiyi kaçırmıştı. "Bana sorarsan, sadece kaçınılmazı erteliyorlar. Bu kadar rehabilitasyon yerine, sana bir iş bulup tüm bunları geride bırakmanı sağlamalılar."

"Benim bir işim var anne. Ve ordudan çıkmaya hazır olduğumda da, yapabileceğim bir sürü iş var. İstediğim her şeyi yapabilirim." Doğru tavırlar, doğru adaptasyon ve biraz da destekle. Bunu, asla Anna Mae'den göremeyecekti.

Ama Carly'den görebilirdi. Sadece Carly'yi tanıyor olmak bile ona cesaret veriyordu.

"Bebek yorganı işin nasıl gidiyor?"

Anna Mae bir an için duraksadı. Dane, onu gözünde canlandırabiliyordu. Sevimli ifadenin yerini, Dane yaramazlık yaptığında olduğu gibi, kısılmış gözler ve öfke alıyordu. "Kumaşları seçtim; en güzel çizgili, benekli ve pastel renkli olanlardan. Bana, küçükken fuardan aldığın pamuk şekerleri hatırlatıyor. Şeker tane-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ciklerinin nasıl olup da kulaklarına, sırtına ve hatta ayakkabının içine girdiğine bir anlam veremezdim. Neyse, kumaşları bugün Sheryl'e gösterdim ve o da çok beğendi."

"Sheryl nasıl?"

Bir sessizlik daha oldu ve bu seferki, Dane'i gülümsetecek kadar kuvvetliydi. Dane, boşandıklarından beri Sheryl'i hiç sormamıştı ve annesi konuyu açtığında da sadece homurdanmıştı.

"O, o iyi. Doktorlar, onun kasabadaki en sağlıklı hamile olduğunu söylüyor." Anna Mae öksürerek boğazını temizledi ve dikkatli bir şekilde sordu: "Sen nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Bugünü takvime işaretlemeliydi: *Annem* sonunda *nasıl olduğumu sordu*. "Doktorlar benim, kasabadaki uzvu kesilmiş en sağlıklı hasta olduğumu söylüyorlar." Ve bir de en mutlusu olma şansına da sahipti.

Anna Mae her zamanki gibi onu susturmaya çalıştı. Bu, onun hayat felsefesiydi. *Kötüyü görmezden gelirsen, gider. İstediğin şeyi dilemekten vazgeçme. Hak ettiğin şeylere sahipmiş gibi davran.*

Bu çok acıydı. Dane çocukken de bunun bir parçası olmak istemezdi ve şimdi de istemiyordu. Annesi de belli ki değişmeyecekti. O, hayatı hep hesaplardı —başarıyı, mutluluğu, sevgiyi— kendi standartlarına göre. Neye sahip olursa olsun, bu asla yeterli olmazdı.

Dane, dünü kaybettiği bacağı için kendisine acıyarak geçirmişti. Şu andan itibaren, hayatta kaldığı ve bir geleceği olduğu için şükredecekti.

Dane, annesinin bir nefes almasını bekleyip devam etti, "Hey,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anne. Kısa kesmem gerektiği için özür dilerim ama üzerimi değiştirip bir kıza bir soru sormaya gitmem lazım. Seni sonra ararım."

Annesi homurdandı. "Beni Afganistan'daki Anneler Günü'nden beri aramadın."

Dane o arada sadece bir Anneler Günü'nü kaçırmıştı ve diğeri de birkaç hafta içinde geliyordu. Dane, bunu takvimine not edecekti. "Arayacağım," diye tekrarladı Dane. "Seni seviyorum."

Annesi buna cevap veremeden, Dane telefonu kapattı.

***

Dane, pazar günü destek grubundan bahsettiğinde, Dalton, kendisinden konuşmasını isteyen herkese yaptığı gibi, onu da duymazlıktan gelmişti. *Aklımda bulunsun*. Normalde kelimeleri söyler ve konuyu hemen aklından çıkarırdı.

O günden beri öyle olmamıştı. Çalışırken, duş alırken, uyumaya çabalarken, bu düşünce en tuhaf zamanlarda aklında beliriyordu: Kendi yaşadıklarını yaşayan ve hissettiklerini hisseden bir grup insan.

Hemen hemen diye ekledi, kaşlarını çatarak. O kadınların eşleri, eve dönmektense, intihar etmeyi tercih etmemiştir. Onlar kocaları için o kadar önemsiz değillerdir.

Yine de, onlar da hayatını bir kişiyle geçirmeyi planlayıp bu planların altüst olmasının ne demek olduğunu biliyorlardı. Gecenin bir yarısı uyanıp, bir anlığına olanları unutmanın ve yatağın diğer tarafına dönüp eşini ve onun sıcak bedenini bulacağını düşünmenin ve sonra birden yalnız olduklarını fark etmenin ne demek olduğunu da. Kayıp, öfke, ümitsizlik ve yalnızlıkla nasıl

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşanması gerektiğini biliyorlardır.

Dalton da nasıl yaşaması gerektiğini bilmek istiyordu.

Mutfak duvarındaki saat, beşi yirmi beş geçtiğini söylüyordu. İşi erken bırakıp duş almış, tıraş olup en iyi kot pantolonu ile en iyi çizmelerini giymişti. Ve hâlâ mutfağı arşınlıyordu.

Dane'in kız arkadaşının grubunda herkes kadındı. Dalton, bunu daha önce hiç umursamamış olsa da Noah onlardan bahsetmişti: Fort Murphy Dullar Kulübü. Lanet olsun, nasıl olacaktı da, daha önce göz göze bile gelmediği bir sürü kadının yanına gidip en özel acılarını anlatacaktı?

Bunu yapamazdı. Bu çok yapmacıktı. Bununla başa çıkmanın başka yolları olmalıydı.

Somurtarak, arka kapının yanından anahtarları aldı ve pikabına doğru gitti. The Three Amigos'a gidecekti. Bir içki içecek, belki de akşam yemeği yiyecekti. Hatta belki eski bir arkadaşını da kendisine katılmaya davet ederdi. Hâlâ birkaç tane arkadaşı olmalıydı. Kadınlarla konuşursa, bu güzel olurdu. Konuşmazsa da, sorun olmazdı.

Kilometreler hızla geçti ve midesinin düğümlendiğini hissetti. Pansy's Posies'i geçtiğinde, saat altıydı. Main'in merkezindeki ışıklara takıldığında da altıyı beş geçiyordu. The Three Amigos'un kapısından geçerken de altıyı on geçmişti.

"Kaç kişi?" diye sordu kapıdaki hostes.

"Bir."

"Bar mı, masa mı?"

"Bar." Midesinin durumuna bakılırsa içmesi, yemesinden daha gerekliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın gülümsedi. "İçeride mi dışarıda mı? Verandamız yaz için resmen açıldı."

Yemek salonuna bakıp içeride dört kadından daha fazlasını göremedi. "Dışarıda."

Veranda, restoranın doğusundaydı. Yemek masaları alanın dörtte üçünü kaplamıştı. Kuzey uçta da, beş kişinin oturabileceği taşınabilir bir bar masası vardı. Bar taburelerinden üçü doluydu. Dalton, binaya en yakın olanını seçti ve dikkatini ağır ağır alana hükmeden kadınlara çevirmeden önce bir bira sipariş etti.

On yedi-on sekiz kişilerdi ve yaşları yirmi beşten biraz yukarıdaydı. Beyaz, siyah, Asyalı, Latin, sıska ve kilolu şeklinde gidiyorlardı. Aralarında beşer kilo fark var gibiydi. Saçları da sarı, siyah, kahverengi, beyaz ve kızıldı ve onlar—

Dalton'ın bakışları birden, başını eğip derinden bir kahkaha atan, kızıla geri döndü. Jessy Lawrence.

Lanet olsun, çok güzeldi. Dalton o sırada anladı: Kendisine yeniden yaşamayı öğretebileceğini düşündüğü kadınlardan biri de, Jessy Lawrence'tı. Mezarlıkta tanıştığı yabancı bir erkekle bir gece geçirecek kadar çok sarhoş olan Jessy Lawrence. Bir hafta sonra gözlerinin içine bakıp kim olduğunu bile anlamayan Jessy.

Lanet olsun, bunun yerine şu anda olduğu kadar ümitsiz olmayı tercih ederdi.

Mükemmel bir akşamdı ve Margarita Kulübü yemeklerini dışarıda yiyebilirdi. Carly kendine gelmiş ve bu akşam için özenle hazırlanmıştı. Gökyüzü, mavinin çok güzel bir tonuna bürünmüştü. Hava ılıktı ve etrafta, neşeli insanların sesleri yankılanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç metre ileride Main Street'teki trafik bile akşamla uyumlu bir hale gelmiş ve yavaşlamış gibi görünüyordu.

Terleyen margarita bardağını alıp bir yudum aldı. Gerçi, içki boğazından geçerken, yüzünü ekşitti. Yine de bu gece, hepsini içebilirdi. Sonuçta kutlama yapıyordu.

Therese'ye yaklaşıp sessizce sordu: "Çocuklar annelerine sağ salim ulaşabilmişler mi?"

Therese, birden döndü. "Evet. Jacob, bana Abby'nin telefonundan bir mesaj attı. Jacob olduğunu biliyorum, çünkü mesaj, "Geber, cadaloz' diye bitmiyordu." Bir süre sonra, Therese de kendi içkisinden aldı. "Perşembe günü askeri başsavcının ofisine gidiyorum. Sadece bazı sorular sorup bilgi alacağım."

Therese'nin, Paul'ün çocuklarının velayetini bırakması fikri Carly'nin içini acıtsa da, gülümsemeye çalıştı. "Ne karar verirsen ver, arkanda olacağımızı biliyorsun."

"Biliyorum." Therese başını bir tarafa yatırıp gözlerini kıstı. "Sende ne var ne yok? Biraz… farklı görünüyorsun." Carly'yi baştan aşağı süzdü ve sonra Carly'nin sağ elindeki yüzüğe gelince sessiz bir şekilde *ah* dedi. "Bu Dane yüzünden mi? Yoksa onun için mi?"

"Onun için. Jeff'in kıyafetlerini topladım ve ben… ben bu öğleden sonra Mia'yı aradım. 'Ah, benim kalbimin kızı,' diye açtı telefonu ve neredeyse o anda vazgeçiyordum. Ama sonra ona Dane'i anlattım ve sonra ikimiz de kendimizi salıverdik." Serçe parmağıyla, makyajını bozmadan gözlerini silmeye çalıştı. Bu gece akşam yemeğinden sonrası için planları vardı. Bunun için alışveriş bile yapmıştı: okulda giymek için bacaklarını fazlasıyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sergileyen, tropik renklerde askılı bir elbise, ipli bir ayakkabı ve hatta çekici iç çamaşırları bile almıştı.

Eğer Dane isterse. Eğer isterse, Carly de bundan çok daha fazlasını istiyordu.

Yemek bitene kadar onu aramayacaktı. Jeff'in hem askeri hem de sivil kıyafetlerini toplamayı bitirmişti. Onun gençliğinden ve üniversite yıllarından kalan ve ordunun gönderdiği birkaç yerden aldığı anılarını da kutulamıştı. Misafir odasındaki dolapta, artık asılı kıyafetler yerine, turuncu kutular vardı.

Her şey gitmemişti. Bütün fotoğraflarını, mavi üniformasını, rozetlerini ve ödüllerini saklamıştı. Jeff'in orduda aldığı mücadele paralarının olduğu çanak hâlâ komodinin üzerinde duruyordu. Onun büyük ve kötü yazısıyla dolu birkaç defterini, en sevdiği pilot gözlüklerini ve birkaç anlamlı nesneyi daha saklamıştı.

Ve sonra da kendisi için mutlu olduğu konusunda ısrarcı olan ama konuşma boyunca hıçkıran Mia'yı aramıştı. Carly, Mia'nın başka biriyle tanıştığı için mutlu olduğundan şüphe etmiyordu ama bu, yeniden bir sürü keder yaşayacağı anlamına geliyordu. Bu, Jeff ve Carly ile ilgili olan hayallerinin hiçbirinin gerçek olamayacağının somut bir kanıtı gibiydi.

Carly, tabii ki Mia ve Pop'un hayatının her zaman bir parçası olacaktı. Ta ki, bu onlar için çok acı bir hal alana kadar.

Bu aramadan sonra artık biraz daha özgürdü ve zaman yaklaşmıştı.

"Pekâlâ." Therese dikkatini yeniden ona verdi. "O halde yol almaya gerçekten hazırsın."

"Evet, hazırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senden nefret ediyorum. Sen yeniden âşık olup mutlu oluyorsun ve ben... ben dağılıyorum." Therese bardağını kaldırdı. "Ama bir yandan da senin için inanılmaz derecede mutluyum. Umarım sen ve Dane birlikte upuzun bir ömür geçirirsiniz."

Carly, bardağını Therese'ninkiyle tokuşturdu ve sonra da masadaki arkadaşlarına baktı. Hepsini yakalayacak bir kamerası olmasını diledi. O anda, her biri, Therese bile gülümsüyordu. Herkes sanki bu mükemmel salı gecesinde huzuru bulmuş gibi mutlu görünüyordu. Bunu görmek bile Carly'nin boğazının düğümlenip gözlerinin dolmasına yeterdi.

Gizlice gözlerini kurutmaya çalışırken, diğerlerinin arasından Jessy'nin sesi yükseldi. "Ah, tanrım." Bir süre sonra, Jessy, daha sakin bir sesle devam etti: "Carly, şu asker çocuğa güneşe çıkması gerektiğini söyle. Onu beğenebilmem için çok soluk."

Carly, Jessy'ye ardından da otoparka baktı. Therese yanında derin bir nefes alıp fısıldadı: "Tanrı'ya şükür." Dane, kendilerine doğru yaklaşırken neler olduğunu anlıyordu. Neredeyse her zaman olduğu gibi bir tişört ile dizinde biten bir kargo şort giymişti. Jessy'nin de söylediği gibi sağ bacağı, bedeninin geri kalanı gibi çok açık renkliydi. Sol bacağı, ten rengine çok benzemese de, olabildiğince gerçekçi ve güçlü bir biyonik protezdi.

Yürüyüşü neredeyse mükemmeldi ama yüzü, durumunun farkında olduğundan kızarmıştı. Carly, o sırada durumun muazzamlığını fark etti: İnsanların arasında şort giymişti. Bakmak isteyen herkesin gözü önünde kendini ve protez bacağını sergiliyordu. Üstelik verandadaki herkes de ona bakıyordu. Daha önce protezi olan bir asker görmedikleri için bakmıyorlardı. Bu asker, özeldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona bakmaya değerdi.

Ve bunu *Carly* için yapmıştı. Bacağını yok saymıyordu, örtmüyordu, insanların anlamaması için, bu olay yaşanmamış gibi davranmıyordu ve bunu *Carly* için yapıyordu.

Doğrudan verandaya giden kapıya yürüdü ve ekşittiği yüzüne bir gülümseme yerleştirip geçerken, birkaç isim mırıldandı. "Ilena. Jessy. Marti."

Carly tam sandalyesinden kalkmak üzereyken, Therese onu durdurdu. "Bırak devamını o getirsin."

Dane, masanın diğer tarafına, Carly'nin sandalyesinin yanına geldi. Yer çok sıkışık olduğundan, Fia, Lucy ve Bennie sandalyelerini çekip ona daha fazla yer açtılar. O sırada Therese de, Carly'nin fark etmediği birinin daha yardımıyla, onun sandalyesini arkaya itti ve yüz yüze gelmelerini sağladı. Dane, orada Carly'nin karşısında durdu ve ona baktı. Koyu gözleri, gergin, huzurlu ve sakindi. Carly'nin, Dane'in gözlerinde daha önce görmediği bir sakinlikti bu.

Verandadaki herkes nefesini tutuyordu. Bardaki yabancılar bile izlemek için sustu.

Dane'in sesi boğuk ama netti. Kısık ama güçlü. "Zamana ihtiyacın olduğunu söyledin ve ben de kırk sekiz saatten daha uzun bir süre bekledim. Ama senin de benim de bildiğimiz bir şey var ki, zaman çok kıymetli. Ben daha fazla beklemek istemiyorum Carly. Daha fazla *bekleyemem*."

"Ah, Dane—" Masada herkes birbirini susturdu ve beklenti giderek arttı. Carly, bakışlarını Dane'den ayırmasa da, herkesin dikkatinin onlara daha da odaklandığını hissedebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dane, bir elini Carly'nin sandalyesinin üzerine koyup yürümeye başladı ve sonra da hafif bir şekilde gülümsedi. "Bir dakika içinde burada yardıma ihtiyaç duyuyor olabilirim biliyorsun, değil mi?"

Carly'nin tek yapabildiği başını sallamak oldu. Kalbi neredeyse saniyede yüz kez atıyordu ve kısa süre içinde bir nefes almazsa bayılıp Dane'in ayaklarının önüne düşecekti.

Dane, beceriksiz bir şekilde ve dikkatle, tek dizinin üzerine eğildi ve protezini fayansın üzerine uzattı. "Sana bacağımdan bahsetmem gerektiğini söylerken haklıydın. Bunu yapabilecek konumda değildim. Çok kızgın, acılı ve... korkaktım. Çok fazla şey kaybettim ve seni de kaybetmek istemedim. Başta bunun bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyordum ama sonra... Bunun sana güvenmediğim için olduğunu düşünebilirsin. Söylemeliydim. Seninle ilk konuştuğum anda, senin özel olduğunu anlamıştım. Sadece ne kadar özel olduğunu bilmiyordum."

Carly'nin yanağına tek bir damla süzüldü ve Dane elini uzatıp gözyaşını sildi. "Ben jestleri sevmem Carly. Şu anda yaptığım şey de bu değil. Ama artık bunu saklamayacağımı anlamanı istiyorum. Yani, bir bacağımı kaybettim. Uzun bir süre boyunca bu, hayal edebileceğim en kötü şeydi. Ama bu mükemmel protezlere sahibim. Yürüyebiliyorum. Biraz yardım ve hayal gücüyle her şeyi yapabilirim. Ama seni kaybetmek..." Sesi titredi ve sonra yeniden toparlandı. "Dünyada buna alışmamı sağlayacak bir şey yok. Seni seviyorum Carly. Seninle evlenmek istiyorum. Peşinden koşacak küçük Jeff'ler, Dane'ler ve Carly'ler istiyorum."

Dane durdu, zorlukla yutkundu ve etrafına bakınıp yeniden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carly'nin gözlerine döndü. "Bir bütün olmam için bir bacağa ihtiyacım yok Carly. Sadece sana ihtiyacım var."

Etraflarında, derin nefes alış verişler duyuluyordu ve Carly, birkaç burun çekme duyduğunu da düşünüyordu ki bunun kendisinden geldiğini fark etti. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve kalbinde keyifli bir acı vardı. Elini Dane'in yanağına koyduğunda, mutluluktan elleri titriyordu. "Dane, seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Yüksek sesle söyle Carly, uç tarafta duymakta güçlük çekiyoruz," dedi Leah.

Carly güldü ve gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Elinden geldiğince güçlü ve net bir şekilde tekrarladı: "Seni seviyorum Dane ve seninle seve seve evlenirim."

Ardından sesler, tezahüratlar ve alkışlar duyuldu ama Carly bunları hayal meyal duyuyordu çünkü Dane onu arzu, istek ve sevgi dolu bir şekilde öpüyordu. Bir an için, Jeff'in onaylarcasına gülümsediğini düşündü ve sonra görüntü zihninde yok oldu. Jeff, onun için mutluydu. Carly'nin bundan şüphesi yoktu.

Dane, onu öpmeyi bıraktığında, Carly'ye her zaman hatırlayacağından emin olduğu bir şekilde baktı. "Sadece bu geceliğine, akşam yemeğini kaçırsan olur mu? Gerçekten seninle yalnız kalmak istiyorum."

Carly, Dane'in az önce ettiği sözleri düşünüp —*Biraz yardım ve hayal gücü ile her şeyi yapabilirim*— gülümsedi ve kulağına eğilip fısıldadı: "Ben de seninle yalnız kalmayı gerçekten çok istiyorum. Ve hayal gücüm çok kuvvetlidir."

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim." Dane, onu bırakıp ayağa kalkmak için kendisini zorladı.

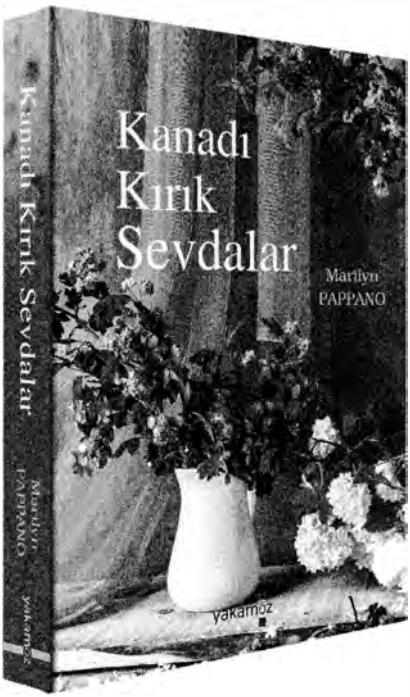
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi Carly ne tür bir yardım sunması gerektiğinden emin olamayarak.

Dane gülümsedi. Nazik ve kuvvetli bir şekilde ayağının üzerine kalkıp elini ona uzattı. "Sadece sana Carly. Sadece sana."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

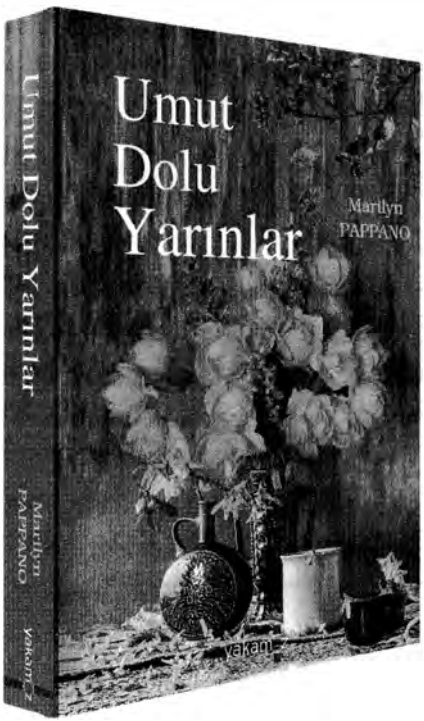

Sevdiği adamı, biricik eşi Paul'ü savaşta kaybetmeden önce, Therese'nin birbirinden güzel hayalleri vardı. Paul'ün iki çocuğu ve günün birinde kendi çocuklarıyla birlikte mutlu ve geniş bir aile olacaklardı.

Ancak kaderin Therese için bambaşka planları vardı. Paul artık yoktu ve Therese, kendisini hiç sevmeyen iki çocukla birlikte yaşamak, Paul'e verdiği sözü tutmak zorundaydı. Bu, en az Paul'ün ölümü kadar zor olsa da... Sevdiğiniz adama bir söz verdiğinizde, onu kaybettikten sonra bile bu sözü tutmaya devam edebilir misiniz? Üstelik bu söz, sizi hayatınız boyunca mutsuz edecek bir yükü de beraberinde getiriyorsa?

Mantığıyla kalbi arasındaki savaştan yara almadan çıkmaya çalışan Therese'nin tek ihtiyacı, yepyeni bir başlangıç yapmaktı. Tam da o sırada, geçmişe dayanan bir gizemi çözmek için kasabaya gelen Çavuş Keegan Logan, Therese'nin hem yıllardır saklı tuttuğu umudunu gün yüzüne çıkaracak hem de kaybettiği eşinin sadakatini sorgulamasına sebep olacak bazı sırları ortaya çıkaracaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birini unutmak için ne kadar zaman geçmesi gerekir?

Bir yıl mı? İki yıl mı? Yoksa bir ömür mü?

Eşini iki yıl önce kaybettiğinden beri hayatı tepetaklak olan Jessy Lawrence, ne yaparsa yapsın kalbinde yer etmiş kederinden kurtulamıyordu. Hayatındaki tek güzel şey, zor zamanlarında yanında olan dostlarıydı ama yine de bir şeyler hep eksik kalıyordu.

Jessy, mutlu bir geleceğe dair umutlarını kaybedeli de çok olmuştu... Ta ki gizemli kovboy Dalton Smith ile tanışana kadar. Dalton Smith de tıpkı Jessy gibi umutlarını çoktan yitirmiş bir adamdı. Kader onları bir araya getirdiğinde, ikisi de birbirlerine aslında ne çok benzediklerini bilmiyorlardı. Bilmedikleri bir diğer şey ise, kırık kalplerini onaracak, yarına umutla bakmalarını sağlayacak doğru kişiyi bulmaya çok yakın olduklarıydı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM